
bir
ANITA BLAKE
VAMPİR
AVCISI
romanı
Hasret Kardeş
ARTEMİS
NEW YORK TIMES ÇOKSATARI YAZAR
LAURELL K. HAMILTON
KARAKAN

KARAKAN

Arkadaşına yaptığı bir iyilik, Anita Blake'i üstat vampir Jean-Claude'un hükümdarlığını tehdit eden büyük bir skandalın ortasına atacak ve onu, antik bir vampir kraliçesinin yükseliş planında bir piyon haline getirecekti.

Kurtadam Jason Schuyler'ın Anita Blake'e ihtiyacı vardı; bir vampir avcısı, federal ajan veya nekromansır olarak değil, bir dost olarak. Jason, ölüm döşeğindeki babasına veda etmek ve sadece birkaç günlüğüne bile olsa güzel bir kadınla sıradan bir ilişki yaşayan, sıradan bir adam gibi görünmek istiyordu. Küçük bir kasabada gerçek kimliklerini saklamak ne kadar zor olabilirdi ki?

Anita Blake artık yeterince deneyim kazanmış olmalıydı.

Bütün vampirlerin kraliçesi Marmee Noir, bir hamle yapmak için bu haftasonunu seçecekti. Her nasılsa, Anita'yla Jean-Claude'u birleştiren bağlantıyı keserek Jean-Claude'un olanları hissetmesini engelleyecekti. Uyurken bile tehlikeli olan ve bin yıldır Avrupa'nın ücra bir köşesinde karanlığa gömülü kalan Marmee Noir, güç kazanmak için kalkmıştı. Anita'ya daha önce de saldırmıştı ama asla şimdiki gibi hissetmemişti. Marmee Noir, Anita'da düşmanlarını titretmesini sağlayacak bir şeyin varlığının farkına varacaktı…

"Vampir avcısı Anita Blake on altı roman boyunca hiç yavaşlamadı."
- St. Louis Post-Dispatch

"Lezzetli detaylar."
- Darque Reviews

"Dumanı tütüyor."
- Midwest Book Review

"Hayranlarına doğaüstü topluluklarla ilgili derin fikirler sunan güçlü bir Blake romanı."
- SFRevu

Laurell K. Hamilton

Laurell K. Hamilton'ın günü, büyü, korku ve romantizm temalı serisi "Anita Blake, Vampire Hunter" her romanıyla *New York Times* çoksatar listesine girdi. Vampir Avcısı Anita Blake'in maceraları dünya çapında milyonlarca okuyucuya ulaştı.

Hamilton, eşi, kızı, dört bulldog ve sayısı devamlı değişen balıkları ile St. Louis'de yaşıyor.

Hissedar'ın yayınevi:

www.laurellkhamilton.org adresinden yazar hakkında daha fazla bilgiye ulaşabilirsiniz.

Artemis Severleri

www.artemisyayinlari.com

KARAKAN

LAURELL K. HAMILTON

Hasret Kardeş

İngilizceden Çeviren
Selim Yeniçeri

KARAKAN

LAURELL K. HAMILTON

Orijinal Adı: *Blood Noir*

Genel Yayın Yönetmeni: Ilgın Sönmez Toydemir

İngilizce Aslından Çeviren: Selim Yeniçeri

Türkçe Düzenleme: Alp Özalp

Yaratıcı Yönetim: photoRepublic

Grafik: Asmin Ayşe Gündoğdu - Emek Eraslan

1. Basım: Şubat 2012

ISBN: 978 - 605 - 4560 -58 - 5

Sertifika No: 10905

Laurell K. Hamilton © 2008

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla Alfa Basım Yayım Dağıtım Ltd. Şti.'ne aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

ARTEMİS YAYINLARI

Ticarethane Sokak No: 53 Cağaloğlu / İstanbul

Tel: (212) 513 34 20-21 Faks: (212) 512 33 76

e-posta: editor@artemisyayinlari.com

www.artemisyayinlari.com

Baskı ve Cilt: Melisa Matbaacılık

Çiftehavuzlar Yolu Acar Sitesi No: 4 Bayrampaşa / İstanbul

Tel: (212) 674 97 23 Faks: (212) 674 97 29 Sertifika No: 12088

Genel Dağıtım: Alfa Basım Yayım Dağıtım Ltd. Şti.

Tel: (212) 511 53 03 Faks: (212) 519 33 00

KARAKAN

LAURELL K. HAMILTON

Teşekkür

Kendini kesinlikle vazgeçilmez kılan Darla'ya. Sanatçılarla dolu bir ev organize ettiği için Sherry'ye. Düzen sağladığı ve tavsiye gerektiğinde aranacak biri olduğu için Mary'ye. Güvenlik, araştırma yardımı, atış poligonu ziyaretleri için ve gerektiğinde Jon'la bana bunun gerçekten eğlenceli olduğunu hatırlattığı için Charles'a. Araştırma sorularını cevapladığı ve şu koca dünyada gerçekten anlayan birkaç insandan biri olduğu için Shawn'a. Bilgi desteği bu kitap için çok geç kalan Marshal Moriarity'ye; bir daha sefere düzelteceğiz, sana mutlu emeklilikler.

Jason sahne adı yarışmasının kazananlarına:

Kim Montano, Maitland, FL

R. Malinen, Finlandiya

Sarah Shelton, Arlington, TX

Yazı grubum Alternate Historians: Tom Drennan, Rett MacPherson, Marella Sands, Deborah Millitello, Sharon Shinn ve Mark Sumner. Asla vazgeçmeyin, asla teslim olmayın.

Ve Teğmen Robert J. Cooney, Mobil Rezerv Kumandanı, HRT ve K-9 1964-2008.

1

Eve döndüğümde iki adamı mutfak masamda otururken buldum. Biri birlikte yaşadığım sevgilimdi, diğeriyse en iyi dostlarımızdan biriydi. Biri leoparadamdı, diğeriyse kurtadam ve ikisi de striptizciydi. En azından ayda bir kez sahnede giysilerinden fazlasını çıkarıyorlardı. Canlı izleyiciler önünde biçim değiştiriyorlardı. O gecelerde kulüpte iğne atsan yere düşmezdi. Ne de olsa giysilerini çıkaran erkekleri başka kulüplerde de izleyebilirdiniz ama derilerinden sıyrılıp beden değiştiren erkekler... Bunun eşi benzeri yoktu.

Nathaniel beni öpmek için ayağa kalktı, sarıldık. Geniş omuzlarından aşağı dökülen gür kumral saçlarıyla oynadım, ardından elimi beline ve sımsıkı kıçından uzun kaslı bacaklarına doğru kaydırdım. Onunla ilk tanıştığım zamandan bu yana iki buçuk santim uzamıştı, şimdi bir

yetmiş boyundaydı. Yedi santimlik topuklularımla ondan hala iki santim kısaydım. Yirmi bir yaşında, nihayet o omuzların vaat ettiği fiziğe bürünüyordu. Yüzü öncekine oranla yumuşaklığını biraz kaybetmişti ve daha erkeksiydi. Her zaman yakışıklıdan ziyade güzel kalacaktı ama kemik yapısı öylesine değişmişti ki artık en azından yaşını gösteriyordu.

Açık leylak rengi gözlerini kırpıştırarak bana baktı. Sürücü belgesinde göz rengi mavi olarak belirtilmişti çünkü lavanta veya mor olmasına izin vermiyorlardı. Gözleri eflatunun farklı tonlarındaydı, ruh haline veya giydiği giysilere göre tonu değişiyordu. Ama gözlerinde maviden eser yoktu.

Elleri ceketimin altına kaydı ve eteğimin üzerinden biraz aşağı indi. Omuz kılıfındaki Browning BDM'i hissedince bir an tereddüt etti. Silahlar cilveleşmeye izin vermiyordu.

Kollarımı çıplak gövdesine doladım ve teninin kokusunu içime çektim. Yaz aylarında evdeyken genellikle kısa koşu şortu giymeyi tercih ediyordu, yine üzerinde o vardı. Hayvanadamları kendi haline bıraksanız ortalıkta çırılçıplak dolaşırlar. Ben bundan pek hoşlanmıyordum, dolayısıyla beni rahatsız etmemek için en azından şortunu giyiyordu. Bu tür konularda hassasiyet eşiğini çoktan aştığımı düşünenler vardı ama yanılıyorlardı. Ve muhtemelen beni kıskanıyorlardı.

Kıskanmakta haksız da değillerdi. Ona sarılıp sıcaklığını ve teninin tatlı vanilya kokusunu içime çekerken beni neden kıskandıklarını anlayabiliyordum. Gerçi kıskandıkları tek şey muhteşem seks hayatım ve aşkı bulmuş olmam

değildi. Kıskançlıkları asıl olarak güçle ve gücü istemekle ilgiliydi. Onlar gücü istiyordu, ben ve sevgilimse güce sahiptik. Mesele, St. Louis'in en güçlü vampirinin, Şehir Efendisi Jean-Claude'un insan hizmetkarı olmamdı. Ve bir diğer mesele de ceset sayısıydı: Bütün Birleşik Devletler'de en fazla vampir öldürmüş cellat bendim.

"Günün sonunda beni böyle karşılayan bir kadınım olması için az kullanılan bir organımdan vazgeçmeye razıyım," dedi Jason.

Nathaniel'ın omzunun üzerinden Jason'a baktım. Hala mutfak masasında, önünde bir kupa kahveyle oturuyordu. O şey kahveydi herhalde çünkü kahve gibi kokuyordu ama Jason ona öyle bir yapışmıştı ki gören de içinde daha sert ve daha baş döndürücü bir şey var sanırdı.

Jason, Nathaniel'dan iki yaş büyüktü, bu da yirmi üç yaşında olduğu anlamına geliyordu. Tesadüf bu ya, her ikisiyle de onlar on dokuz yaşındayken tanışmıştım. Jason benim boyumda, belki bir-iki santim daha uzundu. Saçları film yıldızlarının tercih ettiği o sarı tonundaydı ama onunki gerçekti, pahalı bir güzellik salonunda boyanması gerekmemişti. Saçlarını işadamları gibi kısacık kestirmişti. Ben aslında uzun saç severdim ama Jason'ın yüzünün kısa saçla daha temiz, daha iyi, hatta daha yakışıklı göründüğünü itiraf etmek zorundaydım. Üzerinde gözlerini olduğundan daha mavi gösteren mavi bir tişört vardı. Gözlerinin mavisi baharın değil, yaz göklerinin rengiydi; hava çok ısınmadan önceki ama artık mayıs olmadığını bildiğiniz zamanların.

Giysiler gayet iyi bildiğim bir gerçeği gizliyordu: Giysileri olmadan daha iyi göründüğünü. Jason'ın sevgilim ol-

mamasının nedeni yeterince yakışıklı veya çekici olmaması değildi. O benim arkadaşımdı, ben de onun arkadaşıydım.

"Perdita var ya? Perdy'yle çıkıyorsunuz, haksız mıyım?"

Sırıttı. "Çıkmak ha... Çok şirinsin."

Kaşlarımı çattım. "Sen buna ne diyorsun?"

Nathaniel alnıma bir öpücük kondurdu. "Gerçekten şirinsin."

Ondan uzaklaştım, gözlerim ikisi arasında gitti geldi. "Ben ciddiyim. Buna başka ne denir ki? Sadece yatak partneri değilsiniz. Tek gecelik bir ilişki değil. Ciddi bir kız arkadaş. Buna çıkmak denmezse ne denir?"

"Ona sınıf yüzüğümü vermişim gibi konuşuyorsun, Anita. Perdy'yle sevgiliydik ve tekeşli olmamı istedi."

"Zaten öyleydin."

"Senin dışında, evet."

"Bir dakika, geçmiş zaman kullanıyorsun. Yani Perdy'yle ayrıldığınızı mı söylüyorsun?"

"Perdy ona bir ültimatom vermiş," dedi Nathaniel. Geri çekilirken elini kolumdan aşağı kaydırdı. "Sana kahve getireyim."

Masaya yaklaştım ve Nathaniel'ın kalktığı sandalyeye oturdum. "Ne tür bir ültimatom?" diye sordum.

Jason cevap verirken bakışlarını kahve kupasına dikti. "Jean-Claude, Asher ve seninle sevişmekten vazgeçmemi istedi."

"Bir dakika, benim bildiğim kadarıyla Jean-Claude ve Asher'la sevişmiyorsun ki zaten."

Gülümsedi. "Şu yüzündeki ifadeye bak." Ardından bir izci selamı çaktı. "Jean-Claude veya Asher'la ne şimdi sevişiyorum ne de daha önce seviştim."

Nathaniel taze kahveyi önüme koydu ve masanın karşı tarafına, Jason'ın diğer yanına oturdu. Bu, el ele tutuşmaktan fazlasını yapamayacağımız anlamına geliyordu ama şu anda böylesi daha iyiydi, çünkü öbür türlü birbirimizin dikkatini dağıtıyorduk.

"Ama Perdy sana inanmadı?" dedim.

"Hayır, inanmadı." Kahvesinden bir yudum aldı.

"Neden sana inanmadı?" diye sordum.

"Emin değilim."

"*Ardeur*'u seks aracılığıyla senden beslemem eğer çıktığın kızı rahatsız ettiyse keşke bunu bana daha önce söyleseydin."

"Ben Jean-Claude'un *pomme de sang*'ı, yani kan elmasıyım. Ona kan veriyorum ve efendim benden ne isterse onu yapıyorum. *Ardeur* senin kendine has beslenme şeklin ve sen de Jean-Claude'un insan hizmetkarısın. Jean-Claude beni kan için sağ kolu Asher'la paylaşıyor ve seks için de senin hizmetine verdi. Ve buna sonuna kadar hakkı var. Ben ona aitim. Onunum. Perdy bunları biliyor. Cape Cod'daki efendi vampirin sadece kan donörü olmak istemediği, daha fazlası olmak istediği için buraya geldi."

"Samuel bununla ilgili bir şey söylemedi. Aslına bakarsan Samuel'in oğlu Sampson, Perdy'nin onu gizlice izleyip annesine rapor etmek için burada olduğunu söylemişti."

"Evet, ama sonuçta Sampson eve döndü, Perdy dönmedi."

Sampson, St. Louis o sıralar dünyanın en korkunç vampirlerinden bazılarının istilasına uğradığı için evine dönmüştü. Jean-Claude, arkadaşının ve müttefikinin en büyük oğlunun öldürülmesi riskini almak istememişti. Üs-

telik Sampson bir deniz yaratığıydı ve karanın bu kadar iç kesimlerinde yeterince güçlü değildi, kendini koruyamayabilirdi. Perdy de bir denizkızıydı. Gerçi ikisini de hiç tamamen balık halinde görmemiştim. Bu yüzden bana normal insanlar gibi geliyorlardı.

"Perdy senin için kaldı," dedi Nathaniel.

Jason başıyla onayladı. "Tamamen ona ait olmamı istiyor. Çok kıskanç, çok sahiplenici. Hiç bana göre değil."

"Yani günün sonunda seni de Anita'nın beni karşıladığı gibi karşılayan bir kadının var ama geri kalanı yürümüyor?"

"Hayır, Nathaniel. Eskiden böyle karşılardı. Ama son haftalarda daha ziyade şöyle karşılanıyordum: *Hangi cehennemdeydin? Kiminle birlikteydin? Yine* Şehir Efendisi'ni *düzdün değil mi? Yoksa Asher'ı mı düzdün? Yine Anita'yla birlikteydin değil mi?*"

"Bir süredir seni beslenme listemde aşağılara atmıştım," dedim. "Perdy'nin seni paylaşmaktan hoşlanmadığının farkındaydım. Ama vampirlere kan vermekten fazlasını yaptığını düşündüğünü bilmiyordum."

"Delicesine kıskanıyor ve başka kimseyle birlikte olmadığımı söylediğimde de bana inanmıyor. Bu yüzden Jean-Claude'dan beni bir süre için senin beslenme programından almasını istedim. Gerçekten seks yaptığım diğer tek kişiyle seks yapmaktan vazgeçersem Perdy'nin sakinleşeceğini sandım."

Nathaniel'la bakıştık. O omuz silkince soruyu ben sordum. "İşe yaradı mı?"

"Hayır," dedi Jason. Kahvesini yudumladı ve kupa boşalmış olmalı ki yerinden kalkıp lavabonun yanındaki

kahve makinesine yürüdü. Demliği aldı ama sonra kupasını doldurmadan demliği tekrar yerine bıraktı. Kupayı da lavaboya koydu.

"Daha fazla kahve istemiyorum."

"Kahvenin çoğu olmaz," dedim.

Dönüp bana gülümsedi. "Sana öyle geliyor. Ama geri kalanımız senin kafein seviyene yetişmekte biraz zorlanıyor aslında."

"Neyin var, Jason?" diye sordum doğrudan.

Gülümsemesi silindi. Bize döndüğünde yüzü ciddiydi. Sırtını mutfak dolaplarına yasladı, kollarını göğsünde sıkıca kavuşturdu. Ama hala gözümüzün içine bakmıyordu.

"Onunla evlenmemi istedi. Ölüm bizi ayırana kadar filan. O bir denizkızı, dolayısıyla benden uzun yaşayacak. Yüzlerce yıl yaşayabilir. Belki bir vampir gibi ölümsüz değil ama neredeyse öyle."

"Sen onunla evlenmek istemedin," dedim.

Başını iki yana salladı. "Beni bir tür saplantı haline getirdi. Beni sevdiğini söylüyor ama bana hiç sevgi gibi gelmiyor. Boğucu geliyor..."

"O halde doğru kişi değil."

Gülümsedi ve gülümsemesi bu defa neredeyse gözlerine de ulaştı. "Doğru kişiden söz edene bak. Sen sanki bir kişide karar kılabildin de."

"O farklı."

"Neden? Seks yoluyla beslenen canlı bir vampir olduğun ve dolayısıyla çok sayıda sevgilin olması gerektiği için mi? *Ardeur* mükemmel bir bahane ha?"

"Elimde olsaydı bunu değiştirirdim, biliyorsun."

Bana yaklaştı, kollarını omuzlarıma doladı ve yanağını başımın üzerine koydu. "Seni üzmek istemedim, Anita. Tanrı biliyor, istemedim. Lütfen bana elinde olsa bunu değiştireceğini söyleme. Nathaniel'ı ve Micah'yı seviyorsun. Onlar da seni seviyor. Jean-Claude ve Asher'ı seviyorsun ve onlar da seni seviyor. Damian'la ilgili ne yapacağın konusunda kafan hala biraz karışık ama onu da aşacaksın."

Başımı iki yana sallayarak ayağa kalktım ve ondan uzaklaştım. "Requiem ve London'ı, bazen de Richard'ı unutma. Ah, bir dakika, Kuğu Kral da arada bir gelip gidiyor." Sesim öfkeli çıkmıştı ve buna memnundum.

"Öyle demek istemedim. Sana kendini kötü hissettirmek istemedim. Bu gece bir kadını daha kızdırmak gibi bir niyetim yoktu. Lütfen, Anita, lütfen kızma. Çok üzgünüm. Ne kadar üzgün olduğum konusunda hiçbir fikrin yok. Lütfen, lütfen, ben alçağın tekiyim ama bana kızma."

Elini uzattı. Yüzünde yalvaran bir ifade vardı. Gözlerinde daha önce hiç böyle bir acı görmemiştim. Bu gözlerdeki bakışlar, artık istemediği bir kız arkadaşı kaybetmekten fazlasını anlatıyordu.

Ben de elimi uzattım ama ona doğru adım atmadım, elimi tutabilmek için onun yaklaşmasını bekledim. Geldi, parmaklarını benimkilere doladı. Tavandan süzülen ışıkta gözleri dolu dolu görünüyordu.

Elini tuttum. Nefesi hafif bir inilti gibi çıktı ve bir an cidden ağlamaya başlayacağını sandım. Ama bana öylece bakmakla yetindi. Az önce nemlenmiş olan gözleri şimdi ölü gibi bakıyordu. Sanki hislerini bir yere kilitlemiş gibi. Bana kalırsa bu bir bakıma daha kötüydü. Ona yaklaştım ve bir uçurumun kenarındaymış, tutunabileceği tek şey

benmişim gibi bana sarıldı. Bu sessiz sarılış öyle erkekçeydi ki. Bir kadın hüngür hüngür ağlar ya da biraz daha konuşurdu ama bir noktadan sonra bir erkeğin acısını gösterme yolu buydu.

Ben de ona sarıldım, her şeyin yoluna gireceğini söylemeye çalıştım. Saçlarına, yanağına yüzümü bastırarak fısıldadım. "Tamam, Jason. Tamam."

Nathaniel da onun arkasından yaklaştı ve kollarını ikimize birden doladı. Yanağını arkadaşının saçlarına bastırdı. "Buradayız, Jason. Yanındayız."

Jason hiç konuşmadan, hiç kıpırdamadan, kollarındaki ve omuzlarındaki gücü hissettiren bir şekilde sarılmıştı ama bunun kesinlikle cinsellikle bir ilgisi yoktu. Daha önce herhangi bir erkeğe bu kadar sıkıca sarılıp da sadece *Tanrım, sorun ne?* diye düşündüğüm olmamıştı. Ya Perdy'yi gerçekten sevmişti ve ayrılık çok zor geliyordu ya da asıl mesele başkaydı. Ama başka ne terslik olabilirdi ki?

Sonunda yan yana yere çöktük, sırtımızı mutfak tezgahına verdik. Hala başka ne derdi olduğunu ya da Perdy'yi ümitsizce sevdiğini ve ilişkilerini nasıl düzelteceğini bilemediğini filan söylememişti. İçini dökmesini bekliyordum. Bir kız arkadaşım olsaydı şimdiye kadar çoktan sorardım ama erkekler farklıydı. Bazen onlara vahşi bir hayvanlarmış gibi -hayvanadam esprisi yapmıyorum!- sessizce yaklaşmanız gerekir. Bütün erkekler duyguları konusunda çekingendir ve onları ürkütürseniz tamamen içlerine kapanırlar. Dikkatli, sessiz, sabırlı davranırsanız bazen daha fazlasını öğrenirsiniz. Tabii bazen mantıklı cevaplar alabilmek için erkeklerin kafasına sorularınızı sopayla çakmanız da gerekebilir.

Jason başını Nathaniel'm omzuna dayamış, bir elini de benim bacağıma koymuştu. Hayatımdaki birçok erkek gibi o da çoğu erkekten daha sokulgandı en azından. Buna memnundum.

Jason'ın sesi düz, boş, sanki duygularını sesine yansıtmaktan korkuyormuş gibi çıktı. "Babam ölümcül bir kansere yakalanmış. Dün gece Perdy'yle ayrılmamızdan hemen sonra annem aradı."

Nathaniel'a bir bakış attım. Gözlerinin kocaman açılmasına bakılırsa bundan onun da şimdi haberi olmuştu.

"Tanrım, Jason, çok üzüldüm," dedim.

"Tabii ki birbirimizden nefret ediyoruz. Ama şimdi o aşağılık herif ölüyor ve benim onu bağışlamaya zamanım yok."

"Ne yapabiliriz?" diye sordu Nathaniel yumuşak bir sesle.

Jason zayıf bir şekilde gülümsedi. Sanırım bu iyi bir işaretti. Öyle olmasını umuyordum. "Gerçekten bilmek istiyor musunuz?"

"Söylemen yeter," dedim.

Yine gülümsedi ama gözlerinde öyle bir ifade vardı ki sanki acısını hafifletmek için istediği her şeyi yapabileceğimi söylememişim de ona bir tokat atmışım gibi bakıyordu.

"Perdy artık hayatımda olmadığına göre bana ya da size bunu yapmamamızı söyleyemez. Yeniden özgür bir adamım." Gülmeye çalıştı ama sesi daha çok hıçkırık gibi çıktı.

"Anlıyorum," dedi Nathaniel.

Kaşlarımı çattım. "O zaman bana da anlat. Çünkü ben bir şey anlamadım."

"Seninle yine sevişmek istiyor."

"Ne?" dedim.

"Artık Perdy sana ya da ona hayır diyemez. Yine yatabilirsiniz."

"Yani şimdi, şu anda mı?"

Nathaniel omuz silkti. Jason başını onun omzundan kaldırdı. Elini bacağımdan indirdi.

"Sorun değil, Anita. Batırdığımın farkındayım. Sana yaklaşmanın yolunun bu olmadığını biliyorum. Ama bu gece cidden kötüyüm, doğru dürüst düşünemiyorum."

Ayağa kalkıp kapıya yöneldi.

Gitmemesini söylemek, evet demek için ağzımı açtım ama kelimeler ağzımdan çıkmadı. Kaşlarımı çatıp Nathaniel'a baktım. O benim erkek arkadaşım olmaktan öteydi. *Ardeur*'un, beni seksle beslenen bir tür canlı vampir haline getirmekten başka sonuçları da vardı. Mesela Nathaniel benim hayvan hizmetkarım olmuştu ve bu da çok yakın olduğumuz anlamına geliyordu. Duygularımızı, gücümüzü ve bazen düşüncelerimizi paylaşıyorduk. "Düşüncelerini zihnime yönlendiriyorsun, değil mi?" diye sordum.

"İstersen engelleyebilirsin," dedi.

Jason kapıda duraksadı. Dönüp bize baktı. "Bir şey mi kaçırıyorum?"

Sevdiğim adamın yüzüne baktım. "İstediğin gerçekten bu mu?"

"O benim dostum."

"Biliyor musun, çoğu erkek bir dostuyla kız arkadaşının yatmasını istemez."

"Jason'la hiç yatmamış olsaydın farklı olurdu ama yattın zaten. Bu gece yine yatmanızda ne sakınca var ki?"

Mantıklı bir şeyler söylemek için ağzımı açtım ve sonra tekrar kapadım çünkü aklıma bir şey gelmedi. Jason'la bu gece yatmamda ne sakınca vardı? Planlamamış olmam mı? Kendimi kaltak gibi hissedecek olmam mı? Bunların herhangi biri iyi bir neden miydi?

Jason kapıda durduğunda, mutfağın ışığı ile diğer taraftaki salonun karanlığı arasında kalmıştı. "Bana acımana neden oldum. Beni yatağına alma nedeninin bu olmasını istediğimden emin değilim."

"Bir zamanlar yatma nedenimizin ne olduğunu hiç umursamazdın."

"Pisliğin tekiydim, biliyorum."

"Bunu demek istemedim, Jason."

"Bu gece burada kal," dedi Nathaniel.

Jason bizi görebilmek için yarı yarıya döndü ama yüzü hala büyük ölçüde gölgedeydi. "Neden? Neden kalmamı istiyorsunuz?"

Yüzümde *bu senin fikrindi* diyen bir ifadeyle Nathaniel'a omuz silktim.

"Çünkü sen bizim dostumuzsun. Çünkü sana önem veriyoruz."

"Ya sen, Anita, senin nedenin ne?"

Ona baktım. Omuzlarının duruşunda, sanki onu incitmemi bekler gibi meydan okuyan bir tavır vardı. Bunu yapmamak için çok çabalamam gerekti.

"Şu anda öylece kapıdan çıkıp gitmen çok yanlış geliyor, o yüzden kal. Seks yapmasak da sadece uyumak için kal."

Başını iki yana salladı. "Beni sadece uyutmayı asla istemezsin, Anita."

Bu beni huzursuz etti. "Ne diyeceğimi bilmiyorum, Jason."

"Beni istediğini söyle."

Bir şey söyleyecektim ama Nathaniel elime dokundu. "Gerçeği duymaya ihtiyacı var, Anita."

"Gerçek ne peki?" diye sordum elimi çekerken.

"Ona neler hissettiğini söyle, gerçekte ona karşı neler hissettiğini."

Derin bir nefes aldım ve gerçeği düşündüm. Gerçek neydi? "Sahip olduğum en iyi dostlardan birisin, Jason. Ve bu gece yalnız kalmamalısın."

"Jean-Claude onunla uyumama izin veriyor."

"Ama kendini sefil hissederken onun sana sarılmasına izin vermezsin."

"İzin vermeyeceğimi nereden biliyorsun?"

"Sezgi diyelim."

Karar veremiyormuş ya da bir yandan istiyor ama bir yandan da istemiyormuş gibi kapıda durmaya devam etti. Az önce elimi tutmak için onun bana yaklaşmasını beklemiştim, oysa şimdi ben ona gittim.

Ona sarıldım. Dimdik, kaskatı durmaya devam etti. Başımı omzuna dayadım. "Bu gece bizimle kal, Jason, lütfen."

Dudaklarını saçlarıma gömerek fısıldadı: "Neden?"

"Çünkü bunu istiyorsun."

"Yeterince iyi değil," diye fısıldadı.

"Çünkü bu gece birlikte uyuyacağın kimse olmadığı halde gidersen Nathaniel çok üzülecek."

"İstediğim şey uyku değil, Anita. Uyumaktan korkuyorum. Rüya görmekten korkuyorum. Dün gece çok... kötüydü."

Başımı kaldırıp ona baktım. "Bütün bunları dün gece mi öğrendin?"

Başıyla onayladı.

"Kabuslar?"

"En kötüsü. Babamla ilgili haber bir şeyleri tetikledi."

Nathaniel'ın Jason'ı kalmaya ikna etme ihtiyacı beni dürtüyor, neredeyse sendeletiyordu. Onu zihnimden atmayı denedim ama engelleyemememin bir nedeninin de onunla aynı fikirde olmam olduğunu anladım. Jason'ın kalmasını büyük ölçüde ben de istiyordum. Nathaniel haklıydı, Jason zaten sevgililer listemdeydi. Jason'la yatmanın eğlenceli olacağını neden itiraf edemiyordum ki? Neden biriyle yatmak istediğimi, başka seçeneğim olmadığı için değil sadece eğlenceli olacağı için istediğimi itiraf etmekte bu kadar zorlanıyordum?

Almma bir öpücük kondurdu. "Ben eve döneyim."

Ona daha sıkı sarıldım ve kıpırdamasına izin vermedim. "Kalman çok güzel olur. Lütfen."

İrkildi. "Bunda samimisin gibi geldi."

Başımla onayladım. "Samimiyim."

Gülümsedi. Her zamanki gülümsemesine yakın bir gülümsemeydi.

"Oralarda bir yerde gerçekten *lütfen* mi dedin, ben mi yanlış duydum?"

Gülümsedim. "Sanırım dedim."

"Bir erkeğe seninle kalmasını söylerken lütfen dediğini hiç duymamıştım."

"Genellikle demem gerekmez."

"Bu gece bizimle kal," dedi Nathaniel.

Başımla onayladım. "Kal."

"Micah eve döndüğünde yatak biraz kalabalık olacak."

"Micah şehir dışında," dedim.

"Yeni bir leoparadam bize katılmak istedi, onunla görüşmeye gitti," diye açıkladı Nathaniel.

Jason başıyla onayladı. "Micah'yı seviyorum, biliyorsunuz."

"Ama Nathaniel gibi en iyi arkadaşın değil ve kız da değil," dedim.

Jason yine başıyla onayladı. "Bu gece gerçekten izleyici istemiyorum."

"Damian da en son vampir sevgilisinin evinde kalıyor," dedi Nathaniel. "Bu gece ev bize kaldı."

Jason'ın gerginliği biraz azaldı. "Herkesi seviyorum ama bazen şu grup olayı biraz bayıyor. Başlangıçta Perdy'de hoşuma giden şeylerden biri de baş başa olmamızdı."

"Her gece grup istemiyorsun ama tekeşli olmak da istemiyorsun," dedi Nathaniel.

Jason başıyla onayladı. "Çok s..ik bir durum ha?"

"Henüz değil," dedim ona sarılıp, "ama bunu halledebiliriz."

Gözleri parladı. "Yatak odası, banyo, salon, mutfak... Hangisi?"

"Mutfak zemini sert ve karolar soğuk. Güzel yumuşak bir yatağa ne dersiniz?" diye sordum.

Jason, Nathaniel'a baktı.

Soruyu Nathaniel cevapladı. "Jason, Perdy'yle ilişkisi başladığından beri sadece yatakta ve hep aynı yatakta yaptı."

Kaşlarımı çattım, kollarımı gevşetmiş olsam da hala gevşekçe sarılmaya devam ettiğim Jason'ın yüzüne baktım.

"Duş veya banyo seksi olmamasını anlarım," dedim. "Denizkızları suyun içindeyken insan biçimlerini korumakta zorlanıyor olabilir. Yine de... Yataktan başka hiçbir yerde yapmadınız mı?"

Jason başını iki yana salladı.

"Üstelik de standart pozisyonlar mı?"

Başıyla onayladı.

Gözlerim iri iri açıldı. "Ah, Jason, çok üzgünüm, bilmiyordum." Ona daha sıkı sarıldım.

Yüzümü görebilmek için geri çekildi. "Bugün verdiğim kötü haberler arasında seni en çok kız arkadaşımın sadece standart yatak seksinde ısrar etmesi mi üzdü?"

Aklımdan geçenleri dile dökmeye çalıştım ama bunda her zaman çok başarılı olduğumu söyleyemem. "Seksi seversin. Sekste iyisindir."

"Hey, teşekkürler," dedi sırıtarak.

Ona bir bakış attım ama konuşmaya devam ettim. Lanet olsun, bunu bir şekilde söze dökmeye kararlıydım. "Seks insan olarak yaptığımız en kişisel şeylerden biri. Sadece yatak odasında kendini ifade etmenden hoşlanan biriyle birlikte olmak küçük bir ölüm gibi. Ruhu öldürür."

Sırıtışı önce yüzünden, sonra gözlerinden silindi. Bana bakarken, çoğu kişiden gizlediği yönü ortaya çıkmıştı. Tanrım, çoğu zaman kendini gizliyordu. Genellikle gülümseyen o mavi gözlerin ardında sağlam bir zihin ve derin bir düşünür olduğunu görmeme izin verdi. Bu onu üzgün ve daha yaşlı gösteriyordu ama yine de onun bu halini görmek benim için kıymetliydi. Kendisini olduğu gibi görmeme izin verdiğini hissediyordum.

"Sen nasıl bu kadar akıllı oldun?" diye sordu.

"Bana bazen iyi tavsiyelerde bulunan akıllı arkadaşlarım var." Gülümsedim. "Ve bazen o tavsiyelerden yararlanıyorum."

Gülümsedi ve ellerini sırtımdan aşağı kaydırdı. "Eh, sevişeceğimiz yeri benim seçmemi gerçekten istiyor musun?"

Başımla onayladım.

"Sadece bir süredir tercih hakkım olmadığı için mi?"

"Evet."

"Ya fazla uçuk bir şey istersem?"

"O zaman hayır derim ve sen de geri adım atarsın."

Gözlerinde yine o ciddi bakışlar belirdi. Yüzümü inceledi. "Sen ciddisin."

Yüzünü ellerimin arasına aldım ve başımla onayladım. "Kastetmediğim şeyleri söylememeye çalışırım, Jason." Cümlemi dudaklarına kondurduğum yumuşak bir öpücükle tamamladım.

Beni kendine daha sıkı bastırmak için elini sırtımın altına kaydırdı. Vücudunun son kucaklaşmamızda olduğundan daha mutlu olduğunu hissedeceğim kadar beni kendine yaklaştırdı.

Gözlerini kapayarak derin bir nefes aldı. Nathaniel'a baktı. "Senin bir tercihin var mı?"

"Konuk sensin."

Jason beni kucaklayıp kaldırdı. İkimiz de yeterince kısa boylu olduğumuzdan başımı kapı kirişine vurma riskim yoktu. "Sizi seviyorum. Bana kendimi daha az kaçık hissettiriyorsunuz."

"Neden? Biz daha kaçık olduğumuz için mi?" diye sordum.

"Hayır," dedi gülerek, "çünkü ilişkiniz sağlıklı gidiyor. Dünyada bir yerlerde, beni mutlu edecek kadar kaçık biri olduğunu ümit etmemi sağlıyorsunuz."

"Banyoda olmamasını tercih ederim," dedi Nathaniel. "Saçlarımı kurutmam çok uzun sürüyor."

Jason beni indirdi. Yine ayakta duruyordum. "Ben salonu düşünüyorum."

"Sandalyeler var. Kanepenin sırtlığı ve kolçakları da," dedi Nathaniel.

"Sehpa ne kadar sağlam?"

"O kadar değil," dedi Nathaniel.

Ben araya girdim. "Hayır, üzerinde seks yapmaya izin verecek kadar değil."

"O zaman salonda başlayıp yatak odasında devam etmeye ne dersiniz?" diye sordu Jason.

Nathaniel'a döndüm. Başıyla onayladı ve hafifçe omuz silkti.

"Anlaştık," dedim.

2

Topuklu ayakkabılarımı çıkarıp çıkarmamam konusunda anlaşmazlığa düştüler. Nathaniel kalmalarını, Jason çıkarmamı istiyordu. "Üzerinde olmak istiyorum," dedi Jason, "ve topuklular acıtıyor."

"Evet, topuklular acıtıyor," diye karşılık verdi Nathaniel. "Ne olmuş?"

Tartışmayı ben çözümledim. "Bana kim oral seks yapacaksa ayakkabılarla ilgili kararı da o versin."

"Çıkar ayakkabıları," dedi Jason. Bunu söylerken yüzünde öyle bir ifade vardı ki daha bana dokunmadan kasıklarımın karıncalandığını hissettim.

Ayakkabıları çıkardım. Salonun loşluğunda yanlamasına yattılar. Mutfak kapısından süzülen hafif ışık dışında salon karanlıktı. Ben kanepenin önünde ayakta dururken onlar sehpayı odanın diğer köşesine itti.

Jason geri dönüp önümde diz çöktü. Bana bakarken yüzünün yarısı karanlıkta yarısı ışıktaydı. O tek gözündeki bakış bile beni ürpertti.

Nathaniel kanepenin ucuna gelip tek hareketle şortunu çıkardı. Onu karanlık odada çıplak görünce nabzım hızlandı. Şortu yere bıraktı.

Jason'ın elleri bacaklarımdan yukarı, eteğimin altına kaydı ve bakışlarını gözlerimden ayırmadan yere çömeldi. Elleri bacaklarımı okşayarak yukarı tırmandı, çoraplarımın dantelli üst kısmına ulaştı. Kumaşın iniş çıkışlarına uygun şekilde, dantelin üst kısmını parmak uçlarıyla izledi. Çorabın lastiklerinin arkaya döndüğü yerde parmaklarını ileri geri oynattı. Ne kadar dikkatli olsanız da çorap lastiklerine bu daima olur. Ama Jason bunu bir kusur gibi değil oynayacak farklı bir şey gibi algılamıştı.

Parmakları kenardan kayarak bacaklarımın bitim noktasına süründü. Başparmaklarını bir kadının kasıklarını çerçeveleyen o ılık boşluğa sürttü. Bacaklarıma masaj yapıyordu ama bacaklarımın daha da aralanmasına yardımcı olan şey başparmaklarının baskısıydı. Böylece ulaşmak istediği ve benim ulaşmasını istediğim şeye ulaşabildi.

Nathaniel arkamdan yaklaştı. Kanepeyi kenara ittikleri için şimdi kanepeyle durduğum yer arasında yeterince mesafe vardı. Kollarını bana dolayarak kollarımı gövdeme yapıştırdı. Eteğimin arkasına sürtünen çıplaklığın verdiği his inanılmazdı. Sonra bana sıkı, çok sıkı sarılarak vücudunun gücünü hissettirdi. Nabzım daha da hızlandı ve nefesim kesildi.

"Çok güçlü," diye fısıldadım.

"Kapana kısılmış," diye fısıldadı yüzüme. Daha da sıkı sarılarak kollarımı vücuduma yapıştırdı. Ama ona durmasını söylemedim. Kapana kısıldığımı bilmek hoşuma gidiyordu. Bana zarar vermek istese onu durduramazdım. Silahım kolumun altında sıkışmış, vücuduma batıyordu. Jason da bacaklarımı yakalarsa kesinlikle kapana kısılmış olacaktım.

Bu tür şeylerden zevk almak çok da hoşuma gitmiyordu. Aslında nefret ediyordum. Ama son zamanlarda, kısmen duygularımı bağlanma ve teslimiyet oyunlarını seven Nathaniel'la paylaşabilmem sayesinde, fantezinin iyi olduğunu kabullenmeye başlamıştım. Gerçek hayatta kapana kısılmanın bana neden kendimi korkunç hissettirdiğini ve beni kapana kıstıranları yok etmek için neden bütün gücümü kullandığımı ama seks sırasında kapana kısıldığım fantezisini yaşamaktan neden hoşlandığımı analiz etmek zorunda olmadığımı kabullenmiştim. Güvenli bir yerde, güvendiğim kişilerle birlikteyken bu son derece heyecan vericiydi.

"Ona bu şekilde tepki verdirmek için ne yapıyorsun sen?" diye sordu Jason. Elleri yine bacaklarımdaydı.

"Ona çok ama çok sıkı sarılıyorum," dedi Nathaniel bana sarılırken harcadığı gücü belli eden bir zorlanmayla.

Jason'ın parmakları aniden etime battı, bir anda nezaketten vahşiliğe geçmişti.

"Evet," diye fısıldadım.

"Oynamak istediğimiz oyun bu mu?" diye sordu. Onun da sesi değişmiş, daha derin, daha karanlık olmuştu; sanırım ses tonunu daha iyi tanımlayacak başka kelime yoktu.

"Ben istiyorum," dedi Nathaniel.

Jason'ın parmakları etime o kadar sert gömüldü ki çığlık attım. "Yeter, yeter!"

"Bu onun emniyet kelimesi," dedi Nathaniel.

"Durdum zaten," dedi Jason.

"Ama ben durmadım, değil mi?" diye fısıldadı Nathaniel.

"Hayır," dedim nefes nefese. Beni kapana kıstıracak kadar güçlü sarılmıştı ama canımı yakmıyordu. Bu çok ince bir çizgiydi ama Nathaniel o ince çizgide nasıl yürüneceğini iyi biliyordu.

"Külotunu yırtayım mı, çıkarayım mı?" diye sordu Jason.

"Yırt," dedi Nathaniel neredeyse hırlar gibi.

"Lütfen," dedim.

"Lütfen ne?" diye sordu Jason.

"Sadece çek şunu," diye fısıldadım.

Saten külotumu vücudumu sarsan sert bir hareketle çekip yırttı. Nathaniel nefesimi kesene kadar tutuşunu sıkılaştırdı.

"Yavaş ol biraz," diye fısıldadım.

Daha önceki pozisyonuna geri döndü. Sıkı ama aşırı değil. Kapana kıstırarak ama incitmeden. Bütün seks biçimleri arasında en çok sado-mazo seksin güven ve iletişim gerektirdiğini keşfetmiştim.

Jason eteğimi yukarı kaldırdı ve bacaklarımın arası mutfaktan süzülen ışıkla aydınlandı. "Ne kadar sert olayım?" Ses tonunda seks yoktu, gerçekten soruyordu.

"Hafif başla," dedi Nathaniel, "kendisi sana belli eder."

Jason'ın bana daha önce hiç oral seks yapmadığını fark ettim. Ben ona yapmıştım ama karşılığını verecek fırsatı

olmamıştı. Bacaklarımı daha da aralamak için ellerini kullandı. Ellerinin gücünü hissettirdi ama ona yavaşlamasını söylediğimde olduğu kadar değildi. Sadece fiziksel gücü sayesinde hareketsiz kalmış olma duygusu inanılmazdı. İkisinin de ne kadar güçlü olduğunu bildiğimden ipe ya da zincire gerek yoktu.

Jason'ın elleri sertti ama bana nazik bir öpücük verecekmiş gibi yaklaştı. Sertlikle yumuşaklık arasındaki çelişki beynimin nasıl tepki vereceğini bilememesine yol açtı. Sonra dili içime girdi ve çelişki ortadan kalkarak yerini sadece tensel hazza bıraktı.

Parmaklarını bacaklarımın içindeki boşluğa o kadar sert itti ki çığlık attım. Bacaklarımı daha da açtı. Nathaniel beni kaldırdı. Aniden ayaklarım yerden kesilene kadar omuz ve göğüs kaslarının gerildiğini hissettim. Böylece Jason parmaklarının gücünü kullanarak bacaklarımı daha fazla açılmaya zorlayabildi.

Jason dilini aniden köküne kadar içime soktu. Bir çığlık daha attım ve vücudumun kasılışını görebilmek için arkaya kaykıldı.

Sanki bakışlarının ağırlığını hissedebiliyormuşum gibiydi, çünkü o bana bakarken aynı anda ben de ona baktım.

"Tanrım," dedi, "şu bakışlar."

"Ne bakışı?" dedim zorlukla, Nathaniel kollarını sıkıp nefesimi keserek konuşmamı engellemeden önce.

"Şu bakışlar," diye fısıldadı Jason ve yine dudaklarını tenime bastırdı. Daha önce belki on kez dudaklarımı öptüğü gibi bacak aramı öptü. Çoğu erkek bacak aranızı dudaklarınızı öper gibi öpmez ama Jason bunu yapıyordu.

Beni baştan aşağı, tamamen, ustaca öpüyordu. Sonra birinin dudaklarını öperken yapamayacağınız şeyler yapmaya başladı. Farklı şeyler deneyerek ve çıkardığım seslere, kıvranmalarıma uygun şekilde devam ederek yaladı, araştırdı.

Sadece o noktayı bulup bir düğmeymiş gibi üzerinde kalmadı, her santimimi keşfederken aralarda bacaklarımın iç kısmını ısırıyordu.

Nathaniel beni bazen o kadar sıkıyordu ki nefes alamıyordum. Bazense sadece gücünü hissettirecek kadar sıkıyor, sonra organını popo aralığımda hissettirecek kadar asılıyor, beni ezmeye çalışıyormuş gibi hissettiriyordu. Nefes alabildiğimde çığlık atıyordum ama genellikle yapabildiğim tek şey kıvranmaktı.

Jason geri çekildi. "Bunu ben mi yapıyorum, sen mi?"

"Ben," dedi Nathaniel ve boğuk bir nefes alabilmem için tutuşunu biraz gevşetti.

"Çok güçlü," diyebildim sadece.

"Daha fazla çabalamam gerek," dedi Jason. Çorabımı aşağı çekerek ısırdı. Bu bir aşk ısırığı değildi, açıkça bacağımı ısırdı.

Bir çığlık attım.

Ağzını bacaklarıma daha sert bastırdı. Kıvranarak bir çığlık daha attım. Dişlerini en mahrem yerime bastırdı. Ona durmasını söylemediğimden ağzıyla, dişleriyle, çekiştirerek, ısırarak ve yalayarak devam etti. Zevk dalgaları bacaklarımın arasında hızla yükseliyor, sıcaklık, baskı ve orgazm başlangıcını haber vererek yaklaşan zevki müjdeleyen titreşimler bütün kasıklarıma yayılıyordu.

Nathaniel kollarını daha da sıkarken Jason beni o son eşikten geçirdi. Orgazm, sanki emmeye devam etse ben de

devam edecekmişim gibi birbiri ardına dalgalar halinde geldi. Nathaniel kollarını gevşettiğinde bağırarak ve sıktığında nefessiz kalarak, Jason'ın ellerinde titreyerek dans ettim.

Jason beni tekrar bağırtan bir şekilde önden arkaya doğru yalayarak bitirdi. "Bu eğlenceliydi," dedi dizlerinin üzerinden doğrulmadan.

Nathaniel pozisyonunu biraz değiştirdi. "Düz onu."

Jason hala dizlerinin üzerindeydi. "Sen onu tutarken mi?"

"Evet," dedi Nathaniel. Sesinde normalden daha bas bir hırıltı vardı.

Jason mutfaktan süzülerek çenesini ve ağzını aydınlatan ışıkta bana baktı. Ağzının kenarında kendi suyumu görmek beni o kadar tahrik etti ki bir kez daha kıvrandım.

Jason bacaklarımı tutarken Nathaniel da vücudumun üst kısmını taşıyordu. Bedenim biraz sakinleştiğinde Jason tepeden tırnağa erkekçe bir sesle güldü. "Anita, bu sana da uyar mı?"

"Yap," dedim, "lütfen, lütfen..."

"Hayır," dedi Nathaniel, "ben üstteyim, dolayısıyla bu gece benim iznime ihtiyacın var."

Jason itiraz etmemi bekler gibi tereddüt etti. Daha önceleri itiraz ederdim ama artık Nathaniel'ın seks anlayışını kavramaya başlamıştım. Dahası, sekste teslimiyetin bana da zevk verdiğini keşfetmeye başlamıştım.

"İkimizin de mi üzerinde olacaksın?" diye sordu Jason.

"İkimiz de Anita'nın üzerinde olacağız."

Jason gülümsedi. "Bana ne yapmamı istediğini söyle."

"Prezervatif tak," dedi Nathaniel.

3

Jason parmaklarını bacaklarımın arkasına bastırarak bacaklarımı daha da açtı. Nathaniel aynı anda kollarımı vücuduma sokacakmış gibi bir güçle beni sıktı. Hafif, çaresiz iniltiler çıkarıyordum. Jason beni yavaşça kaldırarak istediği açıyı ayarladı ve içime girdi. Kesinlikle nazik değildi ama nazik olmasını gerektirmeyecek kadar ıslanmıştım zaten.

Elinden geldiğince sert ve hızlı şekilde içime girişinin hissiyle ağzımdan bir ses çıktı ama istediği ses değildi. "İstediğim açıyı alamıyorum," dedi kısık sesle.

"Ne gerekiyor?" diye sordu Nathaniel arkamdan. Sesi nefes nefese değil, sadece derindi.

Jason içimde gidip gelmeyi kesmişti, dolayısıyla yine düşünebiliyordum. "Yeni bir pozisyon," dedim nefes nefese.

"Oh," dedi Jason, "hala konuşabiliyorsan işimi iyi yapamıyorum demektir." Kelimelerini hareketleriyle destekledi ve içimde yavaşça gidip gelmeye başladı.

Haz muhteşemdi ama Jason haklıydı, beni doruğa ulaştırabilmek için farklı bir açıya ihtiyacı vardı. Gözlerinin içine bakarak net bir sesle konuştum. "Haklısın, bu pozisyon işe yaramayacak."

Jason güldü. Beni öptü ve hala suyum yüzünde olmasa, neredeyse dostça bir öpücük olduğunu söyleyebilirdim. "Bazı erkekler kendilerini aşağılanmış hissederdi."

"Sen herhangi bir erkek değilsin. Geribildirimi seversin," dedim.

Nathaniel beni sıkmayı bırakmıştı, şimdi sadece tutuyordu. "Yeni bir pozisyon mu istiyorsun?" Bana sormuyordu.

"Evet," dedi Jason.

"Pozisyon değiştirmeden önce yapmak istediğim bir şey var," dedi Nathaniel.

"Benim ne yapmamı istiyorsun?" diye sordu Jason.

"Az önce yaptığını," dedi Nathaniel.

Jason bir an ona baktı ama sonra yine içime girip çıkmaya başladı. Daha önce olduğu kadar sert değildi; çok fazla konuşmuş, çok fazla tereddüt yaşamıştı ama hala Nathaniel'ın istediğini yapabilecek kadar sertti. Kontrolü Nathaniel'a bırakmaktan memnundum. Onda filizlenen bu yeni güçten zevk alıyordum ve o da şimdi cinselliğin farklı bir boyutunu yaşıyordu. Nathaniel'ın sado mazo ihtiyaçlarını karşılamak için bir süredir Asher'dan yardım alıyordum ve bu sayede Nathaniel son zamanlarda sekste hiç olmadığı kadar mutluydu.

Jason bacaklarımın arasında zorlarken Nathaniel eteğimin son birkaç santimini daha çekerek popomu açığa çıkardı. Şimdi çıplaklığını tenimde hissedebiliyordum. Nathaniel'ın popoma bastıran sertliği ve aynı anda Jason'ın içimde gidip gelişiyle başımı arkaya atıp gözlerimi kapayarak bir çığlık kopardım.

"Sen orada ne yapıyorsun?" diye sordu Jason.

"Sürtüyorum. Hangi pozisyonu istiyorsun?" diye sordu Nathaniel.

"Kanepenin üstüne sırtüstü yatıracağım." Jason bu kez bana sormadı. Sanırım Nathaniel'ın ne diyeceğini biliyordu ve burada kötü tercih diye bir şey yoktu. Sadece ne kadar iyi olacağı söz konusuydu.

Nathaniel bana daha sıkı sarılınca yine kıvrandım. Asher ve Nathaniel sayesinde, bu tepkiyi vermem için ille de içimde olmaları gerekmediğini öğrenmiştim. İki erkek arasında kalıp onların bana sürtündüğünü hissetmekte bir şey vardı, kendimi bir anda bu eşikte buluveriyordum.

Jason şimdi daha sert, daha sağlam bir şekilde içime girmişti. Kıvranmalarımdan hoşlanıyordu ama çoğu erkek hoşlanırdı zaten. Kendi adıma bu istem dışı bir tepkiydi ama çoğu erkek üzerinde yaptığı etki ve hoşlanmalarının bende yarattığı etki hoşuma giderdi. Her hareketiyle, her kasılmasıyla vücudum onları teşvik eder ve onların vücutları da bu teşvikle harekete geçerdi. Bastır, bizim takım!

4

Sırtüstü kanepeye uzandım ve başımı kolçağa dayayarak kollarımı başımın üzerinden uzattım. Nathaniel bileklerimi kolçağa bastırmıştı ama beni olduğum yere mıhlar gibi tutmuyordu. Daha çok, biri sizi havaya attığında, düşerken orada olacağını bildiğiniz kollara tutunmak gibiydi. Düşmenizi engelleyen eller. Sizi havada tutan eller. Jason üzerimde açısını ayarladı ve vücudunu elinden geldiğince hızlı ve sert şekilde benimkine çarptı. Ortalama insandan daha güçlü olduğundan, bu çok hızlı ve çok sert anlamına geliyordu.

Ellerini kanepeye dayayarak vücudunun büyük bölümünü havaya kaldırdı. Şimdi bana değen tek yeri vücudunun alt kısmıydı. Böylece benimkine çarpan vücudunu açıkça görebiliyordum. Sadece bu görüntü bile başımı arkaya atıp bir zevk çığlığı koparmam için yeterliydi. Jason'ın

vücuduna dokunabilmek, tırnaklarımı etine gömebilmek için Nathaniel'ın ellerinden kurtulmaya çalışıyordum ama Nathaniel beni çok sıkı tutuyordu, gücü herhangi bir zincirin olabileceğinden daha fazlaydı.

Jason son kez sertçe itti ve gözlerimi açtım. Vücudunun üzerimde kasılışını, ellerini kanepede ve vücudunu benimkinin üzerinde tutmak için çabalayışını izledim. Son bir kez ürperirken pozisyonunu korudu ve altında kıvrandım. Sonra biri iplerini kesmiş gibi aniden üzerime yığıldı. Nefes nefeseydi ve kalbi o kadar hızlı atıyordu ki gömleğimin üzerinden hissedebiliyordum.

"Sıra bende," dedi Nathaniel.

Jason güldü. "Henüz kıpırdayamıyorum," dedi üzerimde yattığı yerden.

"Anita'yı çekmeme izin verecek kadar kıpırda," dedi Nathaniel. Sesi emreder gibi çıkmıştı ve daha birkaç hafta önceki Nathaniel'a hiç benzemiyordu.

Jason üzerimden yuvarlanarak neredeyse yere yığıldı. Nathaniel beni kollarımın altından yakaladı ve kanepenin üzerinden çekip aldı. Beni yürütmeye çalışmadı. Doğruca kucağına alıp yatak odasına götürdü, beni yatağın üzerine fırlattı, ceketimi omuzlarımın üzerinden çekip çıkardı ve yere attı. Yüzünde çok yoğun, çok hevesli, kontrollü bir delilik ifadesi vardı. Eteğimi ve omuz kayışımı çıkarabilmek için kemerimi çözmesi gerekiyordu. Yardım etmeye çalıştım ama tokatlayarak ellerimi uzaklaştırdı. Bu gece altta olan bendim, dolayısıyla pasif olmamı ve itaat etmemi istiyordu. İtaatkarlıkta iyi olmadığımı biliyordu. Keza pasiflikte de.

Beni çırılçıplak soyduktan sonra ellerini belime koyup beni yarı iterek yarı taşıyarak yatağın başucuna doğru gö-

türdü. "Seni kelepçeleyeceğim," dedi nefes nefese, istekli ve yeni kavuştuğu güçle dolu bir sesle.

O anda hakim durumdaydı ama emretmek yerine hala soruyordu. Neden? Çünkü kelepçeleri daha önce hiç takmamıştım. Yakın zaman önce yatağın başucuna bağlanmış sahte kelepçelerdi. Yumuşak naylondan yapılmışlardı ve Velcro'yla bağlanıyorlardı. Mecbur kaldığımda kelepçeleri veya kendimi kurtaramayacağım, hareketlerimi kısıtlayacak şeyleri kullanmayı açıkça reddederdim. Bu kelepçeler mükemmeldi. Gerçekten bağlanabilirdiniz ve istediğinizde kurtulabileceğinizi bilirdiniz. Güven konularında pek başarılı değildim.

Nathaniel kelepçeleri birden fazla kez kullanmıştı. Micah bile kullanmıştı ama sanırım bunu arzudan çok bize uymak için yapmıştı. Ben daha denememiştim bile.

Yüzüne dümdüz baktım. Arzusunu, bu soruyu sorarken sahip olduğu cesaretini, hepsini yüzünde görebiliyordum. Asher ve Nathaniel'la birlikteyken beni bağlamalarına izin vermiş ve itiraf etmek zorundaydım ki çok güzel zaman geçirmiştim. O zaman şimdi neden istemiyordum?

"Tamam," dedim sevdiğim adamın yüzüne bakarak.

Gördüğüm gülümseme cevabıma değmişti. Velcro'yu bileklerimin etrafına yumuşak ve sağlam bir şekilde sardı. Zincirleri çekiştirdim, elimde değildi. Sınırlarımı daima sınamak zorundaydım.

Nathaniel üzerime uzandığında bacaklarımın arasında dizlerinin üzerinde duruyor ama bana değmiyordu. Saçları sıcak, canlı bir çadır gibi etrafımıza dökülmüştü. Başka biri olsa saçlarının tesadüfen bu pozisyona geldiğini düşünürdüm ama Nathaniel saçlarını tıpkı elleri gibi -vücudunun

okşamaya yarayan bir parçasıymış gibi- ustaca kullanıyordu. Kabarıp karşısındakini saracak şekilde saçlarını bir kadının etrafına dökmeyi çok iyi biliyordu. Yüzünü saran yelesiyle üzerime eğildi ve yumuşacık saçlar vücudumu gıdıkladı. Beni nazikçe, dudaklarıyla dudaklarımı okşayarak öptü.

Beklediğim öpücük bu değildi. Ne düşündüğümü yüzümden anlamış olmalı çünkü gülümsedi. "Seni düzeceğim ama zevkten bayıltmadan önce seni ne kadar çok sevdiğimi bilmeni istedim." Sonunda sırıttı.

Ben de gülümsemek zorundaydım. "Seni içimde istiyorum, Nathaniel, lütfen." Bağlanmış haldeyken *lütfen* dememi her zamankinden daha çok istediğini biliyordum. Üstün taraf olmanın yanı sıra zayıf taraf olmanın kurallarını da öğreniyordum.

Beni ürperten bir bakış attı. O kadar karanlık ve ürkütücü bir bakıştı ki zincirleri çekiştirdim. Cidden elimde değildi. O bakışta tehlikeli bir şeyler vardı. Bu seks biçiminin en önemli uç noktalarından biriydi bu: Acı ve felaket olasılığı. İstediğiniz acı olmayabilirdi ama eşiniz fazla ileri gidebilirdi. Güvenlik kelimelerimiz vardı ve Nathaniel'a güveniyordum, yoksa beni bağlamasına asla izin vermezdim, yine de... Hem oyunun bir parçası da sevgilinizin gözlerinin içine bakmak ve oradaki karanlığı gördüğünüzü ona hissettirmekti. Kötülük potansiyelini gördüğünüzü ama bunu yapmayacağına güvendiğinizi hissettirmek. Ona çaresiz ve savunmasız kalacak kadar güvendiğinizi. Bu çok güçlü bir güvendi. Hayatımda hiç kimseye güvenmediğim kadar güvenmem gerekiyordu.

Saçlarını bir pelerini kenara atar gibi bir omzunun üzerine savurdu. Vücudunun dış çizgilerini belirginleştire-

rek üzerime eğildi. Prezervatif takmamıştı. Hap kullanıyordum ama çoğu erkeğe yine de yatakta mutlaka prezervatif taktırırdım. Micah kısır olduğu için gerek yoktu. Ama son zamanlarda Nathaniel'la da prezervatif kullanmaktan vazgeçmiştik. Yıllar boyunca hiç sorun yaşamadan sadece hapla seks yapmıştım, yine de... Fakat prezervatifle prezervatifsiz arasındaki farkı hissedebiliyordum ve Nathaniel'ın da hissedebildiğini biliyordum.

Ben bağlıyken, hiç korunma olmadan içime girişinde bu illüzyona katkıda bulunan bir şeyler vardı. Bu köle-efendi oyunu striptiz gibiydi. Striptiz, müşterinin dansçıyla gerçekten seks yapabileceği illüzyonuna dayanır. Köle-efendi oyunu da karşınızdaki kişiyi gerçekten inciteceğiniz, oyunun ima ettiği şeyleri gerçekten yapacağınız illüzyonuna dayanıyordu.

Bütün gücüyle derinlemesine içime girdi ama sonra tereddüt etti. Hareketi gözümün ucuyla algıladım. Jason kapıda duruyordu. Prezervatifi çıkarıp temizlenmişti.

Nathaniel yapacağını söylediği şeyi yapmaya, beni öldüresiye düzmeye başladı. Neredeyse aynı anda dudaklarımdan zevk iniltileri yayıldı. "Jason'ı mı bekliyordun?" diye sordum zorlukla.

"Evet," dedi ve bir makineymiş gibi pompalamaya devam etti. Akla gelebilecek her pozisyonu denemiş olduğumuz için içimdeki noktanın yerini biliyordu. Bu gece de farklı değildi. Girişe yakın olan o noktaya asılıyordu ama ikisinden de tahrik olduğumu bildiği için derindeki noktaya da vuruyordu.

G-noktasından başlayan orgazm yavaş, güçlü bir şekilde büyüdü ama vajinal orgazm giderek büyümedi, aniden

belirdi. Bir an onun beden ritmini izlerken bir an sonra çığlık çığlığa bağırıyor, zincirleri zangırdatacak kadar çekiştiriyordum. Tenine dokunmak, zevkimi bedenine mühürlemek istiyordum.

Bedenim sakinleştiğinde Nathaniel geri çekildi ve derindeki noktaya bastırmayı kesti. Diğer noktaya hafif vuruşlarla kendi kendine oynamaya devam etti. Jason'ın kullandığına benzer bir pozisyondaydı ama vücudunun daha da az kısmı bana dokunuyor, sadece o tatlı noktayı organının ucuyla okşuyordu.

Jason şimdi yatağın kenarında, yatağın direklerinden birine yaslanmıştı. Bizi izliyordu ve Nathaniel'ın ona baktığını gördüm. Nathaniel izleyiciden hoşlanıyordu.

Dikkatini bana çevirdi ve o sığ ritmi koruyabilmek için kendi bedenine karşı savaştığını gördüm. Vücudunun aşağı doğru inen çizgisini, karnını, kasıklarını, kalçalarını, hepsi atletik bir keskinlikle çalışan kasları izledim. Bütün bu süre boyunca orgazm bastıran bir ağırlık gibi artıyor, bacaklarımın arasında bir enerji toplanıyordu. Sonra iki vuruş arasında orgazm aniden bütün bedenimi ele geçirdi ve zevkimi tavana haykırdım. Başımı geri atmış, gözlerimi kapamış, sırtımı germiştim ve çığlıklar atıyordum.

Zincirleri çekiştirdim ve zevki daha da artırdılar. Şimdi daha güçlü bağırıyordum. Nedenini bilmiyordum, açıklayamıyordum ama bağlanmak, hareketsiz bırakılmak hoşuma gitmişti. Hepsi buydu. Seks mantıkla ilgili değildir, sadece ne hissettiğinle ilgilidir.

Nathaniel elinden geldiğince derinlemesine içime girmeden önce vücudumun sakinleşmesini bekledi. Beni bir kez daha doruğa ulaştırana kadar düzmeye devam etti ve

ancak o zaman kendini serbest bıraktı. Üzerimde, içimde titredi ve boşalmasını hissettiğimde bir kez daha çığlıklara boğuldum.

Göğsünden akan bir ter damlası ve yüzünde geniş gülümsemesiyle üzerime eğildi. "Seni seviyorum, Anita," dedi nefes nefese.

"Nathaniel, ben de seni seviyorum."

Jason yatağın direğine yaslanarak bize mavi gözleriyle ciddi ciddi baktı. Gösteri hoşuna gitmişti - yüzünden ve vücudundan anlaşılıyordu- ama gözlerinin ucunda kaybolmuş bir şeyler vardı. Onun dostlarıydık. Belki en iyi dostlarıydık. Ama aynı şey değildi. Sekse katılsa bile aynı şey değildi.

5

Tekrar yürüyebilecek hale geldiğimizde temizlendik. Sonra üçümüz birlikte yatağa uzanıp biraz dinlendik. Çoğu zaman olduğu gibi ben yine ortalarında oturuyordum. "Seksle ilgili çok huzursuzsun, Anita," dedi Jason, "ama yapmaya karar verdiğinde kendini tamamen kaptırıyorsun. Bu inanılmaz."

"Bu konuda sen de çok iyisin," dedim boğuk bir sesle.

Gülerken sesi tüm bunlara değmiş gibi hissettiriyordu. Seks inanılmaz olmasaydı bile onu yine eskisi gibi görmek bana kendimi iyi hissettirdi.

"Babam eşcinsel olduğumu düşünüyor."

Ona baktık. "Neden?" diye sordum sonunda.

"Lisedeki arkadaşlarımın çoğu kızdı ve en iyi erkek arkadaşım eşcinseldi. Sporla da pek ilgilenmiyordum. İlkokuldan son sınıfa kadar hep dansla ilgilendim."

"Kızlarla dolu odadaki yalnız çocuk," dedim.

Sırıtarak başıyla onayladı. "Kızları fırlatıp tutabilen tek kişi bendim. Eğlenceliydi. Okuldaki müzikallerin çoğunda başroldeydim."

"Şarkı söyleyebildiğini bilmiyordum."

Güldü. "Dansta şarkı söylemekte olduğumdan daha iyiyim ama rol yapabilirim, dans edebilirim ve şarkı söyleyebilirim. Küçük bir özel lisede, özellikle de erkekler arasında bulunması zor bir bileşim."

Jason'ın bu yönünü hiç bilmiyordum. "Seninle tanıştığımda işletme diploması için üniversiteye gittiğini sanıyordum, oyunculuk değil."

"Ailem oyunculuk eğitimim için masrafları karşılamazdı ama işletme diploması için karşılardı."

"Üniversite için para ödemen gerekmediyse neden striptizci olarak çalışmayı seçtin?"

"Bir nedeni, ailemi ölesiye sinirlendirmekti. Ama aynı zamanda haftasonlarında yapabileceğim türden bir sahne işiydi. Böylece üniversiteye sorunsuz devam edebiliyordum."

"Ailenin geri kalanı da senin eşcinsel olduğunu mu sanıyor?" diye sordum.

"En büyük ablam öyle sanıyor. Diğerlerini bilmiyorum. Muhtemelen. Bir striptizciyim ve Jean-Claude'la birlikte yaşıyorum."

"Tıpkı Perdy gibi senin onu düzdüğünü sanıyorlar," dedi Nathaniel.

"Evet," dedi Jason.

Elimi Jason'ın karnının üzerinde gezdirdim. Tahrik etmeye çalışmıyordum, sadece rahatlatmaya çalışıyordum. "Onun tepkisi de sana aileni hatırlatmış olmalı."

"Evet, lanet olasıca bir zamanlama ha?"

Nathaniel dirseğinin üzerinde doğrulup elini kalçama dayadı. "Bu konuda ne yapabilirsin?"

"Babamın erkekçe olduğunu düşündüğü tarzda bir iş bulmak, evlenmek ve aile kurmak dışında hiçbir şey." Jason kolunu karnıma, yüzünü omzuma koyarak yastıkların üzerinde bana sokuldu. "Annemin yapmamı istediği şeye inanamazsınız."

"Ne?" diye sorduk Nathaniel'la aynı anda.

Jason'ın omzumda gülümsediğini hissettim. "Babama eşcinsel olmadığımı kanıtlamak için kız arkadaşımı eve getirmemi istiyor. Babamın huzur içinde ölebilmesi için."

"Perdy'yle ayrılmanız kötü olmuş," dedim.

"Onu eve götüremezdim, Anita. Kıskançlığının ne kadar kötüleştiğini tahmin bile edemezsin. Eski kız arkadaşlarımdan biri sokakta selam verdiği anda Perdy kendini kaybederdi."

"Tam delirdi ha?" dedim.

Jason başıyla onayladı ve onun gerçek boyutlardaki oyuncak ayısıymışım gibi bana daha da sokuldu. "Ona Perdy'yle ayrıldığımızı söyledim. *Bir arkadaş seç. Başka arkadaşların da olduğunu biliyorum. Eve bir kız getirip babanı mutlu et,* dedi."

"Başka arkadaşların olduğunu bildiğini söylerken ne demek istedi?" diye sordum.

"Lise ve üniversitede çok çapkındım. Beni kabul edecek her kızla yatıyordum. Yine de bütün kasaba en iyi erkek arkadaşımla çift olduğumuzu sanıyordu. En iyi haliyle biseksüel olduğumu düşünüyorlardı ama çoğu kimse için böyle bir kavram yoktur bile."

"Ya eşcinselsindir ya değilsindir," dedi Nathaniel ve bunu söyleyişindeki bir şey ona bakmama neden oldu.

"İnsanlara aksini düşündürmekte zorlanıyor musun?" diye sordum.

Nathaniel omuz silkti. "Zorlanıyordum. Artık kim olduğumu ve ne olduğumu biliyorum, dolayısıyla da bu sorun ortadan kalktı. Ama gençken işler daha zordu."

"Daha yirmi bir yaşındasın, bu pek de yaşlı sayılmaz."

Gülümseyerek beni öptü. "Uzun ve zor bir çocukluk geçirdim, bu beni hızlı yaşlandırdı."

Daha on yaşma gelmeden sokaklardaydı. Kısa süre sonra çocuk fahişe olmuştu. On üç yaşında uyuşturucuya başlamıştı. On yedi yaşından beri temizdi ama Nathaniel'ın zor bir çocukluk geçirdiğini söylemesi *Titanic* faciasına tekne kazası demek gibi bir şeydi.

Yüzüne dokunarak daha rahat öpebilmek için onu kendime çektim. Gülerek geri çekildi. "Benim bile ikinci sefer için bundan daha fazla zamana ihtiyacım var, Anita."

Elimde olmadan kızardım. "Onu demek istemedim."

Jason, vücudunu benimkinden ayırmadan başını kaldırıp yüzüme baktı. "Kızarıyor. Çok şeker."

"Kesin şunu. İkiniz de."

"Afedersin," dedi Jason.

Nathaniel sadece gülümsedi. "Yani babanla tanışması için bir kızı eve götürmek mi istiyorsun?"

Jason kaşlarını çattı. "Aslında kızlardan hoşlandığım gerçeğini babamın yüzüne vurmayı çok isterim. Eşcinsel olmak beni rahatsız etmezdi ama onun bana inanmaması..." Başını yüzükoyun yastığa gömdü.

"Üzücü," dedi Nathaniel.

"Sinir bozucu," dedim.

Jason konuşabilmek için başını hafifçe kaldırdı. "İkisi de... Ve daha fazlası. Onunla asla anlaşamadık. İki kızdan sonra tek oğlu benim. Kaçırdıklarını yakalamak için tek şansı bendim. Babam üniversiteye futbol bursuyla gitmiş."

"Senden daha uzun boylu o halde?" dedim.

"Neredeyse iki metre. Ben daha çok anneme yakınım."

"Kötü şans."

"Kısa boylu olmak umrumda değil ama babam bundan nefret ediyordu. Beni bu kadar zorlamış olmasa belki sporla daha fazla ilgilenebilirdim ama gerçekten bana göre değildi."

"Anita'yı götürsene," dedi Nathaniel.

"Anita'yı nereye götüreyim?" diye sordu Jason.

"Babana göstermek için eve."

İkimiz de ona baktık. O kadar uzun ve sert bakmıştık ki sonunda huzursuz oldu. "Ne?" diye sordu.

"Ne demek ne?" diye sordum.

"Bu konuda Anita'yla aynı fikirdeyim, Nathaniel. Bence bu *sitcom* gibi olur. Babama eşcinsel olmadığımı kanıtlamak için sevgilim olmayan bir kız arkadaşımı eve götürmek? Hadi ama."

Nathaniel doğrulup oturdu ve yatak örtüsünü kucağına çekti. "Sen ve Anita arkadaşsınız, değil mi?"

Jason'la birbirimize baktık. "Evet," dedim.

"Evet," dedi Jason.

"Aynı zamanda da seks yapıyorsunuz, değil mi?"

İkimiz de yavaşça başımızla onayladık.

"Bizimle takılıyorsun. Birlikte peş peşe filmler izliyoruz, birlikte yemeğe çıkıyoruz. Micah kadar değil ama sonuçta sık sık bizimle zaman geçiriyorsun, doğru mu?"

"Evet, ama..." dedi Jason.

"Ne *ama*?" dedi Nathaniel. "Anita senin arkadaşın, senin sevgilin ve bu bir yalan değil."

Jason'la birbirimize baktık. Omuz silkti. Nathaniel'a döndüm. "Annesinin kastettiği şeyin bir yatak arkadaşı olduğunu sanmıyorum, Nathaniel."

"Siz yatak arkadaşından fazlasısınız, Anita. Bunu ben bile biliyorum."

Buna ne cevap vereceğimi bilemedim. Dikkatim dağıldığı için değil bundan nasıl kurtulacağımı bilemediğim için nutkum tutulmuştu. Bunu yapmamak için bir neden, hem de iyi bir neden olduğunu biliyordum, ne olduğunu birazdan bulacaktım.

"Anita'yı ailemle tanıştırmak için eve götüremem. Onları kandırmak gibi olur," dedi Jason.

İşte, benim yerime o söylemişti. "Evet," dedim.

"Ama nişanlı olduğunuzu filan söylemeyeceksin ki. Annen eve bir kız arkadaşını götürmeni istiyor ve sen de bunu yapıyorsun. Babanm ne düşündüğü umurunda değilse s.ktir et ama senin için bir önemi varsa o zaman Anita'yı yanında götürmemen için bir neden var mı?"

Jason bana döndüğünde yüzündeki bakıştan hoşlanmadım. "Ah, hayır," dedim.

"Bunu yapmak zorunda değilsin, Anita. Bu çok büyük bir iyilik."

"Beni eve götürmenin babanın ölümünü gerçekten kolaylaştıracağına inanıyor musun?" Alaycı veya sert görünmemeye çalışıyordum ama pek başarılı olduğum söylenemezdi.

"O zalim bir alçak. Annemin bana kendisinin hasta olduğunu söylemesini bile istemedi. Sağlıklıyken onu gör-

mek isteyecek kadar umursamıyorsam ona acımamı da istemediğini söylemiş."

"Ama..." dedim.

"Ama doktorlar sadece haftaları kaldığını söylüyor. Gelecek Noel'i göremeyecek."

"Onu en son ne zaman gördün?"

"Üç yıl önce."

Nathaniel'a baktım. "*Ardeur* açısından sadece Jason'dan beslenerek uzun süre idare edemem."

"Artık daha fazla kontrol edebildiğini biliyorsun. Jean-Claude *ardeur*'u aramızda bölüştürebilir. Son defasında Suçlu Zevkler'dekilerden beslendiğin için işe yaradığını biliyorum ama bir polis soruşturmasında olduğunda yaptığımız gibi birkaç günlüğüne sadece biz seni beslemeye çalışabiliriz."

Jason bana döndü. "Buna evet demeyi ciddi olarak düşünmüyorsun, değil mi?"

"İyi bir fikir olduğuna gerçekten inanıyor musun?"

Jason sırıttı. "Muhtemelen kötü bir fikir ama seninle babamı karşı karşıya izlemeye değebilir."

"Adam ölüyor, ona karşı nazik davranmamı isteyeceğini sanırdım."

"Sana nazik davranırsa sen de nazik davran ama seni itip kakmasına izin verme. Üstünlük taslamaya bayılır."

"Ondan gerçekten hoşlanmıyorsun, değil mi?"

Jason başını iki yana salladı. "Hayır."

"Seni fiziksel olarak taciz etmiş miydi?" diye sordu Nathaniel.

Jason yüzünde tuhaf, neredeyse boş bir ifadeyle ona baktı. "Beni sertleştirmeye çalışırken daima *kazayla* canımı

yakardı. Bana bir sporu öğretmeye kalkıştığında eve çürükler ve kan içinde dönerdim. Bana futbol oynamayı öğretirken sonunda bir gün kolumu kırdı ve annem bir daha babamın beni tek başına götürmesine izin vermedi. Taciz olmamasına her zaman dikkat ederdi. Parmağınızı bastırıp göstereceğiniz bir şey bulamazsınız ama benim yaşıma ve boyuma göre her zaman fazla sert, fazla kabaydı. Okul danışmanının teşvikiyle ergenlik çağımda terapi görmeye başladım. Terapide babamın beni taciz ettiğini öğrendim. Canımı yakmak istiyordu."

Yüzüne dokundum.

"Jason, çok üzüldüm."

İfadesi çok ciddiydi. "Ben de."

"Eve tek başına gitmek istemiyorsun, değil mi?" diye sordu Nathaniel.

"Hayır. Benimle senin gelmeni isterdim ama oraya birlikte gitmemiz, babamın ve kasabadakilerin çoğunun benimle ilgili şüphelerini haklı çıkarır." Aniden sırıttı. "Şey, benim yaşlarımda ergen kızı olmayanların en azından. Babaları benden nefret ederdi."

"Sanırım her kızla yatıyor olman babam mutlu ederdi," dedim.

"Öyle düşünebilirsin ama benden bunun için de nefret ediyordu sanırım."

"Biri senden nefret etmek istiyorsa bir neden bulur, engel olamazsın," dedi Nathaniel.

Jason başıyla onayladı. "Evet, babam kendimi bildim bileli benden nefret etti."

"Sen en iyi arkadaşımsın. Moral desteği için seninle gelmemi istersen gelirim," dedi Nathaniel.

Jason gülümseyerek başını iki yana salladı. "Kişisel bir şey değil, Nathaniel. Ama babama heteroseksüel olduğumu kanıtlamamda sen yardımcı olamazsın."

"Nathaniel eşcinsel değil," dedim.

"Ama babamın erkeklik kavramına uymuyor. Ve onun için görünüş çok önemlidir."

Derin bir nefes alıp verdim. "Orada ne kadar kalman gerekiyor?"

Jason irkilerek bana baktı. "Dalga geçiyorsun, değil mi?"

"Dalga geçiyor gibi mi görünüyorum?"

"Hayır," dedi Jason ve yatakta dizlerinin üzerinde doğrulup oturdu. Örtüyü diğer tarafta tuttuğu için her yeri meydandaydı. Daha yeni sevişmiş olmamıza rağmen onunla göz göze gelmemeye çalıştığımı fark ettim. Bazen tuhaflıklarım beni bile şaşırtıyordu. "Bu birinin bana şimdiye kadar yaptığı en büyük iyilik olur."

"Hayatının geri kalanı boyunca bana borçlu olacaksın, bu doğru."

Yüzünde ne olduğunu anlayamadığım bir ifade belirdi. Bana bakarken gözleri o kadar duygu yüklüydü ki görmekten rahatsız oldum. Gözlerine bakmaya devam edebilmek için kendimi zorladım.

"Bunu gerçekten benim için yapar mısın? Bu kadar aptalca ve komik bir şeyi? Gerçekten yapar mısın?"

Sonunda bakışlarımı kaçırmak zorunda kaldım. "Evet, Jason. Gerçekten yaparım."

"Uçağa binmemiz gerekeceğini biliyorsun."

"Lanet olsun," dedim, "beni uçağa bindireceksen bir iyilik borcun daha olacak."

"Ama uçmaktan ödün patlasa bile yine de yapacak mısın?"

Kollarımı göğüslerimin altında kavuşturarak yüzümü astım. "Yapacağımı söyledim, değil mi?" dedim. "Uçuş ne kadar sürüyor?"

Oturduğu yerde sekerek yanıma gelirken yüzündeki mutluluk ifadesi tüm bunları çok daha az aptalca gösteriyordu. "Beni, Nathaniel'ı veya başka birini sevdiğin gibi sevmediğini biliyorum ama bana gerçekten değer veriyorsun, değil mi?"

Yüzüne baktım. Yıllardır dostum, bir yıldır da dostumdan fazlası olan birinin yüzüydü bu. Söyleyebileceğim tek şeyi söyledim: "Evet."

6

Hala geceyken Jean-Claude'u aradık. Jason onun *pomme de sang*'i, ben de insan hizmetkarıydım, onu planlarımızdan haberdar etmemiz gerekiyordu. Bana bunun çok aptalca olduğunu ve yapmamamızı söyleyeceğini sanıyordum. Jason'ın patronu ve efendisiydi, teknik olarak benim de efendimdi. Ama açıkçası bana emirler yağdırmasına pek izin vermezdim.

Jason ona planımızı anlattıktan sonra yatağın yanındaki telefonu bana uzattı.

"Seninle konuşmak istiyor."

Jason kalkıp banyoya doğru yürüdü. Nathaniel yatakta benimle kaldı. "Selam, Jean-Claude."

"*Ma petite*, bunu kabul etmene çok şaşırdım."

"Ben de."

Güldü. O harika, tenimi okşayan kahkahalarından biriydi. Baştan aşağı ürperdim ve bunun nedeni korku değildi. Nathaniel da bunu fark etmiş gibi bana sokuldu.

"Jason'la benim yapamayacağım şekilde ilgilendiğin için teşekkür ederim."

"Yani bizi vazgeçirmeye çalışmayacak mısın?"

"Bunu yapmamı mı istersin?"

Evet, aslında istedim. Bu fikir giderek daha aptalca gelmeye başlıyordu. "Biraz tuhaf olacak."

"Senin için zor olacak. Çok travmatik bir durumda tek duygusal desteği sen olacaksın."

"Terapist gibi konuşuyorsun, Jean-Claude."

"Ne dememi istersin?"

"Gerçekten aklından geçeni."

Yine aynı şekilde güldü ve kalkanlarımı indirdiğimde yatağında, çırılçıplak bir halde ipek çarşafların arasında oturduğunu anladım. Mükemmel beyaz omuzlarına inen o dalgalı siyah saçlarını görür gibi oldum. Gece mavisi gözlerini görmeden kalkanlarımı tekrar kaldırdım.

Derin bir nefes alıp yavaşça ve içimden sayarak verdim. Dikkatli olmazsam aramızdaki bağ dikkatimi çok fazla dağıtabilirdi.

"Ne düşünüyorsun, *ma petite*?"

"Seni... Ve aslında düşünmemeye çalışıyorum. Asher nerede?"

"Gecikti ama gelecek."

"Jason sabah gitmek istiyor. İkimiz de yokken nasıl besleneceksin?"

"Hevesli kan donörleri bulmakta zorlanmıyorum, *ma petite*."

Bunu söyleyiş şeklinden hoşlanmamıştım. İçimde küçük bir kıskançlık kıvılcımı çaktı, sesime yansımadan bastırdım. "Seninle aynı fikirde olmayan hiçbir şeyi yeme."

"Kıskandın mı, *ma petite*?"

"Belki."

"Ben de."

"Ne demek istiyorsun?"

"Jason'ın ailesiyle tanışmak için evine gidiyorsun. Çok sıradan, çok insanca bir şey yapacaksın ve bu benden sonsuza dek çalınmış olan bir şey."

"Anlamıyorum."

"Ailem sen doğmadan uzun zaman önce öldü, *ma petite*. Ben seni annemle ya da kız kardeşimle tanıştıramam. Geldiğim yeri, etrafımdaki insanları sana göstermek gibi çok doğal bir deneyimi ben sana sunamam."

"Soyunun başıyla tanıştım, Jean-Claude. Belle Morte'nin ailenden biri olduğunu sanıyordum."

"*Non, ma petite*, o benim efendim, daha doğrusu efendimdi ama asla ailemden biri olmadı. Tanrıçam ve sevgilim diyebiliriz ama aynı şey değil."

"Jason'ın beni götürebileceği bir ailesi olmasını kıskanıyorsun."

"*Oui.*"

Kulağımda telefonla yatarken bunu düşündüm. "Bunun senin için önemli olabileceği hiç aklıma gelmemişti."

"Olduğum şeyden pişmanlık duymuyorum, *ma petite*, ama sahip olamayacağım bazı şeyler için pişmanlıklarım var. Annem ve kız kardeşimle tanışabilmen için birçok şeyi verebilirdim."

"Baban?" diye sordum.

"O ben çok küçükken öldü. Onunla ilgili pek fazla anım yok."

Bu da bilmediğim bir şeydi. Bu gece, çok yakından tanıdığım kişilerle ilgili beklenmedik keşiflerle doluydu.

"Ben seni ailemle tanıştırmaya götürmediğim için üzülüyor musun?"

Hafif bir ses çıkardı. "Hayır, ben..." Güldü ama seksi değildi, daha çok kendi kendine gülmüştü. "Belki biraz. Beni bunun için yeterince iyi bulmadığını hissediyor olabilirim."

"Büyükannem seni bir haç ve kutsal suyla evden kovardı, işte olacak olan bu."

"Dindar bir kadın mıdır?"

"Aşırı. Senin yüzünden sürekli benim ruhum için dua ettiğini öğrendim."

"Seni ailenden mi ayırdım, *ma petite*?"

"Hayır, zaten onlardan ayrıydım denebilir. Büyükannem asıl olarak benim şu mezardan zombi kaldırmam konusunda dua ediyor. Bir hortlakla yatıyor olmam, lanetlenmiş olduğumun bir diğer işareti sadece."

"Üzgünüm, *ma petite*, bilmiyordum."

Göremeyeceğini bildiğim halde omuz silktim. "Sorun değil."

"Yani şimdi Jason'la birlikte gideceksin, ailesiyle tanışacaksın ve kız arkadaşı olacaksın."

"Kıskanıyorsun."

"Sesimde hiç duygu yok," dedi.

"Evet, sesin duygusuz çıktığı zamanlarda mutlaka bir şey gizliyorsundur. Jason'ı kıskanman gerekmediğini biliyorsun."

"Demek istediğin şekilde kıskanmıyorum."

"Açıkla o zaman."

Nathaniel yanımda hiç kıpırdamadan dinliyordu.

"Sen henüz otuz yaşında değilsin ve o da yirmi üç yaşında. İkiniz de çok ama çok gençsiniz, *ma petite*. Onun doğup büyüdüğü kasabaya gidecek ve birlikte gençliğinizi yaşayacaksınız. Bu benim sizinle paylaşamayacağım bir şey. Ben artık genç, saf ve kararsız olamam."

"Bunlardan herhangi biri olsaydın sen, sen olamazdın Jean-Claude."

"Bunu duymaya ihtiyacım var mı sence, *ma petite*?"

"Evet," dedim.

Yine güldü ve ürpererek Nathaniel'a sokulmama neden oldu. "Kendimle tuhaf bir şekilde çelişiyorum. Jason benim *pomme de sang*'im ve benim için çok değerli. İnsan hizmetkarımın onunla bu şekilde yakından ilgilenmesi çok güzel bir şey. Diğer vampirlere benim çok nazik bir efendi olduğumu düşündürecek ama senin bunu ona değer verdiğin için yaptığını biliyorum. O genç, yakışıklı ve etkileyici."

"Güvensiz olamazsın."

"Nedenmiş?"

"Çünkü sen de yatakta muhteşem ve inanılmazsın. Ve seni seviyorum."

"Ama Jason senin için benim olamayacağım bir şey olabilir, *ma petite*."

"Neymiş o?"

"Ölümlü. Seni hayatın genç yüzüne dahil edebilir. Sana ailesindeki sorunları anlatabilir. Sana büyüdüğü yeri gösterebilir, seni çocukluğunda tanıdığı insanlarla tanıştı-

rabilir. Benim sana tanıştırabileceğim kişilerin hepsi beni vampir olarak tanıyor, ölümlü yaşamımı bilen kimse yok."

"Sanırım bu senin sorunun Jean-Claude, benim değil. Jason ve tacizci babasıyla anılarda bir yolculuğa çıkmayı sabırsızlıkla beklediğimi söyleyemem."

"Bunda ciddi olduğunu hissedebiliyorum ama yine de tuhaf bir şekilde kıskanıyorum. Ailemi çok uzun zamandır özlememiştim."

"Ev özlemi çeker gibisin."

"Sanırım bu doğru bir ifade." Sesinde hüzün vardı.

"Bu gece oraya gelmemizi ister misin?"

"Niye ki? Şafaktan kısa bir süre önce burada olabilirsiniz ve ben daha uyanmadan gitmiş olursunuz."

"Yine de bir veda öpücüğüne ihtiyacın olduğunu hissettim sanırım."

"İnceliğin için teşekkürler, *ma petite*, ama senin de dediğin gibi bu benim sorunum ve kendi başıma üstesinden gelebilirim. Jason'ın dertleri sana yeter de artar, sen onunla ilgilen."

Buna ne diyebilirdim ki? "Tamam," dedim.

"*Je t'aime, ma petite.*"

"Ben de seni seviyorum," dedim.

Söyleyecek başka bir şey kalmamıştı.

7

Jason'la uçağa binmeden önce yapmam gereken bir arama daha vardı. Micah'nın cep telefonunu aradım. Şehir dışında olduğunda ona ulaşmanın en kolay yolu buydu.

"Selam," dedi ve o tek kelimede sevgi, mutluluk, rahatlık vardı.

"Sana da selam," derken benim sesim de aynıydı. Micah'yla tanıştığımdan beri onun yanında hep böyleydim. Normalde bir erkeğe çekim duyduğumda paniğe kapılan kadınlardan olduğum için bu özellikle benim için bayağı tuhaftı. Çekingenliğimi ortadan kaldıran şeyin *ardeur*, yani kendi tarzımdaki vampir güçlerim olduğunu son birkaç ayda öğrenmiştik. Neredeyse tanışır tanışmaz Micah'yla yatmıştım ama bundan ikimiz de pişman olmamıştık. Belki bu da vampir güçleriyle ilgiliydi.

Ona yolculuğunun nasıl geçtiğini sordum. Bana yeni leopardan ve korumaları Mel ile Noah'dan hoşlandığını söyledi. Bu iyiydi.

"Ama sen yeni leoparı sormak için aramadın," dedi.

"Sadece sohbet etmek için arayamaz mıyım?"

Güldü. Yüzü gözümün önüne geldi. Yine teni bronzlaşmıştı ve bu da onu neredeyse beyaz ırktan değilmiş gibi gösteriyordu. Ama yüz hatları başka bir ırktan olduğunu düşünmeyi imkansız kılacak kadar Kuzey Avrupalıydı. Yüzü zarif, boyu tam olarak benimkiyle aynıydı. Gözleri açık yeşil renkte leopar gözleriydi. Çok korkunç bir adam onu çok uzun süre hayvan biçiminde kalmaya zorlamış, bu yüzden de gözleri bir daha insan gözüne dönüşememişti. O korkunç adamı öldürmüştüm ve Micah da bizimle birlikte yaşamaya başlamıştı. O zamandan beri de çifttik.

Jason'la olanların *Reader's Digest* versiyonunu anlattım. "Babasıyla ilgili olanları duyduğuma üzüldüm."

"Ben de."

"Bu yolculuğa sen nasıl razı oldun?"

"Gönüllü olmuş olamaz mıyım?"

"Hayır," dedi hiç şüphe barındırmayan bir sesle.

"Nathaniel."

"Hım," dedi.

"Sesin üzgün gibi."

"Başka bir adam seni ailesiyle tanıştırmaya götürüyor. Hım, bu beni neden üzsün ki?"

"Bana gitmememi mi söylüyorsun?"

"Bunu asla yapmam."

"Ama..." dedim.

"Ama yok. İlişkimizde birbirimize ne yapacağımızı söylememiz gibi bir şey söz konusu değil. Ama Jason'la birlikte oraya gitmeni biraz kıskanabilirim."

"Jean-Claude da aynı şeyi söyledi... sayılır. Ama onun ailesi asırlar önce ölmüş. Dolayısıyla onun için mümkün değil. Sense ailenden hiç söz etmedin."

"Chimera hayattayken herkesin ailesini kendilerine karşı kullanırdı. Onlara işkence eder veya onları kontrol edebilmek için yarı hayvanlara dönüştürürdü. Ailemi güvende tutmak için onlardan nefret ediyormuş gibi davranmıştım. Bunda da bayağı başarılı oldum, Anita. Beni tekrar görmek isteyeceklerini sanmıyorum."

Sesinde derin bir pişmanlık vardı. "Denemeden bilemezsin, Micah."

"Göreceğiz."

"İşe yararsa, ailenle tanışmayı çok isterim."

"Aslında sen de kendi ailenle pek ilgileniyormuş gibi görünmüyorsun."

"Kendi ailemle sorunlarım var ama bu yüzden herkesin ailesinden nefret ediyor falan değilim."

"Anladım," dedi temkinli bir sesle.

"Micah, gerçekten, Chimera öldü. Artık ne sana ne ailene zarar verebilir."

"Bunu biliyorum. Onu benim için öldürdün."

"Onu öldürmemi sen istedin."

"Evet, istedim." Ve sesinde, sergilediğim şiddeti kabullendiğini gösteren o ton vardı. Chimera'yı öldürüşümü izlemişti ve bununla ilgili sıkıntı yaşamamıştı. Micah'yla çift olmamızın birçok nedeni vardı. Bu nedenlerden biri, sahip olduğumuz acımasız gerçekçilikti.

"Ailenle tanışmak için seninle gelirim, Micah."

"Nathaniel'ı da götürebilir miyiz?"

Bu beni durdurdu. Üçümüz birlikte yaşıyorduk ama... "Bilmiyorum. Sanırım buna karar verecek olan sensin."

"Bunu düşüneceğim. Etraflıca. Ailemi, bunca yıldan sonra Nathaniel ve seninle birlikte karşılarına çıkmaya cesaretim olup olmadığım, hepsini düşüneceğim." Bu şekilde ifade edince sorununu anlamaya başlamıştım. Aslında Jason'ın sorununa benziyordu. Her şey algıyla ilgiliydi.

"Jason'la birlikte gitmem seni rahatsız ettiyse özür dilerim."

"Rahatsız ettiği için asıl ben özür dilerim. Bunu kendi başıma halletmem gerekiyor."

"Micah, seni seviyorum."

"Biliyorum. Ben de seni seviyorum. Nathaniel'a sevgilerimi ilet. Hazırlanmaya başlasanız iyi olur."

"Micah, ben..."

"Hayır, sorun değil, Anita. Gerçekten sorun yok. Jason için yapman gerekeni yap. Ama sanırım ben de seni annemle babam ve kardeşlerimle tanıştırmayı isterim. Bunun mümkün olacağını hiç düşünmemiştim."

"Birçok şey mümkündür, Micah."

"Sanırım. Şimdi kapamam gerek. Seni seviyorum, Anita."

"Ben de seni seviyorum."

"Nathaniel'a sevgilerimi ilet."

"İletirim."

Telefon kapandığında ne hissetmem gerektiğinden emin değildim. Onu rahatsız eden bir şey yaptığım için suçluluk duyuyordum, evet. Ama asıl olarak kafam karış-

mıştı. Ailesinden daha önce neredeyse hiç söz etmemişti. Onları görmek istediğini nereden bilebilirdim ki? Bu kadar çok erkekle birlikte olmanın en zor tarafı, hepsinin duygularıyla ayrı ayrı başa çıkmaya çalışmaktı. İnsanlar seks hakkında konuşabilirdi, çünkü seks kolaydı. Zor olan kalplerdi. Ve duygular.

8

Jason küçük bir şehirde yaşadığını söylemişti. Bunun uçuşla ilgisini anlamamıştım. Meğer ilgisi, lanet olasıca bir oyuncak uçakla uçacak olmamızmış. Böyle bir şeye binmemi sağlayabilecek tek şey, bir polis soruşturmasında olduğu gibi, bunu yapmadığım takdirde daha fazla insanın ölümüne yol açabilecek bir ölüm kalım meselesi olabilirdi.

Herhalde paniğim yüzümden okunuyordu çünkü Jason yüzümü görünce tekrar Jean-Claude'u aramıştı. Jean-Claude'un özel bir jeti olduğunu sürekli unutuyordum. Neden unuttuğumu bilmiyorum ama unutuyordum işte. Sanırım özel jeti olan biriyle birlikte olduğum fikrinden hala biraz rahatsız oluyordum. Bu bana züppe tembellere özgü bir şey gibi görünüyordu. Elbette Jean-Claude en fazla benim kadar tembeldi, ki bu da sürekli çalıştığı anlamı-

na geliyordu. Doğaüstülerle ilgili işlerden oluşan ve giderek büyüyen küçük imparatorluğunu yönetiyordu ve bunda çok başarılıydı. Ben de ölüleri uyandırıp kötü vampirleri öldürüyordum. Sürekli iş, iş, iş.

Ama şu anda Jean-Claude'un özel jeti, Jason'a iyilik yapmak için minik bir uçağa binmek zorunda kalmayacağım anlamına geliyordu. Özel jet ticari standartlara göre küçük olmasına rağmen çok da korkunç değildi. Hem klostrofobim hem de uçma fobim olmasaydı jetin gayet rahat olduğunu bile söyleyebilirdim.

Son kez uçağa bindiğimizde Jason ortalıkta zıp zıp zıplayıp fobimle dalga geçmişti. Bu defa yanımdaki koltuktan hiç kalkmadan pencereden dışarıyı izledi. O zaman üzerinde bir kotla tişört vardı, şimdiyse Jean-Claude'un onun için diktirdiği İtalyan tarzı tasarımcı takımlarından birini giyiyordu. Takım elbise omuzlarının genişliğini, belinin inceliğini, atletik vücut hatlarını vurguluyordu.

Lacivert ince çizgili bir kumaştı. Kesimin dışında oldukça muhafazakar bir takımdı. Gözlerinin maviliğini daha da vurgulayan mavi bir gömlek, koyu mavi bir kravat ve altın kravat iğnesiyle takımı tamamlamıştı. Kravatı ipekti. Ayağındaki o parlak ayakkabıların benim yüksek topuklularımdan bile pahalı olduğunu biliyordum. Rahatsız bir çift yüksek topuklu daha almak için yüzlerce dolar ödemek istememiştim. Bunlar da yeterince iyiydi ama Jason'ın giydikleri kadar da değil.

Yani Jason gerçekten özenli giyinmişti. Eve dönmekten nefret ediyor olabilirdi ama onları etkilemek istediği açıktı. Benim giysilerimi de Nathaniel'la birlikte seçmişlerdi. Bunu umursamamıştım. Dolabımda olduklarına göre

giymekte sakınca görmeyeceğim giysilerdi, yoksa orada olmazlardı. Jean-Claude'un benim için aldığı daha club veya fetiş tarzı giysilerin bulunduğu bölüm dışında gardırobum gayet makuldü.

Sonuç olarak kraliyet mavisi bir etek-ceket takım ve takımla uyumlu bir ipek gömlek giymiştim. Geniş siyah kemerim bu kadınsı görünümü biraz bozuyordu ama o da ayakkabılarıma uyuyordu. Ayrıca kemerin arka kısmında, yanlamasına konmuş bir Browning BDM duruyordu. Silahımı belimin arkasında pek sık taşımazdım. Genellikle omuz kayışını tercih ederdim ama hiçbir yere silahsız gitmezdim ve amirim silahlı olmamın müşteriler için fazla korkutucu olduğunu düşünmeden önce silahımı böyle taşırdım. Hastanede metal detektörü varsa federal polis rozetimi gösterecektim.

Bagajımda başka silahlarım ve kılıflarım da vardı ama hastane ziyareti için fazla abartmamaya karar vermiştim.

Açıkçası kimsenin evine gidip ailesiyle tanışmak gibi bir isteğim falan olmamıştı, bu daha önce aklıma bile gelmemişti, yani nerede kaldı ki Jason'ın ailesiyle tanışmak isteyeyim. Ama kurallara uyacaktım. Bir numaralı kural da müstakbel kayınvalideyle kayınpederi korkutmamaktı. Tamam, Jason'la benim evlenmek gibi bir niyetimiz yoktu ama bildiğim kadarıyla ailesiyle tanıştırmaya götürdüğü ilk kız bendim. İnsanlar varsayımlarda bulunmaya bayılırdı ve Jason'ın onların varsayımlarında ne kadar ileri gitmesini istediğini bilmiyordum. Tek amacım kimseye açıkça yalan söylememekti ama bunun dışında rolümü oynayacaktım.

Jason elini mengene gibi sıkmama izin vermişti ve parmaklarının hissizleşmeye başladığı konusunda sadece bir

kez sızlanmıştı. Uçuş korkumla dalga geçemeyecek kadar endişeli görünüyordu ve bu da beni onun için endişelendiriyordu. Jason nefes alıp verir gibi şaka yapardı. Ciddiyet ona uymuyordu.

Onu rahatlatmaya çalıştım. Sonunda, boğazımda bir şeylerin düğümlenmesine neden olacak kadar hüzünlü bir gülümsemeyle bana baktı. "Sorun değil, Anita. Çaban için minnettarım ama söyleyeceğin herhangi bir şeyin bana kendimi daha iyi hissettireceğini sanmıyorum."

Gergin elimi yüzüne doğru kaldırarak yanağını parmak boğumlarıma sürttü. İçimdeki korkunç gerginlik biraz olsun hafifledi.

Neredeyse eskisi gibi gülümsedi. Gözleri parladı. Bu bakışı tanıyordum. Hoşlanmayacağım bir şey söylemek üzereydi.

"Biraz daha dokunuş, sana da kendini daha iyi hissettirdi."

Başımla onayladım.

Saf bir şekilde gülümseyerek konuştu. "Yüksek mil kulübüne girebiliriz. Bu bana kendimi daha iyi hissettirir."

"Yüksek mil kulübü mü?" diye sordum.

Parmak boğumlarımı, halka açık yerde hoş karşılanabileceğinden daha şehvetli bir şekilde öptü. "Uçakta seks."

Başımı iki yana sallayarak güldüm. Neredeyse normal bir gülüştü. Aferin bana. "Artık o kadar da endişeli değilim," dedim.

"Neyle ilgili?"

"Seninle. Flört edip şaka yapabiliyorsan iyisin demektir."

Elimi yüzüne bastırdı ve gözlerindeki şakacılık yerini ciddiyete bıraktı. "Şaka yaptığımı kim söyledi?"

Ona önerisinin hak ettiği şekilde baktım. "Uçakta seks filan yapamam. Uçağın içinde çığlıklar atarak bir aşağı bir yukarı koşturmamak için kendimi zor tutuyorum zaten."

Şehvetli bakışın yerinde bir anda şakacı pırıltılar belirdi. "Sorunlarımızı kafamızdan uzaklaştırabilir."

Elimi çekiştirdim.

Gülümsedi ve elimi olması gerektiği şekilde öptü. Ağzını açmadan, dilini değdirmeden, sadece dudaklarıyla. "Eğer istediğin buysa, uslu duracağım."

"İstediğim bu."

"Bu dokunuş sana da kendini daha iyi hissettirdi, Anita. Bunu elinin gerginliğinin ve av kokunun hafiflemesinden hissedebiliyorum. Gerçekten, neden sevişmeyelim? Neden kendimizi daha iyi hissetmeyelim?"

Ciddi olduğunu anlayınca kaşlarımı çattım. "Bir, pilot bizi yakalayabilir. İki, bir uçaktayız, Jason. Bunu yapabileceğimi sanmıyorum çünkü çok korkuyorum."

"İndiğimizde sevişebilir miyiz?"

Kaşlarımı biraz daha çatıldı. "İner inmez mi?"

"Hayır, oteli kastetmiştim, sanırım."

Artık kızamayacak kadar şaşırmıştım. Dalga geçmiyordu, çok ciddiydi. Bu ondan beklenmeyecek bir şeydi. "Her yerimizi batırmadan önce hastaneye veya eve gitmek istemez misin?"

Gülümsedi ama gözlerinde endişe pırıltıları belirdi. "Hastaneye gitmek istemiyorum. Eve gitmek istemiyorum. Bunların hiçbirini yapmak *istemiyorum*."

Bu defa korktuğum için değil sesindeki acı yüzünden elini sıkıca tuttum. Her nedense onun için endişelenmek uçuş korkumun hafiflemesini sağlıyordu. Başka birinin

korkularını hafifletmeye çalışmanın insanın kendi korkularını yenmesi için en iyi yol olduğu kimin aklına gelirdi?

"Sevişmemizin bu ziyareti herhangi bir şekilde kolaylaştıracağını sanmıyorum."

Gülümsedi ve gözlerinde neredeyse yakalayamadığım bir bakış belirip kayboldu. Ama Nathaniel'da da gördüğüm ve bu yüzden çok iyi tanıdığım bir bakıştı. Safça davrandığımı söyleyen o bakış. Jason benden küçüktü ve Nathaniel'ın yaşadığı kadar kötü deneyimler yaşamamıştı ama yine de birçok açıdan benden deneyimli sayılırdı.

"Safça davranmıyorum," dedim.

"Beni o kadar hızlı mı okudun?"

"Nathaniel'da bu bakışı çok gördüm," dedim.

"Ah, elbette. Bu kadar iyi tanıdığın kişi ben olamazdım." Sesinde kırgınlık vardı.

Bu iyiliğin başıma, ilk başta düşündüğümden daha farklı dertler de açacağından endişelenmeye başlamıştım. "Bu ne demek şimdi?" diye sordum.

"Birinin beni senin Nathaniel'ı arzuladığın gibi arzulamasını istiyorum. Birinin beni, hayatındaki erkekleri senin sevdiğin gibi sevmesini istiyorum."

"Perdy seni bu şekilde seviyordu," dedim. Bunu söylemek zalimlik miydi, yoksa dürüstlük mü?

Bana pek de dostça olmayan bir bakış attı. "Beni incitmeye mi çalışıyorsun?"

Derin bir nefes alıp yavaşça verdim ve zalim değil ama dürüst olmaya çalıştım.

"Bir uçaktayım ki bu en iyi halimde olmadığım anlamına geliyor. Şöyle deneyeyim: Bana daha önce kendini aşka, romantizme kaptırmak istediğini söylemiştin. Aşkla

yanmak istediğini. Yıllarımı beni böyle sevmek isteyen kişilerle savaşarak geçirdiğimden neden amacının bu olduğunu anlamıyorum ama öyle diyorsan öyledir."

"Buna ne demem gerekiyor, Anita? Beni aşkına boğmak isteyen birini fırlatıp attığımı mı? Sanırım öyle yaptım, evet."

Başımı iki yana salladım ve bir kez daha denedim. "Hayır, bunu demek istemedim. Yani Perdy'nin aşk anlayışıyla seninki aynı değil. Sen kapılmak istiyorsun, boğulmak değil. Bir ateşin parlak yanabilmesi için havaya ihtiyacı vardır. O seni havasız bırakınca ateş de sönmüş belli ki."

Yüzümü inceledi. "Bu gerçekten zekiceydi."

"Tanrım, Jason, teşekkürler. Şaşırmış gibisin."

Gülümsedi. "Bunu demek istemedim. Yani çok mantıklı konuştun ve Perdy'yi istemediğim için bana kendimi daha az aptal gibi hissettirdin. Birinin benim için deli olmasını çok istiyordum. Buna sahip oldum ama sonra istemedim. Kendimi şımarık gibi hissediyordum."

"Saplantı aşk değildir, Jason. Sahiplenmedir."

"Ben de birine ait olmak istiyorum, Anita."

"Ama sen geleneksel bir evlilik yerine Nathaniel'ın sahip olduğuna yakın bir şey istiyorsun."

"Ait olmak istediğimi ama tekeşli olmak istemediğimi mi söylüyorsun?"

Omuz silktim. "Teknik olarak Nathaniel tekeşli. Benden başka kimseyle yatmıyor."

Jason sırıtırken mavi gözleri parladı. "Onun da başka insanlarla cinsel teması var."

"O bir striptizci. Başka insanlarla cinsel içerikli temas onun iş tanımının bir parçası."

"*Cinsel içerikli* demedim, *cinsel* dedim. İşimiz gereği kendimizi sergiliyoruz ama gerçek seks yasak."

Gözlerimi kapadım ama motorların uğultusunu daha net duydum. Gözlerimi iri iri açarak söylediğim şeye odaklanmaya çalıştım.

"Bununla ne demek istiyorsun?"

Bana yine safça veya ahmakça davranıyormuşum gibi baktı. Amacım ikisi de olmadığından, bununla ne demek istediğini anlayamadım.

"Bana öyle bakma, Jason. Ne demek istediğini gerçekten bilmiyorum."

Bu kez o kaşlarını çattı.

"Bilmiyorsun, öyle mi?"

"Hayır, bilmiyorum." Sesimin öfkeli çıkmasını engelleyememiştim.

"Cinsel temastan anladığın şey ne, Anita?"

"Bilmiyorum. Seks yapmak sanırım."

"Anita, Asher'ın Nathaniel'dan beslendiğini gördüm. Tanrım, benden beslenmesine de izin vermiştim. Asher beslenirken bunun seks olduğunu anlamıyorsan benden veya Nathaniel'dan çok daha fazla homofobiksin demektir."

Asher'ın yeteneklerinden biri, ısırığıyla karşısındakini orgazma ulaştırmasıydı. Sadece zihin hilesi değildi, özel bir yetenek gibiydi. Küçük ve kötü bir vampirken bu yeteneğini avlarından para, toprak ve koruma almak için kullanırdı. İnsanlar kendilerini öldüreceğini bilseler bile bir gece daha alabilmek için ona yalvarırdı.

"Asher'ın neler yapabildiğini senden daha iyi biliyorum, Jason."

"Ah, Tanrım, ne aptalım. Nasıl unutabilirim?" Bana sarıldı. "Çok özür dilerim, Anita, gerçekten."

Asher'la yalnız kaldığımız ilk ve tek seferde seks ve kan paylaşmıştık. Beni neredeyse zevkten öldürüyordu çünkü ondan bunu ben istemiştim. Bunun için ona ben yalvarmıştım. Yaptığımız şeye hala açlık duyduğumu Jean-Claude'a itiraf ettiğimden, artık yalnız kalmamıza izin verilmiyordu. Jean-Claude'un bütün vampirleri arasında, en korktuğum Asher'dı. Çünkü bana ölümcül şeyler yapmasını istememi sağlayabiliyordu.

Jason bana tekrar sarıldı. "Korkuyorum ve bu da beni aptallaştırıyor. Üzgünüm."

Pilotun sesi kolonlardan yankılandı. Yerimde sıçradım. Jason alnıma bir öpücük kondurdu.

"İnmek üzereyiz, Bayan Blake, Bay Schuyler. Yerlerinize oturmanızı tavsiye ederim."

"Sorun değil, Jason, ikimiz de en iyi halimizde değiliz."

"Beni affet."

"Affedecek bir şey yok," dedim.

Jason başıyla onayladı ama pek inanmamıştı. Onun böyle duygusal ve unutkan olmasına alışkın değildim. Babası ölüyordu. Annesi ona manevi şantaj yapıyordu. Sanırım biraz kendini kaybetmeye hakkı vardı.

Koltuğu ve elini daha sıkı tuttum. İndiğimizde kendimi daha iyi hissedecektim. İndiğimizde her şey daha iyi olacaktı. Buna inanmak istiyordum ama içimden bir ses Jason'ın sorunlarının daha da kötüleşeceğini söylüyordu.

Nasıl olmuştu da bu işe bulaşmıştım? Ah, doğru, Nathaniel beni ikna etmişti. Bunu ona kesinlikle ödetecektim.

Uçak pistte hafifçe sekince elimde olmadan bir çığlık attım ama artık yere inmiştik. En azından benim için durum iyiye gidiyordu.

9

Nefes alıp vermeyi yeniden öğrenerek ve mide bulantısına karşı direnerek, döner koltuğumda bir saniye oturdum. Mideme bebeklik etmeyi kesmesini söyledim. Daha yerdeydik, Tanrı aşkına. Eve dönerken bir araba kiralamak konusunda her zaman ısrar edebilirdim ama bunu yapmayacağımı biliyordum. Korkumun bu kadar kontrolden çıkmasına izin verirsem ben bile kendime tahammül edemezdim. Korku kanserin hafif hali gibiydi. Ona bir an bile teslim olursanız, yine canlanır ve sizi canlı canlı kemirirdi.

Jason açık kapıda durarak bana baktı. "Geliyorsun, değil mi?"

Başımla onayladım. Mide bulantım geçmişti. Yine nefes alabiliyordum. Harika. Pekala, bu bir yalandı ama en azından yapabileceğim buydu.

Jason yanıma gelip durarak bana baktı. Yüz ifadesini anlayamıyordum. "Bunu yapmak gerçekten ödünü patlattı, değil mi?"

Başımı iki yana salladım ve omuz silktim. Sonunda büyük bir zorlukla konuşacak sesi bulabildim. "Sence de pist biraz kısa değil mi?"

Eğilip beni alnımdan öptü.

Ona baktım.

"Bu ne içindi?"

"Cesaretin için," dedi. Bunu söylerken de ciddiydi. Bana elini uzattı.

Bir zamanlar elini tutmazdım, çünkü bunu bir zayıflık belirtisi olarak görürdüm ama o zamandan beri biraz olgunlaşmıştım.

Elini tuttum. Hafifçe sıkarak gülümsedi. Bu lanet olasıca uçakta olma nedenlerimden biri o gülümsemeydi işte; bunun bana nelere mal olduğunu bildiğini ve beni başka birçok kişinin yapamayacağı şekilde anladığını gösteren gülümseme. Asla gerçek erkek ve kız arkadaş olamayacaktık. Asla birbirimizin tek sevgilisi olamayacaktık. Ama Jason bana kendimi çıktığım diğer bazı erkeklerin hissettiremediği şekilde hissettiriyordu. Ve ben de onu anlamak için elimden geleni yapıyordum.

Beni elimden tutup dar koridordan geçirirken, Jason'ı en iyi dostlarından biri olarak gören tek kişinin Nathaniel olmadığını anladım.

Jason katlanan basamaklardan ilkini indikten sonra bana yardım etmek için arkaya eğildi. Bu muhtemelen ihtiyacım olan yardımdan fazlasıydı ama sonuçta yüksek topuklu ayakkabılar giymiştim.

Basamakların dibinde bir adam bizi karşıladı. Orta boylu, saçlarının çoğu dökülmüş, şık takım elbiseliydi. Takımı Jason'ın giydiği kadar kaliteli değildi ama kötü bir takım olduğu da söylenemezdi.

"Bay Summerland, sizi yarına kadar beklemiyordum." Jason, topuklularımla merdivenden inmeme yardım edene kadar adam bekledi.

"Ben Summerland'lerden biri değilim," dedi Jason. Bu karışıklığı bekliyormuş gibi konuşmuştu.

Adam önce Jason'a, sonra bana baktı ve göz kırpıp. "Elbette. Siz Bay... Smith misiniz?"

Nihayet ayağım asfalta değmişti. *EVET!* "Bay Allbright desenize, daha orijinal olur," dedim, bunun bir şaka olduğunu düşünerek.

Adam elindeki panoya *Allbright* diye yazmaya başladı. "Elbette, Bay Allbright, sizi gördüğümüze çok sevindik."

Jason iç çekti. "Arkadaşım şaka yapıyordu. Adım Schuyler; Jason Schuyler."

Adam *Allbright*'ın üstünü çizdi ve doğru adı yazdı. "Nasıl isterseniz, Bay Schuyler."

"Lanet olsun," dedi Jason, kısık sesle.

"Neler oluyor?" diye sordum.

"Summerland olsam, neden yarın geliyor olacaktım?"

Adam şaşkın gözlerle baktı ama nasıl bir oyun oynadığını düşünüyorsa, devam etti. "Bekarlığa veda partiniz için, elbette. Bu haftasonu evleniyorsunuz. Kardeşiniz nişanlısıyla birlikte geldi bile."

"Bak, ben Summerland'lerin uzak bir kuzeniyim. Bütün okul hayatım boyunca beni ikizlerle karıştırdılar. Adım

gerçekten Jason Schuyler. Bu da arkadaşım Anita Blake. Buraya ailemi ziyaret etmeye geldim."

"Elbette, elbette." Adamın Jason'a inanmadığı açıktı ama yine de Jason'ın yalanlarını tekrarlayacağı ve sonrasında da yemin edeceği belliydi.

"Anladığım kadarıyla Summerland'ler burada çok önemli tipler, öyle mi?" dedim.

"En önemlisi," dedi Jason.

Panolu adam tek tek bize baktı. "Müstakbel eşiniz şehre geldi bile. Onun bekarlığa veda partisi de bu gece."

"Sen davetli misin?" diye sordum.

Afalladı. "Elbette hayır."

"O zaman bu kadar çok şeyi nasıl biliyorsun?"

"Konukların yerleştirilmesine yardım ediyorum," dedi, öfkelenerek.

"Pekala, biz konuk değiliz."

"Elbette değilsiniz. Bana sorarlarsa, Keith Summerland'i görmediğimi söyleyeceğim zaten. O planlandığı gibi yarın gelecek." Adam akıllıca bir şey söylemiş gibi kendisiyle gurur duyuyordu. Yine göz kırparak yanımızdan uzaklaştı.

Jason'a baktım. "Burada İngilizce konuşuyoruz, değil mi? Yani, bu adam söylediklerimizi anlıyor, değil mi?"

"Adamın sorununu anlamak için Keith'i tanıman gerek. Başka bir kadınla birlikte bir gün erken gelmek kesinlikle onun yapacağı türden bir şey. Muhtemelen striptizcisini kendisi getiriyordur."

"Yaramaz çocuk, ha?" dedim.

"O öyle olduğunu sanıyordu. Bense sadece piçin teki olduğunu düşünüyordum."

"Ona gerçekten çok mu benziyorsun?"

"Evet." Bunu mutsuz ve sert bir sesle söylemişti. "İkisine de ziyaretimizi zorlaştırmaya yetecek kadar çok benziyorum. Basın bu düğünü yakından izliyor olacak."

"Ama onlar yerel ünlüler, ulusal değil, değil mi? Yani, o kadar kötü olamaz."

"Vali Summerland'in kim olduğunu biliyor musun?"

Düz düz ona baktım. "Dalga geçiyorsun."

"Keşke."

"Başkanlığa adaylığını koyacağını düşündükleri vali bu Summerland mi?"

"Evet," dedi Jason.

"Çok fazla televizyon izlemem veya gazete okumam ama kim olduğunu ben bile biliyorum."

"Bu haftasonu en büyük oğlu evleniyorsa, basın her yere dalar ve ben de ona ikizi kadar benziyorum. Lisedeyken bizi hep birbirimizle karıştırırlardı zaten."

"O kadar benziyor olamazsınız."

"Benmiş gibi davranarak bir gün kız arkadaşımla çıkmıştı. Kız sonunda anladı elbette. Bir defasında da okuldaki çocuklardan bazıları benim yerime onu dövdüler. Akıllıca davranarak önce onu bulmalarını sağlamıştım. Yine bir kız arkadaşıma asılıyordu; ben olduğunu iddia ederek."

"Bunun için de dayak mı yedi?" dedim.

"Aynen."

"İşte karma," dedim.

Jason başıyla onaylarken gerçekten memnun görünüyordu. Bavullarımız asfalta inmişti ve pilot dönüş programını sorarken, yanımıza başka bir adam geldi. Muhafa-

zakar ve şık bir takım giymişti ama alnına dövme olarak *haydut* kelimesi işlenmişti. Mecazi anlamda.

Takım o kadar ustaca dikilmişti ki özellikle bakmasam, kalçasındaki hafif şişkinliği kaçırabilirdim. Ama nereye bakacağımı biliyordum ve bir takımın çizgilerini mahveden şeyin bir silah olduğunu anlayacak kadar deneyimliydim. Browning'imse benim takımımın çizgilerini bozmuyordu. Yeni yanlamasına kılıfında dururken, böylesine büyük bir silahın küçük ceketimin arkasında görünmemesi de ilginçti.

Refleks olarak Jason'ın önüne geçtim. Sonuçta silahlı olan bendim, o değil. Adam bana bakmadı bile. Sadece Jason'la ilgileniyordu.

"Kız tekrar uçağa binecek."

"Kızın bir adı var," dedim.

"Bilmediğim şeyle ilgili yalan söyleyemem. Lütfen, Keith, bunu yapma."

"Ben Keith Summerland değilim. Kanıtlamak zorunda mıyım?"

"Keith, böyle şeyler artık komik gelmiyor."

"Sürücü belgemi görmek ister misin?"

Adam nihayet afalladı. "Ne?"

"Valiyi, karısını ve Kelsey'yi çağır ve onlara Jason Schuyler'ın ailesini ziyarete geldiğini ve senin havalimanından çıkmamıza izin vermediğini söyle."

İriyarı adam Jason'a baktı. "Keith, bu tür saçmalıkların sona erdiğini sanıyordum."

Jason cüzdanını çıkarıp kimliğini gösterdi. "Schuyler. Jason Schuyler. Lisedeyken de beni hep ikisiyle karıştırırlardı."

Adam gerçekten inceleyen gözlerle kimliğe baktı. Sonra Jason'a döndü ve ceketinin dış cebinden bir telefon çıkardı. "Ben Chuck, karşımdakinin Keith olduğuna yemin ederim ama Jason Schuyler adında birinin kimliğine bakıyorum." Bir sürü *hı-hım*'dan sonra telefonu kapatıp kimliğini Jason'a iade etti. "Bunun için üzgünüm, Bay Schuyler. Sayın vali babanızın hastalığı için çok üzgün olduğunu söyledi."

"Evet, babam kanserden ölüyor ve onu huzur içinde ziyaret edebilmek yerine, buradan hastaneye kadar karşıma çıkan her muhabir tarafından durdurulacağım. Tanrım, düğünden haberim olsaydı bir hafta geç gelirdim."

Jason'ın koluna dokundum. "Bunu yapamazdın."

"Biliyorum," dedi Jason, "ya bu hafta ölürse, değil mi?" Bunu şaka gibi göstermeye çalışmıştı ama sesi acı ve öfkeli çıkmıştı.

"Bu yanlış anlama için gerçekten çok üzgünüm, Bay Schuyler. Gelecek konuklar için dışarıda limuzinler bekliyor; bu sorunun telafisi olarak sizi bırakabileceğimiz bir yer varsa, söylemeniz yeter. Limuzinlerin koyu renk camları var ve gelinin birçok arkadaşı geliyor. Karşılaştıkları kişilerin söyledikleri hep aynı olduğu için muhabirler limuzinlere musallat olmaktan vazgeçti."

"Ve taksiye binersem, Keith'in neden limuzin yerine taksiye bindiğini ve yanında neden nişanlısı yerine bir esmer güzeli olduğunu merak ederler," dedi Jason.

Chuck çaresiz bir tavırla omuz silkti. "Bu valinin de aklına geldi."

"Pekala, bizi otelimize götürün."

"Ama bir Summerland limuzininden inmemiz karışıklığı daha da büyütmez mi?" diye sordum.

Chuck, onu genellikle kendi işi olmayan şeyleri düşünmeye zorluyormuşum gibi şaşırdı. Beni uçağa geri iterken gayet rahat görünüyordu. Keith'i uslu durmaya zorlarken de. Ama düğüne davet edilecek kadar yakın olmayan ama Keith'e ikizi kadar benzeyen bir kuzen söz konusu olduğunda, adamın sanki beyni durmuştu.

"Limuzine bineceğiz ve taksiyle hastaneye gideceğiz. Başka ne yapabileceğimizi bilmiyorum," dedi Jason.

"Limuzinden basın sekreterimizi arayacağım," dedi Chuck. "Siz gerçek bir sorun doğurabilecek kadar birbirinize benziyorsunuz. Basın sizin Keith olduğunuzu ve bu çikitayla nişanlınızı aldattığınızı düşünürse, işler çirkinleşir."

"Bana önce *kız* dedin, şimdi de çikita diyorsun. Chuck, emin ol ki burada dost kazanmıyorsun."

Bana kesinlikle umursamıyormuş ve ben kim olup da şikayet ediyormuşum gibi baktı.

"Bu Anita Blake; çok yakın bir arkadaşım, Chuck."

"Kız arkadaş?"

Jason başıyla onayladı. "Ölmeden önce tanışmaları için onu da yanımda getirdim; durumu biraz kavrayabildin mi?" Jason *Benimle hemfikir ol,* der gibi elimi sıktı. Hemfikir olup olmadığımdan emin değildim, bu yüzden sadece orada durdum ve konuyu Jason'm halletmesine izin verdim. Bu onun kriziydi, benim değil.

Chuck başıyla onayladı ve bana çok daha saygılı bir tavırla baktı. "Özür dilerim, Bayan Black."

"Bayan *Blake*," diye düzelttim.

Göz kırptı. "Pekala, Bayan Blake. Bir kız arkadaştan daha fazlası olduğunuzu anlamamıştım. Özür dilerim, saygısızlık etmek istemedim."

"Evet, istedin ama egom o kadar kolay incinmez, Çük."

Chuck kaşlarını çattı.

Jason yine elimi sıktı. "Olabilecek en sessiz şekilde otele gidelim. Bugün hastaneye mutlaka gitmek istiyorum."

Chuck'ın yüzünde gerçekten sempatik bir ifade belirdi. "Babanızın durumu o kadar kötü mü?"

"Sadece haftaları kaldığını söylüyorlar ama buraya gelip de onu bir gün farkla kaçırmak istemem."

"O halde sizi limuzine bindirelim, Bay Schuyler, Bayan Blake." Son kısma biraz ironi katmıştı ve buna uygun olarak eğildiğinde kalçasındaki silahı hafifçe gösterdi. Görmem için ceketin düğmesini açmış olduğunu fark ettim. Size dişlerini göstermek isteyen bir vampir gibi. Korkmanızı isteyen biri gibi.

Tatlı bir tavırla gülümsedim. "Ellerin bir otuz ikilik için sence de biraz iri değil mi, Chuck?"

Kendi gülümsemesinde tereddüt belirdi. "İşimi yapmama yetiyor." Ama verdiğim cevap beni yerleştirdiği kutuya uymuyormuş gibi sesinde kararsızlık vardı. Benim için fark etmezdi. Gorillerin beni küçümsemesi hoşuma giderdi. İşler kötüleşirse, birçok şeyi kolaylaştırırdı.

Jason beni limuzinin arkasına itmedi ama Chuck'a akıllıca laflar sokmamamı garantilemek için de çok oyalanmama izin vermedi.

"Hangi otel?" diye sordu Chuck.

Jason söyledi.

Chuck limuzinin kapısına dayanarak konuştu. "Lanet olsun, düğün konuklarının kaldığı otel bu."

"Şehirdeki en iyi otel," dedi Jason.

Chuck başıyla onayladı. "Evet." Kapıyı kaparken bana bir bakış attı. İlk kez bakışlarında piliç demeyen bir ifade vardı. Demek göründüğünden daha akıllıydı. Sevgili Çük'ü küçümsememeye dikkat etmeliydim.

Onun için neden endişeleniyordum ki? Cevap: Bir hayduttu. Polisle o kadar uzun süredir çalışıyordum ki bir haydudu gördüğümde gözlerinden hemen anlardım. Bir başkan adayının böyle biriyle ne işi vardı?

"Onunla alay etme, Anita," dedi Jason, limuzin hareket ederken. Hangardan çıktık ve ana terminalden biraz uzaktaki ayrı bir yoldan devam ettik.

"Üzgünüm," dedim. "Kendimi tutabileceğimden emin değilim."

"Benim için dene." Elime hafifçe vurdu ama bakışlarını çoktan dışarı çevirmişti. Manzara gerçekten güzeldi. Her yerde yumuşak ejderha omurgaları gibi sıra sıra ormanlık dağlar uzanıyordu.

Birkaç dakika için haydutları ve politikacıları unutarak sadece dağ manzarasını izledim.

"Çok güzel," dedim.

"Evet," dedi Jason. "Sanırım öyle."

"Sanırım mı?" Dağları işaret ettim. Yola yakın yerlerde oteller ve fastfood restoranları vardı ama manzarayı bozacak kadar yakın değillerdi. Yolun sol tarafında bir nehir akıyordu ve o gümüş pırıltılı akıntı, yeşillerin ortasında muhteşem görünüyordu. "Burası Tennessee'deki Smokies'ten daha güzel."

"Şey, bunlar Blue Ridge Dağları," dedi, doğal bir tavırla.

Aklıma bir fikir geldi. "Burada büyüdüğün için sana muhteşem gelmiyor, çünkü alışmışsın."

"Evet ve bütün bu güzelliğinin yanı sıra çok fazla iş olmadığını da fark ettin mi? Üniversitede çalışmıyorsan."

"Üniversite mi?"

"Asheville'deki Kuzey Carolina Üniversitesi." Jason manzaradan söz etmek istemiyor gibiydi. Pekala, onun suyuna gidebilirdim.

"Summerland'lerin yanlarında Chuck gibi birini çalıştırmalarına şaşırmışa benzemiyorsun."

"Onlar için çalışan öyle tipler her zaman olmuştur."

"Neden?" diye sordum.

Dönüp bana baktı. "Bunu yapma, Anita."

"Neyi?"

"Polisçilik oynama. Unut bu konuyu."

"Sen bir şeyler biliyorsun."

"Bırak babamı göreyim, Anita. Eski arkadaşlarımı göreyim. Şu Summerland ailesinin tantanasından uzak durmaya çalışayım. Onlarla ilgili hiçbir şey duymak istemiyorum, tamam mı?"

"Bana neden böyle gorilleri çalıştırdıklarını söylersen konuyu kapatırım."

"Chuck havaalanında ne yaptığını sanıyordu?" diye sordu.

Kaşlarımı çattım. "Şu Keith denen adamın düğününe birkaç gün kala başka bir kadınla birlikte buraya gelmesini engellemeye çalışıyordu."

"Aynen."

Kaşlarımı daha da çattım ve birden anladım. "Chuck onların temizlikçisi!"

Jason başıyla onayladı.

"Temizlikçilerinin neden silah taşıması gerekiyor?"

"*Sen* neden silahlısın?"

"Ben silahsız evden çıkmam ki," dedim.

Jason bana bir bakış attı. "Belki Chuck da senin kadar paranoyaktır."

"Ben..."

Jason ayaklarımın dibinde, limuzinin zemininde çömeldi. Ellerimi ellerine aldı ve yüzüme yalvaran gözlerle baktı. "Lütfen, lütfen, Tanrı aşkına, bu konuyu kapat artık Anita. Summerland'leri kurcalamaktan vazgeçmen için her şeyi yaparım, ne istediğini söyle yeter. Bu düğün ve benzerlik yüzünden zaten yeterince sorun yaşayacağız."

Başını kucağıma koydu. "Lütfen bana daha fazla sorun yaratma, lütfen, bunu benim için daha da zorlaştırma. Lütfen."

Söyleyebileceğim tek şeyi söyledim. "Peki, Jason."

Yüzünü kaldırıp bana o ünlü gülümsemesiyle baktı. Ama gerçek gülümsemesi bu değildi. Bu, Suçlu Zevkler'de müşterileri paralarından ayrılmaya ikna etmek için kullandığı gülümsemeydi. Oysa Jason benden para istemiyordu, huzur istiyordu. Summerland'lerle ilgili bir terslik olduğu duygusuna aldırmamayı kabul etmektense, pantolonuna bir yirmilik sıkıştırmayı tercih ederdim. Bu insanlar, silahlı bir temizlikçiye ihtiyaç duymalarına neden olacak şeyler yapıyordu. Kadın düşkünü bir oğlun çok ötesinde bir şeyler. Ama başka kimse için yapmayacağım şeyi Jason için yaptım. Konuyu kapadım.

Çok küçük silahlı Chuck beni rahat bırakırsa, ben de onu rahat bırakacaktım. Buraya bir ajan olarak gelmemiştim. Buraya Jason'ın babasına veda etmesi için yardımcı olmaya gelmiştim. Ne kadar çok ipucuyla karşılaşırsam

karşılaşayım, bunu kendi kendime tekrarlamaya devam edecektim. Asıl soru, neyin ipucu?

Beni ilgilendirmezdi. Jason'a söz vermiştim ve gerçekten beni ilgilendirmezdi. Summerland'ler kötü vampirler olmadığı sürece, kesinlikle beni ilgilendirmezdi.

Yolun kenarındaki muhteşem manzarayı izlemeye devam ettim. Kötü bir manzara yoktu. Jason da pencereden dışarı bakmaya döndü ama herhangi bir şeye dikkatini veriyor gibi değildi. Asheville, Kuzey Carolina'ya uzanan yolun, şimdiye kadar yolculuk yaptığım en güzel yollardan biri olduğuna karar verdim ama sonuçta ben bu manzaraya bakarak büyümemiştim. Sanırım insan her gün gördüğü bir şeye karşı kayıtsız hale geliyordu. Ben de zombilere ve vampirlere mi kayıtsızdım? Belki. Ama dağlar güzeldi.

10

Otobandan Charlotte Caddesi'ne sapana kadar manzara hep dağlar, tepeler ve yaşadığımız yerdekinden çok daha fazla yeşillik alandı. Sonra kendimizi Amerika'nın küçük kasabalarından birinde bulduk. Fazla yüksek binalar, devasa yapılar yoktu, sadece ağaçların arasında bir sürü ev ve küçük dükkanlar.

Limuzinin koyu renk camları insanların aracın içini görmesini engelliyordu ama biz etrafı gayet rahat görebiliyorduk. Limuzinle yolculuk yaptığınızda keşfedeceğiniz ilginç şeylerden biri de budur. Jason şimdi etrafla daha ilgiliydi. Sanırım kalbinde bir şehir çocuğuydu.

"İşte dans stüdyosu," dedi heyecanla. Büyük binalardan birinin dışında, üzerinde balerin silueti olan bir tabela asılıydı. Tek parça dar dansçı kıyafeti giymiş iki küçük kız, neşeyle gülen bir kadın tarafından içeri götürülüyordu.

"Keşke durabilseydik. Eski öğretmenlerimi tekrar görmek isterdim."

Bizim limuzinimiz ya da Jean-Claude'unki olsa sürücüye durmasını söylerdim ama aracı ödünç almıştık. Böyle bir şey istemek çok büyük bir kabalık olurdu.

"Tekrar gelebiliriz," dedim.

Başıyla onayladı ve stüdyodan birkaç bina ötedeki küçük bir bakkalı işaret etti. "Siglier'ın çoktan iflas etmiş olacağını sanırdım. İlk sigaralarımı oradan almıştım."

"Sen sigara içmezsin ki," dedim.

Dönüp bana baktı, gözlerinin içi gülüyordu. "Sigara içmiyorum. Ama herkes en azından bir kez denemiştir."

Yüzümde bir şey görmüş olmalı çünkü bana doğru yaklaştı. "Sen hiç denemedin mi? Bir kez bile mi?"

Omuz silktim ve silahı rahat bir noktada tutabilmek için oturduğum yerde biraz kıpırdandım. Neden orada nadiren silah taşıdığımı hatırlamaya başlıyordum. Oturmayı zorlaştırıyordu. "Üzerimde kötü etkileri olan birkaç kuzenim vardı."

"Yani içtin."

"Sigarayı denedim ama bu sigara içmekle aynı şey sayılmaz."

"Yani Jean-Claude seni bulduğunda tamamen saf değil miydin?"

Kaşlarımı çattım. "Sigarayı denemiştim, Jason. Bunun beni Jean-Claude'a hazırlamakla bir ilgisi yoktu."

Jason aniden yine ciddileşti. "Hayır, sanırım yoktu. Sadece, Jean-Claude'dan önce sadece bir kişiyle yatmış olmana inanmakta hala zorlanıyorum."

"Neden?" diye sordum. Cevabı bilmek istediğimden emin değildim aslında.

"Söyledim ya, ben karşıma çıkan neredeyse herkesle yattım. Senin onca erkeği geri çevirdiğine inanamıyorum."

"İnan bana, Jason, o kadar çok değillerdi."

Bana dalga geçiyormuşum gibi baktı. "Hadi Anita, benim de gözlerim var. Sen çoooook seksisin."

Oturduğum yerde kıpırdanırken silah yine sırtıma battı ve daha da huysuzlaştım. Sohbet beni zaten huysuzlaştırmıştı.

"Bunu seninle tartışmayacağım. Bunu benim de bazen görebildiğimi ve bazen de göremediğimi biliyorsun. Pakete çekilenler vardı ama içindekini istemiyorlardı."

"Anlamıyorum," dedi.

"Üniversitedeyken en az üç kişi bana, *keşke için de dışına uygun olsa*, gibi şeyler söylemişti. İlk çıktığım çocuklardan biri de, ağzımı açana kadar mükemmel olduğumu düşündüğünü söylemişti."

Jason bana dümdüz baktı. "Senin ciddi biri olduğunu biliyorum ama vay canına, bu adamlar ne kadar aptalmış!"

Gülümsedim ve koltuğun üzerine dayadığı eline vurdum. "Çok tatlısın ama ben her zaman aklımdan geçeni söylemişimdir. Daima bağımsız oldum. Bu, erkekleri güzel, zarif, hassas görünüşlü kadınlara çeken bir özellik değildir. Kadınları koruyup şımartmak gibi saçma sapan şeyler yapmak isterler."

"Sen onları korkutuyordun," dedi.

Başımla onayladım. "Bunu artık anlıyorum."

"Ben güçlü kadınları severim," dedi.

Gülümsedim. "Fark ettim."

Bana kulüpte kadınları paralarından ayıran o gülümsemesiyle baktı. Sahtesinin etkileyici olduğunu dü-

şünüyorlarsa bir de gerçek gülümseyişini görmelilerdi. Bir kızın başını döndürmeye yeterdi. Ya da kızarmasını sağlamaya.

"Kızarıyorsun," dedi. Oturduğu yerde zıpladı. "Bunu yapmana bayılıyorum."

Yüzümü ellerime gömdüm. "Benim çok hoşuma gittiği söylenemez."

Ellerinin bileklerimi kavradığını hissedince bana yine fazla yaklaştığını anladım. Gözlerime bakabilmek için ellerimi çekmesine izin verdim.

"Tepki verdiğin adamlardan biri olmak hoşuma gidiyor, Anita. Sanki senin için görünmez gibiydim. Yani Jean-Claude'la aşık atamam ama benimle birlikte olmak için çok şey yapacak olan ve yapan bir sürü kadın var," dedi mütevazı görünmeye çalışan ve neredeyse başaran bir tavırla.

"Kulüpteki hayranlarını gördüm ve Lanetliler Sirki'ne girip çıkan kadınları."

Ellerimi ellerine aldı, çenesini birleşmiş ellerimize dayadı. Aslında bana bakmıyordu. Daha çok kendi kafasındaki bir anıya bakıyordu.

"Ama sen beni hiç o şekilde görmedin. Başlangıçta bir sorumluluktum. Güvende tutman gerektiğini düşündüğün başka biri. Sonra da arkadaşın oldum." Bana yaramazca bir gülümsemeyle baktı. "Beni çıplak gördün ve bedenime tepki bile vermedin. İnan bana, egom çok incinmişti."

Tekrar kızardım ve bakışlarımı kaçırmaya çalıştım. "Sen benim arkadaşımdın, Jason. İnsan arkadaşlarına öyle bakmaz."

"Sen bakmadın ama ben baktım. Senin standartlarına uygun olmadığımı düşündüm."

"Buradaki evler çok güzel," dedim. Öyleydi gerçekten. Daha dar yollar, çok güzel, daha eski ve pahalı evlerle çevriliydi.

"Konuyu değiştiriyorsun," dedi Jason.

"Bunu yapmaya çalışıyorum, evet."

"Ben konuyu değiştirmek istemiyorum."

Ellerimi çektim. Bu sohbet benim için fazla samimiydi. Jason'ın beni en rahatsız eden özelliklerinden birini unutmuştum. Karşısındakinin ruhunu derinlemesine deşen sohbetler yapabiliyordu. İhtiyacım olduğunda bu bazen acı verse bile harikaydı. Ama iki günümü analiz edilerek geçiremezdim, bu beni delirtirdi. Yemyeşil bahçelerin ve ağaçların arasında dizilmiş güzel evlere bakmaya devam ettim. Hala güzeldi ama hiçbir güzellik günler boyunca analiz edilmeye değmezdi.

Ellerimi nazikçe öptükten sonra geri çekilmeme izin verdi.

"Meselenin bu olmadığını biliyorsun, Jason."

"Geride kaldığını hissettiğin son erdemine tutunmaya çalıştığını biliyorum."

Hala ona bakmadan başımla onayladım. "Senden bir iyilik isteyebilir miyim, Jason?"

"Tabii."

"Bu yolculukta beni analiz etmeni istemiyorum, tamam mı?"

"Ben..."

Bir elimi kaldırdım. "Yaralarımı çok fazla deşme. Ben seni desteklemek için buradayım, iblislerimle yüzleşmeme neden olursan burada yapmam gerekeni yapamam. Anladın mı?" Sonunda ona baktım.

Yine ciddileşmişti, başıyla onayladı. "Biriyle ilgili bir şeyi anladığımda, daha önce farkında olmadığım bir sırrı keşfettiğimde sorun yaşıyorum. Nedenini öğrenmek veya o kişinin ne düşündüğünü ve hissettiğini bilmek istiyorum." Yüzünde ciddiyet yerine acı ifadesi belirdi. "Hep böyleydim."

Bunu söyleyişindeki bir şey, çocukken bilmek istemediği hangi gerçeği bastırdığını merak etmeme neden oldu. Rollerimiz tersine olsaydı o kesin bana sorardı ama ben onun gibi değildim.

Birkaç gün Jason'la yalnız kaldığımda, seksin ve ailesiyle ilgili sorunların beni huzursuz edeceğini düşünmüştüm. Ama şimdi, çok geç olsa da, asıl tehlikenin Jason'ın kendisi olduğunu anlıyordum. Bu ziyaret fazla samimiydi. Seks söz konusu olduğunda duygusal sınırlarımı korumakta zorlanıyordum. Ne halt ettiğimi sanıyordum ki?

11

Dar ve dolambaçlı yolun iki yanında ağaçlar uzanıyordu, çoğu yaz kış yeşil kalan çamlardı. Yol boyunca tek tük eski birkaç güzel evin ve daha yeni, pahalı evlerin de yanından geçtik ama genel olarak ağaçlar vardı. Bir yandan da tırmanıyor, Asheville'in büyük bölümünün bulunduğu vadiden yukarı çıkıyorduk. Zenginler hep en tepede yaşar ya.

Otelin ileride olduğunu gösteren ilk işaret, yolu tıkayan haber minibüsleriydi.

Ağaçların ve minibüslerin arasından devam eden kıvrımlı araba yolu, üniformalı adamlar tarafından açık tutuluyordu. Polis üniformaları değildi, gerçekten kaliteli ve şık vale üniformalarıydı. Fotoğrafçıları, muhabirleri ve kameramanları limuzinin geçmesine izin verecek kadar bir süre uzak tutmayı başardılar.

Hafif kıvrımlı araba yolu yine ağaçların arasından geçti ve sonunda aniden kendimizi Grove Park Inn'in önünde bulduk.

Tesis güzeldi. Bavyera tarzındaki taş bina, az sonra on sekizinci yüzyıl kıyafetleri içinde adamlar, köpekleri ve hizmetkarlarıyla karşımıza çıkacakmış gibi hissettiriyordu. Aşırı görkemli, hatta gülünç görünmeliydi ama öyle görünmüyordu bir şekilde.

Bina etrafını saran kayaların ve ağaçların arasından fırlamış gibi görünüyor, çevresiyle organik bir bütünlük sağlıyordu.

"Ben yedi yaşımdayken Anneler Günü'nde bizi buraya getirdiklerinden beri bu yeri çok severim."

"Neden burada kalmak istediğini anlayabiliyorum," dedim. Gerçekten anlıyordum.

Sürücü ve Chuck ile bizim aramızdaki cam aşağı indi. Chuck bize döndü. "Ön taraftaki gazetecileri gördünüz. Gerçekte kim olduğunuzu açıklamanıza hayatta izin vermezler ve zaten size inanmazlar. Oraya girerseniz, Keith Summerland'in düğünden birkaç gün önce nişanlısını aldattığı haberi her yerde yankılanacak."

"Yayıncı bununla ilgili ne yapmamızı istiyor ki?" dedim ve bunu söylediğimde sesim hiç de dostça değildi.

Chuck önce bana sonra Jason'a baktı.

"Otelinizi değiştirirseniz burada kaldığınız sürece masrafları biz öderiz."

"Kendi otelimi kendim öderim," dedi Jason.

"Bunu anlıyorum ama soruna bir de bizim tarafımızdan baksanız."

Jason içini çekerek arkasına yaslandı.

"Bak," dedim, "bugün otele girişimizi yaptırıp hemen hastaneye gitmemiz gerek."

"Sizi hastaneye bizim götürmemize ne dersiniz? Dışarıda bekleriz. Babanızı ziyaret edersiniz ve biz de sizi havalimanına geri götürürüz. Böylece basınla ilgili sıkıntı yaşamayız."

Limuzin, başka üniformalı valelerin beklediği binaya kısa mesafede durmuştu. Otoparkın kenarında oyalanıyorduk.

Chuck'a baktım. "Bize şehirden gitmemizi mi söylüyorsun?"

"Hayır," dedi Chuck ama bakışlarını Jason'dan ayırmıyordu.

"Hastaneye tek bir ziyaretin yeterli olacağını sanmıyorum, Chuck," dedim öfkelenerek ve bunu göstermekten çekinmeyerek.

"Bay Schuyler," dedi Chuck neredeyse saygılı, yumuşak bir sesle.

Jason başını iki yana salladı. "Hayır, üzgünüm. Valiye sorun çıkarmak istemediğimi söyleyin. Ama babamı üç yıldır görmedim. Aramız bozuktu, bu yüzden hastalığını bana daha önce söylenmesine izin vermedi. Şimdi sadece haftaları kaldı ve onunla barışmayı denemek istiyorum. Alçağın teki, her zaman da öyle oldu. Ve o muhteşem dönüm noktası anını yakalamaya çalışmak için sadece birkaç günüm var." Chuck'ın gözlerinin içine baktı. "Valiye üzgün olduğumu ama tek bir hastane ziyaretinin yeterli olmayacağını söyleyin."

"O halde otelinizi değiştirir misiniz?" diye sordu Chuck.

"Hayır," dedi Jason, "burada kalmayı sonuna kadar hak ettim. Parasını babam ödediği için değil, kendim kazandığım için. Keith Summerland serserinin teki diye çekip gitmeyeceğim. Yayıncınızla konuşun ve beni ucuz bir motele tıkmadan bu sorunu çözmenin bir yolunu bulun."

"Ailenizle birlikte kalabilirsiniz," dedi Chuck.

"Hayır," dedi Jason. "Kalamam."

Chuck'ın bakışları sertleşti. Anlık bir şeydi ama bu bakışı tanıyordum. Az önce Jason'ı "sorun" kutusuna koymuştu. Chuck gibi adamların genellikle sevimsiz yollarla çaresine baktığı türden sorunlar. Belki aşırı tepki veriyordum ama Chuck az önce kötü adam radarıma takılmıştı. Hem de görmezden gelemeyeceğim kadar bariz bir şekilde.

Bana bakmasını sağlamak için Chuck'm adını iki kez tekrarlamam gerekti. O zaman bile bana baştan savma bir bakış attı. O da üniversitedeki birçokları gibi insanları sadece tiplerine bakarak değerlendiriyordu.

"Chuck, birbirimize karşı açık olalım. Saçlarından ve düğününüzden uzak kalmak için elimizden geleni yapacağız ama Jason'ın bir şekilde babasını görmesi gerekiyor. Bu düğünle aynı haftaya denk gelmesi kötü oldu ama bu bizim hatamız değil."

"Basma Vali Summerland'in ailesini rezil etme fırsatı vereceksiniz."

"Bunun olmaması için elimizden geleni yapacağız ama olursa da, Summerland hasar kontrolü için insanlara tonla para ödüyor. Bırak onlar işlerini yapsınlar."

"Her zaman böyle emirler mi yağdırır?" diye sordu Chuck.

Erkeklerin bunu yapmasından nefret ediyordum: Yanımdaki adamlara dönüp neden bu kadar zorlayıcı davrandığımı sorarlardı.

Jason güldü. "Sen bunu emirler yağdırmak sanıyorsan, Chuck, çok zayıf kadınlarla takılmışsın demektir."

"Onları otelin önünde mi, yoksa otoparkta mı bırakacağım?" diye sordu şoför.

"Otel değiştirmeyecek misiniz?" diye sordu Chuck.

"Hayır," dedi Jason, "değiştirmeyeceğiz." Sesi o kadar ciddi, o kadar kendisine yabancıydı ki, sanki hala o olduğundan emin olmaya çalışıyormuşum gibi omzuna dokundum. Sert ve güçlü olabilirdi ama genellikle olmamayı seçerdi. Bunun Jason'ın tercihi olduğunu daima bilirdim ama o etkileyici gülümsemenin ardında ne kadar büyük bir irade gücünün gizlendiğini ilk kez görüyordum.

"Onları otoparka bırak. Şu cinnet halini biraz yatıştırır belki."

Limuzin ön taraftaki girişten geçti ve otoparkın loşluğuna girdi. Arka tarafa, orada olmaması gereken kişilerin orada olmamasını garantilemek için silahlı korumalar dikilmişti. Daha önce bir otelde üniformalı koruma görevlileri görmemiştim hiç. Parasını kimin ödediğini merak ettim.

Şoför kapıma geldi ve Chuck da Jason'ın tarafına yürüdü. Şoföre aldırmadan Jason'ın tarafından kayarak indim. Bir tür dayanışma gösterisiydi ama aynı zamanda da şu içimdeki tuhaf his yüzündendi. Karşısında bir federal polis olduğunu görmenin onu ürküteceğini bilsem Chuck'a hemen rozetimi gösterirdim. Fakat bazı profesyonel kötü adamlar her türden rozete gerçekten kötü tepki verirdi.

Rozet konusunu şimdilik gizlemeye karar verdim. Bu ne de olsa Jason'ın gösterisiydi, benim değil. Durduk yere rozetimi göstermem onun... otoritesini diyelim... baltalardı.

Şoför bagajdan valizlerimizi indirdi. "En azından şu esmer güzelini beceriyormuş gibi resimlerinin çekilmemesi için halka açık yerlerde çok yakın davranmasanız olur mu?"

"Onun bir adı var," dedi Jason.

"Ah, pardon. Şehirde kaldığınız sürece halka açık yerlerde Bayan Blake ile çok fazla yakın görünmeseniz olur mu lütfen?"

Üniformalı güvenlik görevlilerinden biri yaklaştı ve Chuck'a bir şeyler fısıldadı. "Lanet olsun," dedi Chuck.

"Sorun ne?" diye sordum.

"Arabaların arasında gizlenen bir fotoğrafçı varmış. Size bu tür şeylerin olmamasını garantilemek için para ödediğimizi sanıyordum."

Jason dönüp baktı ve ben de bakışlarını izledim. Orta büyüklükte iki arabanın arasına çömelmiş biri vardı. Dev gibi objektifi olan bir fotoğraf makinesi taşıyordu.

Chuck bir valizi kaparak bize yürümemizi işaret etti. Benim de niyetim buydu ama Jason birden elimi tuttu, beni kendisine çekti. Daha yapmadan, onun ne yapacağını anlamıştım. "Bunun iyi bir fikir olduğundan emin misin?" diye sordum.

"Hayır, berbat bir fikir," dedi beni öpmeden hemen önce. Beni öptü. Beni öpmek istediği için öpmemişti, sorun yaratacağını bildiği için öpmüştü. Bundan hoşlanmamıştım ama karşı koyarsam hem rujumun mahvolacağını hem de onu daha da kışkırtacağını biliyordum. Öyle tuhaf

bir ruh hali içindeydi ki onunla nasıl başa çıkacağımı bilemiyordum.

Chuck yaklaştı ve geniş sırtıyla görüntüyü engellemek için objektifle aramıza girdi. "Alın şu fotoğraf makinesini," dedi yabancı korumalara.

Jason'a döndü. "Neden?"

Jason benden ayrıldı ve iriyarı adama daha önce görmediğim tarzda bir bakış attı. Bu bakışta öfke, inat, güç ve kötü niyet vardı. Jason'ın yüzünden çok benimkine yakışacak bir ifadeydi.

"Bana ne yapacağımın söylenmesinden hiç hoşlanmam, Chuck."

"İşte şimdi Keith gibi konuştun."

"Keith'e ne kadar benzeyebileceğim konusunda hiçbir fikrin yok."

"İkinizin bu haftayı mahvetmenize ihtiyacım yok, Schuyler."

"Ben Summerland ailesinden biri değilim, Chuck. Beni itip kakmak sana bir şey kazandırmaz, bu yüzden hiç kalkışma."

Jason elime uzandı. Sol elimi tutmasını sağladım. Gerekirse diye silah tutan elimin boşta olmasını istiyordum. Çünkü bakışlar öldürebilseydi Jason şimdi asfaltın üzerinde yatıyor olurdu.

Silahlı iriyarı adamlarla alay etmek sağlıklı bir hobi değildi ve halka açık yerden uzaklaştığımızda bunu Jason'a da söyleyecektim.

İriyarı adam kollarını sarkıtarak yumruklarını yavaşça sıkıp açarken, içinden yirmiye kadar saydığını düşündüm. Üzerimize doğrultulmuş bir fotoğraf makinesi olmasa,

Chuck'ın öfkesini küçük bir yumruk gösterisiyle bize kusacağından neredeyse emindim.

Fotoğrafçı güneş ışığına doğru koşarak peşindeki korumalardan kaçıyordu. Birilerini vurmak için değil de saldırganları yavaşlatmak için omzunun üzerinden silahla ateş eder gibi fotoğraf çekip duruyordu. Ancak korumalara değil bana ve Jason'a nişan almıştı.

"Lanet olasıca valizlerinizi kendiniz taşıyın o zaman," dedi Chuck dişlerini sıkarak.

"Memnuniyetle," dedi Jason öfkeli bir sesle. Gözleri masmavi olmuştu. Öfkelendiğinde gözlerinin bu rengi aldığını anladım.

Fotoğrafçı artık gözden kaybolmuştu ve korumalar da onunla birlikte gitmişti. Jason iki valizi de alıp dengeledi ve kapıya yöneldi. Silahların bulunduğu valizi alıp onu izledim. Arka girişe doğru ilerlerken bir gözümü Chuck'tan ayırmıyordum.

Bir konuda haklıydı: Jason kasıtlı olarak o fotoğraf makinesine bir dedikodu malzemesi vermişti. Kimse gerçekte kim olduğunu sormayı akıl etmeyecek, doğrudan haberi patlatacaklardı. Herkes Keith Summerland'in, düğününden beş gün önce başka bir sevgiliyle bir otele girdiğine inanacaktı.

12

Jason kimliğini göstererek Summerland olmadığını kanıtladıktan sonra odaya çıktık. Bizi Keith'in odasına almaya çalışıp duruyorlardı. Bu arada Jason bayan elemanların aşırı tanıdık bakışlarını çekiyordu. Hatta ben asansörde elini tutarken biri ona kaş göz etmeye bile kalkıştı.

Sonunda odaya çıktık, komiye bahşiş verdik, kapıyı kapadık, kilitledik ve nihayet yalnız kaldık. Jason kapıya yaslandı.

Oda büyüktü. Kanepe ve koltuklarla iki ayrı sohbet alanı vardı. Büyük pencereler güneş ışığını ve dağ manzarasını odaya alıyordu. Pencerelerden birinin yakınında, manzaraya bakan bir yemek masası vardı. Oda genişti, ferahtı ama dekor ağzımı açık bırakmıştı. Kanepeler ve koltukların hepsi koyu mor ve kırmızıydı. Perdeler kalındı ve duvar-

larda tablolar asılıydı. Çoğu modern sanattı ki bu sorun değildi, bende de birkaç tane vardı, ama modern sanatın duvarlara duvar kağıdı gibi sıvanması acayipti. Bu biraz abartılıydı ve klostrofobik bir etki yaratıyordu.

"Buraya Galeri diyorlar," dedi Jason. Ona baktım. "Hey, ya burası olacaktı ya da 'Swinging '60'lar.' Orası tamamen pespembe."

"Pembe mi?"

"Pembe."

"Oda güzel," dedim.

"Teşekkür ederim," dedi.

Yatak köşenin diğer tarafındaydı. Yakınında küçük bir kanepe vardı. Yatağın kenarına oturdum ve yüksek topuklularımı çıkardım. Önümdeki soruna odaklanırsam belki karşımdaki resimde kaç tane burun olduğunu tahmin etmeye çalışmaktan vazgeçebilirdim. "Bütün bunlar da neydi? Summerland ailesini ve özellikle de Chuck'ı rahat bırakmam için bana yalvardın, sonra da herifin kuyruğuna kendin bastın."

"Biliyorum," dedi Jason. "Çok gülünç ve aptalcaydı."

"Neden yaptın?"

Kravatını gevşetti ve kendini sırtüstü yatağa attı. O kadar sert hareket etmişti ki oturduğum yerde yaylandım. "Bilmiyorum."

"Yalancı," dedim.

Başını çevirerek bana baktı. "Bu ne demek şimdi?"

"Bu insanlarla bir geçmişin var demek."

"Adam vali olunca taşınmışlardı. Düğün için buraya geleceklerini bilmiyordum. Buralı bir kız olmalı. Tanrım, ona acıyorum."

"Evet, asansördeki kadınların sana nasıl baktığını gördüm. Ben arkamı döner dönmez üzerine atlamaya hazırlardı."

"Keith bana benziyor ve ben de bundan yararlandım ama o çok zengin ve babası da öyle. Zengin erkeklere yakın olmak isteyen kadınlar her zaman vardır."

"Hele de şimdi babası valiyken ve başkanlığa koşarken. Sanırım bu da Summerland'i daha çekici kılıyor," dedim.

Jason başıyla onayladı ve doğrulup oturdu. Dirseklerini dizlerine dayayarak başını ellerinin arasına aldı. "Objektiflere öyle poz vermemeliydim. Çok çocukçaydı ama ikizler çocukluğumun baş belasıydı. Sürekli bizi birbirimizle karıştırırlardı; öğretmenler, kızlar, erkekler, yabancılar, hepsi. Keith kasıtlı olarak kötü şeyler yapıp benim suçlanmamı sağlardı. Aynı şeyi kardeşine de yaptı, dolayısıyla o konuda pek de ayrıcalıklı değildim."

"Kelsey, değil mi? Kardeşi?"

"Evet."

"Kardeşi daha mı nazikti?"

"Kelsey bazı oyunlarda benimle birlikte rol aldı. Daha sakin ve biraz utangaçtı. Keith kızlarla ne kadar rahatsa o da o kadar çekingendi."

"Kelsey'den hoşlanıyor gibi konuşuyorsun."

"Bir Summerland ve Keith'in kardeşi olmasa hoşlanabilirdim. Keith izin vermedikçe Kelsey'yle arkadaş olamazsın ve Keith de benden nefret ediyordu."

"Neden?"

"Onu geri çeviren birkaç kızla ben çıkmıştım. Yani onu geri çevirmiş, sonra da benimle yatmışlardı, Anita. Bunu bir düşün."

Düşündüm. "Yakışıklı olmadığı için değil, kişiliğinden dolayı onu geri çeviriyorlardı."

"Evet. Ve babasının parası, gerçekte nasıl biri olduğunu bilen kızları satın almaya yetmiyordu."

Jason ayağa kalkıp aynaya yaklaştı ve kravatını sıkılaştırdı. "Ben üniversite için St. Louis'e gittim ve o da başkent yakınlarında kaldı. Ama çıktığı birkaç kıza tecavüz etmekle suçlandığını duydum. Davalar mahkemeye çıkmadan düştü ama Keith'in bunu yaptığına inanıyorum. *Hayır* cevabını asla hoş karşılamazdı."

"Ve babası da muhafazakar aile babası biletiyle başkanlığa koşuyor," dedim.

"Onu bir an önce evlendirmek istemelerinin nedeni bu olmalı."

"Evlilik kişiliği değiştirmez ki," dedim.

Sırıttı. "Kişiliği hiçbir şey değiştirmez." Bana yaklaşarak elini uzattı. Tuttum ve beni ayağa kaldırmasına izin verdim. "Hadi hastaneye gidelim."

"Önce bir şeyler yiyeceğimizi sanıyordum."

Başını iki yana salladı. "Rahatlamak için biraz daha soyunursak canım seks isteyecek ve senin de belirttiğin gibi üstümüz başımız batacak, duş almamız gerekecek falan. Gidip onu görmeyi umutsuzca istediğim söylenemez. Bu yüzden bir an önce gidip halledelim şu işi."

"Yara bandını aniden çekip çıkarmayı seven kişinin ben olduğumu sanıyordum, sen değil."

"Belki de yıllar boyunca seni izleyince cesaretin bana da bulaşmıştır."

Biraz utanmıştım. "O kadar cesur değilim. Uçakta neredeyse kusuyordum."

"Seni tanımadan önce cesaretin hiç korkmamak olduğunu sanırdım. Sen bana cesaretin korkudan ölmene rağmen yapman gerekeni yapmak olduğunu öğrettin." Beni kendine çekti ve boyları neredeyse aynı olduğundan Micah'nın yapacağı etkiyi yaptı. Başımı yukarı kaldırmadan bir erkeğin gözlerinin içine bakıyordum.

Yüzünü inceleyip bahsettiği şu korkuyu görmeye çalıştım. "Sende korkudan çok öfke görüyorum, Jason."

"İltifata aldırmadan doğruca konuya giriyorsun, değil mi?"

Mahcup bir tavırla omuz silktim. Ben kollarımı onun beline doladım, o da benimkine...

Bedenlerimiz arasındaki neredeyse görünmez mesafeyi kapadı ve göğsümüz, kasıklarımız ve bacaklarımız birbirine değdi. Yakınlık beni hem rahatlatmış hem de huzursuz etmişti. Çok güzel bir histi ve bu kadar güzel olması da beni rahatsız ediyordu. Cinselliğimle ilgili çelişkili olmadığımı asla söylemedim. Fakat Jason bir ön sevişme başlatmak için değil, sadece rahatlamaya ihtiyaç duyduğu için yaklaşmıştı.

Gülümsemekten ziyade dişlerini gösterdi. "Evet, çok öfkeliyim. Summerland'lerin çocukluğumu mahvetmesine ve şimdi de babamı son ziyaretimde aynı şeyi yapmasına çok kızgınım. Babama çok öfkeliyim. Annemin beni daha erken aramasına izin vermediği için kızgınım. Tanrım, beni daha erken aramadığı için anneme de kızgınım. Hatta ablalarıma da. Beni arayabilirlerdi ama hepsi oturup o sersem kabadayının izin vermesini bekledi."

"Baban gerçekten kabadayı mı, yoksa sen sadece öfkeli misin?"

Jason bana sarıldı ve nefesiyle beni içine çekmek istermiş gibi yüzünü saçlarıma gömdü. "Onunla yakında karşılaşacaksın. Kendin karar ver. O kadar uzun yıllardır ondan nefret ediyorum ve onu sevmeye çalışıyorum ki artık net göremiyorum."

Ben de ona sarıldım. "Ayakkabılarımı giyeyim. Taksi mi çağıracağız?"

"Evet," dedi telefona uzanırken.

13

Sürücü eğer basın mensuplarını ezmeyecekse, taksinin otelin önünden ayrılması pek mümkün görünmüyordu. Birilerini ezmek muhtemelen insan hakları ihlali olurdu ve ben kesinlikle yasalara saygılıydım. Hem kazara da olsa birilerini öldürmek hoş değildi.

Sürücü bize döndü.

"Aralarından geçemiyoruz, Bay Summerland, çok üzgünüm."

"Benim adım... Üf, canı cehenneme!" Jason etrafımızı saran kalabalığa baktı. Daha önce yolda bekleyen valeler neredeydi? Her yerde flaşlar patlıyordu. Muhabirler sorular yağdırıyordu. "O kim? Lisa'dan ayrıldınız mı? Düğün iptal mi oldu?"

"Lanet olsun," dedi Jason kısık sesle ama sonuna kadar hissederek.

Her yer insan yüzleri ve objektiflerle doluydu. Aniden nefesimin daraldığını hissettim. Kendimi yavaş ve düzgün nefes alıp vermeye zorladım ama taksinin etrafındaki insanların yakınlığı klostrofobi etkisi yapıyordu. Hay içine sıçayım.

Sonunda üniformalı güvenlik görevlileri ve şık giysili valeler kalabalığın arasında belirdi. Basın mensuplarını santim santim geri itmeye başladılar. Taksi sürücüsü hafifçe gaza bastı ama korumalar ve valelere rağmen hala duruyorduk.

Sürücü dönüp yine bize baktı. "Vazgeçmek ister misiniz?"

"Sanırım buna mecbur kalacağız," dedi Jason.

Korumalardan biriyle bir muhabirin itişip kakıştığını gördüm.

"Bunu aşamıyorum," dedi sürücü.

Jason bana döndü. "Ara sokakta seni öpmüş olmasaydım canları cehenneme derdim ama bu benim hatam."

Ona dümdüz baktım. Yani ne diyebilirdim ki? Bir skandala yol açmak istemiş ve başarmıştı.

Üniformalı güvenlik görevlilerinden biri pencereyi tıklattı. Jason hafifçe araladı. "Sanırım içeri dönmelisiniz, Bay Summerland," dedi adam. "Güvenliğinizi garantilemek için daha fazla adama ihtiyacımız var ve gittiğiniz her yerde sizi izlemeleri gerekecek. Böylesi güvenli değil."

"Ne yapmamızı istiyorsunuz?"

Başka bir koruma pencereye yaklaştı, arkadan biri itmiş gibi sendeledi. "Birilerinin kafasını patlatmaya başlamadığımız takdirde yolu taksinin geçmesine izin verecek kadar açamayız."

"Buna iznimiz yok," dedi ilk güvenlik görevlisi. İzin verilse, basın mensuplarını geriletmekten memnuniyet duyacağını ima ediyordu. Bunlar ne biçim güvenlik görevlisiydi?

"Onları geri çekmeyi deneyeceğiz. Siz de araçtan inersiniz. İkinizin etrafını sarmamıza yetecek kadar adamımız var. Eğer ortamızda kalırsanız sorun çıkmaz." Ağzı böyle diyordu ama gözleri o kadar kendinden emin bakmıyordu.

Jason'ın yanından uzandım. "Bizi ezerler."

"Hayır, hanımefendi, biz sizi koruyacağız. Bu bizim işimiz."

"Bizi güvende tutacaktır," dedi Jason, "çünkü aksi takdirde vali ona çok ama çok kızar. Hepsine. Değil mi?"

Üniformalı güvenlik görevlisi dudaklarını yaladı. Gözlerinin beyazı çok fazla görünüyordu. Gerçekten korkuyordu. Ya sinirleri zayıftı ya da Vali Summerland sıradan bir politikacıdan çok daha korkunçtu. Belki de işini kaybetmekten korkuyordu. Tamam, bu olabilirdi.

"Evet, efendim," dedi adam.

Dönüp diğer güvenlik görevlilerine emirler yağdırmaya başladı.

"Onu bilerek korkuttun," dedim.

"Aynen."

"Neden?"

Jason gerilemeye başlayan kalabalığı işaret etti. "Güvenlik görevlisi haklıydı, sert oynamayı seçmezsek biz incinebiliriz. Keith için bir dayak daha yemeye niyetim yok."

Güvenlik görevlileri, fotoğraf makineleri ve mikrofonları olan tuhaf bir futbol savunma hattı gibi duran kalabalığı geri itiyordu. Muhabirler bize, güvenlik görevlilerine,

birbirlerine bağırırken gürültü o kadar yüksekti ki bütün sesler anlaşılmaz bir kükreme gibi duyuluyordu.

Yeterince alan açıldığında gergin güvenlik görevlisi Jason'ın inmesi için kapıyı açtı. Bunun iyi bir fikir olduğundan emin değildim ama aklıma daha iyi bir fikir de gelmiyordu. Jason indi ve benim de inmeme yardım etti.

Daha iki adım gidemeden flaşlardan kör olacağımızı sandım. Bir elimle Jason'ın eline sıkıca yapışmıştım, diğeriyle görüşümü gölgelemeye çalışıyordum ve güneş gözlüğümü nereye soktuğumu merak ediyordum. Güneş gözlüğüne gerçekten ihtiyaç duyduğum an bu andı.

"Keith, Keith!" diye bağırıyorlardı.

Jason seslerin arasında bir boşluğu bekledi. Sonra güçlü ve net bir sesle konuştu. "Benim adım Jason Schuyler."

Ona inanmadılar ve bunu bağıra çağıra belirttiler. Bizi korumaya çalışan adamlara da yükleniyorlardı. Eğimli araba yolunda olduğumuz yere mıhlanmıştık. Korumalar ve valeler onları tutuyor ama daha fazla geriletemiyordu.

Jason bu kez bağırdı. "Benim adım Jason Schuyler! Kim kanıt ister?" Cüzdanını çıkardı. "Kim sürücü belgemi görüntülemek ister?"

Bir sürü itiş kakış oldu ve onlar bu konuda tartışırken ben fısıldadım: "Telefon numaranı ve adresini gizle."

Jason başıyla onayladı ve sadece resminin, eyaletin ve isminin görüneceği şekilde tutuşunu değiştirdi. Şanslı kazanan, bir kamera ve ekibiyle öne çıkarak sürücü belgesini görüntüledi. Güvenlik görevlileri onların geçmesine izin vermişti, diğerleri de şimdi sabırla kendi sıralarını bekliyordu. Kamerayla yaklaşan konuşan kişi, Jason'm yüzüne bir mikrofon doğrulttu.

"Gerçekten Jason Schuyler'sanız neden Summerland'in oğullarına bu kadar benziyorsunuz?"

"Okulda insanlar bizi hep karıştırırdı. Nedenini görüyorsunuz."

"Üçüz olabilirsiniz," dedi kadın.

Jason asık bir yüzle başını salladı. "Ben kendi ailemi ziyaret etmek için buradayım. Summerland'in düğünüyle hiçbir ilgim yok. Ailemi ziyaret edebilmem için bana izin vermenizi rica ediyorum."

"Sizi eve getiren nedir?"

Jason bana baktı. Omuz silktim.

"Babam kanserden ölüyor. Çok uzun zamanı kalmadı. Ona veda etmemiz için bizi rahat bırakmanızı rica ediyorum."

"Babanız kim?"

"Size söylersem onu hastanede rahatsız edecek misiniz?"

"Summerland'in ünlü ikizlerine bu kadar benzeyen bir oğlu olan aileyle tanışmak isteriz."

"Babam ölüyor. Sadece haftaları kaldı. Lütfen, size yalvarıyorum, ona işkence etmeyin. Lütfen."

Kalabalığın arasından biri bağırdı. "Bu esmer güzeli kim?"

Jason geri çekildi ve kendimi aniden mikrofonun karşısında buldum. "Adım Anita Blake."

"Summerland'lerin nesi oluyorsunuz?"

"Kimsesi. Vali Summerland'i biliyorum elbette ama bugüne kadar ailesi hakkında bir şey duymamıştım. Ben Jason Schuyler'ın... iyi bir arkadaşıyım." İşte, ilk tuhaf duraksama. Sonuncusu olmayacağını tahmin ediyordum.

Jason ellerini omuzlarıma koyarak yanımda durdu. Flaşlar yoğunlaştı.

Başka biri bağırdı. "Hey, siz Jean-Claude'un Anita Blake'isiniz, değil mi?"

Jean-Claude'un Anita Blake'i ha? Federal polis Anita Blake, vampir avcısı Anita Blake değil, hayır, sadece Jean-Claude'un kız arkadaşı. Harika.

"Evet," dedim. Laf çevirmek, kıvırmak falan hiç benim tarzım değildi.

"Ah, Tanrım, sen Ripley'sin!" dedi kalabalıktaki bir kadın. Ripley, Jason'ın striptizci olarak kullandığı sahne adıydı. Evet, bu ismi *Alien* filminden dolayı seçmişti. Kendisine nedenini sorduğumda, "Sigourney Weaver çok seksi," diye açıklamıştı. Daha ateşli hayranları ona kısaca Rip diyordu. Basında bile hayranları vardı. Bu ya iyi ya da çok kötü sonuçlanacaktı.

Diğer sesler o muhabire sordu: "Ripley de kim?"

Jason omuzlarımın üzerinden eğilerek diğer mikrofonların algılayabileceği kadar yüksek sesle konuştu. "Ripley, Jean-Claude'un St. Louis'teki kulübü Suçlu Zevkler'de striptiz yaparken kullandığım sahne adım."

Sanki hepsi tek derisi olan bir yaratıkmış ve az önce dev bir el onlara dokunmuş gibi, basın mensupları arasında bir ürperti dolaştı.

Diğerleri, kim olduğumuzu biliyor gibi görünen kadının öne çıkması için açıldı. Onun daha iyi soruları var gibiydi. "Anita, sen Jean-Claude'un kız arkadaşısın, değil mi?"

"Evet," dedim tekrar, kendime ait bütün başarılarımın aniden başka birinin kız arkadaşı olmama indirgenmesinden hiç de memnun olmayarak.

"O halde burada Ripley'le, yani Jason'la ne işin var?"

"Jason size babasının çok hasta olduğunu söyledi ve bu doğru. Onunla vedalaşmak için evine döndü ve ben de moral desteği için yanındayım."

"Ah, Tanrım," dedi kadın, "demek ailesiyle tanışmaya geldin. Jean-Claude'u, striptizcilerinden biri için terk ettin."

Lanet olsun. "Hayır," dedim, "yani, düşündüğün gibi değil, bu..."

Ama çok geçti. Farklı türde bir haber çılgınlığı başladı. Doğal afet gibi her şey aniden kontrolden çıkmıştı.

Muhabirler birbirlerinin sorularını bağırarak cevaplamaya başladığından, sorular bize sorulmasına rağmen bizim cevaplarımız kaynadı gitti. Hayatımda yaşadığım en tuhaf deneyimlerden biriydi. Bir söylenti kasırgası kopmuştu ve durdurmak mümkün değildi.

Chuck, sivil korumalarla birlikte geldi ve hepsini, hatta Chuck'ı bile gördüğüme sevindim. Bizi basın mensuplarından kurtarıp araba yolundan geçirerek otele geri soktular. İtiraz bile edemedim. Taksinin bir yere gidebileceği yoktu.

14

Ana lobinin yanında, sandalyelerle dolu ve bir podyumu bulunan geniş bir odaya girdik. Sanırım burası daha sakin basın toplantılarının yapıldığı bir yerdi.

Sandalyelerden birinde bir kadın oturuyordu. O kadar uzun boylu değildi ama ince yüksek topukluları ve tasarımcı takımıyla oldukça uzun ve seksi görünüyordu. Kumral saçlarını, mükemmel makyajını ve aşırı etkileyici gözlerini belirginleştiren bir şekilde topuz yapmıştı.

"Benim iznim olmadan bir daha basınla konuşmayacaksınız," dedi kadın.

"Ben Summerland'lerden biri değilim," dedi Jason bıkkın bir sesle. Onu suçlayamazdım.

"Orada kendi kazdığı kuyuya düştü, Dubois," dedi diğer takım elbiselilerden biri. Daha yaşlıca biriydi ve gri

takımı saçlarından sadece biraz daha koyu görünüyordu. Yüzü kırışıktı ama iyi bir yüzü vardı. Saçlarını boyasa yaşını belli etmeyebilirdi. Farklı bir takım elbise de işe yarardı. Gri onun rengi değildi.

Kadın başıyla onayladı. "Onlara kemirecek başka bir şey verdi, bunu kabul ediyorum. Ama otoparktaki öpüşme olayı çok çocukçaydı."

"Bunu biliyorum," dedi Jason, "ama Chuck bana emirler yağdırmaya kalktı ve ben Keith değilim. Bebek bakıcısına ihtiyacım yok."

"O öpüşmeden ve beklenmedik basın toplantısından sonra, ihtiyacın olmadığı belli," dedi kadın.

"Bütün basın mensupları bu kadar sevimli midir?" diye sordum.

Kadın bana öfkeli gözlerle baktı. "Ve sen..." Uzun ojeli tırnağıyla beni işaret etti. "...hiç yardımcı olmuyorsun."

"Ben bir federal polis ve bir vampir avcısıyım. Ölüleri dirilterek de para kazanıyorum. Ama basının umursadığı tek şey sevgili konularıydı. Yine de muhabirlerle tartışmadım. Özel hayatımla ilgili sorular sormalarına izin verdim ve kameraların önünde çılgına dönmedim. Bence gayet akıllıca davrandım."

Jason bir koluyla bana sarıldı. "Öfkeni kontrol ettin gerçekten. Seninle gurur duyuyorum."

Ona Bayan Dubois'nınkini gölgede bırakacak bir öfkeyle baktım. Yüzünü buruşturdu ama bunda samimi değildi.

"Açıkçası," dedim, "ne yapacağımı bildiğime bile şaşırdım. Jean-Claude'la birkaç basın toplantısına katılmıştım ama böyle bir şey değildi."

Dubois öfkesini aşmayı başarmış gibiydi çünkü bana elini uzattı. Jason'a değil, bana. Onun gözünde en azından bir-iki puan kazanmış olmalıydım. "Adım Phyllis Dubois, düğün haftasının basın sekreteriyim."

Kadının elini sıktım. Bir kadın için oldukça sağlam bir tokalaşması vardı ama benimki de öyleydi. "Adım Anita Blake ve sanırım bugün Jason'ın kız arkadaşıyım."

"Jean-Claude, St. Louis'teki şu seksi efendi vampir, değil mi?" diye sordu kadın.

Başımla onayladım.

"Onu Jason için mi terk ettin?"

Kadına düşmanca bir bakış attım. "Sakın başlama."

Dubois gülümsedi ve yüzü daha genç, kulüp makyajına daha uygun göründü. "Afedersin ama bu eğer doğru olsaydı, en azından üzerinizdeki baskının birazını hafifletebilirdik."

"Haberi mahvettiğiniz için acısını bizden çıkarırlardı," dedim.

Dar ama seçkin omuzlarını silkti. "Benim işim bu."

"Babamı görmek için hastaneye nasıl gidebilirim?" diye sordu Jason.

"Sizi bir limuzine bindireceğiz ve gerekirse polis eskortu sağlayacağız," dedi Dubois.

"Neden?" dedi Jason şüpheyle.

Ben araya girdim. "Çünkü polis eskortu olan bir limuzin, bu geceki bekarlığa veda partisinin peşinde koşturan basın mensuplarını uzaklaştırır."

"Sizi gerçekten kurtlara atacağımı düşünüyorsun, değil mi?"

"Ah, kurtları severim," dedim. "Beni korkutan o muhabirler."

Gri takımlı adam araya girdi. "Sizi sessizce hastaneye götürmenin mümkün olduğunu sanmıyorum. Hatta muhabirlerin Bay Schuyler'ın odasına akın etmesini engellemek için hastaneye önceden birilerini göndermemiz gerek."

"İyi düşündün, Peterson, her zamanki gibi. Hastanedeki bağlantımızı ara."

Peterson, yani gri takımlı adam, cep telefonunu çıkardı ve odanın bir köşesine doğru yürüdü. Anlaşılan görüşme için biraz uzaklaşması gerekiyordu.

Başka bir telefon çaldı. Dubois cebinden ince bir telefon çıkarıp konuşmaya başladı.

"Gerçekten federal polis misin?" diye sordu Chuck.

"Gerçekten," dedim.

Beni baştan aşağı süzerken bir erkeğin bir kadına bakacağı gibi değil, farklı açıdan tartar gibiydi. Seksle ilgisi olmayan bir açı.

"Belinin arkasında bir silah var. Baş aşağı değil, yanlamasına durduğu için neredeyse görünmüyor."

Başımla onayladım. "Ve ilk karşılaştığımızda sen onu görmedin bile."

"Benim hatam," dedi.

"Dikkatsizlik," dedim.

"Bir daha olmaz."

"Ne bir daha olmaz?"

"Senin bir... kız arkadaş olduğunu düşünmem."

"*Kız arkadaş* demeden önce her seferinde tereddüt ediyorsun, Chuck. Aslında söylemek istediğin ne?"

"Hoşlanmazsın."

"Dilinin ucundaki şeyi zaten bildiğime eminim, Chuck."

Jason insanların yaptığı bir şey ilgisini çektiğinde veya onu şaşırttığında yaptığı gibi bizi izliyordu. İzledikten sonra zihninde rafa kaldıracak, daha sonra uygun bir zamanda bana soracaktı. Bazen bunun için çok uzun süre geçmesi gerekirdi.

Chuck etrafına bakındı ve hem Dubois hem de Peterson'ın bizi duyamayacak kadar uzakta olduğundan emin olunca kısık sesle konuştu. "Piliç. Senin sadece bir piliç olduğunu düşünme hatasına bir daha düşmeyeceğim."

Başımla onayladım. "Evet, düşündüğünü tahmin ettiğim şey de buydu."

15

Hastaneye, Jean-Claude'a bile nasip olmayacak bir tarzda gittik. Tutuklanmadığı sürece şehir ona asla polis eskortu vermezdi. Ama neredeyse yepyeni bir travma birimi olan St. Joseph Hastanesi'ne giderken bize vermişlerdi. Travma birimi, hastanenin Summerland kanadındaydı. Burnuma inanılmayacak ölçüde büyük bir bağış kokusu geliyordu.

Sirenlerin sesini duyarak limuzini karşılamak için kapının önüne çıkan hastane yöneticisini aşmamız biraz zaman aldı. Eh, yanımızda gösterişli tipler vardı. Kontrol şimdi Chuck yerine Peterson'daydı. Hastane yönetiminin telaşı normaldi. Biri bana hastanemin bir kanadını baştan aşağı yenileyeceğim kadar para verseydi ben de ona nazik davranırdım.

Biz lobide Jason'ın Summerland ikizlerinden biri olmadığını açıklamaya çalışırken gözüme bir portre ilişti. Si-

yah takım elbise, beyaz gömlek giymiş, kolalı yaka takmış ve koyu sarı bıyıklı bir adamın eski tarzda bir yağlıboya tablosuydu bu. Ama tuhaf giysilerin ve bıyıkların altında bu yüz Jason'ın yüzüydü.

Kendimi tutamayarak portreye yaklaştım. Bu sert ve yabancı yüzde Jason'ın mavi gözleri bana bakıyordu.

Jason gelip yanımda durdu. Bakışlarımı tablodan ona çevirdim. "Ürkütücü, değil mi?" dedi.

"Bıyıklar olmasa birkaç yıl sonraki halin diyebilirdim."

"Bu Jedediah Summerland. Dünyevi tutkulardan uzaklaşmak için buraya gelen dini topluluğun başıydı. Her şeyi kendine hak gören biriydi ama ataları onun yaşadığı döneme kadar uzanan ailelerin birçoğunda tuhaf bir şekilde ona benzeyen bir sürü çocuk vardı."

"Birçok kült liderinin kadınlara karşı zaafı vardır," dedim.

Başıyla onaylayarak gülümsedi ama gözleri gülmüyordu. "Jedediah aslında vampirler tarafından öldürüldü. Anlaşılan onları Tanrı yoluna döndürmeye çalıştı ama bundan hoşlanmadılar. Açıkçası bence yanlış hortlak hanımı baştan çıkarmaya çalıştı ve bunun bedelini de ödedi."

Bana döndüğünde gülümsemiyordu, gözlerinde pek anlayamadığım bir şey vardı.

"Ne?" diye sordum.

"Sanırım vampirlerle takılmak kalıtsal bir huy." Her ne düşünüyorsa bana göstermemek için başını çevirdi.

Duvardaki yüze baktım. Jason'ın yüzüydü ama sanatçı Jedediah'nın portresini doğru yakalamışsa gözlerinde mizah, ağzının köşelerinde her an belirmeye hazır bir kıvrım yoktu. Aynı yüzdü ama çok farklı bir karakterdi.

Peterson yanımıza geldi. O da portreye baktı. "Eğer söylememin sakıncası yoksa bu benzerlik neredeyse rahatsız edici."

"Hiç sakıncası yok," dedi Jason.

"Babanızla görüşmeniz için gerekli hazırlıkları yaptırdım, Bay Schuyler. Yanınıza birini vererek sizi yukarı göndereceğim. Hastane personeli üst katlara sızmaya çalışan iki muhabir yakalamış bile. Hastane yönetiminden babanızın mahremiyetine mümkün olduğunca özen göstermelerini istedim. Basını sizden uzak tutmak için ellerinden geleni yapacaklar."

"Teşekkür ederim," dedi Jason. Bunu söylerken hala tabloya bakıyordu. Sonra dönüp Peterson'a gülümsedi. Tüm içtenliğiyle, gözlerine yansıyan bir gülüşle. Şimdi yüzü yine Jason'ın kendi yüzüydü.

Peterson neredeyse irkildi, sonra gülümseyerek karşılık verdi. Jason insanlar üzerinde bu etkiyi yapardı.

Ardından Jason elime uzandı, ben de elini tuttum. Gülümsemesi silindi ve gözlerinde neredeyse portreninki kadar sert bakışlar belirdi.

"Hadi bitirelim şu işi."

Asansöre gittiğimizde sivil korumalardan biri kapıyı tutuyordu ve yanında da hastane yöneticilerinden biri vardı. Görünüşe bakılırsa o da bizimle birlikte yukarı çıkacaktı. Zengin ve güçlüler gerçekten farklı. Ya da en azından onlara daha iyi davranılıyor.

Jason'ın eli ılıktı. Terli değildi ama gergindi. Bir likantrop olduğundan bu gerginlik dönüşmesine yol açabilirdi. Kendini gerçekten iyi kontrol edebiliyordu ama gerginliği arttıkça vücut ısısı da artıyordu. Bu iyi değildi.

Jason eğer ailesinin önünde dönüşürse ne olacağını merak ettim. Bir kurtadam olduğunu biliyorlardı herhalde. Değil mi?

Basın mensupları Suçlu Zevkler'in web sitesi; bakar bakmaz bunu öğrenecekti. Sitede sadece striptizcilerin genel özellikleri değil, vampir ya da hayvanadam olup olmadıkları ve hangi hayvana dönüştüklerini izleyebileceğiniz de belirtiliyordu. Basının bu hikayeye ilgisi devam ederse bunu da haber yaparlardı.

Nazik yönetici, Jason'la konuşuyor ve Jason kadının söylediklerini muhtemelen duymadan sadece hafif seslerle karşılık veriyordu. Bakışlarımı kadına çevirdim. "Babasına bu şekilde yardımcı olmanız gerçekten büyük nezaket."

"Valinin bir arkadaşı, elbette ki çok özel bir konuğumuzdur," dedi kadın gülümseyerek.

Jason aşırı sert bir sesle karşılık verdi. "Babam, valinin arkadaşı filan değil."

Kadın önce bana, sonra Peterson'a baktı. "Sandım ki..."

"Vali, Bay Schuyler'ın kendi oğullarına benzemesinin basınla sorun yaratacağını düşündüğünden, en azından babasının son günlerinin basının baskısı altında geçmemesini sağlayabileceğimize karar verdi."

"Benzerlik inanılmaz," dedi kadın. "Size bu kadar yakın dururken bile valinin oğullarından biri olduğunuza yemin edebilirim."

"Jedediah haşarı bir çocuktu," dedi Jason kısık sesle.

"Pardon?" dedi kadın.

Jason başını iki yana salladı. "Hiç."

Havadan sudan konuşmayı denedim ama bunda pek başarılı olduğum söylenemez. Yukarı çıkışımız daha ne ka-

dar sürecekti acaba? "Jason ikizlerin şehirde olacağını bilmediğinden basın bizi hazırlıksız yakaladı. Düğün planları filan olduğu için işler kontrolden çıktı. Basın normalde de onlara böyle davranıyorsa Summerland ailesine imrendiğimi söyleyemeyeceğim."

"Başkanlığa aday olduğundan beri daha da kötüleşti," dedi sivil korumalardan daha genç olanı.

Peterson ona sert bir bakış attı: *Konuşma.* Genç koruma sustu ve köşede hem tetikte hem görünmez bir şekilde durmak için elinden geleni yaptı. İkisini aynı anda yapmak kolay iş değildi ama en azından deniyordu.

"Elbette, elbette," dedi kadın.

Kapılar açıldı ve koridora çıktık. Hastane ne kadar güzel olursa olsun hala hastaneydi. Duvarları neredeyse neşeli denebilecek bir renge boyamışlardı ama koku hemen burun deliklerinize doluyordu: Hastalık ve ölüm kokularını gizlemek için kullandıkları o antiseptik kokuları. Bu şekilde kokmayan koridorlar sadece doğum bölümüne ait olanlardı. Sanki ölümün bir kokusu olduğu gibi yaşamın da bir kokusu vardı. Temizlik solüsyonlarıyla bu farkı ortadan kaldıramazdınız. Burun bilirdi; beynin başkanlık adaylığı ve asansörleri anlamayan kısmının bildiği gibi. Beynin o kısmı, iki ayağın üstünde yürümenin başka bir gelip geçici moda olup olmadığından emin olamadığımız zamanlardan beri bizimle birlikteydi.

Jason koridorda aniden donup kaldı. Elimi sımsıkı tutuyordu. Ben bile bu kokuyu alabiliyorsam onun yüz kat daha güçlü algıladığından emindim. Hayvanadamlar insan biçimindeyken bile insanların algılayamayacağı kokuları alırdı.

Yönetici durup döndü. "Babanızın odası bu tarafta." Bizi bir yere yönlendirir gibi eliyle hareket etti. Her gün burada çalıştığı belliydi. Belki de bir süre sonra kokuyu algılamıyordunuz.

Jason yine elimi sıktı, hafifçe gülümsedi ve başıyla onayladı. Kadının işaret ettiği yöne doğru yürüdük. Jason'ın elinin sıcaklığını hissediyordum.

16

Yöneticinin hemen önünde, koridorda bir kadın belirdi. Açık pembe bir takım giymişti ve sarı saçları kısacıktı. Yaklaşık bizim boylarımızdaydı. Bize döndü ve yüzünü gördüğüm anda Jason'ın annesi olduğunu anladım. Aynı gözler, aynı saçlar. Yüzü farklı, biraz daha inceydi. Çenesi daha sivriydi. Ama gözlerine bakmak tıpkı Jason'ın gözlerine bakmak gibiydi. Girişteki portrenin gözlerinde nasıl hoşnutsuzluk ve küçümseme varsa bu gözlerde de endişe vardı.

Jason'ı görünce bir an yüzü aydınlandı. Bakışları bana döndü, bir an gözlerinde şüpheli bir ifade belirdi ve sonra kollarını açıp gülümseyerek bize yaklaştı. Ama gözlerindeki endişe hala oradaydı: *Bu iyi bir fikir mi?* Jason'ın annesi umarım ilerde poker oynamaz çünkü bu bakışlarla kesinlikle her şeyini kaybeder.

Jason elimi bırakıp annesine sarıldı. O da oğluna sarıldı ve ayrılırlarken oğlunun saçlarını sıvazladı. Sonra üstüne başına çekidüzen verir gibi Jason'ın takım elbisesinin uçlarını çekiştirdi.

"İyi görünüyorsun," dedi kadın.

Jason başıyla onayladı ve bana uzandı. Elini tuttum. "Bu Anita Blake. Anita, bu da annem Iris."

Iris Schuyler'ın elini sıktım. Eli aşağı yukarı benim elim kadardı ama tokalaşmaya alışık değilmiş gibi neredeyse sadece dokundu ve elini hemen çekti.

"Üfff, saçmalıyorum," deyip bana sarıldı. Kollarını vücudumun etrafında hissettiğimde kasılmamaya çalıştım. Yabancıların bana dokunmasından hoşlanmam. Silahı hissetmesinden de korkuyordum ama neyse ki tokalaştığı gibi sarılıyordu. İkimiz için de tuhaf bir kucaklaşmaydı. Rahatsız olduğumu belli etmemek için elimden geleni yaparken takımının üzerine bol geldiğini fark ettim. Son zamanlarda çok fazla kilo vermiş olmalıydı.

"Tanıştığımıza sevindim, Bayan Schuyler," dedim geri çekilirken. Ancak bu kadar yalan söyleyebilirdim.

"Iris, lütfen. Bana Iris de."

"O zaman sen de bana Anita de," dedim.

"Anita," dedi ve koluma dokundu.

Gülümsememi korumaya çalıştım ama biraz zorakiydi. Tanrım, Jason'ın ailesi de dokunup durmayı seven ailelerden miydi? Richard'ın ailesi öyleydi. Richard'ın annesinin bana sarılmasını ve dokunmasını kabullenmiştim ama bundan hiçbir zaman hoşlanmamıştım. Şu cinsel tabu meseleleri yüzünden erkekler daha iyiydi. Ama Richard'ın annesiyle kız kardeşi dokunmayı çok seviyordu. Iyy!

Jason kolunu belime sardı ve beni sıkıca kendine çekti. Ya huzursuzluğumu hissetmişti ya da kendisi daha da huzursuz olmuştu. Hangisi olursa olsun, benim için uygundu. Jason'ın bana dokunma izni vardı.

Jason'ın annesi oğlunun boştaki elini tuttu ve bizi çıktığı odaya sürükledi. Oğlunu çocukmuş gibi elinden sürüklemesi hoşuma gitmemişti. Yine de üzerinde durmadım. Birincisi, gerçekten onun kız arkadaşı değildim. İkincisi, kadının kocası ölüyordu, dolayısıyla oğlunun elini tutmaya hakkı olduğunu söyleyebilirdim.

Odadan saçları neredeyse benimki kadar siyah olan bir kadın çıktı. Uzun boylu ve geniş omuzluydu ama kemiklerinin ince olduğu belliydi. Kot pantolon ve tişört giymişti. Bizi görünce neşeyle, "Jason!" diye haykırdı.

Bir an sonra Jason'la birbirlerine sarıldılar. Kadın az daha Jason'ı göğsünde boğacaktı. Aralarında belirgin bir boy farkı vardı, kadın daha uzundu.

Jason geri çekildi. "Anita, bu benim ablam Julia."

Abla mı? Benim ailemde hiç kimse kardeşine bu şekilde sarılmazdı. Derken Julia bana da sarıldı. Sarılmayı seven tiplerdendi. Boyum Jason'ınkiyle aynıydı, dolayısıyla kadının göğüslerinin benimkilerden daha iri olduğunu açıkça hissettim. Tanrım, Richard'ın ailesi bile dokunmaya bu kadar meraklı değildi.

Jason gülerek beni kurtardı. "Bırak kız nefes alsın, abla."

Julia geri çekildi ama bir kolunu omuzlarımdan çekmedi. "Seni gördüğüme çok sevindim, ufaklık. Ve ilişkiniz ciddi olmasa eve bir kız getireceğini sanmıyorum." Daha az ateşli bir şekilde bana tekrar sarıldı. Üfff ya, ondan nasıl kurtulacaktım?

Tişörtünün üzerinde *Browning&Schuyler Bahçe Düzenlemesi* yazıyordu ve altında birkaç bitki deseni vardı. Tişört çoğu kimsenin giyemeyeceği bir sarı tonundaydı ama ona ve bronz tenine yakışmıştı. Teni neredeyse Richard'ın ailesininki kadar koyu görünüyordu ve onların ataları Amerikan yerlileriydi.

Julia acaba Jason'ın üvey ablası falan mıydı?

"Bahçe düzenlemeleri mi yapıyorsunuz?" diye sordum onu sarılmaktan vazgeçirebileceğimi umarak.

"Kocam Brian'la birlikte. Ben babamı görmeye geldiğim için şu anda işlerle o ilgileniyor."

İri kahverengi gözlerindeki neşeli pırıltılar biraz söndü. Bir çiçeğin susuzluktan boynunu bükmesini izlemek gibiydi. İyi bir haber alırsa anında tekrar neşeleneceğini anlamak zor değildi.

"Anita'yı rahat bırak, abla," dedi Jason gülerek. Elimi tutup beni ablasından uzaklaştırdı.

Julia sırıttı. Bu sırıtışı tanıyordum. Kesinlikle farklı bir yüzdü ama gülümsemesi Jason'ınkiyle aynıydı.

Kolumu Jason'ın tanıdık beline dolayınca kendimi biraz daha rahat hissettim. Bana sarılan yabancılar... Aahh!

"Merhaba, Jason."

Şimdi kapıda Julia'ya çok benzeyen başka bir kadın duruyordu. Üzerinde lacivert etek-ceket takım ve beyaz bir gömlek vardı. Benimkinden daha muhafazakar bir tarzı vardı ama onun belinde bir tabanca olmadığından emindim.

"Roberta, merhaba. Bu Anita." Jason beni öne itti ve kadın bize yaklaştı. Bir kucaklaşma daha yaşama korkusuyla gerildim ama kadın tokalaşmak için elini uzattı.

Sağlam ama sıkmayan bir tokalaşması vardı. Anlaşılan sık sık tokalaşıyordu. Bana daha fazla dokunmamasına sevinerek gülümsedim.

Muhafazakar ama güzel makyajı, yüzündeki baskın kahverengi gözleri daha da vurgulamıştı. En iyi özelliği buydu. Julia'nın uzunluğunda bir zarafet varken Roberta görkemliydi. Yüzündeki kemikler güzel denemeyecek kadar köşeliydi. Ama yüzünü görmenizi istediği şekilde göstermeyi makyajla başarıyordu. Çekiciydi ama neredeyse eril bir güzellikti.

Julia'nın saçları omuzlarının üzerinden dikkatsizce kesilmişken Roberta'nınkiler düzgün bir şekilde omuzlarından aşağı dökülüyordu.

"Gerçekten kız arkadaşı mısın?" diye sordu bana.

İrkilmemi gizlemedim. "Bunu neden soruyorsun ki?"

Iris gelip Roberta'nın koluna dokundu. "Kabalaşıyorsun."

"Hayır, babamı sinirlendirmek istemiyorum." Bakışlarını bana çevirdi. "Gerçekten Jason'ın kız arkadaşı mısın, yoksa annem paniğe kapıldığı için buraya getirdiği biri misin?"

Jason'a baktım. Bu soruyu yalan söylemeden nasıl cevaplayacağıma karar vermeye çalışıyordum. Kimsenin bana karşı bu kadar açıksözlü olmasını beklememiştim. "Kız arkadaşın olmayan kızları eve getirmek gibi bir alışkanlığın mı var?"

"Eve birkaç yatak arkadaşımı getirmiştim ama onun dışında hayır."

"Jason," dedi annesi, annelerin yaramazlık yaptığınızı belli etmek için kullandığı o ses tonuyla.

"Neden bu kadar kaba davranıyorsun, Bobbi?" diye sordu Julia.

"Adım Roberta," dedi kadın, bunu çok sık söylemek zorunda kalıyormuş gibi bir tavırla, "ve kabalık etmiyorum. Sadece açık olmak istiyorum. Babam senin yalan söyleyip söylemediğini anlar, Jason. Ve bu onu daha fazla rahatsız eder."

Yönetici herkesle tokalaşarak yanımızdan ayrıldı ve asansöre yöneldi. Peterson ve diğerleri koridorda durmaya devam ediyordu. Genç koruma sıkılmış gibiydi, yöneticiyle birlikte asansöre binmeyi tercih edeceği her halinden belliydi. Peterson'ın yüzü ifadesizdi. Bunun her gün yaptığı bir iş olduğu açıkça görülüyordu.

Roberta'nın koyu renk gözleri önce adamlara, sonra tekrar Jason'a döndü. "Demek diğer Summerland'ler gibi artık senin de kendi korumaların var."

"Roberta." Iris'in sesi çok ciddiydi. Bu tek kelime, Bayan Schuyler'ın sahip olduğunu fark etmediğim bir güçle aniden ortamı sessizliğe boğmuştu. Demek o hassas görünüşün altında daha sert biri vardı. Bunu öğrenmek güzeldi.

Roberta annesine neredeyse Jason'a baktığı kadar öfkeli gözlerle baktı. Roberta'nın sadece birine kızmak istediğini düşünmeye başlıyordum. Herhangi birine. Acı bazen insana bunu yaptırır, onu rasgele hedeflere saldırmaya zorlardı.

"Babama gerçeği söyle, Jason," dedi daha yumuşak ama hala gergin bir sesle.

"Neymiş o gerçek, Roberta?" diye sordu Jason düz ve düşmanca bir sesle. Daha önce böyle konuştuğunu hiç duymamıştım. Anlaşılan bu ablasıyla arası pek iyi değildi.

"Sen eşcinselsin, Jason."

Jason güldü ama komik bulduğu için değil. "Babamla ikiniz lise yıllarımdan beri buna inanıyorsunuz. Nedenini bilmiyorum ama öyle. Annem eve gelmemi söyledi. Eğer bir kız arkadaşım varsa, babam huzur içinde ölebilsin diye onu da getirmemi söyledi. Tek oğlunun ibne olduğunu düşünerek ölmesini istemeyiz, değil mi?"

"Bunu itiraf etmeni tercih eder."

Bir elimi kaldırdım. "Burada bir şey söyleyebilir miyim?"

"Evet," dedi Jason. Aynı anda "Hayır," dedi Roberta.

"Evet," dedi Jason daha kararlı bir şekilde.

"Ben Jason'ın iyi bir arkadaşıyım, Roberta. Annen dün onu aradı. Jason'la birlikte burada olabilmek için bütün işimi gücümü bırakıp uçağa bindim. Jason benim için önemli olmasa bunu yapmazdım."

Roberta bana neredeyse nefret eder gibi baktı ama bu öfkenin kaynağı konusunda hiçbir fikrim yoktu. "İbnelerin etrafında daima bu tip kadınlar olur zaten."

"Roberta!" diye araya girdi Iris ve Julia aynı anda.

Bir an ağzım açık halde ona bakakaldım.

"Teşekkürler, Bobbi, ben de seni aynı ölçüde seviyorum," dedi Jason.

Roberta aynı öfke dolu bakışlarını Jason'a çevirdi. "Lisedeyken kızlarla yattığını biliyordum ama erkeklerle de yatıyordun. Bu da seni ibne yapar, Jason."

"Teknik olarak beni biseksüel yapar aslında, Bobbi. Babamla ikinizin, lisede erkeklerle yattığıma neden bu kadar inandığınızı açıklar mısın?"

"Seni gördüm."

"Bir gece beni gördüğünü sandın ve benim zaten ibne olduğumdan şüphelenen babama söyledin. Sana o zaman da söyledim, şimdi de söylüyorum: *Ben orada değildim!* Kimi veya neyi gördüğünü sandığını bilmiyorum ama ben başka biriyle birlikteydim."

"Kim? Bana kim olduğunu söylersen belki sana inanırım."

"Bunu kimseye söylemeyeceğime dair o kıza bir söz verdim ve sözümü de tutacağım."

"Ah, elbette. Ben ne gördüğümü biliyorum."

Jason'ın eli nazikçe kalçamda gidip gelmeye başlamıştı. Bütün likantropların yaptığı gibi bunu kendini rahatlatmak için yapıyordu. Belimin arkasındaki Browning, onu elini kalçama koymaya zorlamıştı. Belim doluydu.

"Başkalarının yanında ona istediğin kadar dokun, bunu yaparak gerçeği değiştiremezsin."

"Bak," dedim, "nasıl bir aile meselesinin içine girdiğimi bilmiyorum ama Jason'la sevgiliyiz."

"Peki onu kaç erkekle paylaşıyorsun?"

"Hiç," dedim.

Roberta, Jason'a tereddütle baktı. "Onu kandırmışsın."

Julia aralarına girdi. "Bobbi, kes şunu. Babamın hastalığı yüzünden üzgün olduğunu biliyorum ama Jason'ı incitmek onu iyileştirmez."

Roberta bakışlarını kaçırarak başını iki yana salladı. "Buradan çıkmam gerek." Asansöre değil ama koridordan aşağı yürüdü. Köşeden dönüp gözden kayboluşunu izledik.

"Çok üzgünüm, Anita," dedi Iris.

Julia, Jason'a sarıldı. "Onun kız arkadaşın olduğuna ben inanıyorum."

"Teşekkürler. Ama babamın Bobbi'yle hemfikir olacağından eminim."

Julia ona biraz daha sıkı sarıldı ama aynı fikirde olduğu yüzünden okunuyordu. Annesiyle olduğu gibi Julia'yla da her zaman poker oynayabilirdim. Roberta'dan henüz emin değildim.

Açık kapıdan derin bir ses gürledi. "Kavga edecekseniz bunu görebileceğim bir yerde yapın."

Jason içini çekerek bana yaslandı. Yüzünü boynuma gömdü. Derinliklere dalmadan önce ciğerinizi son kez havayla doldururken yapacağınız gibi tenimin kokusunu içine çekti.

Iris önden girdi. "Frank, nazik davran," dedi.

Bobbi'nin babasına çektiğinden emindim. Aman ne eğlenceli, ne eğlenceli!

17

Frank Schuyler yatağın büyük bölümünü kaplamıştı. O kadar ki onu sığdıracak büyüklükte bir şey bulamamışlar gibi ayakları kenardan uzanıyordu. Yatarken bile boyu neredeyse iki metre gibi görünüyordu. Fakat kanser neredeyse geride boyundan başka bir şeyi bırakmamıştı. Roberta'nın yüzünde de vurgulanan güçlü kemikler, iskeletlerdeki gibi belirgin hale gelmişti. Gözleri çöküktü ve derin kahverengi mağaralar gibiydi. Başı hala simsiyah saçlarla doluydu ve aynı ölçüde siyah bıyıkları vardı. Görünüşe bakılırsa ya kemoterapiyi reddetmişti ya da kanseri çok geç olana kadar öğrenememişlerdi.

Kollarına ve burnuna tüpler yerleştirilmişti. Ölüm kokusu ağırdı ama koridordakinden daha kötü değildi. Onu öldüren her neyse en azından şimdilik bütün saygınlığını alıp götürememişti.

"Jason ziyarete gelmiş ve kız arkadaşını da getirmiş, ne güzel değil mi?" diye denedi Iris ama sesi boğuk çıktı.

"Merhaba, baba," dedi Jason düz bir sesle.

"Neden geldin?" diye sordu babası.

Jason elimi daha sıkı tuttu. "Annem gelmemi istedi." Hala dikkatli konuşuyordu.

"Kızın elini o kadar sıkı tutmana gerek yok," dedi yataktaki adam. "Benim için rol yapmana gerek yok, Jason." Sesi bakışlarından daha az düşmancaydı. Belki de bakışlarına engel olamıyordu.

Jason elimi bıraktı ve kolunu belime dolayarak bir elini silahımın altından kalçama koydu. Ceketinin altından yan tarafında elimi ileri geri oynatıyor, elimden geldiğince onu rahatlatmaya çalışıyordum.

"Anita'ya istediğim şekilde dokunurum."

"Roberta haklı, evlat, kıza başkalarının yanında istediğin kadar dokunabilirsin. Önemli olan yalnızken ne yaptığındır."

"Yalnızken başkalarının yanında yaptığım neyi yapmayacağımı sanıyorsun... baba?" diye sordu Jason yumuşak bir sesle.

"Annen sana mutlu ölebilmem için eve bir kız getirmeni söyledi, böylece oğlumun bir..." Bay Schuyler cümleyi nasıl tamamlayacağını bilemiyormuş gibi duraksadı.

"Bir ne?" dedi Jason sesinde beliren öfkeyle. Doğaüstü enerjisi dokunduğum yerde, teninin altından hissedilmeye başlamıştı. Bu hiç iyi değildi.

"Bir yumuşak," dedi Frank.

"Bir yumuşak," dedim ve gülmemek için kendimi zor tuttum. Gerginliğin çok fazla artıp da insanda gülme dürtüsü doğurduğu anlardan biriydi.

Adam bana, bir anda yoktan var olmuşum gibi baktı. "Afedersiniz," dedim.

"Karımın ondan seni buraya getirip bana yalan söylemesini istemesini komik mi buluyorsun? Ölüm döşeğimde bana yalan söylemesi sence komik mi?"

Başımı Jason'a doğru eğdim. "Ne yapmamı istersin?"

"Kendin ol."

Ona bakmak için hafifçe uzaklaştım. "Emin misin?"

Gülümsedi. "Kesinlikle."

Kolumu ondan çekmeden omuz silktim. Yatakta yatan adama döndüm ve başlamak için kibar bir yol düşündüm. "Bence asıl komik olan, Jason'ın bir eşcinsel olduğunu sanmanız."

"Ona öyle asılman onun bir homo olduğu gerçeğini değiştirmez."

"Yumuşak, homo... *E*şcinsel kelimesini söyleyemiyorsunuz bile, öyle mi?"

"Sen o kelimeyi tercih ediyorsan kendin bilirsin, kızım. Eşcinsel diyelim."

Annesi yatağa yaklaşmıştı ama yanına gitmemişti. Kocasıyla oğlu arasında bir yerde duruyordu. Jason'm hayatının büyük bölümünde kadının hep bu konumda kaldığını tahmin edebiliyordum.

"Sanırım ben Jason'ın cinsel tercihlerini sizden daha iyi bilecek bir pozisyondayım, Bay Schuyler." Hah, bu yeterince kibar olmuştu.

"Baba," dedi Julia kapının yakınından, "Jason, Anita'yı buraya seninle tanıştırmaya getirmiş. Bunun bir anlamı yok mu?"

"Kızın onun için yalan söylediğini gösteriyor."

Jason elimi bırakmadan uzaklaşarak beni kapıya doğru çekti. "Gidelim, Anita."

"Hayır," dedi Iris, Jason'ın diğer elini yakalayarak.

"Baba," dedi Julia, "Jason bu kadar yoldan gelmiş. İkisi de buraya gelmek için işlerini güçlerini bırakmışlar. Nazik davran."

"Ben ölüyorum, Julia, nazik davranacak zamanım yok. Ben oğlumun bir erkek olmasını istiyorum ve o da olmayacak."

Jason'ın omuzları darbe yemiş gibi gerildi. İşte bu bardağı taşıran damlaydı. Bu deveye kimse hendek atlatamazdı. Ölürken bile.

Jason'ın elini bırakmadan yatağa döndüm. "Jason sizden daha iyi bir erkek, Bay Schuyler."

O çökük gözler bana baktı. "Bu ne demek şimdi?"

"Bir erkek naziktir demek. Gerçek bir erkek kibardır demek. Gerçek bir erkek ailesini sever ve onlara insan gibi davranır demek."

"Ben ölüyorum, orospu çocuğu gibi davranmaya hakkım var."

"Ama ben sizin eskiden de zalim bir piç olduğunuzdan eminim."

Adamın yüzünde anlayamadığım bir ifade belirdi. "Piç olan *ben* değilim."

"Ah, bence sizsiniz. Demek ölüyorsunuz. Eee, ne olmuş? Hepimiz ölüyoruz, Bay Schuyler. Sizin tek farkınız, çıkış zamanını ve faturanın miktarını biliyor olmanız."

"Şu aynalı pembeyi al götür buradan. Boynuna haç takması, ne olduğu gerçeğini değiştirmez," dedi Bay Schuyler.

Jason'ın elimi tutan eli gerildi ve beni biraz geri çekti. Farkında olmadan yatağa doğru ilerlemiş olmalıydım. Ölüleri mezarlarından çıkardığım için haç takmamın yanlış olduğu söylenmişti ama bir fahişe olduğum için yanlış olduğu hiç söylenmemişti. Bu yeni bir hakaretti ve hiç hoşuma gitmemişti.

"Bunu söylememeliydin," dedi Jason.

"*Aynalı pembe*, anladığım anlama mı geliyor?" diye sordum.

"Evet, sana fahişe dedi," dedi Jason. Ses tonunu anlayamamıştım ama sanki bu kadarı babası için bile fazlaymış gibi sesinde öfkeden çok şaşkınlık vardı.

Sanki onlar da ne diyeceklerini bilemeyecek kadar şaşırmış gibi Julia ve Iris'in ağızları açık kalmıştı.

"Franklin," dedi Bayan Schuyler sonunda kararsız bir sesle.

"Striptizci, fahişeden sadece bir basamak yukarıdadır," dedi adam en ufak bir pişmanlık ya da utanç duymadan.

"Yani şimdi de hem fahişe hem de ibneyim, öyle mi?" dedi Jason. Sesi öfkeli değil bıkkındı.

"İşine gelirse," dedi babası.

"Franklin, bunu yapma."

"Ona yalan söylememesini söylemiştim, Iris. Sense huzur içinde öleyim diye ona şu küçük striptizci arkadaşını getirmesini söylemişsin. Bu herif tepeden tırnağa ibne işte."

Jason arkasını döndü. Sanki etrafına her şeyi dışarıda bırakan büyük bir kalkan örmüş gibi, doğaüstü enerjisi aniden kesilmişti. Bütün duyguları da. Kendini kapamıştı.

Elini bırakmayarak odadan çıkmasını engelledim. "Şu anda bu odadan çıkarsan böyle bitecek."

"Biliyorum," dedi kısık sesle.

"Eğer ille bitecekse, sızlanmak yerine en azından kazanarak gidelim."

Bana bakıp yüzümü inceledi ve başıyla onayladı. "Neden olmasın?"

Ona gülümsedim ve bu gülümsememin hiç de hoş olmadığını biliyordum. Aynaya baktığımda beni korkutan ama artık alıştığım gülümsemeydi. Yüzümde o gülümsemeyle yataktaki adama döndüm.

"En iyi arkadaşlarımın bazıları striptizci, Bay Schuyler. Çok sevdiğim insanlar. Dolayısıyla bu sizin sandığınız kadar iyi bir hakaret olmadı. Bu arada ben, Federal Polis Anita Blake." Jason'ın elini bırakıp sol elimle rozetimi cebimden çıkardım, iyice görebilmesi için babasına yaklaştım.

"Buna inanmıyorum."

Rozeti cebime koyup ceketimin sol kolunu açarak işimden kalan yara izlerinden en kötüsünü gösterdim. "Şuradaki yara izini beni ısırmaya kalkan bir vampir yaptı. Doktorlar kolumu kaybedeceğimi düşündü. Haç biçimli yanık izi, bir vampir avcısının vampirlere has bir yara izini taşımasının komik olacağını düşünen bir insan hizmetkardan kaldı. Pençe izleri, biçim değiştiren bir cadının marifeti."

"Yani sen vampir avlayan polislerden misin?"

"Aynen öyle."

"Bu herifin St. Louis'in Şehir Efendisi'ni düzdüğünü biliyor olmalısın."

"Aslına bakarsanız öyle olmadığını çok iyi biliyorum. İnsanlar Jean-Claude'un yanında gördükleri herkesi onun

yatak arkadaşı sanıyor. Sanırım güzel bir erkek olmanın kötü taraflarından biri de bu."

O derin ve çukur kahverengi gözler bana baktı. "Yani ona kan vermediğini mi söylüyorsun?"

"Burada seksten bahsettiğimizi sanıyordum."

"Aynı şey."

"Eğer kan almanın seksle aynı şey olduğunu düşünüyorsanız, Bay Schuyler, o zaman sapık olan sizsiniz, biz değiliz."

"Anita!" dedi Iris sanki benim annemmiş ve o ses tonu beni etkilermiş gibi.

"Hayır, hayır, karışma, ben başlattım," dedi Bay Schuyler. Yine bana baktı. "Ama sen bitireceksin, değil mi?"

"Bundan emin olabilirsiniz," dedim.

Adam hafifçe gülümsedi. "Sen gerçekten oğlumun kız arkadaşı mısın?"

"Size ve diğer ablasına çıktığımızı kanıtlamak için ne yapmam gerekiyor? Sevgiliyiz, arkadaşız ve dolayısıyla sanırım bu beni onun kız arkadaşı yapıyor. Ama bu kelime biraz fazla liseli gibi kalıyor, ne dersiniz?"

Yine gülümsedi. "Sanırım öyle." Yara izlerine dokunmak ister gibi uzandı ama tereddüt etti. Arkamda birinin hafifçe inlediğini duydum. Döndüğümde Bayan Schuyler'ın elini ağzına koyduğunu, gözlerini şaşkınlıkla iri iri açmış olduğunu gördüm.

Jason uzanıp ceketimi düzeltti. "Silahı gördü."

"Silah," dedi Julia.

Jason ceketimi düzeltmeme yardım etti ve yara izleri yine ortadan kayboldu. Şey, sağ avucumdaki dışında. Haç biçimli daha küçük bir yanık iziydi. Güçlü ve kötü

bir vampir beni ele geçirmeye çalışırken başka biri elime bir haç tutuşturduğu için bu yarayı almıştım. Haç etime gömülene kadar vampir vazgeçmemişti.

"Hiçbir yere silahsız gitmem," dedim sakince.

Jason yanağımdan öptü ve tekrar onun yanma geçtim. "Anita'yı otele geri götüreceğim. Sabah gidiyoruz."

"Bir-iki gün kalın." Babası bunu neredeyse duygusuz bir sesle söylemişti. Ama sanki bu basit söz sanıldığından çok daha büyük bir anlam taşıyormuş gibi odadaki diğer iki kadın gerilmişti.

Jason yüzünü boynuma gömdü ve yine kokumu içine çekti. Bu dokunuşu ve kokuyu, konuşurken sesini sakin tutabilmek için kullandığını anladım. "Yarın gitmeyiz, sonrasını sonra düşünürüz. İkimizin de işi gücü var."

"Yarın görüşürüz," dedi babası.

Jason başıyla onayladı.

"Sanırım öyle."

Kapıya yürüdük. "Saçlarını kestirdiğini gördüğüme sevindim," dedi babası.

Jason ona pek de dostça olmayan gözlerle baktı. "Eve geleceğimi bilseydim yine uzatmaya başlardım."

"Çünkü kısa sevdiğimi biliyorsun."

"Hayır, çünkü saçlarım uzun olduğunda bir erkek için fazla güzel göründüğümü düşünüyorsun. Ama Anita uzun saç seviyor."

"O zaman neden kestin?" diye sordu babası.

"Değişiklik olsun diye. Yarın görüşürüz, baba."

"Burada olacağım."

Annesi bizimle birlikte kapıya yöneldi ama babası onu geri döndüren bir sesle "Iris!" diye uyardı. Bayan Schuyler

bize el salladı. "Hoşçakalın... seni seviyorum." Jason karşılık vermedi.

Julia bizimle birlikte çıktı ve ikimize sıkıca sarıldı. Jason da ona sarıldı ve ben de elimden geleni yaptım.

Peterson ve diğerleri etrafımıza dizildi. Jason elleriyle elimi ve kolumu tutabilmek için sol kolumu kendisininkine soktu. Aşağı inip lobiden geçerken buz gibi sakindi ve limuzine binerken de değişen bir şey yoktu.

Peterson kapıyı kapadı. Baş başa kalmıştık. Jason motor çalışana kadar dayandı, sonra aniden omuzları sarsılmaya başladı. Ellerini yüzüne bastırarak gözyaşlarına boğuldu. Bütün vücudunu titretip sarsan bir şekilde ağlıyordu.

Ben omzuna dokununca yüzünü buruşturdu. Bir kez daha denedim ve yanlamasına kucağıma serildi. Ona sarıldım. Neredeyse sessiz hıçkırıklarla bütün vücudu kasılarak ağlarken ona sımsıkı sarılmaya devam ettim. Bedeni acıdan paramparça oluyor gibiydi ama neredeyse çıtı çıkmıyordu. Acısı yüzünden kendisine çok fazla dikkat çekmemesi öğretilmiş biri gibi ağlıyordu: Çok fazla gürültü yaparsan gelip seni bulur ve neden ağladığını öğrenirler.

İsterseniz adına sezgi deyin ama Franklin Schuyler'm erkeklerin ağlamaması gerektiğine inandığına bahse girebilirdim. Özellikle de ona hiç benzemeyen, erkek olmak için fazla ufak tefek ve fazla güzel olan oğlunun ağlamasını asla hoş karşılamamış olmalıydı.

18

Gözyaşları önce yavaşladı, sonunda gözyaşlarıyla birlikte sanki içindeki her şey de akıp gitmiş gibi Jason kucağımda kıpırtısız kalakaldı. Saçlarını okşadım; acının, ne yaparsanız yapın geçmeyeceğini bildiğiniz zamanlarda yapacağınız gibi sesler çıkardım. Hiçbir şeyin yolunda olmadığını, bir daha asla yoluna girmeyeceğini bildiğiniz ve belki de hiçbir zaman yolunda olmadığını bildiğiniz zamanki gibi yumuşak bir sesle, "Her şey yolunda," dedim.

Peterson kapıyı açtı. Jason yüzünü silerek doğrulup oturdu. Bir kadın olsaydı ağladığının belli olup olmadığını sorardı ama erkek olduğu için sormadı. Yine el ele arabadan indik. Bizi bir kez daha otoparka götürdüler. Yolu fark etmedim bile. Bütün dünyam kucağımdaki adama ve yaşadığı acıya indirgenmişti.

Peterson bizi arka merdivenden yukarı çıkardığına göre lobide gerçek Summerland'lerle ilgili habere değecek bir şeyler olmalıydı. Benim için sorun değildi, uzun süre yetecek kadar sirk gösterisi izlemiştim.

Peterson ve diğer korumalar küçük anahtar kartıyla kapıyı açmamı ve içeri girmemizi bekledi. Odanın güvenli olup olmadığını kontrol etseler şaşırmayacaktım ama bu dürtüye direndiler.

"Teşekkürler," dedim.

Peterson bana kartvizitini uzattı. "Basınla başka bir olay yaşarsanız arayın. Bu hafta burası berbat durumda olacak. Arkadaşınız ve babasının bu olanların ortasında kalması büyük şanssızlık. Vali sizin gözden uzak kalmanıza yardımcı olmak konusunda çok ciddi."

"Çabalarınız için teşekkür ederim, Bay Peterson."

"Bu benim işim, Bayan Blake."

Başımla onayladım. "İyi geceler."

"İyi geceler."

Kapıyı kapadım, kilitledim ve tepedeki sürgüyü çektim. Yatmadan önce her yeri daima kilitlerdim. Evet, avladığım şeylerin çoğu hiç sorun yaşamadan kapıyı kırıp girebilirdi ama kötülerin bazıları da sadece insandı.

Bu gece kötü adamlarla karşılaşmayı beklemiyordum ama bugün silaha ihtiyacım olacağını da beklemiyordum, yine de yanımda götürmüştüm.

Jason banyoya girip kapıyı kapadı. Suyun aktığını duydum. Açlıktan ölüyordum, o yüzden kapıyı vurdum.

Su sesi kesildi. "Evet?"

"Ben oda servisinden bir şeyler isteyeceğim. Sen ne istersin?"

"Aç değilim."

"Yemek zorundasın, Jason." Sorun sadece klasik *yemelisin* meselesi değildi. Hayvanadamlar karınları tok olduğunda içlerindeki canavarı daha rahat kontrol edebilirdi. Bir açlık diğerini destekler, boşluksa diğerini çekerdi.

"Şu anda canım hiçbir şey istemiyor, Anita."

"Biliyorum." Alnımı kapıya dayadım. "Üzgünüm, Jason."

Kapıya yaklaştığını duydum ve bana çarpmadan açabilmesi için biraz geri çekildim. "Neyle ilgili üzgünsün?"

"Baban bu kadar korkunç olduğu için, sanırım."

Öylesine acı bir şekilde gülümsedi ki içim sızladı. "Bütün hayatım boyunca bana karşı böyleydi. Ölmek üzere olduğu için bir şeylerin değişeceğini umdum sanırım ama bu asla olmayacak, değil mi?"

Ne diyeceğimi bilemedim. "Sanmıyorum," dedim.

"Ama senden hoşlandı. Bu beni şaşırttı."

"Neden?"

"Annemin yumuşak olmasını ve her şeye evet demesini sever. Kızlar arasında Roberta onun için özeldir çünkü daima aynı fikirdedirler. Ama sen ona karşı çıktığın için senden hoşlandı."

Omuz silktim. "Eh, bir karizmam var, ha?"

Jason gülümsedi. "Bugünlerde adına böyle mi diyorlar?" Yanımdan geçip odaya girdi.

Arkasından kaşlarımı çattım. "Bu ne demek şimdi?"

"Yara izlerine dokundu demek."

"Birçok kişi onlara ilgi duyuyor."

"Hayır, duymuyor. Onlara aldırmıyor ve yoklarmış gibi davranıyorlar. Ya da kendilerini tutamayarak bakıyorlar. Yara izlerin insanları utandırıp huzursuz ediyor."

"Hiçbirine aldırmamaya çalışıyorum," dedim.

"Evet, ama senin yara izlerin olduğu için seni rahatsız ediyor. Ben sadece insanların tepkilerini izliyorum." Kravatını çıkarıp yere attı.

Omuz silktim. "İnsanların yara izlerime nasıl tepki verdiğiyle bu kadar ilgilendiğinin farkında değildim."

Ceketini çıkarırken bana gülümsedi. "İnsanları izlemeyi severim, bilirsin."

"Bütün hayvanadamlar sever ve bunu bir aslanın ceylan sürüsünü izlemesine benzetmişimdir hep. Bilirsin, en zayıf halkayı bulmak için."

Başını iki yana salladı ve gömleğinin düğmelerini çözmeye başladı. "İnsanları izlemeyi her zaman sevdim çünkü bir zamanlar aktör olacağımı düşünürdüm. Oyuncular, başkalarının pul topladığı gibi izlenim ve tavır toplar."

Bunu düşündüm. "Sanırım bu gayet mantıklı."

"Daha önce odaya geldiğimizde ilk işin o topuklu ayakkabıları çıkarmak olmuştu. Rahatına bak."

Odaya ilk girişimizin üzerinden günler geçmiş gibi geliyordu. Tanık olduğum aile sorunları bütün enerjimi tüketmişti. Jason iyi görünüyordu, sanki arabada ağlama krizine tutulan o değildi. Gözlerinin kenarları biraz kızarmıştı ama onun dışında her zamanki halinden farksızdı. Bunun yalan olduğunu biliyordum. Yalan olmalıydı. Jason, St. Louis'teyken ne sıklıkta duygusal kargaşa yaşıyordu acaba? Eğer şimdi bunu gizlemekte bu kadar iyiyse, her zaman hislerini gizliyor olabilirdi.

"Ne?" diye sordu. Gömleğinin önünü tamamen açmıştı, sadece altın kol düğmelerini çözmemişti.

"St. Louis'teyken bunu ne sıklıkta yaptığını merak ediyordum sadece."

"Neyi?" diye sordu.

"Öyle olmadığı halde her şey yolundaymış gibi davranmayı."

Mavi gözlerindeki bakış sertleşti ve yüzü gerginliğini ele verdi. Sadece bir an. Sonra gülümsedi ve gözleri parladı.

"Eğer sen bana yedirirsen yerim." Bana yaklaştı. Bir an ondan uzaklaşmak istedim. Aslında bir şey yapmamıştı. Yüz ifadesi keyifliydi. Ama duruşunda beni huzursuz eden bir vaat vardı. "Yiyeceğim, çünkü haklısın," dedi. "Bu kadar stres altındayken..." Yüzüme dokundu. "...bir de aç olmaya ihtiyacım yok."

Parmak uçlarının yaptığı o tek hareket bile beni ürpertti. Gözlerimi kapadım ama duyguları içimde tutmak için mi, yoksa yüzünü görmek istemediğim için mi bunu yaptığımdan emin değildim. Gözleri artık gülümsemiyordu. Bakışlarında fazla yetişkin, fazla gerçekçi... fazla huzursuz edici bir şeyler vardı.

Eli çenemin kıvrımı boyunca kayarak yüzümü kavradı. Beni öptü. Ayağımda yüksek topuklularım olduğundan boyum ondan biraz daha uzundu. Gözlerimi açmama neden olacak kadar farklı bir deneyimdi. Aniden kendimi birkaç santim öteden gözlerine bakarken buldum.

"İrkilmiş gibisin," dedi kısık sesle.

Tuhaf bir şekilde nefes nefese bir sesle konuşmadan önce yutkunmak zorunda kaldım.

"Sanırım öyleyim."

"Neden? Daha önce de öpüşmüştük."

Yüzüne baktım. Söze dökemiyordum ama... Aniden kuruyan dudaklarımı yalayarak ıslattım ve fısıltıyla konuştum. "Bilmiyorum."

"Neredeyse korkmuş gibisin," derken onun sesi de fısıltı gibi çıkmıştı.

Geri adım attım, bana dokunamayacağı kadar ondan uzaklaştım. Böylesi daha iyiydi.

Başını yana yatırarak bana baktı. "Gerginsin," dedi şaşkın bir sesle.

Odanın yan tarafında, oturma bölümünün bulunduğu yere yürüdüm. Kanepeye oturdum ve ayakkabılarımı çıkarıp yan tarafa koyarken ona bakmadım.

"Konuş benimle, Anita," dedi.

"Yemek isteyelim," dedim.

Gelip önümde çömeldi. Gömleği hala sadece Fransız tarzı kol düğmeleriyle üzerinde duruyordu. Geniş göğsü olduğu gibi göz önüne serilmişti ve çömeldiğinde karnındaki kaslar büzülmüştü.

Yine bakışlarımı kaçırdım ve kalkmak için kıpırdandım. Elini bileğime koydu. Dokunuşuyla nabzım hızlandı. Ayağa kalktığımda Jason'la kanepenin arasında kaldım ve geri düşmeye başladım. Gözle izlenemeyecek kadar hızlı o inanılmaz hamlelerinden biriyle uzandı ve aniden bileklerimi tutup beni kendine çekerek ayakta tuttu. Sonunda ona yaslandım ve kolunu belime doladı. Ayakkabılarımı çıkardığım için yine aynı boydaydık.

Öylece suratına bakıyordum. Göz teması fazla yakın, fazla yoğundu. Neredeyse uzaklaşmak için çabalayarak onu ittim.

Beni bıraktı ama, "Sorun nedir?" diye sordu.

Ağzımı açtım, kapadım, titreyerek derin bir nefes alıp verdim, yine nefes aldım ve sonunda "Emin değilim," dedim.

"Yalancı," dedi.

Kaşlarımı çattım. "Yalan söylemiyorum."

"Normalde ne zaman yalan söylediğini kestiremem. Yalan söylüyor gibi bile kokmazsın ama nabzın ve gözlerin bunu gösteriyor. Sorun ne, Anita? Lütfen, konuş benimle."

"Önce yemek siparişi verelim. Sonra açıklamaya çalışacağım."

"Düşüncelerini netleştirmek için zaman kazanmak istiyorsun," dedi.

"Evet."

Başıyla onayladı. "Pekala, oda servisi mönüsünü bulalım." Yüzü temkinliydi. Şimdi ona tuhaf davranmam, ihtiyacı olan en son şeydi. Burada birlikteyken ona destek olmam gerekiyordu ve ben işi batırıyordum.

Odanın yan tarafındaki masaya gidip üzerinde duran mönüyü buldu. Bana tekrar bakmadan açtı. Ama omuzlarını tutuşunu görmezden gelemeyeceğim kadar yakın arkadaşımdı. Beden dili bana mutsuz olduğunu söylüyordu. Lanet olsun.

Sorunun ne olduğunu biliyordum: Seksle ilgili kendi kendime yaptığım o tuhaf içsel tartışma. Nathaniel bunu hafifletmeme yardımcı olmuştu. Micah ve Jean-Claude da öyle. Hatta Jason bile, hala sevgilisi olmamaya çalışırken Nathaniel'la aramdaki bazı sorunları çözmeme yardımcı olmuştu. Ama Jason hayatımdaki başka erkeklerle yaşadığım sorunları aşmama yardım edebilse bile kendisiyle ilgili sorunları onunla hiç konuşmamıştık. Hatta Jason'la

ilgili sorunlarım olduğunu bile bilmiyordum. Ama bir tane vardı.

Jason'ı seviyordum. Dostça bir şekilde, evet. Ama duygusal eşikte duruyordu. Çok iyi bildiğim o eşikte. Nathaniel'ın bir süre kaldığı o eşikte. Asher'ın hala durduğu eşikte. Daha sık yatağıma giren başka erkekler de olmuştu ama hiçbiri bana o duygusal anda olduğu kadar yaklaşamamıştı. Arkadaşlık ya da daha fazlası olsun, sevgi bir kap gibidir. Sıvı neredeyse kabın ağzının üzerinde sadece yüzeydeki gerginlikle asılı durur ve bir damla daha fazlasının sıvıyı taşıracağını bilirsiniz. Bir zamanlar bu sürecin farkında değildim ama bunu son zamanlarda haddinden çok yaşamıştım. Bir kez daha kabın taşmasını göze alamazdım. Hayatıma o şekilde bir erkek daha sokamazdım.

Farkı söyleyemiyor muydum? Sorun bu muydu? Bir erkeği şehvet mi, yoksa sevgi için mi arzuladığımı bilemeyecek kadar mı seks ve sevgi konularında kafam karışıktı? Belki. Tanrı yardımcım olsun, bilmiyordum.

"Ben ne istediğime karar verdim," dedi Jason. Mönüyü bana uzattı. Ona bakmamaya çalışarak mönüyü aldım. Gözlerimde göreceği şeyleri anlamasına izin veremezdim.

O ne istediğini biliyordu. Keşke ben de bilebilseydim.

19

Jason yemek siparişini verdi. Kendisi için ızgara tavuklu Sezar salatası ve benim için de ızgara tavuklu sandviç. Sandviçime tuhaf peynirler veya soslar koymamalarını garantilemek için onlarla tartışması gerekmişti. Tavuğunun üstüne kim küflü peynir koyar ki? Yatağa oturdu ve sonunda kol düğmelerini çözerek gömleğini çıkardı. Çoraplarını çıkardıktan sonra bir süre ortalıkta yalınayak dolaştı ve tekrar yatağa oturdu. "Pekala, şimdi konuş bakalım."

Yerimden kalkıp gardıroba yürüdüm ve ceketimi bir askıya asarken nereden başlayabileceğimi düşündüm. "*Ardeur* dışında seninle yalnızken hiç seks yapmadık."

"Evet, sanırım bu doğru."

Dönüp ona baktım. Tek dirseğiyle kendini destekleyerek yatağa uzanmıştı. Orada öylece yatarken gerçekten çok

güzel göründüğünü kendime itiraf etmek zorundaydım ama bunu istemiyordum.

Hadi toparla kendini, Anita, diye düşündüm. Kendimi zorlayarak yatağa yürüdüm ve çoraplarımı çıkarabilmek için köşesine oturdum. Bunu yapabilmek için eteğimi kaldırmak zorundaydım ve bu da fazla yakın hissettirmişti. Jartiyerleri çözmeye çalışırken parmaklarımı kullanmakta zorlandım.

"Çoraplar kalsın," dedi.

Ona baktım ve yüzümde nasıl bir ifade olduğunu bilmiyorum ama yüzümde her ne gördüyse, yatakta kayarak dizlerinin üzerinde bana yaklaşmasına neden oldu. "Anita, sorun ne? Tanrım, sana saldıracağımı filan düşünüyor gibisin. Benden korkuyor olamazsın. Benim, Jason."

Jartiyerlerle oynamayı keserek gerçeğe odaklanmayı denedim. Jason'la aramızda hep sadece gerçekler olmuştu. Arkadaş olmamızın nedenlerinden biri de buydu.

"Sana karşı duygularımdan korkuyorum."

Bana pek anlayamadığım bir ifadeyle baktı ve yine dizlerinin üzerine yaslandı. Bacaklarını çok fazla açtığı için karın kasları yine büzüldü. Bunun sahnede çok sık kullandığı bir pozisyon olduğunu anladım. Ya rahat ediyordu ya da alışkanlık olmuştu.

"Ne söylemeye çalıştığını anlamıyorum, Anita. Normalde bunda zorlamayacak ilk kişi ben olurdum ama bu gece biraz stresliyim. Lütfen konuş benimle."

"Seni, sadece seni istediğim için utanıyorum. *Ardeur* veya metafiziksel bir şey yüzünden değil, sadece Jason olduğun için. Senden çok hoşlanıyorum."

"Ben de senden hoşlanıyorum," dedi. Bana şaşkınlıkla bakıyordu. "Ama beni arzuladığın için sen kendini kötü

hissediyorsun. *Ardeur* yüzünden değil sadece arzuladığın için, öyle mi?"

Başımla onayladım.

Gülümseyerek nazikçe elimi tuttu. "Benim yanımda hala bu kadar heyecanlanman çok hoş, Anita. Gerçekten öyle." Ellerimi ellerine aldı. "Ama bu sorun her neyse, üzerinde çalışıp çözmen gerek. Bir şeyler yiyelim, sonra biraz yakınlığa ihtiyacım var. Bugünü atlatmak için yardımın gerekiyor."

Bunu anlıyordum. "Seks tamamen gevşediğim belki de tek zaman. Nathaniel bunun tek hobim olduğunu söyleyerek bana takılıyor."

Jason sırıttı ve ellerimi öpmek için dudaklarına götürdü. "Bu benim de en sevdiğim şeylerden biri."

Yine kızarmaya başladım ve yapamayacağımı bilmeme rağmen kendimi tutmaya çalıştım. "Öyle demek istemedim."

Burnuma bir öpücük kondurdu. "Çok şirinsin."

Onu iterek ayağa kalktım. "Şirin filan değilim."

Yüzükoyun yatakta uzanmış, hala sırıtarak bana bakıyordu. "Şirinsin, tatlısın, güzelsin ama böyle davrandığında özellikle şirin oluyorsun."

"Nasıl davrandığımda?"

"Hayatını karmaşıklaştırmaya çalıştığında."

"Bu ne demek şimdi?"

"Benimle sevişmek istediğin için kendini kötü hissediyorsun, değil mi?"

"Öyle de denebilir."

"Burada benimle birlikte olman için hayatındaki bütün erkekler izin verdi. Birlikteyken tavşanlar gibi düzü-

şeceğimizi gayet iyi biliyorlardı. Dolayısıyla onları aldatıyormuş gibi hissederek suçluluk duyuyor olamazsın. Aldatmak, karşındakinin bilgisinin olmaması anlamına gelir. Hey, seni bu yolculuğa ikna eden kişi bile birlikte yaşadığın erkeklerden biriydi."

Kollarımı göğsümde kavuşturdum. Surat astığımı biliyordum ama elimde değildi. "Şimdi, canımı sıkan şeylerden biri de bu."

"Neden?"

Kollarımı çözmeden omuz silktim. "Sorun sadece seks değil."

"Nedir peki? Söyle bana."

"Sana karşı duygularımın değişmesinden korkuyorum."

"Artık benden hoşlanmayacağından mı?"

"Hayır, senden çok fazla hoşlanacağımdan."

Yuvarlanarak yataktan kalktı ve önümde durdu. "Anita, bana aşık olmaktan korktuğunu mu söylemeye çalışıyorsun?"

Omuz silktim ve gözlerimi kaçırdım.

Kollarıma dokundu, bakışlarımı yakalamaya çalıştı. Başımı kaldırıp yüzüne bakmak zorunda kaldım sonunda. Yüzü biraz şaşkın ve biraz da üzgündü. Görmeyi beklediğim ifade bu değildi. "Bunun gerçekten mümkün olduğunu düşünseydim şehirdeki en mutlu adam ben olurdum ama sen her zaman yaptığın şeyi yapıyorsun. Beni seks için arzuluyorsun ve arkadaşlığımı istiyorsun. Ve aynı zamanda seks istiyorsun ve ben de buradayım. Bu nedense sana kendini suçlu hissettiriyor ve kendini sadece arkadaşlıktan fazlası olduğuna ikna etmek için çabalamaya başlıyorsun."

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

"Çünkü bana asla Jean-Claude'a, Asher'a, Nathaniel'a, Micah'ya veya Richard'a baktığın gibi bakmıyorsun. Requiem, London ve Damian'dan biraz ilerideyim ama diğerlerinden ileride değilim. Şimdi beni karşında görüyorsun, bedenin bana tepki veriyor ve bu harika. Etrafındaki görünmez çocuk olmaktan ne kadar nefret ettiğimi sana anlatamam."

"Seni hep görüyordum," dedim.

"Beni görüyordun ama *beni* görmüyordun."

Uzaklaşmaya başladım ama kollarımı daha sıkı tuttu. "Jason, birini sevmekle ona karşı sadece şehvet duymak arasındaki farkı bildiğimden emin değilim."

"Birçok kişi bu ikisini birbirine karıştırır ama açıkçası Anita, Nathaniel burada ve seçeneklerden biri olsaydı benden anında vazgeçip ona yönelirdin, değil mi?"

"Buna gerek olmazdı, o paylaşmayı seviyor."

Jason sırıttı. "Evet, seviyor. Peki, Micah burada olsaydı benim yerime onu seçerdin. Egom bundan nefret ediyor ama gerçek bu."

"Micah da paylaşmayı sever."

"Seni Nathaniel ve Jean-Claude'la paylaşıyor. Bazen Asher'la da. Ama seni benimle paylaşmıyor."

Bunu düşündüm. "Sanırım buna hiç gerek olmadı."

"Micah seni paylaşıyor ama seni paylaşmaktan Nathaniel'ın hoşlandığı gibi hoşlanmıyor. En iyi arkadaşım seni başka erkeklerle birlikteyken izlemeyi seviyor. Aynı şeyin Micah için geçerli olduğunu sanmıyorum."

Bunu düşündüm. "Micah'nın paylaşmayla ilgili ne düşündüğünden pek emin değilim. Sorun çıkarmıyor ama muhtemelen haklısın. Tercih de etmiyor."

"Nathaniel neredeyse tercih ediyor," dedi Jason. "Seni paylaşmak onu heyecanlandırıyor."

"Sanırım öyle."

Jason bana sarılarak güldü. "Bizi yaşamadığımız bir soruna mahkûm etme, Anita. Lütfen, lütfen, ihtiyacım olan tek şey yemekten sonra benimle gayet basit bir şekilde sevişmen, tamam mı? Sadece özel bir arkadaş olmanı istiyorum. Bunu daha fazla karmaşıklaştırma, olur mu?"

Başımla onayladım. Zaten büyük ölçüde onunla hemfikirdim. Sadece zihnimin derinliklerinde bir ses bana dikkatli olmamı söyleyip duruyordu. Belki gerçekten boş yere sorun yaratıyordum ya da belki Jason ne kadar çekici olduğunun farkında değildi.

20

Kapı vuruldu. Yemeğin geldiğini sandım ama Jason fısıldadı: "Yemek kokusu almıyorum."

Browning'imi kılıfından çıkardım ve kapıya yaklaştım. Delikten baktığımda gelenin oda servisi değil Chuck olduğunu gördüm.

Zinciri çıkarmadan kapıyı araladım. Silahlı elimi göstermeden kapının arkasına dayadım. "Ne istiyorsun, Chuck?"

"Misafirini böyle mi karşılarsın? Size televizyonu açmanızı söylemeye geldim, kanal on üç."

"Neden?"

"Basında tam bir kasırga koptu ama düşündüğümüz şekilde değil. Görmek isteyeceğinizden eminim." Chuck yorgun görünüyordu.

"Burada bekle," dedim.

"İçeri girmek isterdim," dedi.

"Ona bakarsan ben de daha uzun boylu olmak isterdim ama insanın istediği her şey olmuyor işte." Kapıyı nazikçe kapadım.

"Kanal on üçü açmamızı söyledi."

Jason uzaktan kumandayı bulup televizyonu açtı. Daha önce otelin önünde gördüğümüz, Jason'ın sahne kimliği Ripley'i bilen kadın ekrandaydı ve bir şeyler söylüyordu: "...Bugün kendisine striptizcilerinden biri için Jean-Claude'u terk edip etmediğini sorduğumuzda, zombi dirilten vampir avcısı Anita Blake herhangi bir yorum yapmadı." Basın toplantısından parçalar gösterdiler ve arkamızdan avaz avaz yöneltilen soruları cevapsız bırakıp ayrılışımızı ekranda izledik. Kadının sesi görüntü dışında devam ederken Jean-Claude'un resmi ekranda belirdi: "St. Louis'in Şehir Efendisi de hayatının aşkını Jason Schuyler'a kaptırmasıyla ilgili söylentiler konusunda yorum yapmadı." Suçlu Zevkler'in web sitesinden alınan bir resim ekranda göründü. Jason resimde çıplaktı ve çok güzel görünüyordu. Söylentileri bastırmaya yardımcı olacak türden bir kare değildi.

"Lanet olsun," dedim yumuşak bir sesle ama dibine kadar hissederek.

Jason kapıya gitti ve Chuck'ı içeri aldı, ardından yanıma döndü. Chuck kapının yakınında duruyordu ama televizyonu o da izliyordu. Bir trafik kazası gibiydi. Gördüklerinizden hoşlanmayacağınızı bildiğiniz halde başınızı çeviremiyordunuz.

"Söylentiye göre, Schuyler'ın kanserden ölmek üzere olan babası aramızdan ayrılmadan önce oğlunun evlendiği-

ni görebilsin diye hızlı bir şekilde evlenmek için Schuyler'ın büyüdüğü şehre geri döndüler. Görünüşe bakılırsa Anita Blake sonunda hayatını birleştireceği erkeği seçti ve çok yakın çevresi dışında bu herkese sürpriz oldu. St. Louis'ten canlı bağlanıyoruz."

Ekranda bir adam belirdi. Jean-Claude'un dans kulübü Danse Macabre'nin önünde duruyordu. "Jean-Claude'un efendi vampirlerinden biriyle özel olarak görüşüyoruz." Kamera Gretchen'ı göstermek için geri çekildi.

"Lanet olsun!" dedim.

Hala Jean-Claude'un asırlar önce baştan çıkardığı o mavi gözlü, sarışın fırıncı kızıydı. O zamanlar adı Greta'ydı. Güzeldi ama Belle Morte soyundan gelen vampirlerin çoğu gibi nefes kesici değildi. Ama sanırım Gretchen da benim için aynı şeyi söylerdi. Ya da belki daha kötüsünü. Jean-Claude'la ilgili neredeyse patolojik bir kıskançlığı ve bana karşı da güçlü bir nefreti vardı. Jean-Claude'la tekrar sevgili olmalarının önündeki tek engelin ben olduğumu düşünüyordu. Uğrunda ölümlülüğünden ve ailesinden vazgeçtiği adamın onu sevmediğini ve muhtemelen de hiç sevmemiş olduğunu kabullenmektense başka bir kadını suçlamak onun için daha kolaydı.

Jean-Claude bu ülkeye geldiğinde neredeyse meteliksizdi. Baştan çıkardığı kadınların ilk birkaçı sadece finansal veya fiziksel güvenlik amaçlıydı.

Danse Macabre'deki dans pistinde dolaşan vampirlerden biri olduğundan, üzerinde mütevazı bir kulüp kıyafeti vardı. Kulübün tanıtımlarında gerçek bir vampirle dans edebileceğiniz yazıyordu. Gretchen eski moda taksi dansçıların vampir karşılığıydı. Ne kadar iyi bir dansçı ol-

duğunuza veya ne kadar dostça davrandığınıza bağlı olarak bahşiş de alırlardı. Ama Gretchen pek fazla bahşiş toplayamıyordu. Dans etmek istediği sadece tek bir adam vardı, o da patronuydu.

Muhabir mikrofonu onun güzel yüzüne yaklaştırarak sordu: "Anita Blake'in Jean-Claude'un striptizcilerinden biriyle kaçması sizi şaşırttı mı?"

"Hayır," dedi Gretchen son derece doğal bir tavırla. Onu yeterince uzun süre konuşturmazsanız aklı başında bile görünebilirdi. "Jason'la aylardır yatıyordu zaten."

"Kendisi Jean-Claude'un *pomme de sang*'ı, kan bağışçısı değil mi?"

"Evet. Jean-Claude'a kan veriyor ve Anita'yla yatıyor."

"Peki Jean-Claude onların sevgili olduğunu biliyor muydu?"

"Bilmiyorum."

"Yalancı," dedim kısık sesle.

"Anita'yla Jason'ın birlikte kaçtıklarını öğrendiğinde sizce Jean-Claude ne yapacak?"

"Onuru ve kalbi böylesine ihanete uğradığında herhangi bir erkek ne yapar?" diye sordu Gretchen.

"Diğer vampirlerden hiçbiri kamera karşısında bizimle konuşmak istemedi, siz neden kabul ettiniz?"

"İşte geliyor," dedi Jason.

"Jean-Claude, gerçek bir eşin yapacağı gibi onu diğer tüm erkeklerin üzerinde tutan bir kadını hak ediyor. Anita ona hiçbir zaman sadık kalmadı."

"Ama Jason Schuyler'la evlenmeyi kabul etmiş?"

"Onu da aldatacaktır. Tek bir erkeğe sadık kalabilecek kadınlardan değil." Dikkatle makyaj yapılmış gözleri iri iri

açıldı ve nefesi hızlandı. "O bir kaltak ve kaltaklar sadakatin ne olduğunu bilmez."

"Bu biraz sert olmadı mı?" diye sordu muhabir ama sözleriyle karşı çıkarken davranışıyla teşvik edermiş gibi Gretchen'a yaklaştı.

"Onun bir sürü sevgilisi var. Bildiğim kadarıyla on bir kişi. Muhtemelen daha bile fazladır."

Arkalarında bir hareket oldu ve kulüpten vampir fedailer çıkıp muhabirle Gretchen'a yaklaştılar. Kameraman görüntü almaya devam ederek geri çekildi. Vampirler Gretchen'ı kollarından yakalayıp kulübe doğru sürüklerken hala çekiyorlardı. Gretchen omzunun üzerinden bağırdı. "Jean-Claude'u seviyorum. Onu daima sevdim. Anita onu sevmiyor. Kendinden başka hiç kimseyi sevmiyor. O kaltağın teki ve..." Ve söylediklerini sesle sansürlediler. Kamera ekibi aceleyle geri çekilirken erkek muhabirin sesi hala devam ediyordu: "Şehir Efendisi, sevgilisi tarafından terk edildi ve St. Louis'teki vampir topluluğu içten içe kaynıyor, işte durum böyle, sayın seyirciler. Sözü sana bırakıyorum, Candice."

Jason uzaktan kumandaya bastı ve televizyon kapandı. Yatağın üzerinde onun yanına oturdum. Silahım hala elimdeydi ama bu durumda herhangi bir yararı olmazdı. "Ulu Tanrım," dedim, "az önce neler oldu öyle?"

"Phyllis Dubois söylentilere biraz katkıda bulundu ama sizin gözden uzak kalmanıza yardımcı olması gerektiğini bilmiyordu, Bay Schuyler. Valinin bununla hiçbir ilgisi olmadığı ve bunu kesinlikle onaylamadığı konusunda size garanti vermek için geldim."

Jason başıyla onayladı. "Bunu biliyorum. Oğullarıyla aynı anda ilgi odağı olmamı asla istemez. Bunu biliyorum."

Bakışlarım ikisi arasında gitti geldi, bir şeyler kaçırdığımı hissediyordum.

Chuck bana döndü, elimdeki silaha bir bakış attı. "Kapıları açarken silahın hep elinde midir?"

"Çoğu zaman," dedim.

Neredeyse gülümsedi. "Vali bu sorunla ilgili herhangi bir yardıma ihtiyacınız olursa elinden geleceğini yapacağını bildirmemi istedi."

"Sadece inkar edemez miyiz?" diye sordum.

Sanki son derece aptalca bir şey söylemişim gibi ikisi de bana tereddütle baktı. "Edebiliriz," dedi Jason, "ama nasıl? Nasıl inkar edip inandırıcı olacağız?" Chuck'a döndü. "İşleri bu kadar hızlı bir şekilde bu kadar kötüleştirebilmek için basın sorumlusu ne yaptı?"

"Sürpriz evlilik konusundan söz etti."

"Bunu neden yaptı ki?" diye sordu Jason.

Chuck çok huzursuz görünüyordu. "Bunu söylemeye yetkim yok."

Jason ayağa kalktı. "Söylemeye yetkin mi yok? Az önce ne yaptığınız konusunda hiçbir fikriniz yok. Jean-Claude sadece benim patronum değil aynı zamanda efendim. Ben onun kan elmasıyım. Bundan hiç hoşlanmayacaktır."

Söyledikleri için Gretchen'ı cezalandırır, diye düşündüm. Onu haça sarılı bir tabuta koydukları son defasında oradan daha da delirerek çıkmıştı. Eğer daha da kötüleştiyse ortalıkta dolaşması güvenli olmazdı. Vampirlerin yasal vatandaşlar olmasından önceki eski günlerde olsa, muhtemelen Gretchen'ı öldürürdü. Birçok efendi vampir bunu yapardı. Diğer yandan Gretchen tam da şu anda ortadan kaybolursa polis bir sürü soru sorardı. Lanet olsun.

"Ne yapabiliriz?" diye sordum ortaya.

"Senin artık gitmen gerek, Chuck," dedi Jason. "Anita'yla konuşmalıyız."

"Vali yardım etmek istiyor."

"Sadece git. İstiyorsan bize cep numaranı bırak ama şimdi yalnız konuşmamız gerek."

Chuck önce Jason'a, sonra bana baktı. Ben de ona yardımcı olacak değildim. "Söyleneni duydun, dışarı," dedim.

"İstersen koridorda bekleyebilirsin ama biraz yalnız kalmamız gerekiyor," dedi Jason.

Chuck bir kartvizitin arkasına bir numara karaladı. "Otelin barına gideceğim, konuşmanız bitince arayın."

Jason kartı aldı ama bakmadı bile. Silahın namlusuyla kapıyı işaret ettim. "Dışarı, Chuck."

Çıktı. Jason arkasından kapıyı kilitledi ve sonra gelip yatağın kenarında durdu. "Jean-Claude'un bunu temizlemesine yardım etmeliyiz."

"Jean-Claude'a yardım etmekle neyi kastediyorsun? Berbat bir durumda olan ikimiz değil miyiz?"

"Bu hikaye Jean-Claude'un diğer Şehir Efendileri arasında ciddi ölçüde prestij kaybetmesine neden olacak," dedi Jason.

"Geri döndüğümüzde evli olmadığımızı görünce tüm bunların yalan olduğunu anlarlar."

"Normal bir insan hizmetkar olsaydın çok daha az özgürlüğün olurdu, Anita. Bazı efendiler senin bu kadar özgür olmanı Jean-Claude'un aşktan salaklaşmasına bağlıyor."

"Neden bahsediyorsun sen?"

Elçiye zeval olmaz, der gibi Jason ellerini kaldırdı. "Unutma, efendilerin çoğu erkek ve çoğu da kadınların

yerlerini bildiği bir çağdan geliyor. Dolayısıyla bu zaten başlı başına bir sorun. Üstelik çoğu, insan hizmetkarları sadece hizmetkar olarak görüyor."

"Yani Jean-Claude'u diğer efendilerin gözünde küçük düşürdüğümü mü söylüyorsun?"

"Hani Jean-Claude bir parti vermiş, güvendiği Şehir Efendileri gelmişti. Hatırlıyor musun?"

"Hatırlıyorum."

"O gece seninle buluşacaklardı. Tadına bakman için *pomme de sang* adayları getirmişlerdi."

Bunun düşüncesi bile beni o kadar huzursuz etmişti ki o gece resmen dehşete düşmüştüm. Fikir, her adayla sadece dans etmem ve bana uygun değilmiş gibi geri çevirmemdi. Böylece hiçbiriyle yalnız kalmam gerekmeyecekti ve hepsini kibarca geri çevirebilecektim. İyi bir plandı, ta ki kendi tarzımdaki *ardeur* beklenmedik bir anda ortaya çıkana kadar.

"Adayların *tadına bakmak* için fazla tehlikeli olduğuma karar verilmişti. Herkesle tanıştırılacaktım ama hepsi o kadardı."

"Ama hiç kimseyle tanıştırılmadın bile, değil mi?"

"Öyle olduğunu biliyorsun." Sesim kendime bile kasvetli gelmişti.

Jason önümde diz çöktü. "Kızma ama bunun Jean-Claude'u nasıl bir duruma düşürdüğünün farkında mısın? Hizmetkarına bir şey yapmasını emretti ve hizmetkarı bunu yapmadı. Onunla birlikte büyük girişi yapmaya bile tenezzül etmedin."

"Biraz meşguldüm," dedim.

"Asher'la birlikte bazı kötü vampirlerle uğraştığınızı biliyorum; seyircilerin arasındaki efendilerin neredeyse

hepsine saldıran vampir dans grubu liderleri. Jean-Claude ve sen, Auggie'yle birlikte günü kurtarmış, hepimizi yemelerini engellemiştiniz." Ellerini ellerimin üzerine koydu.

"Asher ve ben liderlerle pazarlık yapıyorduk."

"Evet. Diğer efendilerin de bununla ilgili bir sıkıntısı yoktu. Jean-Claude, Asher'm güçlerine ne kadar güvendiğini kasıtlı olarak göstermek istemişti."

Gözlerimi iri iri açarak ona baktım.

"Asher zayıf olarak algılanıyor, Anita. Çok zayıf bir kurmay. Sadece sevgi ve asırlardır süren dostluk sayesinde o konumda olduğuna inanılıyor."

Ellerim hala onunkilerin altındaydı. Bana dokunuyordu ama ben karşılık vermiyordum. Bu sohbetten hoşlanmamıştım ve Jason'ın sözü dolaştırmasını da gerçekten istemiyordum. Konuyu bir yerlere çekiyordu. O kelimelerini daha dikkatlice seçtikçe ben de hoşlanmayacağımdan o kadar emin oluyordum.

"Jean-Claude aralık ayında neredeyse ölümün eşiğine geldiğinde Asher kendini kanıtladı."

Jason başıyla onaylayarak ellerimi sıktı. Ben yine karşılık vermeyince ellerini çekti ve öylece kaldı. "Acımasız ve etkiliydi. Birçok kişiyi de şaşırttı."

"Beni değil," dedim. "Onun herkesin sandığından daha güçlü olduğunu biliyordum."

"O kadar ki neredeyse seni öldürüyordu."

Ayağa kalktım ve ondan biraz uzaklaştım. "Jean-Claude bana beslenmemi ve gidip diğer efendilerle buluşmamı söyledi."

"Asher yemekti, biliyorum. Ama yemek genellikle ısırarak karşılık vermez."

"Niye lafı dolandırıyorsun, Jason? Yirmi soru oyunu oynamak hiç sana göre değil. Sen genellikle doğrudan konuya girersin."

Ayağa kalktı. "Pekala, nazik davranıştan hoşlanmadıysan doğruca konuya geleyim."

"Hadi bakalım, dört gözle bekliyorum."

Bana bir bakış attı. "Yalancı."

"Pekala, konunun özünü duymak istemiyorum, çünkü hoşlanmayacağımı düşünüyorum ama böyle lafı uzun uzun dolaştırmaktansa bir an önce duymayı tercih ederim."

Jason her biri için bir parmağını kaldırarak vurgulamaya başladı. "Şu ana kadar herhangi bir insan hizmetkara tanınandan daha fazla özgürlüğün var. Partiye gelmediğinde diğer efendilere saygısızlık ettin, özellikle de onlar senin o sırada Asher'la seviştiğini bildiğinden. Astlarından birini düzmek için efendini hiçe saydın."

"Öyle olmadı," dedim ama kızarmaya başlamıştım.

"Ben sana sadece nasıl göründüğünü anlatıyorum."

"Jean-Claude bu yüzden diğer efendilerle sorun yaşadığından hiç bahsetmemişti."

"Bahsetse bile herhangi bir şey fark etmezdi. Sen neysen osun, Jean-Claude bunu kabulleniyor." Jason yatakta tam yanıma oturdu. "O seni seviyor, Anita. Tanrım, kendi tarzıyla ikimizi de seviyor ama bu hikayeye şans tanıyamaz, Anita. Kadınını ve yemeğini bile kontrol edemeyecek kadar zayıfmış gibi algılanmayı göze alamaz."

"Ama bu doğru değil, Jason. Biz birlikte kaçmadık. Evleniyor filan da değiliz."

"Yine de bu gerçekten iyi bir söylenti, Anita. Herkes iyi söylentilere bayılır. Efendi vampirler bile."

"Jean-Claude daha önce de böyle söylentilerle ilgili sıkıntı yaşadı mı?" diye sordum. Ayağa kalkıp kapıya doğru yürüdüm. Jason'ın açıklamalarının bitmediğini biliyordum ve kapıya yakın olmak bana kendimi daha iyi hissettirmişti. Çıkışın yerini bildiğimde kendimi daima daha iyi hissederdim.

"Anita, bazıları söylenti değil, gerçek."

"Ne demek istiyorsun?"

"Senin kendisinden başka erkeklerle yatmana izin veriyor ve kendisinin başka kadınlarla bunu yapmaya izni yok."

Jason'a dümdüz baktım. "Yani Jean-Claude'un başkalarıyla yatmasına izin verirsem, diğer efendiler arasında itibarı mı artacak?"

"Belki."

Başımı iki yana salladım. "Ne söylemeye çalışıyorsan hemen söylesen iyi olur."

"Sen ve Jean-Claude, ikiniz de tekeşli olmasaydınız, diğer vampirler bunu anlayabilirdi. Jean-Claude'un yakın zamanda reddettiği dünya standartlarındaki yetenekten haberin yok."

"Neden söz ettiğini bilmiyorum."

"Diğer efendiler ona hediyeler gönderip duruyorlar."

"Ne tür hediyeler?"

"Ne tür olduğunu biliyorsun."

"Son zamanlarda farklı kadınların gelip gittiğini görmedim."

"Bilgisayar ortamındaki resimler veya evde çekilmiş filmlerle başlıyorlar. Jean-Claude onları seks yaparken görürse, en çok hoşlandıklarını seçebileceğini ve bazılarını kendi grubuna katabileceğini düşündüler."

"Bana bunların hiçbirinden söz etmemişti."

"Neden etsin ki? Onu başka bir kadınla asla paylaşmak istemeyeceğini biliyor. Yeterli bir süre bekledikten sonra onları kibarca reddediyor."

"Yani onları... izliyor mu?"

"Bazen. Kendisini aradıklarında, şu ya da bu sahnede onları beğenip beğenmediğini sorduklarında cevap verebilecek kadar."

"Sahne mi?"

"Vampir pornosu büyüyen bir pazar, Anita."

Ürperdim. "Bunun farkında değildim."

"Auggie yasal bir iş olarak şubeler kuruyor."

"Yasal." Hissettiklerimi gizlememiştim.

"Kanuni, evet." Jason yorgun görünüyordu.

Aklıma bir fikir geldi ve bunu deşmeye karar verdim. "Jean-Claude başka kadınlarla yatmak *istiyor* mu?"

"Bana bundan hiç söz etmedi," dedi Jason.

"O zaman *sen* neden bana söz ediyorsun?"

"Çünkü bu hikaye bir ceza gerektirecek."

"Ne, hakkımızdaki yalanlar mı?"

Jason başıyla onayladı.

"Ceza derken neyi kastediyorsun?"

"Jean-Claude seni ve beni kontrol edebildiğini göstermek zorunda, Anita."

"Bu delice. Biz kontrolden çıkmış filan değiliz."

"Öyle mi? Burada benimle yalnızsın. Sevgiliyiz. Ailemle tanışıyorsun. Çoğu kimse bütün bunları son derece ciddi bulur."

"Yani Jean-Claude'un bizi cezalandırıyor gibi görünmek zorunda kalacağını mı söylüyorsun?"

Jason başıyla onayladı ve bu konuda fazlasıyla ciddiydi.

"Bu delilik. Jean-Claude yapmadığımız bir şey için bizi cezalandırmaz."

"Hayır, cezalandırmaz," dedi Jason daha yumuşak bir sesle.

Kollarımı göğsümde kavuşturarak gelip önünde durdum ama kollarımın duruşunu değiştirmek zorunda kaldım. Göğüslerim olmasa o şekilde daha rahat durabilirdim. "O zaman sen neden söz ediyorsun?"

"Bize vereceği cezaları düşünmemiz gerektiğini söylüyorum."

Başımı iki yana salladım.

"Hiçbir şey anlamıyorum."

"Aslında gayet mantıklı konuşuyorum. Partideki davranışlarının efendinin diğer vampirler arasındaki imajına ne kadar zarar verdiği konusunda hiçbir fikrin yok."

"Ben..."

"Asher'la seks yapmak istemedin mi?"

"Hayır, yani, evet." Yatakta Jason'ın yanına oturdum. "Ne olduğunu bilmiyorum. Ne Asher ne de ben işlerin bu kadar ters gitmesini istedik. Sadece ipin ucu kaçıverdi."

"İşte bu yüzden artık senin onunla yalnız kalmana izin verilmiyor. Diğer efendiler bunun uygun bir ceza olduğunu düşündü ama Asher için daha ağır bir ceza bekliyorlardı. Bu da Jean-Claude'u zayıf gösterdi."

"Bu durum ne kadar ciddi, Jason?"

"Jean-Claude kendi grubunu tekrar hizaya soktuğunu göstermek zorunda. Kendisini başkalarının gözünde güçlü gösterecek şeyler yapmalı."

"Yani sadece bu söylenti yüzünden başka bir efendi vampirin, bölgesini almak için Jean-Claude'a meydan okuyabileceğini mi söylüyorsun?"

"Unutma, Anita, bu adamların çoğu, karısını kontrol edemeyen bir erkeğin erkek olarak görülmediği bir çağdan geliyor. Bazı vampirler, Jean-Claude'un gücünün kendisine değil *sana* ait olduğunu düşünmeye başlıyor."

"Ben onun insan hizmetkarıyım, Jason."

"Evet. Kendi vampir hizmetkarı ve kendi hayvanı olan bir insan hizmetkar. Efendisininkinden farklı bir hayvanı olan bir hizmetkar."

"Bu Jean-Claude'a leoparlar üzerinde de hakimiyet sağlıyor."

"Hayır, sağlamıyor. Micah ve leoparları, Jean-Claude'a sadece nezaket icabı hesap veriyor ama Micah aslında Jean-Claude'a bağlılık duymuyor. Diğer bütün büyük kediler gibi o da sana bağlılık duyuyor. Söz konusu olan senin enerjin, Jean-Claude'unki değil."

"Ama ben de kurtlara bağlıyım."

"Sen metafiziksel olarak Richard'a, yani bizim Kurt Kral'ımıza, Ulfric'e bağlısın. Dolayısıyla kurtları hizmetine verenin Jean-Claude'la bağlantın mı, yoksa Richard'la bağlantın mı olduğunu kim bilebilir?"

"Hala bir şey kaçırıyorum, değil mi?"

"Jean-Claude'un kulağına gelen fısıltılara göre -henüz söylenti değil- bazı efendi vampirler sen kendilerinin insan hizmetkarı olsan Jean-Claude kadar güçlü olabileceklerini ama seni daha iyi hizada tutabileceklerini düşünüyormuş."

"Bunu yaparlardı, değil mi?" dedim.

"Bu komik değil, Anita."

Jason'ın bu ciddiyeti alışıldık bir şey değildi. İşler kötüydü. Belki de sandığımdan çok daha kötü. "Özür dilerim, Jason."

Gülümsedi. "Sorun değil. Sana söylenmeyenleri bilemezsin."

"Jean-Claude neden bana söylemedi?"

"Çünkü değişmeyeceksin. Aslında değişmeni de istemiyor ama St. Louis'te olanlarla ilgili algıları değiştirmenin bir yolunu bulmak zorundayız."

"Nasıl?"

"Jean-Claude'un birlikte olduğun erkeklerle seks yaptığı söylentilerini engellemeye çalışmaktan vazgeç. Onu paylaşıyor olsaydın bu onun sana karşı anlayışını haklı çıkarırdı."

"Ama bu doğru değil ki."

Bana bir bakış attı.

"Bir efendi vampir yeterince güçlüyse yalan söylediğimi anlayabilir. Yüzümü, ellerimi, beden dilimi, sesimi kontrol edebilirim, Jason. Fakat tenimin kokusunu veya nabzımı kontrol etmeyi bilmiyorum. Yalan söylemekte o kadar da başarılı değilim."

"Aslında neredeyse kimse değil," dedi.

"O halde bir grup efendi vampire nasıl yalan söyleyeceğiz?"

"Yalan söyleme," dedi Jason.

"Bu da ne demek?"

"Bırak Jean-Claude erkeklerini paylaşsın veya başkalarıyla yatsın."

Ağzım açık bir halde ona bakakaldım. Sonunda kendimi biraz toparlayabildim. "Sen gönüllü mü olacaksın?" diye sordum.

Güldü ve yatağa sırtüstü uzanıp bacaklarını kenarından sarkıttı. "Sana daha önce de söyledim, Anita. Ona teklif ettim ve beni geri çevirdi. Senin onaylamayacağını düşündüğü için."

"Ama sen erkeklerden hoşlanmazsın ki," dedim.

"Genel olarak hoşlanmam ama Jean-Claude benim için her konuda istisna. Belki de *pomme de sang*'ı olmamdan kaynaklanıyor ama bunu düşünmek için benim olduğumdan çok daha fazla heteroseksüel olmak gerek."

Jason'ın bana bunları anlattığını hatırlıyordum ama üzerinde düşünmek istemediğim diğer tüm konularla birlikte bir kutuya kaldırmıştım.

"Bana başka biriyle deneme yaptığını ve hoşuna gitmediğini söylemiştin."

"Almaktan çok vermeyi seviyorum diyelim."

Şaşkın görünmüş olmalıyım çünkü doğrulup oturdu ve alnıma bir öpücük kondurdu. "Kaydedilmiş tarihte yaşayan ilk canlı şeytan için fazlasıyla şirinsin."

"Ben şirin filan değilim."

"Öylesin, sadece öyle olmaktan hoşlanmıyorsun."

Tam o sırada kapı tekrar vuruldu. Bu kez yemek gelmişti. Gerçekten aç olduğumdan artık emin değildim ama bir şeyin sohbeti bölmesine sevinmiştim. Bir gün için bu kadar dürüstlük haddinden fazlaydı. Jason'ın da aynı şekilde hissetmesini umuyordum ama bundan şüpheliydim. Jason kafasına bir şeyi koyduğunda sonuna kadar giderdi. Siz duymak istemeseniz bile.

21

Garsonun içeri girip yemeği masanın üzerine bırakmasına izin verdik. Daha önce tam boy bir yemek masası bulunan bir otel odasında hiç kalmamıştım. Oda onun adına tutulduğundan Jason adisyonu imzaladı ve bahşiş verdi. Ben sadece oturup onu bekledim. Düşünüyordum... Daha doğrusu düşünmemeye çalışıyordum.

Tavuklu sandviç fena değildi. Beraberinde gelen kızarmış patatesler mükemmeldi. Jason salatanın ve tavuğun tadını çıkarıyor gibi görünüyordu. Daha önce olsa böyle bir sohbetin devam etmemesine çalışırdım ama son zamanlarda biraz olgunlaşmıştım. Gerçi son kez biriyle şehir dışına çıktığımda yanımdakinin Micah olduğunu ve onunla da huzursuz edici, oldukça dürüst bir sohbet paylaştığımızı hatırlamadan edemiyordum. Otel odasında biriyle yalnız

kalmak neden bu kadar kötüydü? Belki de mesele sadece baş başa kalmaktı. Belki.

"St. Louis'teki diğer adamlardan biri, düzenli olarak yatağıma girenlerin güç kazandığını öne sürdü."

Jason bir lokmayı ağzına götürürken duraksadı ve çatalını bırakıp bana şaşkın gözlerle baktı. "Sohbeti kesecektim ve söylediklerimi düşünmen için seni rahat bırakacaktım."

Başımı iki yana salladım. "Eğer başka bir efendi vampir beni ele geçirdiği takdirde Jean-Claude'dan daha güçlü olacağına dair bir fısıltı varsa, bu fikir tohumunu daha filizlenmeden yok etmeliyiz. Vampir işaretlerinin bana ne yaptığını biliyorum ve bundan hiç hoşlanmadım. Çok korkunç. Bir daha asla öyle bir şey yaşamak istemiyorum."

Tavuğunu ısırıp bana baktı. O gök mavisi gözlerde kurnaz pırıltılar vardı ve flörtçü gülümsemenin arkasında derin düşünceler gizli olduğu her halinden belli oluyordu. "Haklısın. Ama ne kadar kötüleşebileceğini anlamadan önce en azından birkaç gün düşünmek isteyeceğini sanıyordum."

Omuz silktim. "Belki de nihayet büyüyorum."

Sırıttı. "Sen tanıdığım en olgun insanlardan birisin."

"Bu ne demek şimdi?"

"Kendine bir türlü hayatın tadını çıkarma izni veremiyorsun. Pek iyi oyun oynayamıyorsun."

"St. Louis'teki birçoklarının aksini söyleyeceğine inanıyorum."

Bir an neredeyse mahcup göründü ama bundan hemen sıyrıldı. "İnanılmaz bir yatak arkadaşısın, Anita. Ama hiç hobin yok. Seks dışında rahatlamak için hiçbir şey yapmıyorsun."

"Atış poligonuna gitmeyi seviyorum."

Başını iki yana sallayarak çatalıyla beni işaret etti. "O bir iş ve bunu sen de biliyorsun. Edward ve arkadaşı Otto veya Olaf, kullandığı gizli kimlik her neyse, onlar gibi bir silah delisi değilsin."

Buna itiraz etmek işe yaramazdı, bu yüzden denemedim bile. Tekrar yemeğime odaklandım.

"Demek böyle ha? Bir yorum yapıyorsun ve bir daha konuşmuyorsun," dedi.

"Hey, ben topu oyuna soktum, ister alırsın ister orada bırakırsın. Ben cesur davrandım ve sürdürmek istemediğim bir sohbeti tekrar başlattım. Şimdi sıra sende."

Gülümsedi ve çatalını tabağın yanına bıraktı. Salatasının büyük bölümünü bitirmişti. Yaş grubundaki veya kendisinden genç çoğu erkek gibi o da istediğinde son derece hızlı yiyebiliyordu veya kendini yavaşlamaya zorlamıyordu.

Benim sandviçimin çoğu hala duruyordu. Kızarmış patates öyle lezzetliydi ki tavukla ilgilenmeme engel oluyordu. Acaba sohbete odaklanmamak için mi yemeğe odaklanıyordum? Belki. Ama kasıtlı olarak yapmıyordum.

"Pekala," dedi Jason, "Jean-Claude'un olduğu kadar, hatta belki de olduğundan daha güçlü görünmesine yardım etmek zorundayız."

"Bunu nasıl yapacağız?" diye sordum. Konuşurken patates yemeye devam ediyordum. Jason tavuğunun bir kısmını ve ızgara sebzelerinin çoğunu bırakmıştı.

"Emin değilim. Önce bizimle ilgili şu söylentiyi durdurmamız gerekiyor."

"Bunu nasıl yapacağız?"

"Bence güvenebileceğimiz bir muhabire özel röportaj vermeliyiz."

"Bugün burada gördüklerimin hiçbiri güvenilir değildi."

"Kendisi de kurt olan St. Louis'li birini düşünüyordum aslında."

Yemeyi bırakıp gözlerimi kırpıştırdım. "Irving artık ona verdiğim özel haberleri kullanmıyor, çünkü insanlar çok soru sormaya başladı."

Jason başıyla onayladı.

"Irving'in bir kurtadam olduğunu neredeyse yanlışlıkla açık edecektin."

"Evet. Bir insanla sır paylaşmamam gerektiğini anlamıştım." Bu biraz sert mi kaçmıştı?

Jason masanın üzerinden uzanıp hafifçe elime vurdu. Anlaşılan biraz sert kaçmıştı. "Hala insanken bir canavar olarak resmedilmek zordur."

Başımı iki yana salladım ve elimi onunkinden uzaklaştırdım. "Çocukluğumdan beri ben hiç sadece insan olmadım, Jason. Unutma, ilk hayaletimi gördüğümde ilkokuldaydım ve ilk zombimi kazayla çağırdığımda da lisedeydim. Birçok kişinin standartlarına göre bu hiç insanca değildir."

"İnsanlar çok zalim olabilir," dedi. Yüzünde çok ciddi bir ifade belirmişti. Her nedense, benim çocukluğumu düşündüğünü sanmıyordum. Lanet olsun.

Ayağa kalkıp masanın etrafından dolaşarak ona yaklaştım. Başını kaldırıp bana baktı. Alnından öptüm.

"Bu ne içindi?" diye sordu gülümseyerek.

Ben de gülümsedim. "Gülümsemen için."

Beni kucağına çekti ve aniden kollarımızı birbirimize doladık. "Bana gülümsemekten fazlasını yaptıracak başka şeyler de biliyorum."

"Seni kardeşçe alnından öpüyorum ve senin tek düşünebildiğin seks."

Bana yine kulüpte müşterilerini paralarından ayrılmaya ikna eden o gülümsemesiyle baktı. Herhangi birinin en sevdiği kardeşi veya kolejde ya da lisede en yakın arkadaşınız olabilirdi. O şekilde gülümseyene kadar herkesin dostuydu. Ama o gülümseme ve bakış onu masumiyet rolünden sıyırıyordu. Yan komşunun sempatik oğlu görüntüsünün ardında, sizin de yaramazlık yapmanızı sağlayacak bir yaramaz olduğunu anlamanızı sağlayan bir bakıştı bu.

O bakış nefesimi kesti ve ona doğru eğilmeme neden oldu ama öpüşecek kadar yaklaşmadım. "Yemeğini yarım bırakmanın özel bir sebebi var mı?"

Şehvetli bakışlar tereddüt etti. "Asla senden beklediğim şeyi söylemiyor veya yapmıyorsun."

"Bunu fark eden ilk adam sen değilsin," dedim. Hala öpüşmeye izin vermeyecek kadar uzak duruyordum.

Başıyla hafifçe onaylayarak bunu kabullendi. "Fazla dolu mide, seksin kalitesini düşürür."

"Eğer çok hareketli olmayı planlıyorsan," dedim. Biraz yaklaştım. Şimdi o masmavi gözlere çok ama çok yakından bakıyordum.

Sırıttı ve yüzü yine o şehvetli bakışla doldu. "Ah, birazdan çok hareketli olmayı planlıyorum."

"Birazdan," dedim ve aramızdaki son birkaç santimi de kapatarak dudaklarımızın birbirine değmesine izin verdim.

"Ah, evet," dedi.

22

Jason coşkulu bir sevişme planlamış olabilirdi ama yavaş başladı. Nihayet havaya girip işleri kızıştırmak istediğimde de beni yüzükoyun çevirdi ve başucu tahtasına dayadı.

"Yavaş, Anita, bütün gece bizim. Daha önce seninle hiç bütün bir geceyi beraber geçirmemiştim. Tadını çıkarmak istiyorum." Bunu söylerken çıplak vücuduyla yanımda dizlerinin üzerinde duruyordu.

"Neden hepiniz bana sürekli beni kendinize ayıramadığınızı söyleyip duruyorsunuz?"

"Çünkü bu doğru."

Dirseklerimin üzerinde yükselerek vücudumun altına baktım ve onu ayakları bana diğer her yerinden daha yakın duracak şekilde gerinmiş halde buldum. "Hepiniz beni paylaşmaktan bıktınız mı?"

"Bıkmadık ama her erkek bir kadının kendisini sadece kendisi olduğu için arzulamasını ister; fazladan bir çift el, fazladan bir ağız, fazladan bir alet olduğu için değil."

Hissettiğim şaşkınlık yüzüme yansımış olmalı çünkü tekrar yaklaşıp bana sarıldı. "Özür dilerim, Anita. Bunu söylememeliydim, gerçekten."

"Hepiniz böyle mi hissediyorsunuz?"

Başını iki yana salladı. "Hayır, yemin ederim, hayır. Nathaniel paylaşmaktan hoşlanıyor. Jean-Claude seni başka erkeklerle, özellikle de Asher'la paylaşmasına izin vermeni seviyor. Micah'yı bilmiyorum çünkü benimle bunları konuşmuyor. Richard, şey, Ulfric son zamanlarda hiçbir şeyi paylaşmaktan hoşlanmıyor."

"Ama sen öyle hissediyorsun, değil mi?"

"Açıkçası ben ve ilgini çok az çekebilen çoğu erkek. Hadi dürüst ol, biz sadece yataktaki figüranlarız."

"Bu doğru değil."

"Bu eğer benim için doğru değilse neden *ardeur* acil durum uyarısı vermediği sürece bana hiç yaklaşmıyorsun?"

"Şimdi seninleyim ya."

"Evet, ama bu da farklı türde bir acil durum. Bunun merhamet kaynaklı seks olduğunun farkındayım."

"Ben merhamet için sevişmem."

Doğrulup oturdum.

"Ah, Tanrım, şu anda bunun için uygun zihin durumunda değilim."

"O zaman belki de durmalıyız," dedim sırtımı başucu tahtasına dayayıp otururken.

Yüzünü bir yastığa gömerek boğuk bir öfke çığlığı kopardı. Nefes almak için başını kaldırdı. "Belki de haklısın.

Muhtemelen önce Irving'i arayıp ona bu yolculukla ilgili gerçekleri anlatmalıyız."

"Şu anda seks yapmamamız gerektiği konusunda hemfikir misin?" diye sordum.

"Evet, hatta belki önce Jean-Claude'u arayıp planımızla ilgili onayını almalıyız. Sanırım diğer efendiler haklı. Senin sözün bir şeyleri oldurmaya yeter. Ben de diğer herkes kadar kötüyüm. Her zaman Jean-Claude'a veya başkasına danışmıyoruz. Sen *atlayın* diyorsun ve biz atlıyoruz. Richard kurtlarla ilgili bu durumdan gerçekten nefret ediyor bu arada."

"Jean-Claude da nefret ediyor mu?"

"Söylemedi."

Bir yastığı kucağıma çekerek sarıldım. "Ben Jean-Claude'u arayacağım. Sen de Irving'i ara ve ona Jean-Claude onaylamadığı sürece haberin yayınlanmayacağını söyle."

Jason başıyla onayladı. "Güzel plan." O sabit hattı kullandı, ben de cep telefonumu... Ben Jean-Claude'a ulaştığımda Jason hala Irving'i bulmaya çalışıyordu.

Jean-Claude'un sesi her zamanki gibi duygusuz ve boştu. Yanında dursam, sadece gerçekten yaşlı vampirlerin yapabildiği gibi o dinginliği koruyabileceğini, başınızı başka tarafa çevirseniz neredeyse görünmez olduğunu hissettireceğini biliyordum. "Arayıp aramayacağını merak ediyordum, *ma petite*."

"Daha önce aramalıydım ama muhabirler üzerimize atıldı."

"Bu beklenmedik bir durum," dedi yine duygusuz sesiyle.

"Jean-Claude, Jason burada oluşumuzla ilgili gerçeği açıklamak için Irving Griswold'a ulaşmaya çalışıyor. Sence bir röportajın yararı olur mu?"

"Uzaktayken genellikle bana fikrimi sormazsın, *ma petite*."

"Sanırım bunu hak ettim. Jason bana bazı şeyleri açıkladı ve çok üzgünüm."

"Ne için üzgünsün, *ma petite*?"

"Özgürlüğüm seni diğer vampirlerin önünde kötü duruma düşürdüğü için üzgünüm. Asher'la yaşadığımız küçük sorun seni konuklarımızın önünde zayıf gösterdiği için. Seni etkileyen kararlarıma seni daha fazla dahil etmediğim için de üzgünüm."

Sesinde bir şaşkınlık tonu belirdi. "*Ma petite*, bu gerçekten sen misin?"

"Tamam, tamam, geç dalganı bakalım."

Sonra o dokunaklı, insanın içine işleyen kahkahasını duydum. "Özür dilerim, *ma petite*, ama beni şaşırttın. Toparlanmam için bana bir dakika ver."

"Gerçekten bu kadar büyük bir baş belası mıyım? Hayır, dur, sakın söyleme. Cevabı biliyorum."

Yine güldü ve bu kez bütün vücudum ürperdi. "Jason'la benim önümüzdeki soruna odaklanmamızı istiyorsan şunu yapmayı kes."

"Genç kurtadamımızla henüz sevişmedin mi?" Yine sesindeki şaşkınlığı hissettirmişti.

"Bunu düşündük ama dikkatimiz dağılmadan önce iyi hizmetkarlar gibi davranmamızın daha iyi olacağına karar verdik."

"Sana hizmetkarım gibi davranmıyorum," dedi.

"Hayır, davranmıyorsun ve belki kamuoyunda hizmetkar gibi davranarak sana minnetimi göstermem iyi olur."

"Ne demek istiyorsun, *ma petite*?" Sesinde temkinli bir ton belirmişti.

"Önce şunu söyle: Jason, Irving'e gerçekleri anlatabilir mi? Bunun yararı olur mu?"

"Anlatabilir ve yararı da olur ama bu onun babasına anlattığınız hikayeyi mahvetmez mi?"

"Sanırım mahveder ama başka ne yapabiliriz ki? Jason bu söylentinin seni diğer efendi vampirlerin gözünde zayıf göstereceğini düşünüyor. Onlara bunun doğru olmadığını göstermek zorundayız."

"Evet, ama Jason ikinizin de orada bulunma nedeninizi batırmadan, muhabir dostumuza söylentiyi yalanlamak için ne söyleyebilir?"

Jason'a baktım. Sonunda telefonla Irving'e ulaşmış gibi görünüyordu. "Bir dakika," dedim, Jean-Claude'a. Jason'ın dikkatini çektim.

"Bir saniye bekle, Irving," dedi ve elini ahizeye dayadı.

"Jean-Claude, ailene söylediğimiz şeyleri bozmadan Irving'e söylentiyi yalanlamak için ne anlatabileceğimizi soruyor."

"Ailemle tanıştın, Anita. Babamı gerçekten memnun etmem mümkün değil. En azından kalan zamanı içinde. Ablam Roberta da fikrini değiştirmeyecektir. İyi denemeydi, Anita. Ama doğruyu söylemek zorundayız. Ailemin bir yalana inanmasındansa Jean-Claude'un güvende olması daha önemli."

"Ama yalan değil ki," dedim.

Omuz silkti. "Nasıl yalan değil? Evleniyor filan değiliz. Jean-Claude'u terk etmiyoruz. Kaçmadık ve aptalca bir *Romeo-Juliet* senaryosuna soyunmadık. Bunların hepsi yalan."

Koluna dokundum. "Biz sevgiliyiz. Sen erkeklerden değil kadınlardan hoşlanıyorsun."

"Evet, ama yaklaşmaktan çekinmeyeceğim birkaç erkek de var ve ailem açısından biseksüelliğin eşcinsellikten bir farkı yok." Jason yine omuz silkti. "Yarın hastaneyi tekrar ziyaret edeceğiz ve sonra da St. Louis'e döneceğiz."

Bir şeyler söylemek istiyordum ama ne diyeceğimi bilemiyordum. Jason tekrar telefona döndü ve Irving'le konuşmaya başladı.

Ben de cep telefonumdaki görüşmeme geri döndüm. "Hepsini duydun mu?"

"Duydum," dedi Jean-Claude.

"Çuvalladığımı hissediyorum."

"Bu olayları önceden tahmin edemezdin."

"Sanırım edemezdim ama diğer efendi vampirlerin çok iyi bir insan hizmetkar gibi davranmadığımı düşünebileceğini bilmeliydim."

"Sen kim ve neysen osun, *ma petite*. Seni olduğun gibi seviyorum."

Göremeyeceğini bilmeme rağmen gülümsedim. "Bunu biliyorum ama Jason kendimiz için bir ceza düşünmemiz gerektiğini söyledi. Grubunu hizaya sokabildiğini, kadınının ve yemeğinin kontrolünü kaybetmediğini göstermemiz gerektiğini düşünüyor."

Jean-Claude telefonun diğer ucunda oldukça sessizdi. Bazen vampirlerle telefonda konuşmak çok sinir bozucu olabiliyordu. Nefes almak zorunda değillerdi ve yaşlıla-

rın hiç hareket algısı yoktu. "Jean-Claude, nefes al ya da orada olduğunu anlamamı sağlayacak bir şey yap," dedim sonunda.

"Diğer efendi vampirler, seni *pomme de sang*'ımla romantik bir yolculuğa göndermemi zayıflık olarak algılıyor. Keşke aslında nasıl bir güç olduğunu anlayabilselerdi."

"Yani Jason haklı. Bunun için cezalandırıldığımızı düşünmeleri gerek. Grubunu hizada tuttuğunu göstermeliyiz. O zaman zayıf olduğunu düşünmeye devam edemezler."

"Ben bunu asla önermezdim, *ma petite*, biliyorsun."

"Biliyorum, ama Jason artık ağzındaki baklayı çıkardığına göre?"

"Diğer efendilerin karşısında pozisyonumu güçlendirmeme yardımcı olur, bu doğru."

"Zayıf görünmenin benim hatam olduğunu açıklamadan önce birinin sana karşı bir hamle yapmasını bekler miydin gerçekten?"

"Bu bana konuyu açma fırsatı verirdi, evet."

"Tanrım, Jean-Claude, benden bu kadar çok şey gizlemekten vazgeçmelisin."

"Jason'ın senin üzerinde nasıl bir sihri olduğunu bilmiyorum ama görünüşe bakılırsa sana sert gerçekleri açıklayabilen ve kabul ettirebilen az sayıdaki kişiden biriymiş. Öfkelenmemişsin bile."

Bunu düşündüm. "Sanırım öfkelenmedim. Sanırım öfkelenemeyecek kadar endişeliyim. Jason bana bazı efendi vampirlerin beni insan hizmetkarları olarak alabilirlerse senin kadar güçlü olabileceklerine ama beni daha iyi kontrol edebileceklerine inandıkları yönünde bir söylenti olduğundan söz etti. İşimi yapmak için ülkenin dört bir yanına

gittiğim düşünülürse bu söylenti gerçekten büyük sorun yaratabilir. Bunu bilmem gerekirdi, Jean-Claude."

"Bunu ya yolculuklarını perdelemek ya da seni daha hizmete dayalı bir role itmek için bir manipülasyon olarak görmenden korkuyordum."

"Egom sağlamdır, Jean-Claude ama diğer efendi vampirler arkandan böyle saçma sapan şeyler konuşursa güvenliğim -ve seninki de- sağlam olmayabilir."

"Bu *merde*, bu saçma sapan konuşmaları durdurmak için ne yapabilirsin?"

"O kadarını düşünmedim ama senin düşündüğünden eminim, dolayısıyla ya bana şimdi söyle ya da bekle ve bu konuşmayı eve döndüğümüzde yapalım."

"Başkalarının algılarını tatmin edebilecek ama kendi gözümüzde bize zarar vermeyecek bazı şeyler düşündüm," dedi yine çok dikkatli bir sesle.

"Şu anda yapabileceğimiz bir şey mi?"

"*Non.*"

"O halde bekle, önce bu gece öğrendiğim her şeyi hazmedeyim. Yarın konuşuruz."

"Ve ünümü onarmak için gerekeni yapmaya hazırsın?"

"Bazılarını. Ama Jason haklıysa ki genellikle haklıdır, başka erkeklerle gerçekten seks yapıyor olsaydın bunun ününü onarmaya yardımcı olacağını düşünüyor."

Telefonun diğer tarafındaki sessizlik sağır ediciydi.

"Ah, lanet olsun," dedim.

Her zamanki sakin sesiyle konuştu. "Bunu neden söyledin şimdi, *ma petite*? Ben bir şey söylemedim ki?"

"Bazen sessizliğin sözlerden daha gürültülü oluyor," dedim.

"Anlamıyorum."

"Diyelim ki sessizliğinin özelliklerini biliyorum ve o son sessizlik de Jason'ın haklı olduğu anlamına geliyordu. Bu yüzden ben de şunu söylüyorum: Diğer erkeklerin bu konuda neler hissedeceğini bilmiyorum ve kendim neler hissettiğimden de kesinlikle emin değilim. Ancak Asher muhtemelen bir şeyleri değiştirebilir."

"Bu adil değil, o çok sabırlı davrandı."

"Biliyorum." Sesimdeki sabırsızlığı ve öfkeyi bastırmaya çalıştım.

"Şimdi öfkelendin."

"Hazmetmem gereken çok şey var, Jean-Claude. Bugün muhabirlerin bu kadar çıldırması da biraz tuhaftı. Gretchen'la olan mesele nedir bu arada?"

"Cezalandırıldı."

"Onu son kez haça sarılı tabuta koyduğunda, girdiğinden daha delirmiş bir halde çıktı. Bir raunda daha dayanabileceğini sanmıyorum."

"Önerilere açığım, *ma petite*."

"Onu öldüremezsin çünkü her şey halkın gözü önünde oldu. Bir sürü gereksiz soru olur."

"Ya o kadar göz önünde olmasaydı?"

"Seni diğer efendilerin gözünde zayıf gösteren sadece biz erkekler değiliz, Jean-Claude. Çoğu Gretchen ve Meng Die'ı çoktan öldürürdü."

"Meng Die'ı öldürebilirim. O kadar göz önünde değil."

"Onu öldürmeni kastetmiyorum ama ikisi de çok kötü davrandı ve çoğu efendi vampir bunu hoş görmezdi. İnsanlıklarını ellerinden almak konusunda kendini suçlu hissetmeni anlıyorum. Onları asla sevmediğini, sadece baş-

tan çıkarmış olduğunu da anlıyorum. Bu kadar... insanca... davrandığın için seni seviyorum. Ama diğer vampirler bunu zayıflık olarak görüyor, değil mi?"

"Senin beni sevmene neden olan her şey yüzünden onlar beni zayıf görüyor."

"Şey, çoğu erkek. Ve erkekçe davranmaktan kendilerini alamıyorlar."

Güldü ve sanki vücuduma bir kuştüyü sürünmüş gibi her yerim ürperdi. "Ah, Tanrım, Jean-Claude, bunu bir daha yapma. Burada uslu uslu konuşuyoruz."

"Sen çok ama çok uslusun." Çok ama çok deyişi kesinlikle tahrik ediciydi.

"Kes şunu," dedim.

Yine güldü ve yastığa can simidiymiş gibi sarıldım. "İçimdeki *ardeur*'ü yükseltip Jason'la sevişmemi sağlamaya mı çalışıyorsun?"

"Öyle ya da böyle sevişeceksin zaten, *ma petite*. Seni ve Jason'ı tanıyorum. İkiniz için seks *eğer* değil, ancak bir *ne zaman* meselesi."

"Şey, çok teşekkür ederim."

"Cinsel bilgiye sağlıklı ölçüde iştah duymak neden kötü bir şey olsun, *ma petite*? Ne istediğini ve neye ihtiyacın olduğunu bilmek, sonra da bu ihtiyaçları karşılamak iyidir."

"Seni bazı ihtiyaçlarını karşılamaktan alıkoyuyor muydum?"

"Zor konulardan yeterince konuştuk. Bay Griswold'a gerçekleri açıklamayı bitirdiğinizde güzel zaman geçirin."

"Biz de bunu planlıyoruz ama bunu teşvik ediyor gibi görünmenden hoşlanmadım."

"İzin vermesem daha mı çok hoşuna giderdi?"

"Hayır, seni asla aldatmam."

Bir an için sessiz kaldı. "*Je t'aime, ma petite,*" dedi sonra.

"*Je t'aime,* Jean-Claude."

Telefonu kapadı, ben de aynısını yaptım. Bir sohbetin bitişini algılamak konusunda mükemmeldi. Diğer yandan ben her zaman ölü bir atı tekmelemeye devam ederdim. Sohbet labirentlerini bana bırakmayı uzun zaman önce öğrenmişti. Sohbet labirentleri ancak konuşacak biri varsa işe yarardı ama... Bir dakika, Jason hala oradaydı. Irving'e anlatacaklarımızı bitirdikten sonra onu her zaman konuşmaya ikna edebilirdim. Evet, gece daha yeni başlıyordu ve üzerinde konuşabileceğimiz bir sürü sevimsiz konu vardı.

23

Ona verdiğim özel haberler yüzünden başkalarının onun insanlığını sorgulamaya başladığını söylediğinden beri, Irving Griswold'la aylardır konuşmamıştım. Bir kurtadamdı ve yerel sürümüze üyeydi ama saklanıyordu. Bu onun tercihiydi ve bana geri çekilmemi söylediğinde istediğini yapmıştım.

Hattın diğer ucundaki halini zihnimde canlandırabiliyordum: Kısa boylu, biraz yuvarlak hatlı, tombul değil ama iriyarıydı. Biraz daha uzun boylu olsa iyi bir defans oyuncusu olabilirdi. Kıvırcık saçlıydı ve saçlarının dökülmeye başladığı yerde küçük bir keli vardı ama görünüşe bakılırsa saçları kurtadam olmadan önce dökülmeye başlamıştı. Kurtadam olması artık kelliğinin daha fazla ilerlemeyeceği anlamına geliyordu. Onu kurt halindeyken görmüştüm ve o zaman kafasında kel noktası yoktu. İlginçti.

"Anita, özel haberler vermeyi kesmeni söylediğimi biliyorum ama tamamen ortadan kaybolacağını düşünmemiştim."

Irving'den birçok şey bekleyebilirdim ama kırgın olmasını beklemiyordum. "Gerçekten seninle konuşmaktan vazgeçtiğim için mi üzgünsün, yoksa özel haberlerin kariyerine verdiği desteği mi özledin?"

"Bu çok duygusuzca, Anita. Hem de çok."

"Sadece bir soruydu, Irving."

Güldü. Kahkahası o kadar doğaldı ki tıpkı Jean-Claude'un üzerimdeki etkisi gibi beni hemen gülümsetti. "Hem seni hem de kariyer fırsatlarını özlemiş olamaz mıyım?"

"Mümkündür. Jason sana sorunumuzdan söz etti sanırım."

"İşte, Blake, bu sensin. Sadece iş."

"Boğazımıza kadar boka battık, Irving. Bu yüzden önce şu işi halledelim."

İçini çekti ve ciddi bir sesle devam etti. "Evet, Jason sorunu açıkladı. Burada, gazetedeki biri de sizinle ilgili kısmı gösterdi. Eski kız arkadaşımın haberlerde olduğunu söylediler."

"Kız arkadaş mı?" diye sordum.

"Anlaşılan kimse kendi ününe zarar vermeden seninle yeterince sık görünemiyor."

"Bunu bilmiyordum," dedim.

"Bilmen gerekmiyordu."

"Yani bu sadece kariyerinle ilgili değildi, öyle mi?"

"Hayır, gazeteden biriyle ciddi bir ilişkim var. İyi biriydi ama ofis dedikoduları oldukça virülandı."

"Virülan ha? Bu büyük bir ifade... ve oldukça da ciddi."

"Hah, makalelerimde bütün sözcük dağarcığımı kullanmama izin vermiyorlar ve üniversite mezunu olduğumu bir şekilde kanıtlamam gerek."

Yine gülümsedim. Irving'i sandığımdan daha çok özlemiştim. "Bu sorunu çözebilir miyiz?"

"Bir haber yazıp hasarı azaltabilirim belki ama popüler TV kanallarında yer alan bir söylentiyi yok etmek gerçekten zordur."

"Ne yapabiliriz?"

"Jean-Claude'un hayatının bir parçası olmanın nasıl bir şey olduğunu gösteren bir yazı dizisi hazırlamayı düşünüyordum. Bilirsin, onun *pomme de sang*'ı olmanın nasıl bir şey olduğu konusunda Jason'la konuşabilirim. Kız arkadaşı olmak konusunda seninle konuşabilirim. Söylentileri reddederek başlarız ama belki Şehir Efendisi'nin de biraz basında yer almasının zamanı gelmiştir."

"Jean-Claude ve basın ha?"

"Evet. Jason yazmama izin olmayan konulara dikkat çekti. Kovulmaktan korkmasam bu çok daha iyi bir haber olabilirdi."

"Bildiğin her şeyi yazarsan kovulmak endişelerinin en küçüğü olur, Irving."

"Bu bir tehdit mi?" diye sordu.

Düşündüm. "Hayır, kasıtlı bir tehdit değil. Ama ben hala senin sürünün Bolverk'iyim, seni hain."

Sesi kısıldı. "Evet, yaramaz kurtadamları cezalandırıyorsun, biliyorum."

"Neyse, hayır, bir tehdit değil, sadece bir gözlemdi. Sanırım Richard sana benden önce ulaşır."

"Evet, Ulfric'imiz bir hayli öfkeli biri."

"Bunun için üzgünüm."

"Senin öfkeni miras aldığı doğru mu?" diye sordu Irving.

"Öyle görünüyor."

"O halde bütün bu yıllar boyunca sergilediğin özdenetim için seni kutlarım."

Bu iltifattan ne çıkarabileceğimden emin değildim, bu yüzden aldırmamayı tercih ettim. "Teşekkürler. Şimdi, benden ne istiyorsun?"

"İlk yazımız Jason'ın babası ve kanser hakkında olacak. Efendisinin vakti olmadığı için Jason'a moral desteği vermek üzere onun yerine senin geldiğini anlatacağız. Bu çok duygusal bir yazı olacak."

"Bu da Jean-Claude'u diğer efendilerin gözünde zayıf göstermez mi?"

"Anita, bu söylentiyi yalanlamanın bir sürü yolu var. Jean-Claude'u kendi emrindekilere karşı ilgili ve merhametli biri olarak sunmak, diğer efendilerin gözünde onu zayıf gösterebilir ama inan bana, astlar bunu okuduğunda *Vay canına, onun emrinde çalışanlar ne kadar şanslı, acaba St. Louis'e gidip onun emrine nasıl girebilirim?* diye düşündürecektir. Devrimler aşağıdan yukarı başlar, Anita, yukarıdan aşağı değil."

"Biz devrim mi başlatıyoruz?"

"Jean-Claude'un kendi bölgesini yönetiş tarzı zaten devrimsel, Anita. Çok gizli çalışan tek muhabir ben değilim. Bazılarımız her şey normalmiş gibi davranmayı kessek ne makaleler yazabileceğimiz hakkında sızlanıp duruyoruz."

Yastığı kucağımdan bırakmadan yatağın başucu tahtasına yaslandım. "Ben senin çok gizli çalışan tek muhabir olduğunu sanıyordum."

"Hayır, bir kuğu, bir kurtadam ve hatta bir kaplanadam var."

"Ve hepiniz gerçekte ne olduğunuzu gizleyebildiniz mi?"

"Evet."

"Zor olmalı," dedim.

"Gizlemesi zor ama gizlenmemenin daha zor olduğunu da görüyorsun."

İçimi çektim. "Sanırım bu konuda haklısın."

"Ama senin insan hizmetkar olduğunu açıklamayacağız, sadece ilişkiye değineceğiz."

"Ben araştırdım. İnsan hizmetkar olmam, federal polis veya eğer olsaydım normal bir polis olarak işimden atılmam için herhangi bir kanuni neden oluşturmuyor."

"Yani kullanabileceğimi mi söylüyorsun?"

"Hayır. Gizlendiğim şeyin hukuki meseleler değil algılar olduğunu söylüyorum."

"Pekala, makalede diğer muhabirlerin nasıl yanlış yönlendirildiğinden bahsedeceğim ve Jason'ın makalesiyle başlayacağız. Sonra seninkine geçeceğiz ve başka kimlerin konuşmak istediğine bakacağız. Editörüm buna bayılacak."

"Ya kız arkadaşın?"

"Telefonu kapadıktan sonra onunla konuşacağım. O sadece işle ilgileniyor, sorun çıkacağını sanmıyorum."

"Tamam."

"Yorgunsun sanırım?" dedi.

Başımı başucu tahtasının arkasındaki duvara dayadım. "Olabilir."

"Ben gidip editörümü bulayım da işe başlayalım. Siz dikkatli olun."

"Ben her zaman dikkatliyimdir, Irving."

Güldü. "Eğer dikkatli olma anlayışın buysa o zaman umursamaz ol, belki daha çok işe yarar."

İkimiz de gülerek telefonları kapadık. Ahizeyi yerine koyduktan sonra yine duvara yaslandım. Hatta gözlerimi kapadım. Yorgundum. Neden bu kadar yorgun olduğumu bile bilemiyordum.

Yatağın kıpırdadığını fark ettim ve gözlerimi açtığımda Jason'ı karşımda çömelmiş halde buldum. Yüzünü benimkine yaklaştırmıştı. Hala çıplaktı, çünkü kucağımdaki yastığın dışında ikimiz de bir şeyler giymeyi düşünememiştik.

"Elimizden geleni yaptık, Anita," dedi.

Ona hissettiklerimi gösteren bir şekilde gülümsedim. Yani pek gülümseme sayılmazdı.

"Bazen elimden geleni yapmak zorunda kalmamak güzel oluyor. Bazen uğraşacak bir kriz olmaması en güzeli, doğrusunu istersen."

Sırıttı. "Ne demek istediğini biliyorum." Sırıtışı normalden, *aklımda bir yaramazlık var* sırıtışına dönüştü.

"Ne?" dedim bütün şüphelerimi tek bir kelimeye sığdırarak.

Güldüğünde yüzü olduğundan daha da genç göründü. Jason'ın hiç karşılaşmadığım, Raina neredeyse onu öldürmeden ve bir kurtadama dönüştürmeden önceki hali bir an için göründü. Jean-Claude'un sabah kahvaltısı olmadan

önceki Jason. Hayat onun üzerinden acımasızca geçmeden önceki Jason.

Bir kahkaha attı ama sonra bana çok ciddi gözlerle baktı. "Yüzündeki şu ifade... Ne düşünüyorsun?"

Başımı iki yana salladım. Aklımdan bir sürü şey geçiyordu. Yorgun olduğumu, basına verdiğimiz hikayenin ailesine anlattığımız hikayeyi geçersiz kılacağını, çok cesur davrandığını, muhtemelen kırgın olduğunu, çok iyi bir arkadaşım olduğunu ve bunları bilmesini istediğimi düşünüyordum. "Öp beni," dedim sonunda.

Bir an şaşkın gözlerle baktı ve sonra gülümsedi. O gülümseme, dikkatle seçilmiş bir dolu kelimeye bedeldi. O gülümseme, *ardeur* söz konusu olmadan önce benim öpüşmek istediğimi söylüyordu.

24

Öpüşmemiz şiddetlenirken beni yatağa uzattı ve vücudu giderek daha fazla arzuyla doldu. O kadar ki bacaklarımı ona doladığımda en mahrem yeri aniden en mahrem yerime sıkıca bastırdı. Gülerek geri çekildi.

"Prezervatife ihtiyacımız var," dedi.

Bir an utançla gözlerimi kapadım. "Elbette var. Kendimi kaybettiğim için özür dilerim."

Eğilip beni iştahla öptü ve uzun zamandır unuttuğum o mutlu yüzünü gösterdi. "Jean-Claude bana çok az sınırlama getirdi ama bu da onlardan biri. Korunmasız seks yok." Beni yine öptü ve bagajlarımızın arasından bir prezervatif bulmak için yataktan kalktı.

Orada uzanmış yatarken Jason'la az kalsın korunmasız seks yapacağımı düşündüm. Aslında hap kullandığım için

korunmasız sayılmazdım. Birkaç ay önce hamilelik korkusu yaşadığımdan beri çok dikkatliydim. O dikkatsizliği nasıl yaptığımı bile bilmiyordum. Irving'in sözleri tekrar aklıma geldi: Dikkatli davranmak işe yaramadığına göre belki de umursamaz ve gözü kara olmam daha iyiydi. Öyle miydi gerçekten? Çabalarım sonuçsuz kaldığına göre artık umursamamak daha mı doğruydu? Hayır, hayır, sadece yatakta yakışıklı bir erkekle birlikteyken kendimi kaybetmiştim. Tanrım, bu daha da kötüydü.

Jason elinde açılmamış prezervatiflerle geri döndü. En azından dört tane olmalıydı. "Hmmm. Biraz fazla açgözlü değil miyiz?"

Prezervatiflere bakarak tekrar güldü. "Birini tersten takarsam veya delikse diye. Bir tane daha aramak için yataktan çıkmak istemiyorum."

Gülümsedim. Bu, Jason'la birlikte olmanın en güzel taraflarından biriydi. Beni her zaman gülümsetirdi. Hiçbir beklenti, hiçbir aşk vaadi yoktu, sadece sevgiliyken arkadaş kalmayı beceren iki iyi dosttuk. Bu güzeldi.

Prezervatifleri komodinin üzerine koydu ve gülümsemeye devam ederek yatağa girdi. Yaklaşırken gülümsemesi değişti, gözleri ciddileşirken gülümsemesi yerini bakışlarındaki yoğunluğa bıraktı. Gözleri masmaviydi ama bana doğru yaklaşırken o mavi tonu koyulaştı, o kadar ki gözleri bahar gibi yumuşak değil yaz gibi keskin renklerle doldu.

Bir an tereddüt ettikten sonra vücudunu benden uzaklaştırmadan öpmek için eğildi. "Yüzündeki ifade, Anita," dedi kısık sesle.

"Ne ifadesi?" diye sordum.

Gülümsedi ama gözlerindeki koyu renk değişmedi. Daha da yaklaşarak dudaklarını benimkilerin hemen üzerinde tuttu. "İşte bu ifade."

Beni öptü. Başlangıçta yumuşak ve nazikti, sonra giderek şiddetlendi. Bir yandan daha istekle öperken bir yandan yanıma uzandı ve önündeki sertlik çıplak tenime süründü. Bacağıma sürünen kasıklarının hissi, ellerimi ve kollarımı ona dolayarak daha şiddetle öpmeme neden oldu. Ya anlıyordu ya da vücudu kendiliğinden karşılık veriyordu çünkü giderek sertleşiyor, kasıklarını bana sürtüyor, yüzümü yutmak istercesine ağzını bastırıyordu ve ben de karşılık veriyordum. Öpüşmemiz başlı başına sevişmeye dönüşmüş, ikimiz de neyi taklit ettiğimizi biliyormuşuz gibi kendi ritmini yakalamıştı. Öpüşmeye devam ettikçe vücutlarımız da hazır hale geldi ve dudaklarımızla aynı anda kasıklarını da bacaklarıma bastırmaya başladı.

Nefes nefese gülerek geri çekildi ve bacağıma dokunmayacağı bir mesafeye geriledi. "Durmazsak böyle devam edeceğim."

Konuşabilmek için nefes almayı ancak ikinci denememde başarabildim. "O zaman durmamız gerek çünkü ben böyle devam etmek istemiyorum."

Bir dirseğinin üzerinde yükselerek diğer elini çıplak karnıma hafifçe dayadı. Metafiziksel açıdan gücüm daha zayıf olsaydı, üzerimde ciddi yara izleri olabilirdi ama karnımı deşmeye çalışan kaplanadamdan bile neredeyse hiç iz kalmamıştı.

"Çok ciddileştin," dedi Jason.

"Sadece biraz daha zayıf olsaydım karnımda eline gelecek yara izleri olacağını düşünüyordum."

Yüzüme dokundu. "Kaybettiklerimizi düşünme, Anita. Sahip olduklarımızı düşün."

Ona gülümsedim çünkü gülümsememi istiyordu. "Yani bende yara izleri bırakacak dövüşü ve beni kurtarmak için ölen kişiyi düşünmememi söylüyorsun."

Yüzünde yumuşak, ciddi, nazik bir ifade belirdi. "Şimdi yaptın işte."

Ağzımı açtım ve bir parmağını dudaklarıma dokundurdu. Başını iki yana salladı. "Buna devam edersen moralimi tekrar yükseltmeme yardım etmek zorunda kalacaksın."

Parmağı hala dudaklarımdayken gülümsedim. Parmağını çekti. "Bence hala havandasın."

"Kızların böyle haksız bir avantajı var işte," dedi, "sadece aşağı bakıyorsunuz ve bizi orada buluyorsunuz."

"Ben de erkeklerle ilgili bunu seviyorum," dedim.

Hafifçe güldü. "Fark ettim."

Yine bana doğru eğildi ve hala ereksiyon halinde olduğunu ama o kadar sert olmadığını gösterdi. "Ruh halim biraz değişti, dolayısıyla daha fazla ciddi düşünmek yok. Sadece bu anı ve beni düşünmeni istiyorum."

Yüzüne baktım. Vücudu mutluydu ama ruh hali normalden daha ciddiydi. Sanırım buna şaşırmamam gerekirdi. Ama Jason normalde benim neşe kaynağımdı. En azından seks karmaşık değildi. Sonrasında gelen yatak sohbeti kesinlikle terapi derinliğinde olabilirdi ama seks asla öyle olamazdı.

"Yüzün yine ciddileşti," dedi.

"Benden istediğin şeyi yapıyordum, seni düşünüyordum."

"O zaman neden bu kadar ciddisin?" diye sordu kaşlarını hafifçe çatarak.

İpek gibi yumuşacık saçlarını okşadım. Ensesindeki saç diplerinde elimi gezdirirken onu kendime çektim. "Hayatımda hiç bu kadar yumuşak saçlara dokunmamıştım."

"Nathaniel'ınkilerden de mi yumuşak?"

"Evet," dedim. Onu öpmek için kendime çekmeye çalıştım.

"Yalancı," dedi ve daha fazla yaklaşmamak için çekişime karşı koydu.

"Yalancı mı?" dedim.

"Hatırlarsan ikinizle birlikte seks yapmıştım. Onun saçları hayvan tüyü gibi."

"Evet, ama bu kadar yumuşak değil. Seninkinden farklı bir dokusu var."

"Jean-Claude'un saçları yumuşak."

Kaşlarımı çattım. "Evet, ama seninki kadar değil. Kıvırcık saç asla düz saç kadar yumuşak olamaz."

"Asher'ın saçları köpük gibi."

Kaşlarımı daha da çatarak elimi geri çektim ve sadece yüzüne baktım. "Sana bir iltifat ettim ve sen huysuzluk mu ediyorsun?"

"Özür dilerim, sadece birden sana inanamadım."

"Seks yaparken yalan söylemem, Jason. Kastetmediğim şeyleri söylemem ve numara yapmam."

Yüzünü aşağı eğdiği için sadece profilini görebiliyordum. Çok güzel bir profildi. "Özür dilerim, Anita, bu seninle ilgili değil, sorun bende." Bana baktığında gözleri normal, daha açık mavi tonuna dönmeye başlamıştı.

"Ne sorunu?" diye sordum.

"Artık ailemle tanıştın. Bütün hayatımı ailesi tarafından istenmeyen biri olarak geçirdim. Babam farklı bir oğul istiyordu, Anita. Babanın her zaman farklı türde bir oğul istediğini bilmenin nasıl bir şey olduğunu anlayabiliyor musun?"

"Oğul kısmını anlamıyorum," dedim.

Bakışları yoğunlaştı. "Senin baban da senin erkek olmanı filan mı istiyordu yoksa?"

Gülümsedim. "Hayır, o benden memnundu. Onunla avlanıyordum ve erkeklerin yapacağı her tür şeyi birlikte yapıyorduk."

"Mesele üvey annen Judith," dedi.

"Bazen biraz fazla akıllı oluyorsun."

"Üzgünüm."

"Ben on yaşımdayken evlendiler ve hayatımıza geldiği andan itibaren onun için asla yeterince iyi olamadım. Yeterince sarışın değildim, yeterince kız gibi değildim, yeterince nazik değildim, yeterince işbirliği yapmıyordum, istediği gibi bir kız evlat değildim."

"Onun da senin yaşında bir kızı vardı, değil mi?"

"Evet, Adriana. Judith için mükemmel kız oydu."

"O ne yapıyor?"

"Avukat. Başka bir avukatla nişanlandı."

"Vay canına, bir avukat ve otuz yaşına gelmeden nişanlanmış. Bununla rekabet etmek zor," dedi Jason.

"Ergenlik çağımdayken onunla rekabet edemeyeceğimi ben de anladım ve bu yüzden denemekten vazgeçtim. Sen kendi tarzında ilerlemişsin, ben de kendi tarzımda ilerledim."

"Nasıl yani?"

Jason yüzükoyun uzanmış, kollarını başının altında birleştirmiş, ilgiyle bana bakıyordu. Seks istiyordu, evet, ancak daha fazlasını öğrenmek de istiyordu.

"Olabileceğim kadar erkek Fatma oldum. Elbise giymeyi reddettim. Judith'le oynamayı reddettim."

"Siyah tişörtlere filan büründün mü?"

"Gotik olup olmadığımı mı soruyorsun?"

Başıyla onayladı.

"Evet, sanırım. Ama gerçekten bana zevk verdiği için değil, daha çok onu memnun etmediği için. Giyebileceğim en saldırgan tişörtleri buluyordum ve çoğu da siyahtı. Ama lisedeki arkadaşlarım tatlı kızlardı, ölümle ilgili şiirler yazan tipler değil. Onları biraz... sıkıcı buluyordum."

"Neden?"

"Çünkü hayatımda gerçek ölüm vardı ve çoğunun yapmacık olduğunu düşünüyordum."

"Yapmacıklığa tahammülün yok, değil mi?"

"Hayır."

"Ama Judith'in kötü bir üvey anne olduğunu da düşünebilirdin."

"Evet, ama babam Judith'le tanışmadan önce iki yıl bana bakan büyükannem... Şey, o da farklı bir sorundu."

"Nasıl bir sorun?"

"Hatırlarsan ilk hayaletimi gördüğümde ilkokuldaydım. Ergenlik çağımın başlarında araba altında kalmış birini kazayla diriltttim. On dört yaşımdayken ölen köpeğimi mezarından çıkardım. Babam gücümü kontrol etmeyi öğrenebilmem için beni annesi Flores'e götürdü. Ama babaannem kontrol etmeyi öğrenmemi istemiyordu. Yeterince dua edersek kötülüğün kendiliğinden uzaklaşacağına inanıyordu."

Jason gözlerini iri iri açarak bana baktı. "Buna gerçekten inanıyor mu? Hala mı?"

"Sanırım. Ruhum için dua ettiğini biliyorum. Ölüleri kaldırmanın kötü bir şey olduğuna inandığını da biliyorum. Vampirlerle yatmanın en büyük günah olduğuna inandığını da biliyorum."

"Hayvanadamlarla ilgili ne düşünüyor?"

"Ah, sizler de lanetlisiniz."

"Bizden iki kişiyle birlikte yaşadığını biliyor mu?"

"Hayır."

Sırıttı. "Bu haberi onu en çok rahatsız edeceği zamana mı saklıyorsun?"

"Hayır, aileme bunu söylemeyi asla düşünmüyorum."

Bana baktı. "Tatillerde evine gitmiyor musun? Kimseyi götürmüyor musun?"

İçimi çektim. "Kimi götürebilirim ki?"

Bunu düşündü. "Sanırım vampirler olmaz."

Başımla onayladım.

"Dur, Noel'de eve gitmek istemiyorsun, dolayısıyla iki hayvanadamla birlikte yaşaman eve dönmek zorunda kalmaman anlamına geliyor çünkü ailen bunu asla anlamaz."

Söylediklerini düşündüm. "Belki. Ama Nathaniel ve Micah ailemi ziyaret etmemek için bir bahane değil. Onları seviyorum ve nihayet bana uyan bir aile düzeni bulabildim."

Başıyla onayladı. "Seni ikisinden de uzun zamandır tanıyorum ve seni hiç bu kadar huzurlu ve mutlu görmemiştim."

Gülümsedim. "Pekala, artık beni analiz ettiğimize göre şimdi sıra sende mi?"

Utanmış gibi baktı. "Özür dilerim."

"Üzerinde konuşmak istemeseydim sadece hayır derdim."

"Doğru, ama neden bu kadar çok şey itiraf ettin?"

"Çünkü ben senin aileni gördüm ve sanırım benimkiyle ilgili biraz daha bilgi edinmeyi hak ettiğini düşündüm."

"Bunu bana kendimi daha iyi hissettirmek için yaptın," dedi.

"Belki. İşe yaradı mı?"

Yüzünde düşünceli bir ifade belirdi ve sonunda başıyla onayladı. "Evet, yaradı. Sanırım her Noel yemeğinde yabancı olan tek kişinin ben olmadığımı bilmeye ihtiyacım vardı."

"Evet," dedim, "sanırım böyle özetleyebiliriz. Diğer herkes nostaljiye ve mutlu anılara dalar. Ben çocukken aileme uygun olmadığımı hissederdim ve büyüdüğümde de bu değişmedi. Küçükken beni oraya Çingenelerin bıraktığını veya hastanede değiştirildiğimi düşünürdüm ama annemin resimleri vardı. Ona ne kadar benzediğimi görüp de onun kızı olmadığımı düşünemezdim."

"Meksikalıydı, değil mi?"

"Ailesi öyleydi. Kendisi Amerika'daki ilk kuşaktı."

"Sen pek İspanyol'a benzemiyorsun."

Gülümsedim. "Ten rengimi babamdan almışım. Ama saçlarım, gözlerim ve kemik yapım annemden. Babamın elmacıkkemikleri o etnik özellikleri biraz gölgelemiş ama ban ziyafetteki hayaletim, Jason. Yaşım ilerledikçe babama kaybettiği karısını ve Judith'e de yerini aldığı kadını daha çok hatırlattım."

"Bu senin sorunun mu, onların mı?"

"Sanırım ikisinden de biraz. Unutma, annem babamın ilk aşkıydı, hatta belki sekste de ilkiydi. Neyse, bundan emin değilim, yine de bir sürü ilk var. Bu taşınması zor bir yük. Bir de genç ve trajik bir ölüm olayını eklersen her şeye romantik bir hava katar."

"Judith'in ölmüş bir azizeyle baş etmesi zor muydu?" diye sordu.

"Öyle de denebilir."

"Yansıtıyor musun, yoksa kötü üvey annenin böyle hissettiğinden emin misin?"

"Bilmiyorum, Jason. Sadece böyle hissettiğimi ve onların da böyle hissediyor gibi göründüklerini biliyorum. Artık net bir şekilde görmem imkansız. Araya bir sürü şey girdi sonuçta."

"Bunu anlayabiliyorum," dedi ve yüzünde yine mutsuz, ciddi bir ifade belirdi. "Sekse boğulup düşünmemek istiyordum ama şimdi burada oturmuş senin şu nefret ettiğin terapi işiyle uğraşıyoruz."

Omzuna dokundum. "Biraz konuşmayı hak ettin."

"Neden, alçak babam ölüm döşeğinde olduğu için mi?"

"Evet. Sen benim arkadaşımsın ve sana ihtiyacın olanı vermek için buradayım. Seksten çok konuşmaya ihtiyacın varsa o zaman biz de öyle yaparız."

"*Ardeur*'u beslemen gerek," dedi.

"Evet, ama işler daha da kötüleşirse sadece *ardeur* salarım ve bütün şüphelerimizi alıp götürür."

"*Ardeur* harika ve ön sevişmenin çoğunun yerini alabilir ama şu anda istediğim şey bu değil."

"Ne istiyorsun peki?" diye sordum.

Bana bakarken bugün gördüğü şeyler onu değiştirmiş gibi yüzünde ciddi, neredeyse yabancı bir ifade vardı. Belki de bugün olanlar, kişiliğinin gizli tuttuğu bir yönünü bana göstermesine izin vermişti. Belki de acı dolu geçmişime bir bakış atmak her şeyi daha ciddi göstermişti. Artık bilemiyordum ve Nathaniel veya Micah da yardımcı olabilmek için yanımda değillerdi. Şaşkınlık labirentinin arasından yolumu bulmam için bana gerçekten yardım edebilecek diğer tek erkek şimdi kendi sorunlarına boğulmuş halde yanımda yatıyordu.

"Seni istiyorum," dedi sadece.

Kaşlarımı çattım.

Gözlerinden yansımayan bir şekilde nazikçe gülümsedi. "Gözlerindeki o soruya gelince, dur, açıklayacağım."

"Beni o kadar iyi mi tanıyorsun?"

"Yatakta, evet. Giysilerini çıkardığında yüzünü kontrol etmeye çalışmaktan vazgeçiyorsun. Giyinikken bazen seni okumak Jean-Claude kadar zor oluyor."

Bunu bir an düşündüm. "Sanırım güvenmediğim insanların yanındayken soyunmak içimden gelmiyor."

Gülümsedi. "Evet."

Yastıklara yaslandım. "Eh, açıkla bakalım."

"Birlikte uyuyacak ya da düzüşecek kadınlar bulabilirim. Ben striptizciyim. Bana numaralarını vermek ve yasal olanın ötesine geçmek isteyen birileri oluyor hep. Jean-Claude'un *pomme de sang*'ıyım ve birçok kadın sırf bunun için bile benimle yatar. Vampirlere yaklaşabilmek için. Kurtadam olayı da insana tamamen farklı türde hayranlar kazandırıyor." Sonra gözlerinin içi güldü ve bunu görmek

beni de gülümsetti. "Ve açıkçası bunların hiçbirinden haberi olmayan kadınlardan payıma düşeni de alıyorum."

Devam etmesini beklerken gözlerindeki parıltının solduğunu, gülümsemesinin kaybolduğunu gördüm. Yüzü her zamanki sevimliliği ile bu yeni ve ciddi tarafı arasında kalmıştı.

"Ama?" diye teşvik ettim sonunda.

Derin bir nefes aldı. "Ama sadece sen bana gerçekleri söylüyorsun. Sadece sen bana gerçekte ne isteyip ne istemediğini söylüyorsun. Kendin söyledin, burada numara yapmıyorsun. Egomu korumaya çalışmıyorsun. Ya iyiyim ya da değilim. Beni herhangi bir şekilde köşeye sıkıştırmıyorsun. Zevkin ötesinde bir amacın yok. Sonrasında ne yapacağımız ya da öncesinde ne yaptığımız seni ilgilendirmiyor. Tamamen ama tamamen seksle ilgileniyorsun. Neredeyse bir erkeğe dokunduğun andan itibaren bu böyle. Bu çok rahatlatıcı. Ne kadar rahatlatıcı olduğunu bilemezsin."

"Herkes bu şekilde davranmıyor mu?"

Gülümseyerek başını iki yana salladı. "Hayır, hayır, davranmıyorlar. Sevişirken çoğunun aklı başka yerde oluyor. Birçok kadın zevk almaya başlamak için kendilerini rahat bırakmayı bile beceremiyor."

"Bazı erkeklerin de öyle olduğunu biliyorum," dedim.

Yine gülümsedi. "Ben de onlardan biriyim."

"Genellikle öyle değilsin ama bazen evet. Sen analizi genellikle seks sonrasına saklıyorsun, sanki seks karşındaki kişiyle samimi olabilmek için yolu açıyormuş gibi."

Sırıttı. "Mesele o değil. Seks yapmayı konuşmaktan daha çok istiyorum."

"Ama bu gece değil," dedim yumuşak bir sesle.

Gözlerindeki neşe pırıltıları bir süre daha devam etti, derken yüzü yavaş yavaş ciddileşmeye başladı. Öyle ki yıllar geçtikçe ve Jason yaşlandıkça nasıl görüneceği konusunda bir fikir veriyordu. Belki de hepimiz büyüyorduk. Jason bile.

"Hayır, bu gece değil. Yine de bu kadar konuşmak yeter. Sana dokunmak istiyorum. Senin de bana dokunmanı istiyorum. Teninin kokusunda, vücudunun tadında boğulmak istiyorum. Seks çocukluğumdan beri takıntımdı ve hala kaçış tercihim bu."

"Gerçekten seks bağımlısı mıydın?" diye sordum.

"Yine terapi konuşmalarına mı başladık?" dedi.

Gülümsedim. "Biliyorsun, Nathaniel terapide."

"Seks bağımlısı olarak teşhis edildiğini biliyorum. Demek istediğin bu muydu?"

"O zaman onun için ne kadar kötüleştiğini biliyorsundur."

"Biliyorum," dedi Jason. "Ve hayır, bir tanımda bulunmamı isteyeceksen hayır, seks bağımlısı değildim. Lisedeyken yaklaştım, üniversitedeyken gerçekten yakındım. Ama Raina seks sırasında beni neredeyse öldürmenin eşiğine gelince bu beni herhangi bir terapinin yapabileceğinden çok daha etkili bir şekilde iyileştirdi."

Bir metafiziksel kaza sayesinde bu anıyı onunla bir kez paylaşmıştım. Raina'nın zihninde olduğum ve kurtadam sürüsünün eski liderinin Jason'ın yaşayıp ölmesini kesinlikle umursamadığını bildiğim için benim adıma korkunç bir deneyimdi. Jason bağlanmayı ve Raina'nın üstte olmasını kabul etmişti, böylece sürüye geri dönebilecekti. Anlamadığı şey, Raina'nın onu umursamazca kesip biçeceğiydi.

Raina için bu seksten çok şiddetle ilgiliydi; gerçek bir seri katil mantığı. Sanırım ceset sayısının artmamasının tek nedeni likantropi sayesinde kurbanların hızlı iyileşmesiydi. Ama açıkçası, başka hiç kimseye Jason'a olduğu kadar şiddet eğilimli davrandığını da görmemiştim. Bu düşünceyi kafamdan attım. Hala bazen Raina'yı hissedebiliyordum ve şimdi hiç sırası değildi.

"Yani bir davranışı şok sayesinde durdurabildiğin için gerçek bir bağımlı değil miydin?"

"Öyle de denebilir ama sanırım bu hangi terapistle konuştuğuna bağlı."

Yatakta çıplak oturan iki kişiye göre fazla ciddi ifadelerle birbirimize bakakaldık. İkimiz de ne yapmamız gerektiğini çok fazla düşünüyorduk. Bunu aşıp başka bir şeye nasıl başlayabileceğimizi veya giyinme zamanının gelip gelmediğini merak ediyordum.

"Düşünmeni izlemeyi seviyorum," dedi.

Kaşlarımı çattım. "Bu ne demek şimdi?"

"Seksin ortasındayken bile, bazen bir şey oluyor ve senin düşünmeni izliyorum. Gününle veya konu dışı bir şeyle ilgili değil ama seksle, birlikte olduğun erkekle, yaptığın şeyle ilgili düşünüyorsun."

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

"Pekala, şimdi ne düşünüyordun?"

Gülümsememeye çalıştım ama başaramadım. "Seni bu noktadan sekse nasıl geçirebileceğimi."

"Gördün mü?"

"Sen şu anda ne düşünüyorsun, Bay Ciddi Surat?"

Gülümsedi. "Sevişirken bana bakışını izlemeyi istediğimi."

"Yani sen mi üstte olmak istiyorsun?" diye sordum ve bunu şaka gibi göstermeye çalıştım. Şakam ciddi bakan yüzüne tokat gibi indi.

"Bir süre sonra."

"Bir süre sonra, hah."

Bana doğru eğildi ve müşterilerin Suçlu Zevkler'de görüp ceplerini boşaltmaya razı oldukları o gülümsemesiyle yaklaştı. "Evet."

Önce ne yapmak istediğini soracaktım ama ellerini vücuduma kaydırarak beni öptü ve önce ne yapmak istediğini soramadım. Söylemesine gerek yoktu, zaten gösteriyordu.

25

Jason dudaklarını dudaklarımdan ayırmadan elini bacaklarımın arasına sokarak bana gösterdi. Şüphelerini geride bıraktığını, vücutlarımız dışında artık başka bir şeyle ilgilenmediğini gösterdi.

Daha önce *ardeur* etkisinde değilken hiç onunla yalnız kalmamıştım. Yanımızda kimse olmadan ilgimi sadece ona odaklayabileceğim bir zaman olmamıştı. Sadece onun elleri, dudakları, dişleri ve arzusu vardı. Parmaklarını bacaklarımın arasına sokup içime itti ve o tatlı noktayı buldu. Elinin ve parmaklarının hareketiyle beni tekrar tekrar doruğa ulaştırdı. Ben ürperene, kasılana, kıvranana ve spazmlar geçirene kadar beni tekrar tekrar boşalttı. Bu arada kendisi bacaklarımın arasında dizlerinin üzerinde oturuyor, eli için doğru açıyı oldukça rahatlıkla ayarlıyordu.

"Tanrım, Jason, Tanrım!" diyebildim zorlukla. Ama içimdeki elinin verdiği zevkle o sözleri de benden çaldı. Gözlerim başımın arkasına döndü ve vücudumdaki zevk dalgaları dışında hiçbir şey algılayamaz oldum. Ancak o zaman onu üzerimde hissettim. Vücudunun baskısı, üzerimdeki ağırlığı bana yine çığlık attırdı. Kendimi zorlayarak gözlerimi açtım ve üzerimde yükselen yüzünü gördüm. Yüzündeki ifade o anda görmek isteyebileceğim her şeydi. Kararsızlık yoktu, belirsizlik yoktu, sadece bunu yaptığını, vücudunun, dokunuşunun, ustalığının beni bu ana taşıdığını, üzerimdeki ağırlığının beni zevkten çıldırttığını bilmenin gururu.

"Şimdi seni düzeceğim," diye fısıldadı.

Ben de aklıma gelen tek kelimeyi fısıldayarak karşılık verdim. "Evet."

Gülümsedi ve ne türde bir zevk gülümsemesi olduğuna karar vermeye çalıştım ama o anı, bacaklarımın arasına yerleşip içime girmek için kullandı. Bana yaptığı şeyler yüzünden o kadar ıslak, o kadar hazırdım ki tek bir güçlü hareketle içime kayıverdi.

Gözlerim geriye yuvarlandı ve boynum arkaya doğru gerilirken boğazımdan bir çığlık koptu. Omurgamın yay gibi gerilişi ikimizi de havalandırdı.

Dudaklarını saçlarıma, kulağımın yanına gömerek konuştu. "Çok ıslak, çok dar, çok hazır." Kendini bütün gücüyle içime iterek beni yine bir çığlıkla kıvrandırdı. Sonra beni öptü. Vücutlarımız birbirinin içinde erircesine birleşmiş haldeyken öptü. Sanki içime girip çıkışı başlamamış, sadece öpüşüyormuşuz gibi. Dilini ağzıma sokarak bir yandan vücudumu, bir yandan ağzımı düzüyordu. Ön

sevişmeyi çok doğru oynamıştı, daha dakikalar geçmeden orgazmımı ağzına haykırmaya, kasıklarının etrafında kıvranmaya, tırnaklarımı omuzlarına geçirmeye başlamıştım. Sırtındaki ter damlaları yüzünden ellerim kayıyordu. Çığlık çığlığa haykırıyordum ve içimdeki ritmini bozmadan dudaklarını dudaklarıma bastırıyordu. Değişen tek şey, şimdi daha hızlı ve daha sert vurmasıydı. Tırnaklarımla, ellerimle, kollarımla ve bacaklarımla vücuduna sımsıkı sarılmış halde çığlıklar koparıyor, zevkten paramparça olacakmışım veya onu parçalayacakmışım gibi hissediyordum.

Sonunda üzerimde yükselerek bileklerimi yatağa mıhladı. Artık beni öpemezdi ama hala düzebilirdi ve düzüyordu da. Şimdi vücudunun içime girip çıkışını görebiliyordum ve sadece bu görüntü bile beni tekrar doruğa taşıdı. Artık ağzıyla beni boğamadığı için çığlıklarım uzun ve güçlü çıkıyordu.

Nefes nefese kalmış, gayretten zorlanmaya başlamıştı. "Beslen, Anita, beslen."

Söylediklerini duyabilmem için zevk dalgalarının arasından dikkatimi toplamam gerekti ve sadece, "Ne?" diyebildim.

"*Ardeur*, Anita. Ben boşalmadan beslen."

Gözlerimi kırpıştırarak ona baktım. Yüz ifademe yansımış olmalı çünkü kendisinden beklenecek kadar erkekçe bir sesle mutlu bir şekilde güldü. "Unuttun, *ardeur*'u unuttun."

Zorlukla başımla onayladım.

"İşimi iyi yapıyorum," dedi nefes nefese, "şimdi beslen, ben neredeyse..." Vücudu üzerimde kasılırken gözleri kapandı ve ritmini kaybetmeye başladı.

"Beslen, hemen!"

İçimdeki o metafiziksel parçayı bulup serbest bırakmak için konsantrasyonumu toparlamakta zorlandım. Ama son anda, vücudu neredeyse boşalmışken ve yüzündeki, omuzlarındaki, kollarındaki, göğsündeki gayret görünürken, nihayet *ardeur*'u bularak kendimi serbest bıraktım. Neredeyse gözle görülür bir güçle benden yükseldi. Jason darbe yemiş gibi tepki verdi. Üzerimde haykırdı, vücudu son kez içime kökledi ve zevkle beslenen parçama kendini kaptırdı. İçime derinlemesine girmiş vücudunun zevkiyle, beni yatağa mıhlayan ellerinin gücüyle, ağzım yükselip göğsünü yalarken tenindeki tuz tadıyla beslenen bir güçtü. Vücudu içimde bir değil, iki, üç kez kasılırken beslenmeye devam ettim. Vücudumla onu sıkarak, son damlasına kadar içime çekerek onu boşalttım. Teninde, göğsünde ağzımla, sertleşmiş meme uçlarındaki tuzu yalayarak onu doruğa ulaştırdım.

Üzerimde duraksadı ve saçları terden yüzüne yapışmış bir halde başını sarkıttı. Omuzları çökmeye başladı ve sonunda üzerime yığıldı. Yüzü yastığın üzerinde benimkinin yanında gömülüyken bileklerimi gevşek bir şekilde tutmaya devam ediyordu. Hala içimdeydi ama ikimizin de işi bitmişti. Daha fazla seks için değil, soluklanmak ve vücutlarımızı tekrar hareket ettirebilmek için orada öylece yatıyorduk.

Yanağımdan öptü ve büyük bir gayretle dönerek dudaklarından öptüm. Nazik, soluk soluğa bir öpücüktü ve dudaklarındaki nabız atışını hissedebiliyordum.

"Senden hoşlanıyorum," dedi ve zorlukla gülümsedi.

Bu beni güldürdü ve o da kıvranmak yerine yüzünü buruşturdu. "Daha fazla istemiyorum, Tanrım, lütfen."

Daha fazlasını yapamayacak kadar hassas bir noktaya ulaşmıştı. Güzel. Onu tekrar öptüm. "Ben de senden hoşlanıyorum."

Mönüde *aşk* olmadığında *hoşlanma* kötü bir kelime değildi ve samimiydi.

26

Seks, sonrasında ne kadar süre birbirimize sarılıp yatacağımıza karar vermemizi gerektirmeyecek kadar iyiydi, ikimiz de öylece uyuyakalmıştık. Uzun, yorucu, terli ve inanılmaz seksin arkasından gelen, fazla uzun, fazla zor ve fazla yorucu bir günün sonunda nihayet her şeyi bırakabildiğiniz o derin, bitkin, neredeyse baygın uykuya dalmıştık. Sevgilinizin tenine, ağırlığına ve kokusuna dayanarak nihayet dinlenebildiğiniz o tarifi çok zor olan ana.

Uyandığımda Jason'la hala sarmaş dolaştık. Kollarımız ve bacaklarımız birbirine dolanmış, vücutlarımız terden ve sıvılardan neredeyse birbirine yapışmıştı.

Neredeyse güler gibi hafif bir ses çıkardı. Hiçbir hecesi, sözlükte hiçbir yeri olmayan, tamamen memnuniyetten kaynaklanan bir sesti. Böyle sesler, ne kadar mutlu olduğu-

muzu göstermek konusunda genellikle kelimelerden daha fazla anlam taşırdı.

Beni görmek için başını çevirdi ve o neredeyse kahkaha atacakmış gibi ifadesiyle hafifçe gülümsedi. Başımı yastıktan kaldırmadan ona çevirdim ve vücutlarımız hala birbirine kenetlenmiş halde dudaklarımız yastığın ortasında birleşecek şekilde kıpırdandı.

Jason yüzüme bakmak için hafifçe geri çekildi, başlarımız hala yastıklarımızdaydı. "Bu... inanılmazdı."

Gülümsedim. "Evet, öyleydi." Yüzünün biraz arkasına odaklandım ve omuzlarındaki izleri gördüm. Daha iyi görebilmek için başımı kaldırdığımda sırtındaki tırnak izlerini fark ettim. "Tanrım, Jason, çok özür dilerim."

"Bu bir iltifattı," dedi tembelce gülümseyerek.

Başımı yastığa tekrar bıraktım çünkü kıpırdamak çok fazla çaba gerektiriyor gibiydi. "Bu yüzden mi bileklerimi mıhladın?"

"Evet," dedi sırıtarak. "Benimle birlikteyken o şekilde kontrolünü kaybetmenden hoşlanıyorum ama bu gece çok fazla kanayacak havada değildim gerçekten."

İzleri daha iyi görebilmek için tekrar yükseldim ve sadece boynuna değil omuzlarının arkasına da baktım. Çok fazla tırnak izi yoktu ama olanların içlerinde kurumuş kan vardı. Yüzümü buruşturdum. "Özür dilerim."

Başını iki yana salladı ve yastığın üzerinde bana sokuldu, omuzlarımız gevşediğinde yüzlerimiz birbirine dokundu. "Benimle birlikte olmaktan hoşlandığın için asla özür dileme, Anita. Benden zevk alman hoşuma gidiyor."

En yakın yeri olduğu için alnından öptüm. "Senden zevk alan birçok kadın olduğunu biliyorum."

"Vardı," diye itiraf etti, "ama son zamanlarda değil."

Elimi omzundan aşağı kaydırdım. "Gerçekten beynini becerdi, değil mi?"

"Perdy'yi mi kastediyorsun?" diye sordu. Yanımda kaskatı kesilmişti.

"Evet."

"Beni sevdiğini söylüyordu ama onunla yapmak istediğim şeyin yanlış ve sapıkça olduğunu da söylüyordu."

"Gerçekten *sapık*ça mı dedi?" diye sordum ve yine alnından öptüm.

"Hayır," dedi.

"Gördün mü, yansıtıyorsun."

"Şeytani dedi."

Dudaklarım yüzüne değerken yanında donakaldım. "Şeytani mi?"

"Evet."

"Şeytani olarak göreceği ne istemiş olabilirsin ki?"

Yanımda aniden gerildi ve kapıya doğru baktı. "Kapının önünde birileri var. Biri çok fazla içmiş."

"Kokusunu alabiliyorsun," dedim.

Bakışlarını kapıdan ayırmadan başıyla onayladı. Yatağın yanındaki silahıma hemen uzanmadım. Kendi odalarına giden bir grup parti davetlisi de olabilirlerdi.

Sonra biri kapıyı vurdu ve bir kadın sesi duyuldu. "Keith, içeride olduğunu biliyorum, seni serseri! Hemen aç şu kapıyı, seni hain!"

Jason bana döndü. "Bana öyle bakma," dedim, "bu benim sorunum değil."

"Yani ne yapabileceğimizi sen de bilmiyorsun?"

"Hiçbir fikrim yok," dedim.

"Harika," dedi, "benim de yok."

Kadın kapıya o kadar sert vuruyordu ki kapı neredeyse sarsılıyordu. Kapıya vurduğu noktaya bakılırsa o kadar da uzun boylu değildi ama bütün gücüyle yükleniyordu ve sarhoş olduğundan, ayıkken yapacağından daha fazla güç kullanıyordu. Sabah bir yerleri çürük içinde uyanacaktı ve muhtemelen nedenini bile hatırlamayacaktı.

Jason kaliteli otel odalarında bulunan kalın sabahlıklardan birini giydi. İkinci sabahlığı da bana attı.

"Kapıyı açmayacağız, değil mi?" diye sordum sesimdeki dehşeti gizleyemeden.

"Başka türlü gitmeyecek."

"Ama aynı zamanda da o kadar sarhoş ki bu odadaki halimizi görünce haklı olduğuna daha da çok inanacak."

"Ona bu kadar çok benzemek benim kabahatim mi?"

"Keith, seni orospu çocuğu, aç şu kapıyı!"

"Bay Summerland, sabah on bir haberlerinde, siz içeride başka bir kadınla sevişirken nişanlımzıı, odanızın kapısının önünde bıraktığınızın duyulmasını ister misiniz gerçekten?"

Aniden ciddileşerek doğrulup oturdum. "Ah, Tanrım, yanında muhabirler var."

Jason, Chuck'ın kartvizitini aramaya başladı. "Chuck'ı ara ve ona olanları anlat." Tartışmadım, sadece kartviziti alıp numarayı tuşladım.

Jason kapıya yaklaştı ama açmadı. "Benim adım Jason Schuyler, ben Keith Summerland değilim!" diye bağırdı.

"Bunu lisedeyken de denemiştin, Keith, Nan Brandweiss'ı düzerken Jason olduğunu iddia etmiştin."

Chuck'a ulaştım. "Ben Chuck."

"Anita Blake. Kapımızın önünde Keith Summerland'in zilzurna sarhoş nişanlısıyla birlikte muhabirler var ve Keith'in nişanlısını neden aldattığını öğrenmek istiyorlar."

"Ah, lanet olsun." Bunu gerçekten hissederek söylemişti.

"Bence de. Ne yapacağız?"

"Aramayacağınızı sanmıştım ve bu yüzden otelden ayrıldım. En çabuk şekilde geleceğim. Diğer korumalara da haber veririm. Kadına birazdan ulaşırlar. Siz sakın kapıyı açmayın."

"Sabah on bir haberlerinde Keith'in nişanlısının bir kapıyı yumrukladığını ama kapını açılmadığını izlemek ister misin? Muhabirlerin tehdidi bu. Kadın ağlıyor ve zilzurna sarhoş."

"Lanet olsun, geliyorum. Sadece, hay içine edeyim, bu iş feci boka saracak."

"Saracak mı, Chuck? Sardı bile!"

Jason kapıdan seslendi. "Lisa Bromwell, oradaki siz misiniz?"

"Keith, bu hiç komik değil. Beni böyle aşağılama, beni yalvartma."

Jason kapının kilidine açmak için uzandı.

"Kapamam gerek, Chuck. Jason kapıyı açıyor."

"Onu daha iyi kontrol edemez misin?"

"Senin Keith'i ve nişanlısını edebildiğin kadar," dedim.

"O zaman işimiz bitik," dedi Chuck. Telefonu kapadı. Ben de kapadım. Onunla hemfikir olduğumu inkar edemezdim."

27

Komodinin üzerinden silahımı aldım ve sabahlığımın cebine attım. Silahıma ihtiyacım olacağını düşündüğüm için değil, bir silahım olduğu ve kontrol etmem gerektiği için. Alkolden zilzurna sarhoş olmuş öfkeli bir kadın az sonra o kapıdan içeri girecekti. Ona herhangi bir ilham vermek istemiyordum. Dolu bir silah gerçek bir felaket anlamına gelebilirdi. Sabahlığım silahın durduğu tarafa doğru komik bir şekilde sarkmıştı ama diğer seçenekten daha iyiydi.

Jason kapıyı açtı ve kısa boylu sarışın bir kadın onun göğsünü yumruklayarak içeri daldı. Jason'a bağırıp çağırıyordu. Bir muhabir kamera ve ışıklarla kadının arkasından odaya girdi. Mükemmel.

Jason kadından daha fazla bağırarak sesini duyurmaya çalışıyordu.

"Ben Jason'ım. Lisa, yüzüme bak, ben Jason'ım!"

Lisa, Jason'ın göğsünü yumruklayarak bağırmaya devam ediyordu. Odaya girmek istemişti ama şimdi görmek istemiyordu.

Yardımcı olmak için ne yapabileceğimi bilemeden orada öylece duruyordum. Muhabir ve kameramanı dışarı çıkmaya zorlayabilirdim, sonuçta silahlıydım. Ama her nasılsa bunun basının önünde hoş bir davranış olmayacağını hissediyordum. İsterik durumdaki Lisa için sadece diğer kadındım, dolayısıyla ona dokunmaya çalışmam da iyi sonuç vermezdi. Ne yapacağım konusunda hiçbir fikrim yoktu. Lanet olsun.

Kamera her şeyi kaydediyordu: Benim üzerimde sabahlıkla duruşum, dağınık yatak, Jason'ın bıraktığı yerde, zeminde duran prezervatifler. Hatta koltuğun üzerine atılmış birkaç parça giysi bile vardı. Ah, mükemmel!

Muhabir bir mikrofonu Jason'ın yüzüne uzattı. "Keith, yeni kadın bu mu? Düğünü iptal mi ettin? Lisa gerçeği bilmeyi hak ediyor, Keith."

Jason mikrofona yaklaştı. "Adım Jason Schuyler. Lisa, Keith ve Keith'in kardeşi Kelsey ile birlikte aynı okula gittim."

Belki dinlerlerdi, belki dinlemezlerdi ama Lisa'yla boğuşurken nihayet Jason'ın sabahlığının önü açılmıştı ve kamera bütün gösteriyi çekiyordu. Eğer resmi bir kanalsa bunu yayınlayamazlardı ama bir başkan adayının oğlunun çıplak görüntüsünü filme alma fırsatını ne kadar sık yakalayabilirdiniz ki? Kameraman fırsatı kaçırmıyordu.

Lisa'nın elleri Jason'ın karnındaydı ve çığlık atmayı kesmişti. Şimdi gözlerini kırpıştırarak aşağı bakıyordu.

Yüzüne değil! "Jason?" diye mırıldandı, Jason sabahlığının önünü kapatırken.

Onu çıplak gördüğünde Jason olduğuna inanması beni şaşırtmıştı. Lisa Bromwell ve Jason lisedeyken ne kadar yakın arkadaştı acaba?

Koridordan bağırışlar geliyordu ve çoğu erkek sesiydi. Peterson herkesten önce kapıdan girdi ama yanında başka takım elbiseli korumalar ve daha önce gördüğümüz üniformalı güvenlik görevlilerinden birkaçı da vardı. İşte tam ihtiyacımız olan şey. Basma kötü adam olarak sunulacak ve aynı zamanda bizi kurtaracak kişiler. Genellikle kurtarılmayı beklemezdim ama basının bu kadar ilgili olması artık canımı sıkmıştı. Bu kadar kaba insanlarla burunlarını kırmadan nasıl başa çıkabilirdiniz ki?

Peterson ve adamları basın mensuplarını dışarı çıkardı. Lisa Bromwell'i de çıkarmaya çalıştılar ama şimdi Jason'a sımsıkı sarılmıştı ve gözlerini kırpıştırarak şaşkınlıkla yüzüne bakıyordu. Koridordaki başka bir kadın, Lisa'yı çıkmaya ikna etmesi için Peterson'a yardım etmeye çalışıyordu. Yeni kadın, yüksek topuklularıyla en az bir seksen gibi duruyordu. Siyah saçları fönlüydü ama saçları öyle gürdü ki kendi haline bırakıldığında muhtemelen kıvırcık olmalıydı. *Cosmo* okuru olduğunu gösteren tarzda mükemmel makyajıyla güzel görünüyordu. Bilirsiniz, başka kadınları kıskandırıp erkeklerin başını çevirip tekrar bakmasını sağlayacak kadar güzel ama yeterince gerçek değil. Böyle kadınlar bana kendimi asla güvensiz hissettirmezdi. Onları kıskanmama yetecek kadar anlamıyordum.

Peterson üniformalı korumaların da yardımıyla muhabirleri odadan çıkarmıştı. Genç sivil korumalardan ikisi,

muhabirler kapıyı kırmaya kalkışabilirmiş gibi kapının iki yanında duruyordu. Muhabirlerin böyle bir şey yapması düşük ihtimaldi ama artık normal kuralların pek geçerli olmadığı, medyatik bir *Alacakaranlık Kuşağı*'nı geçmiş olduğumuzu hissediyordum.

Esmer kadın bana elini uzattı. "Adım Trish, gelinin bir arkadaşıyım ve onu zamanında durduramadığım için üzgünüm." Tokalaşmayı iyi biliyordu ama neredeyse tehlikeli hissettirecek, sanki çok fazla sallarsa bir yerimi kesecekmiş gibi elleri fazla büyük, tırnakları fazla uzun görünüyordu.

"Odamızı nasıl buldu?"

"Muhabir oda numaranızı biliyormuş. Keith'in bir esmerle birlikte oda tuttuğunu söyledi. Otelde odaya çıktığınızı açıkça gösteren fotoğraflarınız vardı."

"Bu kadar sarhoş olmasına bakılırsa bekarlığa veda partisi son hızıyla devam ediyor olmalı," dedim.

Trish başını iki yana salladı. "Aslında henüz başlamadı bile. Parti için odaya geldiğimizde çoktan sarhoş olmuştu."

Jason ve benden santimlerce kısa olan sarışın kadına baktım. Sanki Jason'ın onu tutan elleri olmasa aniden yere yığılacak gibi Jason'ın sabahlığına tutunmuş, iki yana sallanıp duruyordu. Düşündüklerim yüzümden anlaşılmış olmalı ki Trish devam etti. "Görünüşe bakılırsa odasında tek başına içmiş. Nedimeleri onu bu halde, elinde senin Keith'le bir tomar resminle bulmuş."

"Keith değil," dedim.

Trish başıyla onayladı. "Ama benzerlik ürkütücü."

Ürkütücü lafına itiraz edemezdim. Lisa artık çığlık atmıyor, isterik bir şekilde ağlamıyor, Jason'ın gözlerini çıkar-

maya çalışmıyordu. Onlara bakarken Lisa'nın Jason'a kendi ablalarından daha çok benzediğini de fark ettim.

"Buralardan olmayan bir kadınla ilk kez konuşuyorum. Acaba ben mi böyle düşünüyorum, yoksa bunlar da gerçekten birbirlerine mi benziyor?" diye sordu Trish.

"Böyle düşünen sadece sen değilsin," dedim.

"Yaşlı Jedediah ve tepelerdeki küçük kasabasından gelen orijinal ailelerin torunlarından birçoğunu gördün mü?"

"Henüz değil," dedim.

"Hepsi sanki akrabaymış gibi görünüyor."

"Jason, Jedediah Summerland'in kendi zamanında kasabasının nüfusunun artmasına katkıda bulunduğunu söylemişti."

"Düğüne gelenleri görürsen inanırsın."

Trish'e bir bakış attım.

Gözlerini iri iri açarak başıyla onayladı. "Sadece bekle, göreceksin. *Alacakaranlık Kuşağı* gibi."

"Bir muhabir, kamerası ve ışıklarıyla otel odamıza daldı. Kendimi zaten *Alacakaranlık Kuşağı*'nda gibi hissediyorum."

"Umarım işler düzelir, Anita. Sana Anita diyebilirim, değil mi?"

"Tabii."

"Düğünü ilan ettiklerinden beri onlarla arkadaşım ve tarih yaklaştıkça basın da giderek daha tuhaf davranıyor. Bu da senden... ve Jason'dan bu kadar emin olmalarının bir nedeniydi, değil mi?"

Başımla onayladım.

"...Jason'ın Keith'e benzemesi yüzünden, onun yanında bir esmer güzeliyle dolaştığı söylentileri yayıldı. Bu doğru bile olabilir."

Jason, Lisa'yı koltuğa oturtmuş, yumuşak bir sesle konuşurken omuzlarına masaj yapıyordu.

"Eğer bu doğruysa kız neden onunla evleniyor?" diye sordum.

Trish bana bir bakış attı.

"Ne?"

"Adam zengin, yakışıklı ve alçakça davranmadığında son derece eğlenceli biri. Babası eyalet valisi ve başkanlığa oynuyor. Şansı da yüksek."

Sanki bu bir kadının düğününden günler önce evleneceği adamın kendisini aldatmasını hoş görmesini açıklamaya yetermiş gibi sustu. "Düğünüme birkaç gün kala beni aldatan biriyle evlilik yemini etmeye razı olmama neden olacak bir şey söylemedin henüz," dedim sonunda.

"Bu ülkede yılın en büyük düğünlerinden biri olduğunu ve şimdi geri çekilmenin aldatılmaktan daha küçük düşürücü olacağını söylesem?"

Başımı iki yana salladım. "Bu da işe yaramaz."

Trish ciddi olup olmadığıma karar vermeye çalışıyormuş gibi yüzümü inceledi. "Sen sadece onu terk edip giderdin, değil mi?"

"Hem de anında." Şimdi onu inceleme sırası bendeydi. "Sen yapmaz mıydın?"

Gergin bir şekilde güldü. "Ben para ve politikadan çok daha kötü nedenlerden dolayı evlendim, Anita."

"Ve de boşandın, anladığım kadarıyla."

Omuz silkti. "Evet ama nafaka gayet cazipti."

Zamanla Trish'ten hoşlanabileceğimi ama onu asla anlayamayacağımı -onun da beni- o anda fark ettim. İkimiz de kadındık ama kız kültürlerimiz çok farklıydı. Trish para,

politika ve potansiyel nafaka için evlenmişti. Beni bir kilisede evlilik yemini ettirmeye ikna edecek bir şey düşünemiyordum ama aşk, yanımdaki kadının listesinde bulunan her şeyden çok daha yukarıda olurdu. Ne kadar nafaka alabileceğini hesaplayarak kim evlenirdi ki? Bu bir evlilik değil yüzüklerin takıldığı bir iş anlaşması olurdu.

Lisa Bromwell'i düğüne günler kala Keith Summerland'le evlenmekten vazgeçirsem başım ne kadar derde girerdi acaba? Olasılıkları tahmin edebiliyordum ve hepsi o kadar da kötü görünmüyordu.

28

Sonunda gelinle tanıştırıldım. Bir zamanlar üzerimde sabahlıktan başka bir şey olmadan, yanımda kocam olmayan ve yine üzerinde sadece sabahlık taşıyan bir adamla yabancılarla tanışmaya asla yanaşmazdım. Tuhaf bir şekilde, hayatımın son zamanlardaki haliyle kıyaslanınca bu durum o kadar önemsiz kalıyordu ki umursamadım bile.

Lisa mavi gözlerini kırpıştırarak bana baktı. Geceye başlarken yüzünde olan makyaj şimdi gözyaşlarına ve Jason'ın ona verdiği ıslak elbezine teslim olmuştu. Yüzüne dökülen ıslak sarı saç tutamlarının arasından gözlerini kırpıştırarak bana bakıyordu. Makyajsız on iki yaşında falan gösteriyordu ama Jason'ın yaşlarında olması gerektiğini tahmin edebiliyordum. Yine de hiç yirmilerinde görünmüyordu.

"Tanıştığımıza sevindim, Lisa," dedim otomatikman.

Hafifçe kızararak bakışlarını yere indirdi. "Çok utanıyorum."

Jason, sabahlığın kendisini örtmesine dikkat ederek onun önüne çömeldi. "Sorun değil, Lisa, geri döndüğümü bilmiyordun ve muhabirler sana yalan söyledi."

"Ve sarhoştum," dedi kısık sesle.

O da var, diye düşündüm. "Muhabirler yalan mı söyledi, yoksa seninle şu Summerland'i birbirinizden ayıramıyorlar mı gerçekten?"

Lisa ve Jason dönüp bana baktıklarında ayna etkisi şaşırtıcıydı. Gerçekten çok benziyorlardı.

"Birbirlerine o kadar benziyorlar ki," dedi Lisa.

Trish yanımıza geldi. Yüksek topuklularıyla hepimize yukarıdan bakıyordu. "Keith'i görene kadar bekle, benzerliği görünce çok şaşıracaksın. İnan bana, Summerland ailesinin ikizleri değil de üçüzleri varmış gibi görünüyorlar."

Jason ayağa kalktı. "Evet, Söz'de herkes çok fazla akraba evliliği yapıyor."

"Söz?"

"Summerland'in Asheville'deki tepelerde yaşayan küçük dini topluluğuna verdiği isim buydu. Tam adı Tanrı'ya Söz."

"Püriten isimleri gibi mi? Ölüm vadisinden geçen Smith gibi?"

Jason gülümseyerek başıyla onayladı. "Evet, öyle de denebilir ama artık kısaca Söz deniyor."

"Okula hala Söz Okulu diyorlar," dedi Lisa kendini toparlamak için bir bahane arıyormuş gibi.

"Soyunun Jedediah'ya dayandığını kanıtlayabilirsen hala ücretsiz devam edebiliyorsun," dedi Jason.

"Anlaşılan anne tarafın eski Jedidah'ya dayanıyor," dedim.

"Benimki, Lisa'nınki ve diğer birçoklarınınki."

Yani Keith ve Lisa akraba evliliği yapan kuzenler miydi? Gerçi bu beni hiç ilgilendirmezdi. Birinci derece kuzenlerin evliliği dışında çoğu eyalet bunu umursamıyordu bile. Beni vampirler tarafından yenmiş dini fanatikler ve atalardan daha fazla ilgilendiren bir şeye odaklanmaya karar verdim.

"Lisa sarhoş olmasına rağmen senin Jason olduğunu anladı," dedim. Pekala, nazik davranmaya çalışıyordum çünkü asıl sormak istediğim soru şuydu: *Neden seni çıplak görünce Keith olmadığına ikna oldu?* Ama bunu sormanın kibar bir yolunu bulamamıştım.

Jason donuk bir şekilde sırıttı.

Eskiden olsa ona o sırıtık suratını dağıtmak ister gibi bakardım ama artık alışmaya başlamıştım. Zaman içinde, o sırıtışı silmek için yapabileceğim bir şey olmadığını da anlamıştım.

Lisa yine kızardı ve geveledi. "Ben... Keith... O... Ben..." Aniden ayağa kalkınca olduğu yerde sallandı.

Jason'la ikimiz kızı hemen kollarından yakaladık.

"Banyoyu kullanabilir miyim lütfen?"

"Ben onu götürürüm," dedi Trish. Lisa'yı kollarımızdan alıp açık banyo kapısına doğru yürüttü. Lisa'nın banyoda bir yere kusmamasını umuyordum ama Jason'la yalnız kaldığımıza da sevinmiştim. Gerçi kapıda duran iki sivil korumayı görünce pek de yalnız olmadığımızı anladım.

Kapı kadınların arkasından kapanana kadar bekledik, sonra Jason'a döndüm. "Anladığım kadarıyla lisedeyken Lisa'yla çıkıyormuşsunuz."

Başıyla onayladı. "Çıkıyorduk." Benim sormamı istiyordu. Pekala.

"Seni çıplak görünce hemen tanıdı, Jason. Bunun nedeni ne? Giysileriniz çıkınca sen ve Summerland'ler pek benzemiyor musunuz?"

"Sana sordurduğum için kızgınsın," dedi sırıtarak.

"Kızmadım, sadece aptalca şeyler yüzünden utanmaktan bıktım. Sorumu cevapla."

"Ben tıraş oluyorum."

"Anladığım kadarıyla Keith de öyle."

"Yüzümden bahsetmiyorum."

Oh! "Yani sen okuldayken de mi tamamen tıraş oluyordun?"

"Hayır, ama dans resitallerinde vücut tüylerimin görünmemesine yetecek kadar tıraş oluyordum. Striptizciliğe başladıktan sonra tamamen tıraş olmaya başladım. Tıraş olduğum için diğer çocuklar benimle sürekli alay ederdi, bir de şimdi görseler ne derlerdi diye merak etmekten kendimi alamıyorum." Başını iki yana salladı. "Lisede hoşuma giden şeyler vardı ama diğer konuları hatırlamak bile istemiyorum."

"Aynen," dedim.

Kapı vuruldu. Sivil korumalardan biri dönüp kısık sesle kapının diğer tarafındaki kişiyle konuştu ve sürgüyü çekmek için uzandı.

"Dur!" diye seslendim.

Elini sürgüden çekmeden bana baktı. Kahverengi gözlü, koyu kumral saçlıydı. Gözleri sert ve boş bakmaya çalışıyordu ama bunu yapmakta henüz acemiydi.

"Bizim odamız. Buraya kimin girip çıkacağını biz söyleriz."

Kumral Saçlı yanındaki ortağına baktı. O da gençti ve saçları o kadar kısa kesilmişti ki neredeyse kafa derisini görebiliyordum. Açık renk gözlerine, ince metal çerçeveli bir gözlük takmıştı. Saçları bana eski bir asker olduğunu düşündürüyordu. Ama son kararımı vermeden önce, saç biçiminin başka herhangi bir şeyle desteklenip desteklenmediğini görmem lazımdı.

Asker Tıraşlı hafifçe omuz silkti.

"Gelenler Peterson ve valinin adamı," dedi Kumral Saçlı.

"Valinin adamı mı? Chuck mı?" diye sordum.

Yine birbirlerine baktılar ve sonra ikisi aynı anda başıyla onayladı.

Jason'a baktım. Korumanın Chuck'tan valinin adamı diye söz etmesi benim düşündüğüm kadar tuhaf mıydı?

Jason omuz silkti. "Sanırım girmelerine izin vermeliyiz, sonuçta onları biz çağırdık."

Haklıydı. Kapının yanında duran korumalara başımla işaret verdim. "İçeri alın."

Korumalar yine birbirine baktı. "Sizden emir almadığımızı biliyorsunuz," dedi Asker Tıraşlı.

"Pekala, çocuklar, önce isimlerinizi söyleyin."

Yine birbirlerine baktılar. Herhangi bir soruyu cevaplamadan önce bunu hep yapıyorlar mıydı, yoksa sadece kafalarını mı karıştırmıştım?

"Shadwell," dedi Asker Tıraşlı.

"Rowe," dedi Kumral Saçlı.

"Shadwell ve Rowe ha?" Yanımızda uzun süre kalırlarsa onlara Shad ve Rowe demekten kendimi alamayacağımı biliyordum çünkü çok komikti.

Jason beni iyi tanıyordu, uzanıp koluma dokundu. "Nazik ol."

Bu kez ben sırıttım ama kahkahamı bastırmayı başardım. Daha sonra ne zaman istesem sinir bozucu olabilirdim, bunda gayet başarılıydım zaten. "Pekala, çocuklar, işte anlaşma: Benden emir almadığınızı söylüyorsunuz, tamam, biz de sizden emir almıyoruz. İşbirliği yapmanın bir yolunu bulmalıyız, yoksa önümüzdeki birkaç gün çok sevimsiz geçecek."

Kapı daha sert vuruldu. Duyduğum sesin Chuck'a ait olduğunu biliyordum. "Kapıyı açın!"

"Artık kapıyı açabilir miyim?" diye sordu Rowe söylediklerimden hiç etkilenmediğini belli eden bir sesle.

"Elbette," dedim. Yapmasını istediğim şeyleri yaptığı sürece benden etkilenip etkilenmemesi umrumda değildi.

29

Peterson ve Chuck kavga ediyordu. Bir bakıma. Bağırıp çağırmıyor ya da yumruklaşmıyorlardı, o kadar medeniyetten uzakmış gibi davranmıyorlardı ama birbirlerine kızgınlardı. Konuşma tarzları, beden dilleri, birbirlerine bakmak zorunda kaldıklarında kendilerini kontrol etmeye çalışmaları... Konu bizimle, belki de Lisa'yla ilgiliydi. Trish onu banyodan çıkardığında Lisa solgun ama öncekinden daha iyi görünüyordu. Hatta saçlarını taramış ve atkuyruğu yapmıştı.

"Ben Lisa'yı partiye geri götüreceğim," dedi Trish.

Herkes bunun iyi bir fikir olduğunu kabul etti.

Lisa, Jason'ın kolunu tuttu. "Partiye gelmelisin..." Dönüp bana baktı. "İkiniz de gelmelisiniz. Lütfen. Partideki kızların çoğu okuldan. Seni görmek hoşlarına gider, Jason. Yeni kız arkadaşınla da tanışmak isteyeceklerinden eminim."

Lisa'nın bekarlığa veda partisine gitmeyi *hiiiiiç* istemiyordum. Ama Jason'ın ne diyeceğinden emindim ve beni hayalkırıklığına uğratmadı. "Önce giyinmemiz gerek."

"Tabii, tabii," dedi Lisa ve o zarif yüzünü ona çevirdi. "Ama geleceksiniz, değil mi?"

Jason başıyla onayladı ve bakışlarından hiç hoşlanmadım. Bir erkeğin başka bir erkeğin nişanlısına böyle bakmaması gerekirdi. Tamam, ben de bu düğünü bozmak istemiştim ama bu şekilde değil. Bu çok kötü bir fikirdi.

Chuck aklımdan geçeni okumuş gibi araya girdi. "Bu çok kötü bir fikir, Lisa."

Lisa ona döndüğünde bakışları bana iki şey söyledi. Birincisi, Chuck'tan hiç hoşlanmıyordu. İkincisi, kızda sandığımdan daha fazla kişilik vardı. O mavi gözleri aniden kararlılıkla parlamaya başlamıştı ve yüzündeki mahcubiyetin birazı anında silinip gitmişti.

"Partime kimlerin geleceğine ben karar veririm. Sen ya da müstakbel kocamın ailesi değil. Ben!"

Chuck tartışacakmış gibi bir nefes aldı.

"En iyisi kavga etmeyelim," dedi Trish.

Chuck ona dönüp kaşlarını çattı.

"Ben kavga filan etmiyorum," dedi Lisa. "Chuck sadece bir eleman. Emrimde çalışanlarla niye kavga edeyim?" Bunu çok soğuk ve sert bir şekilde söylemişti. Chuck'ın yüzündeki ifade, sabahlığın cebindeki silahıma dokunmak istememe neden oldu. Chuck'la Lisa'nın duyguları karşılıklıydı. İkisi de birbirinden hiç hoşlanmıyordu. İlginç.

"Pekala," dedi Trish. "Pekala. Ama önce seni partiye geri götürelim. Diğer kızlar bize ne olduğunu merak edecek." Sadece ses tonu bile son birkaç gündür bir sürü şeyi

idare etmek zorunda kaldığını gösteriyordu. Lisa'nın alkol sorunu olup olmadığını merak ettim. Bu cidden kötü olurdu.

Lisa, Jason'ın kolunu bırakmıyordu. O mavi gözlerini gözlerine dikmiş, bir saniye bile ayırmıyordu. "Partime geleceksiniz, değil mi? Sen ve -Anita'ydı, değil mi?- geleceğinize söz verin. Diğer kızlar çıldıracak."

"Kimler var?" diye sordu Jason.

"Bütün Jennifer'lar orada," dedi Lisa sırıtarak. Jason'ın tarzında bir gülümseme değildi ama bir hayli yakındı.

Jason da sırıttı. "Hepsi mi?" diye sordu.

"Hepsi: Jen, Jenna ve J.J." İki eliyle Jason'm koluna yapıştı. "Ve Ashely... Kris. Ah, en azından gelip merhaba demezsen beni öldürürler."

Jason tam da yapmasından korktuğum şeyi yapıp başıyla onayladı. "Önce giyinelim. Eminim buradan biri bizi senin bekarlığa veda partine getirmekten mutluluk duyacaktır." Bu son vurgusu neredeyse Jason için bile fazla art niyetliydi çünkü adamlardan hiçbirinin onun partiye katılmasını istemediğini gayet iyi biliyordu. Tanrım, o partiye gitmesini ben de istemiyordum ama tamamen farklı bir nedenle. Ben sadece bir partiye gitmek istemiyordum.

Lisa bir elini Jason'ın kolundan çekip benim elimi yakaladı. "Lütfen, Anita, korkunç davrandığımı biliyorum. Sanırım düğün heyecanından. Ama lütfen Jason'ın gelmesine izin ver. Ve lütfen sen de onunla birlikte gel. Deli karının teki olmadığımı kanıtlamam için bana bir şans ver lütfen."

Lisa'nın yüzüne baktım. Bir elliden kısa gibi görünüyordu. Genellikle insanlara tepeden bakamazdım. Ama ha-

yır dememi zorlaştıran şey kızın ufak tefek olması değildi. Bakışlarıydı. Aslında ona da karşı koyabilirdim. Asıl sorun, Jason'ın bakışlarıydı. Gitmek istediğini görebiliyordum. Eski arkadaşlarını görmek istiyordu. Eh, ailesiyle tanışmıştım. Aileyle kıyaslandığında birkaç eski arkadaş neydi ki? Kendimi buna inandırmaya çalıştım ve sonunda ben de partiye katılacağımıza söz verdim.

30

Kalabalıktan kurtulduktan sonra yaptığımız ilk şey duş almak oldu. Seks o kadar iyiydi ki iyi bir antrenman sonrası gibi duş gerektirmişti. Temizlenip toparlanırken Shadwell ve Rowe'u odadan çıkarmak istedik ama bunu kabul etmediler. Dolayısıyla biz sırayla duşa girerken odamızda iki yabancı ve silahlı adam oturuyordu. Neden mi sırayla yıkandık? Çünkü yeni tanıştığım iki silahlı adamın otel odamızda kendi başlarına kalmasını istememiştim. Paranoyak mı? Kim, ben mi?

Bir eyaletin en zengin adamlarından birinin ve başkanlığa oynayan bir adamın gelini olacak bir kızın bekarlığa veda partisine giderken ne giyersiniz? Yanımda kaliteli iş giysileri, rahat kıyafetler ve kendimi korumak için bolca da silah getirmiştim. Silahlar dışında her şeyle ilgili seçenekler sınırlıydı.

Söz konusu Jason'ın arkadaşları olduğundan seçimi ona bıraktım. Biliyorum, bir parti için giyinirken bir erkek arkadaşıma danıştığımı kızlar birliği duysa üyelik kartımı iptal ederlerdi ama hey, kendi halime bırakılırsam kot pantolon, tişört, koşu ayakkabıları ve bir yedek silah tercih ederdim. Belki fazladan bir çift bıçak da alabilirdim.

Jason bu bekarlığa veda partisinin kontrolden çıkacağını sanmıyordu ama katıldığım son bekarlığa veda partisini iyi hatırlıyordum. Arkadaşım Catherine'indi ve ipin ucu o kadar kaçmıştı ki o gece başlayan olaylar yüzünden neredeyse ölüyordum.

"Bu partide vampir striptizciler olmayacak, Anita," dedi Jason. "Sanırım ikimiz birlikte, normal insanlarla başa çıkabiliriz."

Haksız sayılmazdı ama... uzlaşmamız gerekti. Browning'imi gizli yerinden alıp belimin arkasındaki normal kılıfına koydum. Kıpkırmızı bir tişört ve kotumun üzerine güzel bir siyah ceket giydim. Rozetim ceketimin cebindeydi. Nike'larımın yerini bir çift kısa bot aldı. Ceketimin kollarının altındaki iki bilek kılıfına da bıçaklarımı gizledim.

Jason itiraz edince ona gerçeği söylemiştim. "Ceketimi çıkarmayacağım veya silahımı göstermeyeceğim. Dolayısıyla bıçaklarımı da alabilirim."

"Omurgana yapışan büyük bıçağını almadın, değil mi?"

"Hayır," dedim. "Onu evde bıraktım. Ailenin o kadar tehlikeli olduğunu düşünmemiştim."

Shadwell ve Rowe'u yine odadan çıkarmayı denedik ama doğrudan bir emre itaatsizlik edemeyeceklerini ve eğer yerlerinden ayrılırlarsa işlerini kaybedeceklerini söylediler.

Pekala, pazarlıkları izlemişlerdi. Profesyonel koruma ifadesizliklerini sınırına kadar zorlamışlardı sanırım. En azından Rowe birkaç kez gözlerini iri iri açmıştı. Jason ve ben sırayla banyoya girip giyindik.

Sonunda giyinmiş, silahlanmıştım ve odadaki mor koltuklardan birine oturmuş, Jason'ın giyinmesini bekliyordum. Haçımı komodinden çıkarmıştım ve tişörtümün üzerinde gayet belirgin şekilde görünüyordu. Asıl görünmeyen, tişörtümün altındaki tılsımdı. Onu da neredeyse daima üzerimde taşırdım. Haç kötü vampirlere karşı dini bir sembol ve korunmaydı. Antik tılsım ise sadece tek bir vampire karşı koruma sağlıyordu. Birkaç ay önce benimle ilgilenmeye başlayan, tüm vampirlerin anasına, Vampir Ana'ya karşı. Tılsım o kadar antik bir metalden yapılmıştı ki sert bir yüzeye bastırdığımda bükülüyordu. Üzerinde hiçbir insanın okuyamayacağı kadar eski ve sihirli semboller vardı. Ama okuyabilen vampirler vardı çünkü bana bunu onlar vermişti. Marmee Noir'ın ölüleri kaldırma gücümü kullanarak kendini uyandırmasını ve yine kraliçeleri olmasını engellemek için bana bu tılsımı vermişlerdi.

Shad ve Rowe bana bakmamaya çalışıyordu. Buckingham Sarayı'nın önündeki muhafızların yaptığının hafif bir türevi gibiydiler. Görev her şeyden önce gelirdi ve diğer hiçbir şeyin önemi yoktu. Onları rahat bırakabilirdim ama birincisi, bir kızdım ve bu da sessiz bir odada herhangi biriyle konuşma zorunluluğu duyacağım anlamına gelirdi ve ikincisi, zincirlerini bir kez daha çekiştirmek istiyordum. Belki de Jason'la çok uzun süre takılmıştım.

"Ordudan ayrılalı ne kadar oldu, Shadwell?" diye sordum.

Yüzü değil ama bedeni tepki verdi, omuzları ve omurgası gerildi. "Saçım mı?" dedi.

"O ve sivil gibi davranmaman."

Tel gözlüklü gözlerini bana çevirdi. Dostça bir bakış değildi ama düşmanca da sayılmazdı, daha çok nötrdü. "İki yıl."

Rowe bana baktı.

Gülümsememeye çalıştım. Tanrım, çocuk hala çok parlaktı. "Seni çıkaramıyorum, Rowe. Asker veya polise benzemiyorsun ama senin de sivil olduğun söylenemez."

Gözleri parladı. "Evet, gizli görevdeydim."

"Polis mi, federal mi?"

"Bilmek için ölüyorsun, değil mi?" dedi.

Shad ona bir bakış attı. "Sakın," dedi.

Rowe gülümsemeyi bıraktı ama gözleri hala parlıyordu. Demek Shadwell onun üstüydü.

"Sakın ne?" diye sordum.

"Sizi korumamız gerekiyor, yarenlik etmemiz değil."

"Yarenlik etmek ha?" dedim gülerek. "Yarenlik etmek. Bu sözü uzun süredir duymamıştım."

Shadwell bana kaşlarını çatarak baktı. "Bu doğru bir ifade."

Başımla onayladım ve ciddileştiğimi belli etmemeye çalıştım. Ama Rowe'la göz göze geldiğimizde zorlandım. Bastırmaya çalıştığı gülüşü gözlerinden taşıyordu. Ağzının kenarı seğiriyordu. Bakışlarımı kaçırmak zorunda kaldım.

Shadwell bunu sezmişti, Rowe'a sert bir bakış attı. Rowe kahkahasını gizleyebilmek için sahte bir öksürük krizine tutuldu.

"Seni gizli görevden uzaklaştıran neydi, Rowe?" diye sordum.

Hala öksürük krizinden kurtulmaya çalışırken cevap verdi. "Mizah duygum."

Ciddi olup olmadığını anlamak için ona baktım. Mizah duygusu yüzünden başı derde girdiği için kovulduğunu veya en azından istifa ettiğini anlatmaya mı çalışıyordu?

"Rowe," dedi Shadwell, "senin geçmişini bilmesi gerekmiyor."

"Evet, efendim." Rowe kapının yanındaki esas duruşuna geri döndü ama bakışları ve ağzının hafif kıvrımı bunda pek de samimi olmadığını gösteriyordu. Rowe'un amirleriyle başının nasıl derde girmiş olabileceğini anlamaya başlıyordum.

Shadwell ikimize de sert gözlerle baktı. Bu gerçekten sağlam bir bakıştı. Kötü adamlar bu bakış karşısında sendeliyor olmalıydı ama ben kötü adam değildim. Sadece bu korumaların odamızda ne aradığını merak eden biriydim. Biraz abartılı gelmişti.

"Pekala, Shadwell, sen ve Rowe bütün gece odamızda mı duracaksınız?"

"Hayır."

"O zaman neden şimdi duruyorsunuz?"

"Çünkü bize bu emredildi," dedi.

Rowe'un dudakları yine seğirdi. Mizah duygusu güçlü olan biri onları birbiriyle ortak yapmıştı.

"Kapının bu tarafında olmanız biraz tuhaf değil mi? Yani sonuçta tehlike dışarıda, içeride değil ki."

Shadwell kaşlarını çattı ve sonra yine yüzünü yumuşattı. "Ben emirlere uyuyorum, Bayan Blake."

"Ajan Blake," dedim çünkü Shadwell'e benim de sivil olmadığımı hatırlatmakta yarar görmüştüm.

Bir an bana baktı ama sonra bakışlarını tekrar boşluğa çevirdi. "Gerçekten bir federal polisseniz o zaman emirlere uymamı da anlarsınız."

Bu beni güldürdü. "Aferin sana, Shadwell. Bir federal polissem demek. Sana öyle olduğuma garanti veririm ve zaten rozetimi de gördün. Ama gerçek olduğuma inanmıyorsun, değil mi? Yani biri beni bu göreve getirdi ama gerekli eğitimi almadım, bu yüzden de gerçek polis değilim, öyle mi?"

"Ben öyle bir şey demedim."

"İma ettin," dedim ve sesim artık dostça değildi.

"Shadwell'le kavga etmeye mi çalışıyorsunuz?" diye sordu Rowe meraklanarak.

Omuz silktim ve omzumdaki kılıfın izin verdiği ölçüde rahat edebilmek için arkama yaslandım. "Belki. Ve eğer bunu yapıyorsam özür dilerim. Biraz sıkıldım, biraz gerildim ve gerçekten ama gerçekten şu partiye gitmek istemiyorum."

"Kötü bir fikir," dedi Shadwell.

"En kötüsü," dedim.

Bana baktı. "O zaman neden gidiyorsunuz?"

"Çünkü Jason gidiyor ve benim de eşlik etmemi istiyor."

Shadwell başıyla onayladı. "Karım da sosyal biridir. Bense partilerden nefret ederim."

Shadwell, Rowe'a bağırmasına neden olan şeyi az önce kendisi yapmamış gibi davranmaya çalıştım. "Evet. Ama eminim karın seni yabancı erkeklerin giysilerini çıkardığı partilere sürüklemiyordur."

"İçerideki arkadaşınızın partinin o kısmına kalacağını sanmıyorsunuz, değil mi?" diye sordu Shadwell.

Omuz silktim ve oturduğum yerde doğruldum. "Kalabilir."

İki adam birbirine baktılar. Rowe bile bunu komik bulmamış gibiydi. Ama sonra elinde değilmiş gibi sırıttı. "Son defasında erkek striptizciler gördüğümde biri bana kucak dansı yapıyordu."

İkimiz de ona baktık. Rowe omuz silkti ve eski polislerden pek beklenmeyecek şekilde kızardı. "Bir eşcinsel seri katil olmaya karar vermişti de. Bütün kurbanları o kulübe gidiyordu." Yine sırıttı. "Gizli görev timinde bu işi yapacak kadar erkekliğine güvenen tek kişi bendim."

Bu sözlerin ardından banyo kapısı açıldı. Jason gözlerine uygun renkte mavi bir tişörtle dışarı çıktı. Şimdi gözlerinin maviliği daha da vurgulanmıştı. Tişört üzerine o kadar iyi oturuyordu ki bütün kasları belli oluyordu. Kotu da dardı ve tam oturuyordu. Üzerine siyah bir kumaş ceket giymiş, ayağına botlarını geçirmişti. Böylece yarı profesyonel yarı kulüp tarzında bir görüntü kazanmıştı. Ama çok yakışıklı görünüyordu ve bunun farkındaydı. Lezzetli olmayı planlayarak giyinmişti. Partiden biriyle çıkmayı düşünmüyor olabilirdi ama onu görmelerini istiyordu. Tanrım, oradaki bütün kızlarla flört edecekti.

31

Büyük bıçağımı ve onu bir tabancayla birlikte taşımamı sağlayan özel deri kılıfı evde bırakmıştım. Ama silahları birleştirerek taşımamın nedenlerinden biri, vampir avlama setimi yanımda getirmek zorunda olmamdı. Neden mi? Çünkü federal polis programının doğaüstü masasının tüzüğü değişmişti. Şimdi yolculuğa çıktığımızda kişisel bir konu bile olsa, hepimiz yakınlarda acil bir durum olduğu takdirde hazır olabilmek için bütün malzemelerimizi yanımızda taşımak zorundaydık. Bu yeni tüzük, iş arkadaşlarımdan biri, yerel polisler için bir vampir avına dönüşen bir aile tatiline çıktığında oluşturulmuştu. Av kötü gitmişti ve sunduğu raporunda, sorunun nedeninin setini evde bırakması olduğunu açıklamıştı. Malzemelerine ihtiyacı vardı. Hepimizin yok muydu?

Dolayısıyla bu, yanımda çok tehlikeli eşyalar olduğu anlamına geliyordu. Ticari bir uçuşta uçağa binmeme asla izin vermeyecekleri eşyalar. Rozetim olsa bile. Yanımdakiler her zamanki şeylerdi: Yedek silahlar, yedek cephane, kazıklar, kutsal su, kutsal ekmek, yedek haçlar. Bazen Hıristiyan olmayan yerel otoritelerle çalışmak zorunda kaldığım ve herkesi kutsal bir eşyayla silahlandırmak iyi olduğu için, başka dinlere ait kutsal eşyalar da taşıyordum. Eğer birkaç ateistle karşılaşırsanız iyi silahlanmış olmaları için dua edin ama onlara dua ettiğinizi sakın söylemeyin. Bazılarının hiç mizah anlayışı yoktur.

Ama bir uçaktan atılmamı veya ulusal güvenlik sorgu odasına alınmamı sağlayacak asıl şeyler, Heckler&Koch MP5 ve fosforlu el bombalarıydı. El bombalarını hiç kullanmamıştım ama arkadaşım Edward, diğer adıyla Ted Forrester -doğaüstüler masasından başka bir ajan- el bombalarının harikalar yarattığını söylemişti. Açıkçası ben bütün el bombalarından korkardım ama suda bile yanan bir şey, her türde hortlak için gerçekten kötü haber demekti. Öldürmesi vampirlerden daha zor olan zombiler üzerinde bile etkili olurdu. Hükümet bütün oyuncaklarıma ihtiyacım olduğunu söylüyordu ve dolayısıyla ben de hepsini yanımda taşımak zorundaydım. Şeey, hepsini değil, tamam. Edward'ın bana lav tabancası kullanmayı öğretme ısrarlarına karşı koyabilmiştim çünkü onlar gerçekten ödümü patlatıyordu.

Kısacası hep birlikte resepsiyon masasına uğramak zorundaydık. Shad ve Rowe bunu yapmak zorunda olmamdan hoşlanmamışlardı ama ne kadar ciddi olduğumu anladıklarında, yeterli sayıda üniformalı korumanın etra-

fımızda bir çember oluşturarak bizi lobiden çıkarmasını emrettiler. Lobide kameralarla karşılaşana kadar bunun abartı olduğunu sanmıştım. Kimseyle göz göze gelmemek için güneş gözlüğümü bile taktım. Film yıldızlarının bunu neden yaptığını artık anlıyordum.

Güvenlik görevlileri etrafımızda bir duvar oluşturduklarında, masanın arkasında oturan nazik kadına rozetimi göstererek çantamda bazı hassas eşyalar olduğunu ve odada bırakmak istemediğimi açıkladım. Her şey bu kadar tuhaf hale gelmeden önce olsa bunu yapabilirdim ama şimdi biz yokken muhabirlerin odamıza daldığını ve bu eşyaları bulduğunu düşünmek bile istemiyordum. Silahlarımla oynamaları bir yana, fosforlu el bombalarıma dokunduklarını düşünmek bile istemiyordum.

İsim etiketinde *Bethann* yazan hanım bize memnuniyetle yardımcı oldu. Hatta çantayı devasa kasaya Jason'la birlikte taşımamıza bile izin verdi. Gözünü kırpmamasına veya tek bir soru bile sormamasına bakılırsa, 'hassas' eşyaları olan tek müşteri ben değildim. Ama küçücük tek bir çantanın içinde bu kadar ateş gücü taşıyan tek kişi olduğumdan emindim.

Çanta kasaya konduktan ve ikimiz de Bethann'la tokalaştıktan sonra, hep birlikte dönüp asansörlere yürüdük. Muhabirler arkamızdan bağırıp duruyordu. "Kasaya ne koydunuz?" Bazıları hala "Keith" diye sesleniyordu ama artık aralarında doğru isimleri kullananlar da vardı.

"Jason, Jason, Jean-Claude'la konuştun mu?"

"Anita, Jason yatakta vampirlerden daha mı iyi?"

Bu soruların hiçbirine aldırmadık. Daha önce felaketle sonuçlanan basın toplantımız bize dersimizi vermişti.

Basın, ikimizin de nasıl başa çıkacağımızı bilmediğimiz bir tehlikeydi. Amatör ligde gerçekten iyiyken aniden karşınızda profesyonel futbolcuları bulmak gibiydi. Bu bizi aşıyordu, o kadarını anlamıştık.

Üniformalı güvenlik görevlilerinin çoğu, muhtemelen diğer müşterilerin basın mensuplarından rahatsız olmadan gelip geçmesini sağlamak için lobide kaldı.

Shad ve Rowe bizi arkalarına alarak kapının yakınında durdu. Takım elbiselerinin çizgilerine baktığımda herkesin silahının yerini keşfettim. Shad cebinde fazladan bir şey taşıyordu ve Rowe'un da ayak bileğinde bir silahı vardı. Onun küçük bir tabanca olduğuna bahse girebilirdim ama cepteki mutlaka tabanca olmak zorunda değildi, bir sürü şey olabilirdi. Bu da bir sürü olasılık demekti.

Jason bana doğru eğilerek fısıldadı. "Seni onları süzmekle suçlardım ama silahlara bakıyorsun, değil mi?"

Başımla onayladım.

Tek koluyla bana sarıldı ve neredeyse güler gibi bir ses çıkardı. Gözleri beklentiyle parlıyordu.

"Bu kızların kaçı eski arkadaş?" diye sordum fısıltıyla.

"Hepsi."

"Kaçı eski sevgili?"

Sırıttı. "Çoğu."

"Harika."

Bana daha sıkı sarıldı. "Uslu duracağım, söz."

"Sen her zaman uslusun, Jason," dedim yüksek sesle, "ama davranışlarına dikkat edecek misin?"

Bana bir bakış attı ve bu kadarı yeterliydi. Deneyecekti ama hayır, dürüst cevap koca bir hayırdı. Asansör dururken içimi çekip duvara yaslandım. Elbette en üst kata çıkmış-

tık. Zenginler ve güçlüler nedense daima binaların tepelerini tercih ediyordu. Daha yüksekte olmanın daha sert düşmek anlamına geldiğini onlara kimse söylemiyor muydu?

32

Asansörden önce Shadwell indi. Rowe bizimle kaldı. Korumalarla tartışmaktan artık sıkılmıştım. Shadwell güvenli olduğuna karar verdiğinde başını sallayıp kenara çekildi ve Rowe bize ilerlememizi işaret etti.

Bu şimdiye kadar sergiledikleri en profesyonelce koruma hizmetiydi ve bu yüzden biraz gerilmiştim. Keith Summerland'in hayatına yönelik bir tehdit mi vardı? Eğer öyleyse, Jason'ın onunla benzerliği ciddi bir sorun yaratabilirdi. Belki de aniden başımıza koruma dikmelerinin birden fazla nedeni vardı. Lanet olsun!

Koridordaki kapılardan birinin önünde Peterson dikiliyordu. Chuck telaşlı bir tavırla ve kısık sesle onunla konuşuyordu. Demek ikisi ortadan kaybolduklarında buraya gelmişlerdi.

Chuck dönüp Jason'a bir bakış attı. Dostça ya da düşmanca değildi ama iyi bir bakış da değildi. Sanki Jason'ın kimliğini, içeriğini ve ne anlama geldiğini anlamaya çalışır gibiydi. Bu bakıştan hoşlanmamıştım. Chuck'ın Jason'la ilgili çok fazla düşündüğünü gösteriyordu. Bu şehirden bir gün sonra ayrılacaktık. Oysa bu bakış, yirmi dört saat içinde çekip gidecek biri için fazla ciddiydi.

Chuck silahının şişkinlik yaptığı noktada ceketinin kumaşını düzeltti ve yanımızdan geçip asansöre doğru yürürken omzunun üzerinden konuştu. "Ben geri dönene kadar top sende, Peterson."

"Teknik olarak benim amirim değilsin, Ralston."

Hım, Chuck'ın bir soyadı vardı demek. Ama Peterson ona herhangi bir isimle hitap etmekten memnun görünmüyordu.

Chuck orada değilmişiz gibi yanımızdan geçip gitti. Üniformalı güvenlik görevlisi, kendisine emredilmiş gibi asansörün kapılarını açık tutuyordu.

"Tabii eğer hoşlanmıyorsan, Peterson, valiyi ara ve bak bakalım bu gece kontrolün kimde olduğunu düşünüyormuş."

Peterson yüzünü ifadesiz tutmaya çalışıyordu ama ellerini açıp kapıyordu. Birini gördüğümde öfkeli olup olmadığını anlardım. Biz Shadwell ve Rowe'un gözetimindeyken bu ikisi arasında neler olup bitmişti acaba? Bir şeyler dönüyordu ve asıl soru bunun ne olduğuydu. *Beni ilgilendirmez.* Bunu bir mantra gibi zihnimde tekrarlayıp duruyordum. Jason, Chuck'la dalaşmamam için benden söz almıştı ama Tanrım, zincirini çekiştirmemek için kendimi zor tutuyordum.

Ve iyiydim. Chuck'ın asansöre binmesine izin verdim. Kapılar kapandığında tek kelime bile etmemiştim.

Jason elimi sıktı ve yanağımdan öptü.

"Bu ne içindi?" diye sordum.

"Uslu durduğun için. Nedenini bilmiyorum ama Chuck sanki seni kızdırmak ister gibiydi."

"Sen de, Bay Otoparkta Beni Öpen."

Jason neredeyse utanmıştı ki bu pek sık görülecek bir şey değildi. Bunu nadir bir hediye olarak görüyordum ve şimdi Peterson'la karşı karşıya kalmıştık. Onunla dalaşmak istemiyordum, adam zaten yeterince sıkıntılı görünüyordu. Belki de hastanede bize nazik davrandığı içindi.

Shadwell ve Rowe hala bizimle birlikteydi. Shadwell asansörden inişimizde öyle çok ciddi davranana dek, bizi sadece basından korumak için ve Summerland'leri utandıracak bir şey yapmamızı engellemek için yanımızda dolaştıklarını sanıyordum. Fakat asansörden inişimiz sırasında fazla profesyonellerdi. Chuck'a bulaşmak istemesem de neler olduğunu bir şekilde öğrenmek zorundaydım.

"Yarım saatiniz var... eğlence gelene kadar." *Eğlence* kelimesini sanki canı yanıyormuş gibi söylemişti.

"Sonra bizi dışarı mı atacaksınız?" diye sordum.

Başını iki yana salladı. "Sadece Bay Schuyler'ın o zaman ayrılmayı tercih edeceğini düşündüm. Ama hayır, partiden ne zaman ayrılacağınız konusunda herhangi bir emir almadım." Yine sesinde hoşnutsuzluk vardı.

"Partiye gelmemiz sorun olduysa üzgünüm," dedi Jason.

Peterson şaşırmış gibi göründü ama kendini toparladı. "Sanırım bunda samimisiniz. Keith'e benziyor olabilirsiniz ama onun gibi davranmıyorsunuz."

Shadwell ve Rowe, Peterson'ın bu kadar samimi olmasına alışık değillermiş gibi gerildiler.

Jason gülümsedi. "Bu şimdiye kadar bana söylenen en nazik sözlerden biri."

Bunun doğru olmadığını biliyordum ama Peterson'ı gülümsetti ve sanırım Jason'ın istediği de buydu. Jason elinden geldiğinde herkesi memnun etmeye çalışırdı.

Arkamızda bir kapı açıldı ve Jason'ın kardeşleri gibi görünen bir grup sarışın kadın "Jason! Jason!" diye bağırarak mutlulukla üzerine atıldılar. Onu odaya çektiler ve Jason gülerek içeri girdi.

Ben korumalarla birlikte koridorda kalmıştım. Peterson bana baktı. Ne yapacağımı merak ettiği belliydi. Kıskanacağımdan mı endişeleniyordu? Bizi burada istememesinin bir nedeni de bu muydu?

Rowe kahkahasını bastırmaya çalışarak bir öksürük krizine daha tutuldu.

"O öksürüğünü geçirmenin bir yolunu bulmalısın," dedi Shadwell ciddi bir sesle.

Hepsine gülümsedim. "Sorun değil, çocuklar. Jason onlarla flört ediyor diye kıskançlık edecek değilim. Benim için sakıncası yok."

"Hiçbir kadın buna aldırmazlık etmez," dedi Shadwell.

Gülümseyerek başımı iki yana salladım. "Jason için flört nefes almak gibidir. Ancak öldüğünde ikisi de sona erer."

"Kız arkadaşı değilsin," dedi Shadwell, "yoksa bu seni rahatsız ederdi."

Shadwell'in gözlerinin içine bakarak konuştum. "Şimdi onlarla flört edecek, Shadwell, ama daha sonra *beni* düzecek."

Gözleri seğirdi ve yüzü asıldı. "Beni şaşırtmaya mı çalışıyorsunuz?"

"Hayır, Shadwell, sadece bu gece bir sorun çıkarsa, kaynağının ben olmayacağımı anlatmaya çalışıyorum."

"Yeter," dedi Peterson. "İkiniz arasında ne olup bittiğini bilmiyorum ama bu gece buna ihtiyacım yok. Anlaşıldı mı, Shadwell?"

Shadwell başıyla sertçe onayladı.

"Güzel." Peterson bana döndü. "Bayan... Ajan Blake, Shadwell ve Rowe'un en azından parti başlayana kadar sizinle birlikte içeri girmesinde bir sakınca var mı?"

"Pekala, yetti artık, içerideki sivillerin yanında da bir sürü koruma var anladığım kadarıyla?"

Peterson başıyla onayladı.

"Shadwell ve Rowe otel odasında bizimle kaldı. Asansörden inerken son derece ciddi bir çıkış yaptılar. Çantamı otelin kasasına bırakmak istediğimde aşağıda bir sürü üniformalı güvenlik görevlisi vardı. Bunun basını bizden uzak tutmak için olduğunu sanmıştım ama başka bir şey oldu. Nedir?"

"Sivil olmayabilirsiniz, Ajan Blake, ancak bizden biri de değilsiniz. Biz..."

"Tehdit bütün Summerland'lere karşı mı, yoksa sadece Keith'e yönelik mi?"

Rowe ve Shadwell birbirine baktı. Peterson onlara bakmadan benimle göz temasını sürdürmeye çalıştı ve bunun için çok çaba harcaması gerekti.

"Bunu tartışmaya yetkimiz..."

"Karşımda zırvalayıp durma, Peterson. Bugün hastanedeydin. Ailesine gidip, Summerland'lerin oğullarından

biriyle karıştırıldığı için tek oğullarının öldürüldüğünü söylemek istemiyorum. Tabii Jason'ı kaybetmenin benim hayatımda..." Nasıl söyleyeceğime karar vermeye çalışarak elimi havaya doğru salladım... "Bunun benim hayatımda nasıl bir boşluk yaratacağından söz etmeme bile gerek yok. Dolaysıyla onu kaybetmiyoruz, değil mi?" Üçüne de öfkeyle baktım.

"Elimizden geleni yapıyoruz," dedi Peterson.

"Son birkaç saatte neler değişti?"

"Bu bilgiyi paylaşamam, yetkiniz yok."

"Jason'ın içinde olduğu tehlikenin büyüklüğü ne?" diye sordum.

"O olmadığını biliyorsunuz."

"Ama kazara onun başına da bir şey gelebilir," dedim.

Peterson gırtlaktan gelen bir ses çıkardı. "Evet, çocukların ikisi de tehlikede olabilir."

"Ne tehlikesi? Ölüm mü, kaçırılma mı, ne?" diye sordum.

Bu kez üçü de birbirine baktı. "Buna yetkisi yok," dedi Shadwell.

"Amirlerimle bunu görüşmem gerekecek ama size biraz bilgi vermek için izin almaya çalışacağım," dedi Peterson. "Partiye katılın, eğlenin, yarım saatten daha uzun kalın; belki parti sona ermeden önce size daha fazlasını söyleyebilirim."

"Buna asla izin vermezler," dedi Shadwell.

"Benim işim sana verilene kadar, Shadwell, bu operasyonu uygun gördüğüm şekilde ben yönetiyorum. Yeterince açık mı?"

"Evet, efendim," dedi Shadwell en asker sesiyle.

"O halde işini yap. Ralston daha sonra durumu kontrol etmek için geri dönecek."

"Ralston mı, efendim?" diye sordu Shadwell.

Peterson başıyla onayladı. "Evet, Ralston."

"Chuck neden partiden sorumlu?" diye sordum.

"Valiye sorun," dedi Peterson. Geri çekilerek benim için kapıyı açtı. Anlaşılan gitmeden önce içeri girdiğimi görmek istiyordu. Tartışmadım. Rowe'un içeri girmesine izin verdikten sonra onun peşinden içeri girdim ve benim arkamdan da Shadwell girdi. Bunu Jason için yapmaları gerekmez miydi? Ah, bir dakika, Jason o güzel sarışın kadınların arasında zaten yeterince güvendeydi. İşte koruma diye buna denirdi.

33

Dekor dışında oda bizimkiyle neredeyse aynıydı. Bizim odamızdan daha düzenli, daha net, beyaz ve altın sarısı döşeliydi. Havalandırması daha iyiydi ve hala açık olan pencerelerinden bir balkon korkuluğu görünüyordu. İki kanepe ve koltuk grubu boştu. Cam yemek masasının üzerinde hala parlak paketler içinde duran hediyeler vardı. Görünüşe bakılırsa bekarlığa veda partisiyle hediye sunumu birlikte yapılıyordu. Ya öyleydi ya da bekarlığa veda partisinin kuralları değişmişti ve artık hediye de veriliyordu.

Jason'la kızlar neredeydi? Birinin kıkırdadığını duydum. Bizim süitimiz olsa yatak odasının duracağı köşeden geliyordu. Elbette burada da aynıydı.

Shadwell bir el hareketiyle beni durdurdu. İleri doğru bir hamle yaptığımı fark etmemiştim bile. "Price, Sanchez?" diye seslendi.

Bir adam köşeden döndü. Şehirde gördüğüm ilk farklı ten onunkiydi galiba, tabii Jason'ın babasını ve ablalarını saymazsanız. Onlar da sarışın değildi en azından. Sanchez bayağı koyu tenliydi ama ten rengi dışında diğer korumalardan farklı görünmüyordu. Sanki hepsi aynı montaj bandından çıkmış gibiydi. Rowe'un diğerlerine oranla daha özgün bir tarzı vardı ama diğer herkes, başka büyük gruplarla savaşmak üzere eğitilmiş büyük grupların yaratıldığı bir sistemden çıkmış hissi uyandırıyordu. Askeri ortamdan doğruca başka bir benzer ortama gelmiş, dolayısıyla monotonluklarını kaybetmemişlerdi.

Sanchez yanımızda durmak için mini barın önüne geçerken karşılık verdi. "Adama düğün kıyafetlerini göstermek istediler," dedi.

Shadwell'e baktım. "Sakıncası var mı?"

Başıyla onayladı.

Öne çıkarak Sanchez'e elimi uzattım. Biraz irkilmiş gibi baktı ama elimi sıkarken başıyla onayladı. Adamın elleri cüssesine göre küçüktü. En azından, takım elbisesini zorlayan omuzlarına göre. Son zamanlarda spor salonuna çok fazla gitmiş ve takım elbisesini bir beden büyütmeyi unutmuş gibi görünüyordu. Ceketinin altında silahı çok belirgindi.

"Sanchez, daha büyük bir ceket giymelisin," dedi Rowe. "Silahın kötü görünüyor."

Sanchez iri omzunu silkti. Yaklaşık bir yetmiş beş boylarında olmasına rağmen Peterson'ın adamları arasında gördüğüm en kısa boylu adamdı. Belki de bu yüzden spor salonuna çok sık gidiyordu. Açığı kapamak için.

Gözleri neredeyse siyah gibi görünecek kadar koyu kahverengiydi. Rowe'a çatık kaşlarla baktı. "Burada olm..."

"Hedef," dedim, "iş ya da bakıcılık yaptığınız insanlara her ne diyorsanız?"

Koyu renk gözleriyle bana şüpheci bir bakış attı. "Siz buralı değilsiniz." Bu bir yargıydı.

Gülümsedim. "Hem de nasıl haklısın."

Sırıttı. "Eğer üzerlerini değiştiriyorlarsa," dedi Shadwell araya girerek, "sen ve Price dışarıda bekleyebilirsiniz."

Sanchez yine kaşlarını çatarak başını iki yana salladı. "Üzerlerini değiştirmiyorlar ama emirlerimiz çok açık. İkinci bir emre kadar..." Önce bana baktı, sonra sözünü tamamladı. "...*sorumluluklarımızı* gözden kaçırmayacağız." Bunu sanki *sorumluluklardan* biri karşısında duruyor olmasa farklı bir kelime kullanacakmış gibi yumuşak bir sesle söylemişti.

Ona gülümsedim ve gülümseyişimdeki bir şey kıpırdanmasına neden oldu. Belki de silahının kabzası etine batmıştı.

"Ceketiniz güzel ama omuz kılıfını saklamayı zorlaştırır," dedi.

Demek o da benim silahımı fark etmişti. Omuz silkme sırası bendeydi. "Böyle giyinmeye alışkınım."

"Kendisi federal ajan," dedi Shadwell. "Ve adamın kız arkadaşı."

Sanchez'in gözleri iri iri açıldı. "Kız arkadaşı var gibi davranmıyor."

Gülümsedim ama bu kez yüzümde mutlu bir ifade vardı. "Giysileri hala üzerinde mi?" diye sordum.

Sanchez irkilmiş gibi görünmemeye çalıştı ama pek beceremedi.

"Son gördüğümde öyleydi."

Gülümsemem yayıldı. "O zaman Jason henüz kendini kaptırmamış."

"Kadınların önünde giysilerini sık sık çıkarır mı?" diye sordu Sanchez.

Başımla onayladım. "Hem de her zaman," dedim. Jason'ın işinin ne olduğunu açıklamadım. Sanchez'in tepkisinin tadını çıkarıyordum. Yan odaya geçmemi geciktiriyordu ki benim amacım da buydu.

"O bir striptizci," dedi Shadwell hafif bir tiksintiyle.

Ona sert bir bakış attım. "Erkek arkadaşımın mesleğinden bahsederken medeni bir ton kullandığın için sana teşekkür ederim," dedim.

Shadwell bir an gözlük camlarının arkasında gözlerini kırpıştırdı. "Gücendirmek istemedim."

"Tabii," dedim.

"*Eğlence* o mu?" diye sordu Sanchez.

"Hayır," dedi Shadwell ve başka bir açıklama yapmadı.

Harika, hepimizin kafası karışana kadar böyle devam edecektik demek.

Rowe yüzüme bakabilmek için döndü. Sanchez'in gözlerini görene kadar Rowe'un gözlerinin koyu renk olduğunu düşünmüştüm ama şimdi açık renk kalmışlardı.

"Diğer odaya geçmemek için oyalanıyorsunuz."

Ona pek de dostça olmayan gözlerle baktım. "Beni böyle bir tahminde bulunacak kadar tanımıyorsun."

"Tahmin değil ki," dedi.

Dönüp ona öfkeyle baktım.

Gülerek ellerini tavana doğru kaldırdı. "Hey, sadece haklı olduğum için bana öyle bakma."

Omuz silktim ve bu konuda çocukça davranmamaya çalıştım. Suratım biraz asılmıştı tabii, buna engel olamamıştım. "Göründüğünden daha zekisin, Rowe."

"İşte şimdi hainlik ediyorsun," dedi.

"Doğru," dedi Sanchez gülümseyerek.

"Bu gece bir sorun çıkarsa senden kaynaklanmayacağını söylemiştin," dedi Shadwell.

Dostça olmayan bakışlarımın kalanını da ona çevirdim. Ama açıklama yapmak, düğün kıyafetleri gözden geçirilene kadar bu odada kalmamı sağlayabilirdi. "Bir adamla, işini gücünü bırakıp ailesiyle tanışmak için buraya gelecek kadar ciddi bir ilişki yaşayan bekar bir kadınım. Evlilik planları yapmıyoruz ama düğün kıyafetlerinin büyük bir hayranlıkla incelendiği yan odaya geçersem kadınlar bu planlarımızı sorgulamaya başlar. Jason ve ben hiçbir plan yapmadık ve bu da kadınları rahatsız edecektir. Böyle bir sorunla karşılaşmak istemiyorum."

"Neden evlenmeyi düşünmediğin birinin ailesiyle tanışmaya geldin?" diye sordu Shadwell.

"Eğer sen benim bir sorumu cevaplarsan ben de bu sorunu cevaplarım."

Şüpheci bir tavırla baktı ama sanırım yan odaya geçmek konusunda benden daha hevesli değillerdi. Kıkırtıların arasında Jason'ın kahkahaları duyuldu. "Sorabilirsin."

"Huzuru bu kadar bozacak ne oldu ki sorumluluklarınızı gözünüzün önünden ayıramıyorsunuz?"

Shadwell başını iki yana salladı. "Peterson izin verirse sana söylemekten mutluluk duyarım ama o zamana kadar bunu yapamam."

"Emirler," dedim.

"Komuta zinciri," dedi.

Başımla onayladım. "Chuck geri döndüğünde ne olacak? Komuta zincirinde senden yukarıda mı?"

Hepsi birbirine baktı. Shadwell alt dudağını hafifçe kıvırdı ki bu şimdiye kadar sergilediği en önemli gerginlik belirtisiydi.

"Komuta zincirindeki yerini bilmiyorsun, değil mi?"

"Bu seni ilgilendirmez," dedi Shadwell.

"Nasıl istersen. Gidip herkesin hala giyinik olup olmadığına bakacak mıyız?"

"Buradaki sohbetimize de devam edebiliriz," dedi Rowe.

"Olabilir ama özsaygımın izin vereceği kadar oyalandım zaten. Artık kıkırdayan kalabalığın karşısına çıkma zamanı."

"Bütün kadınlar kıkırdar," dedi Rowe.

"Ben kıkırdamam," dedim.

Ne profesyonelce ne de yabancı bir adamdan normal sayılabilecek bir şekilde baktı. "Ben sizi kıkırdatabileceğime bahse girerim."

"Rowe," dedi Shadwell ciddi bir sesle.

"Az önce kitabımda puan kaybettin, Rowe. Ciddi şekilde."

Özür dileyen bir tavırla ellerini kaldırdı. "Üzgünüm, sanırım çizgiyi aştım."

"Evet, aştın," dedim, "ve bu gece biz uyurken odada yanımızda olacağını sanıyorsan çok yanılıyorsun."

Shadwell göz temasımızı kesmek için aramıza girdi. "O zamana kadar emirlerin değişmesini umalım."

"Özür dilerim," diye tekrarladı Rowe, "sadece gözlerinde o bakışlar olmayan bir kadınla konuşmak güzel."

"Hangi bakışlar?" diye sordum.

"Seni kiliseye ne kadar çabuk atabilirim diyen bakışlar."

Güldüm. "Sanırım çarpıtıyorsun, Rowe."

"Bunu söyleyen de, erkek arkadaşıyla evlenmesi için baskıyla karşılaşmaktan korktuğu için yan odaya geçmek istemeyen bir kadın."

"Bir çiftin ne kadar mutlu olduğunu, kadınların bekar arkadaşlarına ne kadar sıkı tutunduklarına bakarak söyleyebilirsin," dedim.

"Bunu bazı erkekler de yapar," dedi Sanchez.

Yan odada güçlü bir gürültü koptu ve neredeyse isterik kahkahalar yükseldi.

"Lanet olsun," diyerek odaya yöneldim.

"Oraya girmek istemediğinizi sanıyordum," diye seslendi Rowe.

"İstemiyorum. Ama bu konuda ne kadar gergin olduğumu anladım ki bu da girmem gerektiğini gösteriyor."

"Hiç mantıklı değil," dedi Rowe. "Yapmaktan korktuğunuz için mi yapacaksınız yani?"

Korku ve gerginlik kavramları arasındaki farkı açıklamaya kalkışmadım çünkü nabız atışlarım hızlanmıştı ve kaslarım gerilmişti. Tanrı aşkına, sadece Jason'ın eski arkadaşlarıyla karşılaşacaktım. O ve ben ciddi bir ilişki yaşamıyorduk ki.

"Artık yapması gerek," dedi Shadwell.

"Neden?" diye sordu Rowe.

"Bu soruyu sormaya gerek duyman ile polislikten erken ayrılmak zorunda kalmanın sebebi aynı."

"Bu da ne demek şimdi?" diye sordu Rowe.

Shadwell bana yetişmek için adımlarını hızlandırdı ve bu sefer de benden iki kat hızlı yürüdüğü için yavaşlamak zorunda kaldı. Anlamak için birbirimize bakmak zorunda değildik. Bir şey sizi korkutursa, ne kadar küçük olursa olsun, onunla yüzleşmeniz gerekir, çünkü küçük korkularınızı aşamazsanız büyükleri hiç aşamazsınız. Shadwell bunu anlıyordu, Rowe anlamıyordu. Shadwell ve ben birbirimizden hoşlanmayabilirdik ama o benimle birlikte yatak odasına girecekti. Sanchez hemen arkamızdaydı. Rowe en geriden geliyordu.

Yatak odasının büyük bölümünü gözden gizleyen metal bir katlanan paravan vardı. Önce Shadwell diğer tarafa geçti ve aniden içeriyi görebildik. Herkes gülüşüp duruyordu ve her yerde koyu mavi kabarık etekler vardı. Açık mavi bir elbise havada uçup ayaklarımızın dibine indi. Her taraftan mavi nedime elbiseleri yağıyordu.

34

Kanepenin yanında gerçekten durmak zorunda kaldım çünkü biri bu manzarayı planlamış gibi görünüyordu. Yatak masmavi elbiselerle kaplanmıştı. Elbiselerin arasında Jason ve kadınlar vardı. Hepsi sarışın, mavi gözlü, ince yapılıydı ve kuzen veya kardeş gibi birbirlerine benziyorlardı. Hepsi az önce çok zorlayıcı bir egzersizi bitirmiş gibi nefes nefese bir halde yatıyor veya oturuyordu. Yüzlerine yakın duran mavi elbiseler gözlerini inanılmaz bir maviliğe boyuyordu.

Trish eğlence başladığında yataktan kaçmış gibi küçük grubun yanında ayakta duruyordu. Sanchez'in ortağı Price olabilecek takım elbiseli bir adamın arkasında duruyordu.

"Siz ne yaptınız böyle," diye sordum, "elbise savaşı mı?"

Lisa mavi kabarık bir şeyi kenara itti. "Evet," dedi. "Düğün koordinatörü kırışıkları gördüğünde başımız ciddi derde girecek ama kesinlikle kendimizi çok iyi hissettirdi."

Trish eğilip yere düşmüş elbiselerden birini aldı. "Onları hemen asarsak buruşmazlar."

Yataktaki kadınların çoğu yerden elbiseleri alarak askı aramaya başladı. Ama kadınlardan biri yataktan kalkıp beni görmeye geldi. Diğerlerinden daha uzun boyluydu ve benden de bayağı uzundu, boyu bir seksene yakın olmalıydı. Ama diğerleriyle aynı zarif kemik yapısını paylaşıyordu.

Üzerinde dar ve düz bir elbise vardı. Her kasını, her bir kıvrımını gösterecek kadar dardı. Ama gerçekten kıvrımı olacak kadar kilosu yoktu. Göğüsleri küçük ve dikti. Bir kedi gibi zarif hareket ediyordu ve çıplak kollarıyla elbisenin dikiminden görünen kasları sadece formda kalmak için yapacağınız egzersizlerle kazanılamazdı. Birçok kadında görülemeyecek bir fiziksel üstünlüğü vardı.

Jason yataktan sıçradı, kadın bana ulaşmadan önce onun elini yakaladı. "Anita, J.J. ve ben bütün okul hayatımız boyunca birlikte dans ettik."

J.J. bana pek anlayamadığım bir şekilde tartarak baktı. Sadece yenisine bakan eski bir kız arkadaş gibi değildi ama o da vardı tabii. İfadesini tam çözememiştim ama beni biraz rahatsız etmişti.

Bakımlı, rahat hareket edebilmek için olsa gerek tırnakları kısa kesilmiş elini tuttum. Sağlam bir şekilde tokalaşıyordu. "Anladığım kadarıyla hala dans ediyorsun."

Gözlerini yere indirip uzun kirpiklerinin altından bakarak utangaç bir tavırla gülümsedi. Kirpikleri altın rengi ve çok uzundu. "O kadar belli oluyor mu?"

"Egzersiz belli olur," dedim ve tokalaşmayı kesmeye niyeti olmadığını anladım. Elimi ondan çekip almak zorunda kaldım. Parmakları bileğimde oyalanarak elimden aşağı kaydı.

Benimle flört ediyordu. Harika. Nedeni veya bu konuda ne yapabileceğim konusunda hiçbir fikrim yoktu. Kadınlar bana yaklaştıklarında her zaman kafam karışırdı. Bunu yapabileceklerini veya yapmak isteyebileceklerini hep unutuyordum. Biraz örtük olsa aldırmayabilirdim ama J.J.'in daha en başta bu kadar açık davranması bu kadarla kalmayacağını gösteriyordu.

Ona benimle ilgili ne anlattın? der gibi Jason'a baktım.

Benim hatam değildi, diyordu bakışları. Aramıza girdi ve bana sıkıca sarılarak kulağıma fısıldadı: "Ona ilgileneceğini filan söylemedim."

Öyle diyorsa öyleydi. Fakat hala bu konuda ne yapabileceğimi bilmiyordum. Biri kafamı karıştırdığında her zaman yaptığım şeyi yaptım: Ona aldırmamaya çalıştım. Jason'ın kız arkadaşıyla tanışmak isteyen diğer kadınların da yardımı oldu. Önce Jean-Claude'un, şimdi de Jason'ın kız arkadaşıydım demek. Ah! Bir kariyer yap, işinde iyi olmak için canını dişine takıp çalış ve hala birinin kız arkadaşı olarak anıl. Ne güzel!

35

Jenna bir emlak yatırımcısıydı veya o alanda bir yatırım firmasında çalışıyordu. Jen lisedeki erkek arkadaşıyla evlenerek ev hanımı bir anne olmayı seçmişti, iki çocukları vardı. Kris mimarlık diploması almıştı, okuldayken piyeslerin dekor tasarımlarını çoğunlukla o yapıyordu. Ashley öğretmenlik eğitimini yeni bitiriyordu ve İngilizce derslerinin yanı sıra tiyatro dersleri vermeyi de umuyordu. *My Fair Lady*'nin müziksiz yorumu olan *Pygmalion*'un yönetmenliği yaptığı zamandan ve ne inanılmaz bir iş çıkardığından söz ettiler. Bu işte kalması çok iyi olmuştu. J.J., New York'ta profesyonel dansçı olarak çalışıyordu. Lisa avukatlık stajını yapmak için babasının hukuk firmasında çalışmak üzere eve dönmüştü ve babası Summerland'lerin yerel avukatıydı ki Keith'le tekrar karşılaştıkları yer de orasıydı. Kimse yüksek sesle söylemiyordu ama babasının,

Lisa'nın hemen işe başlaması yerine istediği Avrupa yolculuğuna çıkmasını fazlasıyla tercih ettiği anlaşılıyordu.

Üzerinde çalıştıkları oyunlardan, bir zamanlar kurdukları hayallerden, gerçekleştirdikleri hayallerden ve kaybettikleri hayallerden söz ettiler. Sadece Jason, Ashley ve J.J. kolej eğitimleri boyunca okul dışında dans etmeyi sürdürmüştü ama Jen yetişkinler için bale kursuna yazılmıştı ve şimdi, üç yıldan kısa süre içinde iki çocuk sahibi olduktan sonra tekrar forma girmeye çalışıyordu. Aslında formsuz filan sayılmazdı ama kilosu onu diğer kadınlardan daha yaşlı gösteriyordu. Belki de hala altı bezli dolaşan iki çocuk yüzünden uykusuz kalmanın etkisiydi. Bu herkesi yaşlandırırdı.

Trish ve ben diğerleri arasında yabancı kalmıştık. Ortak hatıralarımız olmadığından grubun dışına doğru kayarak daha rahat sohbet edebileceğimiz bir yere geçtik. Arkası yatak odasına dönük sadece tek bir beyaz kanepe vardı çünkü yemek masası pencerelere yakın alanın büyük bölümünü kaplıyordu. Birbirimize saygılı bir mesafeyle kanepeye oturduğumuzda ikimiz de biraz huzursuzduk. Yabancılara asla çabucak ısınamazdım ve sanırım Trish de benim Jason'a ya da diğer kadınlara kızgın olmamı bekliyordu.

Jason'lar kapının yakınında, pencereye arkası dönük oturma kısmındaydı. Orada da koltuklar vardı ama kadınların hiçbiri onları kullanmıyordu, hepsi adeta antik Roma'daymış gibi kanepeye toplanmıştı. Mutlu gruptaki herkes -Jason dışında- hafiften içmeye başlamıştı. Jason çoğu likantrop gibi pek alkol sevmezdi. Alkol otokontrolü zayıflattığı için içlerindeki canavarı kontrol etmeyi zorlaş-

tırıyordu. Hayır, içki ve uyuşturucu, hayvanadamlara hiç uymuyordu.

"Jason'ın böyle flört etmesi seni rahatsız etmiyor mu?" diye sordu Trish içkisini yudumlarken.

Kanepedeki gruba bir bakış attım. O sırada Lisa neredeyse yüzükoyun bir halde Jason'ın kucağındaydı ve Jason onun saçlarını okşuyordu. Kris arkasında, içkisini neredeyse Jason'la Lisa'nın üzerlerine dökecek kadar yakın duruyordu. Hepsi sırayla Jason'a yaklaşıyordu.

Omuz silkip kolamı yudumladım. Asla içki içmezdim ve benim içmeme nedenim de neredeyse Jason'ınkiyle aynıydı.

"Birincisi, Jason için flört etmek nefes almak gibidir. İkincisi, o bir striptizci, dolayısıyla bu alanda dürtüleri biraz teşvik ediliyor. Üçüncüsü, kendisini çekici bulmalarını istiyor. Eski kız arkadaşlarıyla flört etmekten zevk alıyor."

"Vay canına," dedi Trish, "bu benim böyle bir durumda takınacağımdan çok daha özgüvenli bir tutum."

Gülümsedim ve Nathaniel, Micah veya Jean-Claude olsa benim de aynı şekilde hissedip hissetmeyeceğimi anlamaya çalıştım. Bunu gerçekten düşünmem gerekti. Micah neredeyse hiç flört etmezdi. Ama Nathaniel, Jason'la benzer sebepler yüzünden flört ederdi ve Jean-Claude da canı istediğinde mükemmel bir flört adamıydı. Jason yerine onlardan biriyle olsam daha mı kıskanç olurdum? Belki. Muhtemelen. Bilmiyordum.

Ama Jason'ın asıl erkek arkadaşım olmamasından daha fazlası söz konusuydu. *Ardeur* bazen bana insanların arzularını görme becerisi kazandırıyordu; *ardeur* çok aktifse veya insanların arzuları o kadar güçlüyse.

Jean-Claude onu kullanarak bir şeyleri görebilmeyi bana öğretmeye çalışmıştı ve giderek bunda ustalaşıyordum. Bu gece de, Jason'a yapışan kadınların aslında o kadar istekli olmadığını hissedebiliyordum. Flört ediyorlardı ama bir amaçları yoktu. Çoğu için flört ve fiziksel temas yeterliydi. Gelin adayı dışında.

Lisa umutsuzdu. Enerjisini tanımlamak için kullanabileceğim tek kelime buydu. Biriyle düzüşmek için çıldırıyordu. Jason olması şart değildi. İhtiyacı çok fazlaydı ve neredeyse panik sınırlarında dolaşıyordu.

Ardeur'la kasıtlı olarak uzanmamıştım ama kanepeden yayılan enerjiler parfüm kokusu gibi bana gelecek kadar güçlüydü. Korumalar şehvet konusunda en büyük sorundu. Hepsi değil elbette. Zihinlerinden kadınlardan tokat yemelerine neden olacak düşünceler geçenlere pek dikkat etmemeye çalışıyordum. Zihin okuyamazdım. Özellikle de yabancılarınkini. Ama arzuları hissedebilirdim. *Ardeur* arzu, aşk ve bağlantılı kavramlar dışında duygular üzerinde etkili olmadığı için ne hissettiklerini de tam olarak bilemezdim.

Metafizik öğretmenim, psişik ve cadı Marianne, duyguları okuyabilen bir empatik olduğumu ama duygu listemin çok sınırlı olduğunu söylemişti. Sorun değildi, bu kısa liste de bana yeterince sıkıntı veriyordu zaten. Marianne'in başa çıkabildiği uzun liste benim boyumu aşıyordu.

Tuhaf bir şekilde, bana bir şey yansıtmayan tek kişi Jason'dı. Kasıtlı olarak ona *ardeur* gönderme riskine girebilirdim ama bunun için kendime yeterince güvenmiyordum. Kazara içindeki hayvana da dokunabilirdim ve o da benimkini ortaya çıkarırdı. Bu pek hoş bir sonuç doğurmazdı.

Jason'la göz göze geldik ve kolamı havaya kaldırdım. Diğer kadınlardan ayrılıp yanıma geldi, koltuğun kolçağına oturdu. Kolunu omuzlarıma attı. "Burada iyi misin?"

Doğru şey gibi göründüğü için ben de kolumu beline doladım. Bana doğru sokuldu. "Son bir saattir buradaki her kadınla flört ederken beni tamamen görmezden geldiğin için sana kızgın olup olmadığımı mı soruyorsun yani?"

Güldü ve beni yanağımdan öptü. "Evet, demek istediğim buydu."

Ben de gülümsedim. "Yapacağını düşündüğüm şeyi yaptın; beni daha erken kontrol etmemek dışında."

Kolçağın üzerinden kucağıma kaydı. Elinin prova edilmiş bir hareketiyle kolamı elimden aldı. Muhtemelen kulüpte müşterilerinin içkilerini üzerine dökmelerini engellemek için yaptığı bir şeydi. Sormadan kolamdan bir yudum içti ve öpmek için yaklaşırken mırıldandı. "Özür dilerim."

Yüzünü daha iyi görebilmek için onu geri ittim. "Flörtün düşündüğümden biraz fazla ileri gittiğini kabul ediyorum ama sorun değil. Sen sadece flört ediyorsun, sırf flört etmek adına. Sen, Nathaniel ve hatta Jean-Claude için flörtün aslında her zaman bir anlam taşımadığını anlamam uzun zaman aldı."

Yanağımı sıktı. "Ama sen flört ettiğinde bunu hissederek yapıyorsun."

"Çoğu zaman," dedim.

Dudaklarını boynumun yan tarafına sürttü. Ürperdim. "Kes şunu, gıdıklanıyorum."

Biraz daha yaparak yine kıvranmama neden oldu. "Gıdıklaması için yapıyorum zaten."

Bir elimi omzuna dayayarak onu itip yüzüne baktım. Gördüğü şey her neyse hoşuna gitmemişti ve bunu onun yüzünde görebiliyordum.

"Kızgınsın," dedi kısık sesle.

"Ben gitsem iyi olur," dedi Trish. "İyi eğlenceler." Yerinden kalktı ve yüksek topuklarının üzerinde yürüyerek diğer kadınlara doğru uzaklaştı.

Jason'ın söylediğini düşündüm ve başımı iki yana salladım. "Bir erkek olarak görünmez olmaktan ne kadar nefret ettiğini bana anlattıktan sonra şimdi sana tepki vermem hoşuna mı gitti?"

"Evet."

"Sanırım bütün kadınlara bana olduğu gibi tepki verdiğini anladım. Hayatımdaki diğer erkeklerle kıyaslandığında benim için yeterince özel olmadığından sızlanıyorsun ama Jason... benimle başka kadınlarla yapmadığın ne yapıyorsun ki?"

Şaşırdığı belli eden bir şekilde kaşlarını çattı.

Tekrar denedim. "Perdy'yle farklı ve özel olan ne yapıyordun?"

Kaşlarını daha da çattı. "Seksi işin eğlencesini kaçıracak kadar sınırlamıştı. Düzgün anlayışı benim için fazla düzgündü."

Başımla onayladım. "Ama benim demek istediğim, bütün kadınlarla aynı şekilde olduğun. Seni onlarla birlikte izlerken onlarla yaptığın ön sevişmeyle benimle yaptıkların arasında herhangi bir fark göremedim. Herhangi bir ayrım yapmadığını anlamak o kadar da hoş gelmedi."

Kolamı elinden bırakmadan kucağımda oturmaya devam ederek ve yüzüme bakarak düşündü. O kadar yüksek

sesle düşünüyordu ki neredeyse duyabiliyordum. Gözlerinde beliren kavrayış ışığını görebiliyordum.

"Nathaniel senin yanındayken kulüpteki kadınlarla olduğundan farklı davranıyor. Jean-Claude da öyle." Bunu biraz daha düşündükten sonra başıyla onayladı. "Sana aşık olmayan bazı erkekler bile sana farklı davranıyor. Senden başkalarından istemedikleri şeyler istiyorlar. Requiem ve Asher gibi."

Başımla onayladım. "Aynen."

Bana doğru eğilerek fısıldadı. "En cazip yönlerimden birinin, yatak arkadaşı olmaktan fazlasını istememem olduğunu sanıyordum."

Kendimi gülümsemeye zorladım. "Doğrusunu istersen, Jason, seni şimdi bu kadınlarla izlerken senin için özel olmak istediğimi anladım. Bir kalabalığın parçası olmaktan hoşlanmam. Eğer onlara aileni memnun etmek için bir paravan olduğumu söylemek istiyorsan bunu yap ve onlara gerçeği söyle. Yeterince yakın arkadaş olduğunuz belli. Ama onlara benim ailenle tanıştırmak için eve getirecek kadar ciddi bir ilişki yaşadığın kız arkadaşın olduğumu söyleyip sonra da gözümün önünde beni onlarla aldatamazsın."

Gülümsedi. "Aldatmak mı?"

Kaşlarımı çattım. "İstediğin kelimeyi seç ama ne demek istediğimi biliyorsun."

"Benim yerimde Nathaniel veya Jean-Claude olsaydı burada bir saat oturup izlemezdin, değil mi?"

"Beni böyle bir şeye zorlamazlardı ki."

Kolamı üzerinde lambanın durduğu sehpaya bıraktı. Bu yüzden vücudunu tuhaf bir şekilde çevirmek zorunda kalmıştı ama sanki *bak ne kadar esneğim* gibi bir hareketti.

Ama Nathaniel'ın esnekliği düşünülürse o kadar da etkilenmediğimi itiraf etmeliydim.

Jason tekrar bana döndü ve çok ciddi bir bakış attı. "Seni kırdım."

"Evet. Ben buraya senin için, hiç de rahat olmadığım bir rolü oynamak için geldim ve sen beni bütün eski arkadaşlarına, erkek arkadaşımın bir saat boyunca eski sevgilileriyle kırıştırmasına ve bana aldırmamasına ses çıkarmayacak biriymişim gibi gösterdin. Oturduğum yerden kalkmamamın tek nedeni, ne yapacağıma karar veremememdi. Sadece iyi arkadaşsak ve daha fazlası değilsek sorun değil, Jason. Ama senin sevgilin gibi davranmam gerekiyorsa böyle saçma sapan hareket edemezsin."

"Sadece sevgilim rolü yapıyor olsan bile mi?" diye sordu.

Başımla onayladım. "Onlara gerçeği söylersen ne istersen yapabilirsin. Ama onlara gerçeği söylemezsen, o zaman beni böyle aşağılayamazsın. Tabii kız arkadaşın olarak tavrımı değiştirmemi istemiyorsan."

Biraz daha düşünmesine izin verdim. Ağzını açtı, kapadı ve arkamızda, bizimle ilgilenmiyormuş gibi davranan kalabalığa baktı. Kucağımdan kalkıp elimi tuttu, beni de ayağa kaldırdı.

Beni yatak odasına doğru sürükledi. Rowe ve Shadwell önünde durdukları duvardan ayrılarak bizi takip etmeye çalıştı. Jason açıklıkta onları durdurdu. "Hayır. Biraz mahremiyet için paravanı kapatacağım."

"Emirlerimiz..." diye başladı Shadwell.

"Üzerimde senden daha fazla silah var, Shadwell. Bence herhangi bir sorun olmaz."

Rowe'la birbirlerine baktılar ve sonunda Shadwell başıyla onayladı. "İçeride çok uzun kalırsanız gelirim. Duyduğum seslere falan aldırmadan. Bunu baştan söyleyeyim."

"Bence başımızın çaresine bakabiliriz," dedim.

Jason beni odaya çekti ve metal paravanı görüntüyü gizleyecek şekilde itmek için elimi bıraktı. Kapı olmadığından, yapabileceğimiz en iyi şey buydu. Jason yatağın ucuna oturdu ve elini bana uzattı.

Yanına gittim ve beni çekerek yanına oturtmasına izin verdim. "Özür dilerim," dedi.

"Ben de. Ama bir karar vermen gerek."

"Onlara gerçeği söylersem ne yaparsın?"

"Yapmak istediğim tek şey eve dönmek. Ama korumaları bu kadar korkutanın ne olduğunu öğrenmeden de gitmek istemiyorum. Bence Keith Summerland'e yönelik bir tehdit var ve kazara sana bir şey olursa kendimi asla bağışlamam."

Elini kaldırıp yüzümün yanma çok nazik bir şekilde dayadı. "Bana önem veriyorsun ve ben de bu iyiliğine kendini kötü hissettirerek karşılık veriyorum. Özür dilerim, Anita, gerçekten. Düşünceli davranmıyordum."

"Ah, düşünceli davranıyordun ama büyük başın yerine küçük olanıyla düşünüyordun. İkisinden de zevk almama rağmen kararlarını üsttekiyle vermeni tercih ederim."

Hafifçe güldü ve beni öpebilmek için yüzüme yaklaştı. Öpücük kontrolden çıkmaya başlayınca bunun olmasına izin vermemek için geri çekildim. Gözlerimin içine bakarken eli hala yüzümdeydi.

"Bu bakışlar," dedi, "bu bakışları tanıyorum. Demir gibi kararlılıkla dolu bakışlar. Şu anda ne anlama geldiğini bilmiyorum ama beni biraz geriyor."

Gülümsedim. "Demir gibi kararlılık, ha? Söyleyeyim, Jason, ben paylaşmıyorum. Adil olsun ya da olmasın, eğer hikayemizi bozmak istersen o zaman istediğin kişiyle yatmakta özgürsün. Yetişkinsin. Ama bir yabancının yatağından çıkıp benimkine gelme sakın."

"Eve dönmeden önce en azından bir kez daha *ardeur*'a ihtiyacın var," dedi.

Başımla onayladım. "Bir şeyler düşünürüm. Belki Jean-Claude beni uzaktan besleyebilir. Kadınlardan ve korumalardan duygu parçaları algılıyordum ve *ardeur* yaymadı. Kendimi daha iyi kontrol edebiliyorum artık."

"Tekniğinde mükemmelleşmedin, Anita. Uzaktan beslenecek veya kontrol edebilecek seviyeye gelmedin."

"O halde zamanı geldi. Belki bu herkes için daha iyi olur. Jean-Claude'dan beslenebilirsem, o zaman yanımda yemek götürmek zorunda kalmadan daha fazla şehir dışı işe çıkabilirim."

Sırıttı. "Yemek, ha?"

Başımla onayladım ve kendimi tutamayarak ben de gülümsedim. Onu boğmak istediğim zamanlarda bile beni neden gülümsetebildiğini hiç bilmiyordum ama bunu yapabiliyordu bir şekilde. Hala arkadaş olmamızın nedenlerinden biri de buydu.

"Seninle ne yapacağım ben?" diye sordum.

Bana çapkınca sırıtarak kendini sırtüstü yatağa attı. "Aklıma bir şeyler geliyor."

Yatak örtüsünün çerçevelediği yüzüne baktım. Ona dokunabileceğimi ve istediğim neredeyse her şeyi yapabileceğimi biliyordum. Bana izin verirdi. Bu bilgi bile kasıklarımı karıncalandırmaya yetiyordu ama... bunun belki de

bu gece oradaki bütün kadınlar için geçerli olabileceğini anlamaya başlıyordum. Her nasılsa, bu benim için çekiciliğini biraz azaltıyordu. "Eminim geliyordur ama bu gece eğer istediğin sarışınlardan biriyse onlara yaltaklansan iyi olur."

"Onlardan biriyle en son yattığımda lisedeydim, Anita. Eğlenceliydi, hatta birkaç kez fazlasıyla eğlenceliydi, ancak herhangi bir şeyde ne kadar iyi oldukları konusunda hiçbir fikrim yok. Kesinlikle standartların ötesine geçeceği belli olan tek kişi J.J. ve o da çok karmaşık olurdu. Yani, eski güzel günleri yeniden yaşamaya çalışmak genellikle hüsrana uğratır."

Başımla onayladım. "Evet."

"Ama sen gidip onlara durumu açıklamamı ve açıkça flört etmemi istiyorsun."

Gülümsedim. "Açıkça flört, daha önce düşündüğüm tam olarak buydu, ancak evet, onlara gerçeği söylersen istediğini yapabilirsin."

"Onlara söylemezsem o zaman da daha mı uslu olmam gerekiyor?"

Başımla onayladım. "Korkarım öyle. Senden bunu istediğim için biraz suçluluk duyuyorum ama dayanamıyorum. Evlenebileceğim bir erkeğin bana bu kadar saygısızlık etmesine göz yumacağımın düşünülmesine izin veremem. Diğer kadınlara da kötü örnek oluşturuyor, Jason," diye ekledim. "Yani bir kadının böyle bir saçmalığa göz yummasını diğer kadınlar kolayca gerçek algılayabilir. Böyle bir şeye katlanamam."

Ciddi bir tavırla ellerini karnında birleştirdi. Bir yatakta uzanmışken bu kadar ciddi ve bu kadar çekici gö-

rünmeyi ancak Jason başarabilirdi. Bu doğuştan gelen bir yetenekti.

"Sanırım bunu anlıyorum."

"Neredeyse senin nişanlın olduğumu düşünüyorlar ve buna rağmen önümde sana asılıyorlar. Jason, hem senin hem de onların yaptığı gerçekten büyük bir saygısızlık."

Çok derin bir iç çekti. "Haklısın... Haklısın."

"Onlara gerçeği söylersen birlikte her ne yapıyorsanız ona geri dönebilirsiniz."

Karın egzersizi yapar gibi yavaşça doğrulup otururken hareketi tişörtünün ne kadar dar olduğunu bir kez daha vurguladı. "Bunu sevdim," dedi.

Gözlerimi kırpıştırarak bakışlarımı karnından yüzüne kaldırdım. "Neyi?"

"Beni böyle izlemeni ve fark etmeni. Senin gözünde yine görünmez olmak istemiyorum, Anita."

Omuz silktim. "Gözümde görünmez olabileceğini hiç sanmıyorum, Jason."

"Ama seni bu kadar kırdıysam, reddedilmiş hissettirdiysem, o zaman bir daha asla öyle davranmayacağından eminim."

"Sadece yatak arkadaşıysak bana kendimi reddedilmiş hissettiremezsin."

"Benim düşündüğüm de buydu ama yatak arkadaşından fazlası olduğumuzu artık anlıyorum. Bir yatak arkadaşı asla işyerini arayıp, *bir arkadaşımla şehir dışına çıkmam gerek*, demez. Bir yatak arkadaşı aptalca bir rol için her şeyini bırakıp gelmez. Yatak arkadaşı olan biri, babanı hastane odasında görüp üzerindeki ölüm kokusunu aldığında gelip elini tutmaz. Yatak arkadaşlığı sadece seksle ilgilidir, Anita.

Muhtemelen senin için buna çok yakın bir şeyim ama yatak arkadaşlığı yüzeyseldir. Senden benimle buraya gelmeni istediğimde bu yüzeysel bir rica değildi. Böyle bir şeyi ancak çok yakın arkadaşım olan birinden isteyebilirdim." Öpecekmiş gibi bana doğru eğildi.

Biraz geri çekildim. "Öpüşmek sorumu cevaplamayacak, Jason. Buradan bir çift olarak mı, yoksa sadece arkadaş olarak mı çıkacağız? Burada senin için oynadığım rolü bilmek zorundayım."

"İkisine birden ne dersin? Onlara gerçeği söylerim ama burada birlikteyken gidip onlardan biriyle yatmam. Böylece, bana karşı hissettikleri gerçekse sonrasında peşimden gelmeleri için açık kapı bırakır. Ama mesele sadece eski günlerin hatırı ve düğün gerginliğiyse o zaman kimse zarar görmemiş olur."

"Aslında, *ardeur* onları biraz kontrol etti. Çoğu için flört başlı başına bir amaç. Çoğu gayet aklı başında davranıyor. Lisa seninle anında yatağa girerdi ama arzusu paniğe yakın."

"Biriyle evlenmek üzere. Korkması çok doğal."

Başımla onayladım. "Bunu anlayabilirim ama bana sorarsan eğer düğünle ilgili bu kadar endişeli ve gerginsen o zaman yanlış kişiyle evleniyorsun demektir."

Jason gülümsedi. "Sen tanıdığım insanlar arasında bağlanmaktan en az korkanlardan birisin."

Ona baktım. "Bu konuda bazı kişilerin sana karşı çıkacağından eminim."

Sırıttı. "Bir erkeği diğerlerinden üstün tutmadığın için bağlanmayı bilmediğini düşünebileceklerini biliyorum ama bence asıl sorun, senin çok kolay bağlanman ve bağlandığında da o kişiden vazgeçmemen."

"Bir kadın bu kadar çok sayıda erkeğe bağlanamaz."

"Belki. Ama sen sevgililerine birçok kadının erkek arkadaşına davrandığından daha iyi davranıyorsun."

"Bunu duyduğuma üzüldüm," dedim.

Bir an özlem dolu gözlerle baktı. "*Ardeur*'a veya canavarlarına hedef olmamak için elimden geldiğince kalkanlarımı yukarıda tuttum."

Gülümsedim. "Harika bir iş çıkardın, senden bir şey algılamadım."

Yine gülümsedi. "Güzel. Keşke buraya hiç gelmeseydik. Benim için harika oldu ama hiç sana göre değil. İyi düşünemedim. Bu bir bekarlığa veda partisi, bu gece bir sürü cinsel gerilim olacak. *Ardeur*'unu kesinlikle zorlayacaktır."

"Shadwell ve Rowe içerideyken hızlı bir iş tutmak zor olur," dedim.

"Bu adamlar neden bizi yalnız bırakmıyor?"

"Sana söyledim, henüz bilmiyorum. Ama öğreneceğim."

İç geçirdi. "Bence sadece kızlara söyleyeyim. Arkadaşlarım dışında herkese rol yapabiliriz."

"Kolej günlerinden beri görmediğin arkadaşlar hatırladığın kadar iyi arkadaşlar olmayabilir."

"Biliyorum. Ama yarın Irving'in makalesi yayınlandığında hikayemiz zaten açığa çıkacak."

"Doğru. O zaman onlara gerçeği söyleyecek ama seçeneklerini açık mı tutacaksın?"

Başıyla onayladı ve dudaklarında bir gülümseme belirmeye başladı. "Ama J.J. ile ikisini de yapabiliriz. İlk grup seksimi onunla ve bir arkadaşımla yapmıştım."

Başımı iki yana salladım. "Lisedeyken grup seks mi yaptın?"

"Hayır. Kolejdeyken kış tatili için geri dönmüştüm. J.J. de buradaydı."

"Demek alkol alacak yaşa gelmeden iki kızla sevişme fantezin gerçek olmuş."

Pişmiş kelle gibi sırıttı. "Ben her zaman erken gelişmiş biri oldum."

"Öyle olduğundan eminim."

Ayağa kalkarak bana elini uzattı. "Ben de sana senin olduğun kadar iyi bir arkadaş olmaya çalışacağım, Anita."

Elini tuttum. "Anlaştık."

Tokalaşır gibi yapmaya çalıştım ama elimi dudaklarına götürerek öptü. Sanırım öyle ya da böyle anlaşmıştık. Şimdi sıra, yan odadaki sarışınların haberi nasıl karşılayacağını görmeye gelmişti.

36

Biz birbirimize içimizi dökerken anlaşılan dışarıdaki sarışınlar da aynı şeyi yapmıştı. Lisa kanepede ağlıyordu ve diğer herkes onun etrafını sarmıştı. J.J. gruptan ayrılıp yanımıza geldi.

"Çok üzgünüz, Anita," dedi. "Çok yaramazlık yaptık."

Lisa gözyaşlarının arasında kesik kesik konuştu. "Lütfen, bize kızma, Anita, lütfen..." Ayakta sallanarak yaklaştı. Trish nöbetçi gibi yanından ayrılmıyordu. Lisa koluma sarılarak yüksek topuklularının üzerinde hafifçe sallandı. Kısa siyah elbisesi ve ayağındaki topuklular, ağladığı için silinen makyajı yüzünden şimdi onu daha da solgun gösteriyordu.

Tutunabileceği daha sağlam bir şey vermek için kolumu gerdim çünkü bunu yapmazsam düşecek gibi görünüyordu.

Yüzüme odaklanmaya çalıştı ve bana bunda zorlanıyormuş gibi geldi. "Çok üzgünüm, Anita. Sana karşı çok korkunç davrandım."

"Sorun değil, Lisa," dedim. Sarhoşlara has o isteri krizlerinden birine tutulmuştu ve onu bağışlamazsam hıçkırıklara boğulacakmış gibiydi. Açıkçası herkesten çok Jason'ı suçladığım için kıza öfkelenemiyordum. Jason kuralları belirlememişti. Bunu ben de yapmamıştım. Eğer bir çift kendi sınırlarını belirlemediyse, o sınırları bilmedikleri için yabancıları suçlayamazdınız.

Bana doğru sendeledi. Sanırım yüzümü daha iyi görmeye çalışıyordu. Alkolden başka bir şey alıp almadığını merak ettim. Acaba gözlük kullanıyordu da şimdi takmamış mıydı? Yüzüme doğru eğildiğinde o kadar yakın durdu ki aniden bütün oda sessizliğe gömüldü. Koluma sımsıkı yapışmış halde birkaç santim öteden gözlerimi inceliyordu. Uzağı göremediğine bahse girebilirdim çünkü yaklaştığında beni daha iyi görüyormuş gibi bakıyordu. İki şey için suçluluk duygusunu kullanabilirsem bunu yapardım: Ayılmasını sağlamak ve birine lanet olasıca gözlüğünü buldurmak.

Topuklarının üzerinde dengesini kaybederek bana doğru yıkıldı. Jason'ın elini bırakıp onu yakaladım. Lisa Bromwell'le ilgili iki şey öğrenmiştim: Birincisi, kendi başına ayakta duramayacak kadar sarhoştu, hatta dizlerinin bağı çözülmeye başlamıştı. İkincisi, siyah elbisesinin altına hiçbir şey giymemişti. Bu ikincisini nasıl mı anlamıştım? Onu belinin altından yakalamıştım ve istemeden kısa eteğini yukarı çekerek çıplak kıçını herkesin gözü önüne sermiştim. Herkesi hayrete boğmaktan korkmasam onu ku-

cağıma alabilirdim. En fazla elli kilo filan olmalıydı. Ama odadaki erkeklere bütün gösteriyi izletmeden onu nasıl kucağıma alabileceğimi bilemedim. İnsanın ne yapacağını bilemediği anlardan biriydi.

Jason ve J.J. yardımıma koştu. İkisi de gelip Lisa'nın kollarına girdiler ve ben de elbisesini tekrar aşağı çektim. J.J. "Lisa," derken Lisa'nın gözleri yukarı kaydı.

Onu yakalamak için atıldım. Normal insandan daha hızlı hareket etmek istememiştim ama aniden bir kolum sırtına, bir kolum da bacaklarının altına uzanıverdi. Jason hareketi gördü ve tuttuğu kolu bıraktı. J.J., Lisa'nın kollarından birini tutuyordu ve gözleri hayretle açılmıştı. Kucağımda Lisa'yla kalakalırken odadaki herkes çok ciddi bir şekilde bana bakıyordu. Kadınlar sadece şaşırmıştı, korumalarsa *işler kötü giderse önce bu kadını vuralım* der gibi bakıyordu.

Lanet olsun. Bir mermiden daha hızlı hareket etmeye alışkın değildim. Pekala, o kadar hızlı değil ama neredeyse bir likantrop kadar hızlıydım. Tepki sürem inanılmazdı. Hayatımın büyük bölümünü fiziksel açıdan pek de iyi performans sergileyemeyerek geçirmiştim ve şimdi... sarhoş bir kadının düşmesini engellemek için onu kollarıma alırken odadaki bütün silahlı adamların dikkatini çekmiştim. Lanet olsun!

Jason yanağıma bir öpücük kondurdu. "Her şey yolunda," diye fısıldadı.

J.J., Lisa'nın kolunu bırakarak iri iri açılmış gözlerle bana baktı. "Bu büyü gibiydi. Bir an düşüyordu ve bir an sonra senin kollarındaydı. Gerçekten o kadar hızlı mısın, yoksa bu bir illüzyon muydu?"

"Evet," dedi Shadwell duvarın dibinde durduğu yerde elini silahının üzerinde tutarken, "hangisi, Ajan Blake? Hız mı, yoksa bütün odayı bir tür vampir oyunuyla hipnotize mi ettin?"

"Hız," dedi Jason.

"Sen bir tür hayvanadam filan mısın?" diye sordu Shadwell.

Başımı iki yana salladım. "Hayır, öyle diyemem."

"Öyle diyemem de ne demek?" diye sordu.

Ona pek de dostça olmayan bir bakış attım. "Sırları seven sensin. Sen bana bilmek istediğim şeyi söyle, ben de sana söyleyeyim. O zamana kadar bu bilgiyi öğrenmeye yetkili değilsin." Son kısmı biraz öfkeli bir sesle söylediğimi itiraf ediyorum. Onunla dalga mı geçiyordum, yoksa sadece genel olarak duruma mı öfkelenmiştim? İkisi de.

İlk toparlanan Trish oldu ve birinden aldığı ince bir ceketle yanıma geldi. Ceketi Lisa'nın belinden aşağı doğru örttü. Sanırım haklıydı. Elbise o kadar kısaydı ki Lisa'yı kollarımda tutarken manzaranın görünmesini engellemek için yapabileceğim hiçbir şey yoktu. İç çamaşırları böyle durumlar içindir, kızlar; acil bir durumda kurabiyelerinizi sadece sevdiğiniz kişilere gösterirsiniz.

"Onu kanepeye yatıralım," dedi Trish.

Kollarımdaki kadınla kanepeye doğru yürümeye başladım. "Ağır değil mi?" diye sordu Trish.

"Hayır," dedim. Ortalama bir insandan daha güçlü olmasam bile ağır gelmezdi. Bu yüzden onu odanın diğer tarafına götürüp kanepeye yatırırken hiç zorlanmadım. Kadınlar, aralarına koşarak bir çocuk dalmış güvercinler gibi kaçıştığından, onu yatırmak için bolca yer vardı. Hiçbiri

benimle göz göze gelmek veya bana fazla yaklaşmak istemiyor gibiydi. Önyargılı kaltaklar.

Lisa'yı nazikçe yatırdım ve belinden altını örten ceketi düzelttim. "Sizce sabaha kadar uyur mu?" diye sordum ortaya konuşarak.

"Çocuklar, size bir kurtadam olduğumu söylemiştim," dedi Jason, "ve kanepede bana sarılmaktan çekinmediniz. Şimdiyse Anita'ya sadece Lisa'nın yere düşmesini engellediği için korkunç bir yaratıkmış gibi davranıyorsunuz."

"Jason haklı," dedi J.J., "aptalca davranıyoruz." Bana yine elini uzattı ama bu kez flört etmiyor, o mavi gözlerinde sevecen bir ifadeyle bakıyordu.

Elini tuttum.

"Arkadaşımı yakaladığın için teşekkürler," dedi. "Bizi şaşırttığı için de özür dilerim." Kanepenin etrafındaki diğerlerine öfkeyle bakındı. "Arkadaşımızın kız arkadaşına bundan daha düzgün davranacağız, değil mi kızlar?" Bu bir soru gibi söylenmişti ama aslında bir emirdi.

Diğer kadınlardan bazıları birbirlerine baktı ama yanıma yaklaşıp elini uzatan Jen oldu. İki çocuk annesi kadın, grup içinde pantolon-ceket takım giymiş tek davetliydi. Ama üzerindeki güzel bir takımdı ve ona yakışmıştı. Omuzlarından aşağı dökülen saçları, beyaz teninin ve mavi gözlerinin etrafında sarı bir çerçeve oluşturuyordu. Makyajı neredeyse yok denecek kadar hafifti.

Elimi sağlam bir şekilde sıkarken göz teması da kurdu. Jason'a asılmayan az sayıdaki kadından biri oydu. Sanırım bunun nedeni evli olmasıydı. Tekeşliliğe inandığı belliydi.

"Önce erkek arkadaşına tırmanarak sana saygısızlık ettik, sonra da bir arkadaşımızı düşmekten kurtardığında

okul çocuğu gibi tepki verdik. Kim bilir bizim hakkımızda neler düşünüyorsun, Anita. Ama lütfen bize bir şans daha ver."

Başımla onayladım. Anlaşılan sandığımdan daha gergin, öfkeli veya başka bir durumdaydım çünkü aklımdan geçeni söyleyiverdim. "Sen Jason'la uygunsuz bir şey yapmadın, Jen. Dolayısıyla herhangi bir sorun yok. Doğaüstü şeylerden de birçok kişi korkar."

"Sanırım bu sözler geri kalanlarımız içindi," dedi Jenna. Siyah mini elbisesiyle öne çıktı. Kumaşı daha kalındı ve Lisa'nınki kadar kısa değildi ama yine de yeterince kısa bir elbiseydi. İş toplantıları, cenazeler ve partiler için ayrı siyah elbiseler vardı. Sonuncusu genellikle daha kısa ve daha dekolte olurdu. Jenna'nın elbisesi de kuralı bozmuyordu.

Saçları neredeyse Lisa'nınkiyle aynı renkteydi. Hatta onun gibi saçlarını başının arkasında atkuyruğu yapmıştı. Barbie klonlarma benziyorlardı. Ya da Paris Hilton klonlarına. Iyy!

Jenna elbisesine uyacak şekilde siyah oje sürmüştü, manikürlü elini uzattı. Topuklarının üzerinde biraz sallanıyordu ama sesi netti ve hiç de sarhoşmuş gibi çıkmıyordu. "Bundan daha iyi davranacağımıza söz veriyorum."

Her nedense gülümsemek zorunda olduğumu hissettim. "Sana inanıyorum," dedim.

O da gülümsedi ve diğerleri benimle tokalaşıp özür dilemek için tek tek yaklaştı. Lisa dışında diğerlerinden biraz daha sarhoş gibi görünen Kris sarsak bir şekilde bana sarıldı. "Gözlerinin önünde erkek arkadaşını yiyorduk. Çok üzgünüm."

Ben de mahcup bir tavırla çıplak sırtını sıvazladım. Yabancıların bana sarılmasından hoşlanmazdım. Sırtı neden çıplaktı? Çünkü kısa, beyaz elbisesinin sırtı sadece kayışlardan oluşuyordu. Ama gruptakilerin çoğu, sutyen giymeye ihtiyaç duymadan böyle elbiseler giyebilecek kadar küçük göğüslüydü.

Kris'in gözleri nemlendi. "Kaltak gibi davrandım."

Sırtını sıvazlarken beni bu sarhoş sarışından kurtarması için birine bakındım. J.J. onu kollarımdan alarak kanepenin ucuna götürdü.

Jason'a bakıp arkadaşlarına gerçeği söylemesini bekledim. Gerçekte yakın bir çift olmadığımızı ve isterlerse onlarla flört edebileceğini. Jason hepimizi inceliyordu ve konuyu açacak gibi görünmüyordu. Benim de açmaya hiç niyetim yoktu.

Kapı vuruldu. Shadwell başıyla onayladı ve Sanchez'le sessiz Price kapıyı açmaya gitti. Sanchez seslendi: "Chuck ve *eğlence* geldi!" *Chuck* ve *eğlence*'yi iki kötü kelime gibi söylemişti.

Çoğu biraz sarhoş olan ve aşırı duygusal davranan kadınlara baktım. Ortalıkta striptizciler varken ne yapacaklarını görmeyi gerçekten istemiyordum. Jason'a yaklaşarak fısıldadım: "Artık gidebilir miyiz?"

Grupta en karmaşık saç modeline sahip olan -güzellik salonunda yapılmış gibiydi- Ashley araya girdi: "Gitme, Anita, lütfen. Kalmalısın. Seninle arkadaş olmak istiyoruz. Şimdi gidersen bizim korkunç insanlar olduğumuzu düşüneceksin."

Kris yaşlarla dolu yüzünü kaldırdı. "Kal, Anita, kal ve bizimle birlikte eğlen. Lütfen."

Jason'a doğru eğildim, dişlerimin arasından fısıldadım. "Burada onlarla yalnız kalmaya hiç niyetim yok."

Kolunu belime dolayıp beni öptü. "Seni hayatta yalnız bırakmam." Cümlesinin sonunda bana o bakışı attı. Beni bırakmasını istesem bırakacaktı ama aslında benimle birlikte kalmasını istemiş olduğumu o zaman anladım. Sözümü geri almak için çok mu geçti?

37

Chuck asık yüzle kapıdan girdi. Onu neyin rahatsız ettiğini anlayamadım ama sonra arkasındaki adamı gördüm. Uzun boylu, bronz tenli, yanları altındaki deriyi gösterecek kadar kısa kesilmiş koyu kumral saçlı bir adamdı. Gözleri griydi ve yüzünün esmerliğinde neredeyse beyaz gibi görünüyordu. Bir doksan boylarında olmalıydı. İnce yapılıydı ama varlığını hissettiren bir cüssesi vardı. Bronz teninde parlayan ve her şeyi aynı anda hem daha koyu hem de daha açık gösteren beyaz bir smokin giymişti.

Arkalarından iki üniformalı güvenlik görevlisi, aralarında büyük bir sandıkla içeri girdi. Jason yanımda gerildi ve bir an sonra ben de hissettim. Odada bir enerji vardı. Bir saniye sonra bu enerjinin nedeni de içeri girdi.

İlk striptizci kadar uzun boyluydu ama kulaklarının etrafına dökülen kısa bukleleri o kadar sarıydı ki beyaz gibi

görünüyordu. Gözleri maviydi ve içlerinde başka renkler dans ediyordu. İkinci tonun ne olduğunu anlamak için daha yakından bakmam gerekirdi ve bunu yapmaya hiç niyetim yoktu. En azından kendimi tutabilirsem.

Sonra başka bir enerji hissettim. Daha serin bir enerji.

Bir çift güvenlik görevlisi daha başka bir sandıkla içeri girdi ve son dansçı da bu berbat fikrin üstüne tuz biber ekti. Diğer ikisiyle aynı boydaydı. Saçları neredeyse simsiyahtı ama benimkiyle ve Sanchez'inkiyle kıyaslanınca sadece esmer olduğu söylenebilirdi. Yumuşak dalgalar halinde omuzlarından aşağı dökülüyor, güzelden çok yakışıklı bir yüzü çevreliyordu. Çenesinde bir yarık vardı ve gülümsediğinde ağzının köşesinde gamzesi beliriyordu. Sivri dişlerini göstermemek için de gülümsemesine dikkat ediyordu.

"Hani burada vampir striptizci olmazdı?" dedim.

Jason kollarını belime sararak beni kendine çekti. "Benim hatam." Odaya az önce giren diğer doğaüstü varlıklar tarafından duyulmamaya çalışarak kulağıma fısıldadı. "Resimlerini görmüştüm. Bu vampir, Vegas'ın Jean-Claude'u olmaya çalışıyor."

Jason'ın kastettiği şey, bu adamın Las Vegas'taki bir vampir striptiz revüsünün baş dansçısı olduğuydu. Las Vegas'ın Şehir Efendisi olan Maximillian -kısaca Max- Suçlu Zevkler'e dayanan bazı gösterileri Vegas'ta sergilemek için Jean-Claude'dan izin istemişti. Daha sonra pazarlıklar yapılmıştı ve şimdi de bu gösteriyi ilk kez izleyecektik.

Jean-Claude'u alamayacakları için ona benzeyen bir vampir bulmuşlardı. Bana göre bu sadece yüzeysel bir benzerlikti ama seyirciler açısından işe yarayabilirdi.

Jason'ın kolumu saran kolu kasıldı ve yine kulağıma fısıldadı. "Kendine Lucian diyor."

"*Kendine* ne demek?" diye fısıldadım.

Boynumun yanına bir öpücük kondurdu. "Sahne adı."

Ah. Aslında oradan gitmek istiyordum ama bir yandan da meraklanmıştım. En azından şimdi kadınlar bana yakın olmayan erkekleri elleyecekti. Yani gösteri devam ederken kıskançlık sorunu yaşamayacaktım. Bu da neredeyse rahatlatıcıydı.

Sırtımı Jason'm göğsüne daha sağlam yasladım. O da yüzümün yanına sokuldu. "Benim için işle tatil iç içe."

Yüzünü görebilmek için ona döndüm. "Gitmek mi istiyorsun?"

Gülümsedi. "Kalmak istemene şaşırdım sadece."

Omuz silktim. "Kalmak istemiyorum. Daha doğrusu kalmak istemeyi istemiyorum."

Yüzümü arkaya doğru bastırarak beni iştahla öptü. Beni nefessiz bırakacak kadar iyi bir öpücüktü. "Odamıza gidip kendi keyfimize bakabiliriz."

Gülümsedim. "Bana özel bir dans mı öneriyorsun?"

"Şimdiye kadar yaptığım en özel dansı." Bunu söylerken tatlı bir şekilde gülümsedi. Bu gülümseme sadece tek bir cevaba izin veriyordu.

"Gidelim."

"Keith," dedi vampir bize yaklaşarak, "başka bir esmer güzeliyle birlikte burada olacağını bilmiyordum." Lucian kanepenin arkasında hala baygın yatan geline baktı. "Arkadaşları söylemez mi?"

"O, Keith değil," dedi beyaz saçlı dansçı. "Keith'e benziyor ama Keith gibi kokmuyor bile." Dansçı bize yakla-

şarak etrafımızda daire çizmeye başladı ama Shadwell ve Rowe hareketi engelleyecek şekilde yaklaştı.

Dansçı onlara ve bize gülümseyerek biraz geri çekildi. "Siz vampirler her zaman gözlerinize güveniyorsunuz. Hissedemiyor musun? O bizden biri. Kız da öyle."

"Kaplanadamlar mı?" diye sordu Lucian.

"Hayır," dedi dansçı ve kişisel alanımıza tecavüz edecek kadar yaklaştı. Önümüzdeki havayı kokladı. "Kurt filan olmalı..." Biraz daha yaklaştı. Teninden sıcaklık gibi yayılan enerjisini hissedebiliyordum.

"Geri çekil," dedim.

Burnunu yüzüme doğru uzatarak kokladı. Enerji sıçraması daha güçlü, daha sertti. Bütün vücuduma bir elektrik dalgası yayılırmış gibi hissettim. "Senin ne olduğunu bilmiyorum," diye fısıldadı.

"Sana geri çekilmeni söyledi." Rowe önüme geçerek kaplanadamı geri çekilmeye zorladı. Yardım etmesine memnun olmuştum çünkü içimdeki canavarların gizlendiği o karanlık yerde bir enerji hareketi olmuştu. Konsantre olarak nefes alıp verdim. Bunu yapabilirdim. Üzerinde çalışmıştım. Canavarlarımı kontrol edebilirdim. Hepsini... Hayır, çoğunu. Ah, kaplan en yenisiydi ve yeni demek daima yeni bir öğrenim süreci demekti.

Aniden kuruyan dudaklarımı yaladım. "Rowe, Shadwell, bizi kapıya götürün," dedim.

"Memnuniyetle," dedi Rowe.

Shadwell ona katılmak için yaklaştı. Dansçıları geri çektiler.

"Neden gidiyorsunuz ki?" dedi kaplanadam. "Kalıp eğlenin."

"Oynayabileceğiniz bir sürü kadın var," dedim. "Bana ihtiyacınız yok."

"Ama onlar senin kadar canlı değil," dedi kaplanadam.

"Gelin grubunu eğlendirmek için para alıyorsunuz," dedi Chuck, "bizim konuklarımızı değil."

Dönüp ona baktılar. Vampirin yüzü ifadesizdi. Kaplanadam onunla ne yapacağından emin değilmiş gibi şüpheci bir bakış attı. Ama gözlerindeki pırıltılar, Chuck'ı yemenin bir olasılık olduğunu gösteriyordu. Bir insan yüzünde olunca çok tuhaf bir bakıştı. Ancak bir kedi bakışı da değildi. Hala bir kedinin ahlak anlayışına sahipken insan gibi düşünen bir kedinin yüzünde görebileceğiniz bir bakıştı. Bir sürü olasılığı çağrıştırıyordu.

Benliğimin derinliklerinde bir şey hissettim. Bir turunculuk ve bir altın sarısı. Ah, lanet olsun. Kaplanlarla ilgili sorun yaşamamın nedenlerinden biri, içimde birden fazla olmasıydı. Biri sizin normalde bir krizden sağ kalmanız gibi etki yapan bir likantropluktu ama diğeri bir nimet, bir uyarıydı; Vampir Ana'dan.

Bazıları Marmee Noir'ın dünyadaki en yaşlı vampir, vampirlerin ilki olduğunu söylüyordu ama bir *Australopithecus* olan bir vampirle karşılaştıktan sonra bunun nasıl mümkün olabileceğinden emin değildim. Her ne olursa olsun, yine de kesinlikle antikti ve çok güçlüydü. Resmen ödümü patlatıyordu. Bin yıldan uzun süredir yaptığı gibi hala Avrupa'daki odasında uyuyordu. Rüyalarında beni, diğer vampirleri ve musallat olmak istediği diğer herkesi ve her şeyi korkutuyordu. Ancak vampirlik soyu o kadar eskiydi ki hem vampir hem de likantroptu, oysa bu modern vampirlik için geçerli değildi. Virüsler birbirlerini öldür-

düğünden hangisine önce yakalanırsanız sadece o oluyordunuz.

Vampir Ana beni rüyalarımda ziyaret etmiş ve içime çağırabileceği güzel bir hayvan yerleştirmişti. Bunu neden mi yapmıştı? Çünkü yapabiliyordu.

"Onlar da düğün grubunun bir parçası değil mi?" diye sordu vampir Lucian. Sesine kadim vampirlerin ifadesiz tonunu vermeyi denedi ama başaramadı. Görünmeye çalıştığından daha gençti. Genç vampirlerin birçoğu yaşlı görünmeye çalışırdı. Ne kadar yaşlı görünmeye çalışırlarsa genellikle o kadar genç olurlardı. Haçımın görünür olmasına da tepki vermemişti ki bu da çok genç olduğu anlamına geliyordu. Bir asırdan yaşlı olan vampirlerin çoğu bu kutsal nesnelere başlı başına bir tehlikeymiş gibi davranırdı. Aslında vampir benim üzerimde güçlerini kullanmaya kalkmazsa haçın ona bir zararı olmazdı.

"Hayır, değiller," dedi Chuck. "Adam gelinin eski bir lise arkadaşı ve kız da onun kız arkadaşı."

İsimlerimizi söylememesini ilginç bulmuştum. Hatta isimlerimizi söylememeye özellikle dikkat etmiş gibiydi. Bu biraz ilginçti.

"Sadece gelinin bir arkadaşı mı?" dedi Lucian sesindeki şüpheyi gizlemeden.

"Ben Summerland'lerin uzak bir kuzeniyim," dedi Jason.

"Çok yakın kuzenler gibi görünüyorsunuz," dedi kaplanadam ve yine bize yaklaşmaya çalıştı.

Kaplanım -kaplanlarım- buna tepki verdi. İçimdeki karanlıklarda kızıl-altın ve açık altın sarısı renkler dolaşıyordu. Diğer canavarlarımın ötesinde, onlar o içteki yerin

derinliklerinde gizleniyor gibiydiler. Gölgeleri ağaç ve çalılık gibi kullanarak aralarında saklanıyor, dolayısıyla bir an görünüp bir an sonra kayboluyorlardı. Gerçek kaplanların da ormanda öyle göründüğünü öğrenmiştim. Görünmek isteyene kadar görünmez kalıyorlardı.

Jason yüzümü omuzlarına ve boynuna gömebilmem için beni kollarının arasında kendine çevirdi. Teninin kokusunu içime çektim. Jason gibi kokuyordu ama altında kurdun kokusu vardı. O parıltılı biçimlerin uzaklaşmasına yardımcı olmuştu.

"Kaplanın kokusu, bir çöl rüzgarındaki hayal gibi gelip gider," dedi kaplanadam.

"Şiirsel," dedi Jason, "ama biz artık gidiyoruz." Beni kapıya doğru sürüklemeye başladı. Gittiğimiz yönü görebilmek için başımı kaldırdım ve bir çift mavi göz görür gibi oldum ama insan gözü değildi. Renk insancaydı ama tonu veya biçimi insanca değildi. O gözler, vücudumda cinsel odaklı değil ama acı verici bir şeyleri harekete geçirdi. Kaplan pençelerini açıp kapıyor, insan bedenimde hapis kalmaktan hoşlanmadığını bilmemi sağlıyordu.

"Adım Crispin," dedi kaplanadam.

Jason boştaki eliyle yüzüme dokundu. "Bakma," diye fısıldadı.

Söylediğini yaptım. Bakışlarımı önüme odakladım. Rowe ve Shadwell bizimle birlikteydi. Crispin'in arkamızdan geldiğini bilmek için arkama bakmama gerek yoktu.

"Onu rahat bırak," dedi Chuck.

Arkamızda birinin varlığını hissettim. Sanchez'di. "Arkanı kolluyoruz," dedi. Bunu kime söylediğinden emin de-

ğildim ama benim arkam, onların arkası, bizim arkamız. Fark etmezdi.

Karnımda yemekten daha katı bir şey varmış gibiydi. Sanki bir tür hayalet hamilelik gibi. Ama içimdeki hayalet bir bebek değildi. Bir bebekten çok daha güçlü bir şeydi ve kesinlikle oradan çıkmak istiyordu.

38

Bizi kapıdan geçirip asansöre yönlendirdiler. Sanchez eliyle binmemizi işaret etti. Shadwell, Rowe ve Chuck bizimle birlikte bindi.

"Bütün bunlar da neydi, Ajan Blake?" diye sordu Chuck.

Başımı iki yana sallayarak Jason'a yaslandım. İçimde katı ve somut bir şey olduğu duygusundan kurtulmak için onun kurt kokusunu derin derin içime çektim. Yavaş ve düzgün bir şekilde nefes alıp verdim. Bunu başarabilirdim. Bir likantrop sürüsüyle yolculuk yapmak zorunda kalmamak için böyle durumlara hazırlık yapmıştım.

Jason benim yerime cevap verdi. "Ben bir likantropum ve Anita'nın psişik yetenekleri onu bazen radarda bizim gibi gösteriyor."

"Psişik yetenekler de ne demek?" diye sordu Chuck.

"Ölüleri ayağa kaldırarak ve vampir avlayarak hayatını kazanıyor. Nekromansi yeteneğin olmadan bunu yapamazsın ve psişik yetenekler olmadan bu kadar uzun süre hayatta kalmayı başaran hiçbir vampir avcısı yoktur."

"Ne tür yetenekler?" diye sordu Chuck.

Karnımdaki kasılma nihayet gevşemeye başlamıştı. Bir ağırlığın altındaymışım gibi hissetmeden nefes alıp verebilmeye başlamıştım. Yüzümü Jason'ın boynundan uzaklaştırmadan dikkatli bir şekilde konuştum. "Ölülerle aram iyidir, Chuck. Yaptığım şey bu."

"Kaplan sizi diğerlerinden daha canlı hissettiğini söyledi."

Kapılar açıldı. Önce Rowe indi ve ancak o başıyla işaret verdikten sonra Shadwell bize ilerleyebileceğimizi belli etti. Chuck onların yaptığı gibi koridoru kontrol etmedi. Aslında tam olarak bir koruma değil, sorun çözücüydü.

"Flört ediyordu," dedim.

"Tuhaf bir flört anlayışı."

"Daha tuhaflarını da gördüm."

Chuck bana inanmıyormuş gibi baktı. Bana inanıp inanmaması umurumda değildi, şu anda ihtiyacım olan tek şey odamızda yalnız kalmaktı. Jason'ın kaplanı geri itip *ardeur*'u beslememe yardım etmesi gerekiyordu. O iş bittikten sonra Chuck'ın neler bildiği veya bizimle ilgili ne düşündüğü konusunda endişelenebilirdik.

"Pek iyi görünmüyorsun," dedi Rowe.

"Teşekkürler," dedim.

"Ne demek istediğimi biliyorsun. O hayvanadam ya da vampir sana biz sıradanların göremeyeceği bir şey mi yaptı?"

Bu iyi bir soruydu. Akıllıca bir soru. Aslında fazla zekice bir soru. Jason yine beni cevap vermeye çalışmaktan kurtardı.

"Görünmeyenlerin enerjilerini sezebilenler için bunun nasıl bir etki yaratabileceğini bilemezsiniz. En büyük coşkuyu da yaratabilir, en büyük yıkımı da."

"Farkı yaratan ne?" diye sordu Rowe.

"Odaya girdiğimizde istediğin kadar soru sorabilirsin, Rowe. Ama şimdi gözlerine ve kulaklarına ihtiyacımız var."

Shadwell'in bizi ikinci soruyu cevaplamaktan kurtarmasına izin verdik ama koridorda yürüyüşümüzle ilgili bu kadar ciddi olması bana sorularım olduğunu hatırlatmıştı. Cevaplanması gereken sorular. Ama metafiziksel sorun şimdi her şeyin üzerindeydi. Bu konuda daha iyi olmayı başarmak zorundaydım. İşimi ve hayatımı olumsuz yönde etkiliyordu.

Odamızın kapısına ulaştığımızda Shadwell elini uzattı. "Ne?" diye sordu Jason.

"Anahtar kart? Kapıdan ilk ben gireceğim."

"Tanrım," dedim, "Shadwell, bunu daha önce yapmamıştın. Tehdidin daha da kötüleştiği konusunda bir mesaj filan daha mı aldınız?"

Shadwell ifadesiz görünmeye çalıştı ama sonunda sadece öfkeli görünebildi. "Lütfen bana kartı verin."

Jason bana döndü. "*Lütfen* dedi."

Tartışacaktım ama karnımdaki bir kasılma yüzünden ikiye katlandım. *Ne?* Neredeyse beni öldürecek olan altın sarısı-beyaz renkli kaplanadamı gördüm. Kaplan bana bir an baktı, sanki turuncu gözlerinde Crispin'in bakışlarının yankısı kalmış gibiydi. Bu düşünceyle ikiye

katlandım ve dizlerimin bağı çözüldü. Jason beni tutmasaydı düşecektim.

Ben hala soluklanmaya ve sakin kalmaya çalışırken Shadwell kapıyı açtı. Korkum kısmen canavarın kontrolü bir an için ele almasına izin veren şeyin ne olduğuydu. Korkmamak çok zordu. Beni parçalamaya çalışan dişleri ve pençeleri hissetmemek çok zordu. Acıdan yorgun düşmüştüm, sorunlardan yorgun düşmüştüm... Sadece yorgundum işte. Kibirli davranmıştım. Bir metafiziksel yeteneği bir bekarlığa veda partisinde striptizcilere karşı duyulan şehvetten beslenmek için kullanmıştım. Lanet olsun, ben kendimi ne sanıyordum ki?

Shadwell kapıyı tutarken Jason odaya girmeme yardım etti. Beni kucağına alıp yatağa taşıdı. Kaplanın yüzüne bakıyordum ama sadece açık sarı-krem rengi kaplan değildi, sanki gözlerim bulanıyormuşçasına birincisinin üzerine ikinci bir kaplan yerleşmiş gibi görüyordum. Neler oluyordu? Uyanıkken gördüğüm bir rüyada hayalet kedi -veya kediler- gözlerimin içine bakıyordu. Ama bu rüya hiç değişmiyordu. Gözlerimi kapasam da, açsam da, bana bakan kaplanlar görüyordum. Bu daha önce hiç başıma gelmemişti.

"Herkes dışarı," dedi Jason.

"Kimsenin yalnız kalmaması emredildi," dedi Shadwell, buyurgan bir tonda.

"O zaman kapının önünde bekleyin," dedi Jason.

"Emirlerimiz son derece açık," dedi Shadwell.

Kaplan dev bir hayalet köpekmiş gibi bana doğru yaklaştı ve burnumu onunkine değdirmemi bekledi. Ama bu bir köpek değildi.

Berbat etmekten korkar gibi dikkatle konuştum. "Jason, bir terslik var, bir şey farklı."

"Biliyorum."

"Sen de görebiliyor musun?" diye sordum fısıldayarak.

"Neyi görebiliyor muyuz?" diye sordu Chuck.

"Hayır," dedi Jason, "ama kokusunu alabiliyorum."

"Neyin kokusu?" diye sordu Chuck.

"Hemen gitmeniz gerek," dedi Jason, "hepiniz. Gitmezseniz otel güvenliğini arayacağım."

"Onlar size yardım edemez," dedi Chuck.

"O zaman muhabirleri çağırırım ve Anita'yı taciz ettiğinizi söylerim. Sence bu nasıl bir haber olur, Chuck?"

"Bunu yapmazsın."

Şimdi açık altın sarısı kaplanın üzerinde sadece bir tane yoktu. Sanki üçlü bir negatife bakıyormuşum gibiydi. Renkli çizgiler. Biri diğerlerinin gölgesiymiş gibi çok koyu ve doktorların kanımda buldukları dokunun yüzünün üzerinde bulanık görünüyordu. Kaplanlardan oluşan gökkuşağı yüzüme yaklaşıyordu. Kesin olarak bildiğim bir şey vardı: Hareketi tamamlamalarını istemiyordum. Katı olmayan, hatta orada olmayan bir şeyi nasıl durdurabilirsiniz ki? Yatağa uzandım ama kaplan yatağın içine yürüdü. Vücudu bir yatağın ortasında durmuyormuş gibi bana yaklaştı. Gerçek değildi fakat bir şeyin gerçek olmamasının sana zarar veremeyeceği anlamına gelmediğini yıllar önce öğrenmiştim.

Yatakta gerilemeye, kaplan gerçekmiş ve dikkatini çekmemeye çalışıyormuşum gibi ellerimle kendimi itmeye başladım. Pençeler içeriden vücudumu parçalıyordu. "Jason!" diye haykırdım.

Yatakta yanıma gelip kaplanla arama girdi. Kaplan yatağın içine kolayca girebilmesine rağmen Jason'ın bedeni onun için katıydı. Kollarını bana sardı. Yüzümü göğsüne ve boynuna gömerek kokusunu derin derin içime çektim.

Kurdun tatlı misk kokusu parfümünün altından geliyordu. Bütün o uygarlık görüntüsünün altındaki gerçek gibiydi. Karşımdaki Jason'dı ama benim asıl onun içindekine ihtiyacım vardı. İçindeki vahşi gerçekliğe!

İçimde hayvanların barındığı o karanlık kısmın içinde bir biçim kıpırdandı. Karanlığın içinde kurdum parladı ve kürkünün beyaz kısmı bir hale gibi göründü. Üzerinde koyu renk işaretler vardı ama karanlıkla birleşiyor, dış çizgilerini belirsiz hale getiriyorlardı.

Shadwell'in sesiyle irkilerek başını kaldırıp baktı ve gerçek bir kurtmuş gibi karanlığa doğru geri çekilmeye başladı. "Doktor çağıracağım."

"Doktorun yardımı olmaz," dedi Jason.

Kurt karanlıkta kayboldu ve aniden karanlık yine kaplanlarla doldu. Gökkuşağının renklerini taşıyan, karanlıkta dolaşan kaplanlar. Sanki karanlık bir tünelde, yapraksız devasa ağaçlardan oluşan bir hayalet ormandaymışım gibiydi. Kaplanlar geliyordu ve kendi canavarımdan fazlası vardı.

"Jason, doğada bulunmayan renkler taşıyan bir sürü kaplan var. Neler oluyor?"

"Odadalar mı, yoksa kafanın içinde mi?"

"İçimde," diye fısıldadım, "şimdilik."

Jason kalktı, yüzümü yine göğsüne bastırdı. "Bu sanatlarda usta birini tanımıyorsan, Chuck, Anita'ya yardımcı olamazsın, sadece onu incitirsin."

"Bu sanatlarda usta mı?" dedi Rowe.

"Cadı. Bir cadıyı kastediyor," dedi Chuck.

"Evet," dedi Jason, "metafiziksel bir kasırga kopmak üzere. Olacak şeye karşı silahlarınız bizi koruyamaz ama onun incinmesini engellemek için yapmam gerekeni yapmamı geciktiriyorsunuz."

Üst kattaki kaplanlar yüzünden sadece içimdeki kaplanın ortaya çıkmaya çalıştığını sanmıştım ama karanlık ve ışıkta gidip gelen biçimler benim canavarım değildi. Ah, belki o da oradaydı ama sonunda dönüşecek bir hayvan seçmeye çalışan benim bedenim değildi. Başka bir şey oluyordu. Açıklayacak kelime bulamadığım ve hiçbir metafiziksel deneyimim olmayan bir şey. Bu kötüydü.

"Neler olduğunu bilmiyorum, Jason. Bu yanlış, farklı."

Bana sımsıkı sarıldı. "Çıkın dışarı," dedi.

"Ona söylememiz gerek," dedi Rowe.

"Yapamayız..." diye başladı Shadwell.

Chuck araya girdi. "Vampirlerin valiye ve ailesine saldıracağı söyleniyor. Bu sadece kapının değil pencerenin de bir giriş noktası olabileceğini gösterir."

"Şu anda pencereden giren bir vampir bizim sorunlarımızın en küçüğü olur," dedi Jason.

Burnuma yağmur ve yasemin kokuları geliyordu. Lanet olsun! Bluzumun altındaki tılsım ısınmaya başlamıştı. Marmee Noir'ı uzak tutması gerekiyordu ama daha önce hiç böyle parlamamıştı. Bu iyiye işaret olamazdı.

Jason'dan uzaklaşırken zinciri bluzumun içinden çekip çıkardım. Tılsımın üzerindeki oymaların çizgileri, biri kırmızı kalem alıp her karakteri, ortadaki her soluk imgeyi çizmiş gibiydi. Genellikle eski bir mezar taşma benzerdi.

Ortasında bir resim oyulmuş ama zamanla aşınmış olduğunu bilirdiniz. Şimdi parlıyordu ve zincirin ucunda yeni yapılmış gibi görünüyordu.

"Çok başlı bir kediye benziyor," dedi Jason.

"Bu da ne, neden parlıyor böyle?" diye sordu Chuck.

"Gezegendeki en yaşlı vampire karşı koruyucu bir tılsım," dedim.

"Vampir burada," dedi Shadwell ve silahlar çekildi.

Ben silahıma uzanmadım bile. Onlara gerçeği söyledim. "Kendisi Avrupa'da bir yerde ama büyüsü değil." Onlara baktım. "Anlamıyorsunuz. Bir vampirin sizi becermek için lanet olasıca bir pencereden girmesi gerekmez. Yeterince güçlüyse bunu bin mil öteden de yapabilir."

"Büyüye ihtiyacımız var," dedi Jason, "ve sizin bunu görmemeniz gerekiyor." Bu tam olarak doğru sayılmazdı. Onların görmesini *istemiyorduk* sadece. Ama ben de bu yarı yalanı bozmadım çünkü onlardan kurtulmak için aklıma daha iyi bir fikir gelmiyordu.

"Neden, görürsek bizi öldürmeniz mi gerekir?" diye sordu Chuck alaycı bir tavırla.

Jason'la ben ona baktık. "Seni öldürmemiz gerekmez, Chuck," dedim. "Ama biz bunu ikramiye olarak algılayabiliriz. Şimdi dışarı çıkın. *Hemen!*" Son kelimeyi haykırırken yataktan fırladım. Browning'imi çekip onlara doğrulttum ve gitmeleri için bağırmaya devam ettim. Sakin halim onları etkilememiş olabilirdi ama silahlı ve isterik halim, Jason'ın da yardımıyla onları odadan çıkmaya ikna etti.

Silahımı elimden bırakmadan dizlerimin üzerine çöktüm. Kaplanlar içimde dönüp duruyordu. Birinin içimde bana doğru koşup dışarı çıkmaya çalışmasını bekledim

ama bunu yapmadılar. Sadece gölgelerin arasında volta atıyorlardı. Bir şey bekliyor gibiydiler.

Yasemin kokusu tüm havayı doldurmuştu. Haçım da tılsımla birlikte canlanmış gibi görünüyordu. Sonra yağmur ve çiçek kokuları silindi. Haç sakinleşti. Oda aniden çok sessizleşti. O kadar ki kendi nabız atışlarımı duyabiliyordum.

Jason yanıma çömeldi. Dudaklarının kıpırdadığını görebiliyordum ama hiç ses duymuyordum. Silahım elimden düştü. Kollarını yakalayarak bir şeyler söylemeye çalıştım, herhangi bir şey. O anda hissettim. Bir ses, bir çağrı, bir koku, bir histi ama aynı zamanda hiçbiri değildi. Hem o şeylerin hepsi, hem de hiçbiriydi. Zihin gözümde bir kabus gibi görebildiğim kaplanlar hareketsiz kaldı. Yüzlerini havaya kaldırarak kükrediler. Bu sesle omurgam gerildi ve çığlık çığlığa yere yuvarlandım. Sanki vücudum büyük bir çandı ve sesleri içimde yankılanıyordu. O sesi kulaklarımla değil tenimle duyuyordum. Sanki mesajını bütün sinir uçlarına iletmek için omurgama sessiz bir diyapazon dayanmış gibiydi.

Jason'ın elleri üzerimdeydi. Bana sarılmaya çalışıyordu. Bağırışlarını bölük pörçük parçalar halinde duyuyordum.

Tılsımın çizgileri ateşten yeni alınmış metal gibi parlamaya başlamıştı. Sıcaklığını bluzumun üzerinden hissedebiliyordum. Bir haçın yapacağı şekilde bluzumun kumaşını eritmesini bekliyordum ama Vampir Ana'nın kaplanlarının beni parçalamasını engelleyecekse bir yanık izi daha almaya razıydım.

Jason ayağa kalkmaya çalıştı. Koluna tutundum. Bir şeyler söyledi ama ben sadece "kapı" kelimesini duyabil-

dim. Kapıya gidip açtı. Biri kapıyı vurmuş olmalıydı ama ben sesi duymamıştım.

Gelen beyaz saçlı striptizci Crispin'di. Üzerinde yanardöner bir tangadan başka bir şey olmadığına bakılırsa dansını çoktan bitirmiş olmalıydı. Yanıma çömeldi ve o tuhaf mavi gözlere baktığım anda içimde bir sessizlik oldu. Kaplanların hepsi o uzun metafiziksel tünelden bakıyordu.

Jason yaklaşıp diğer tarafıma çömeldi. "Daha iyi mi?" diye sordu.

"Evet," dedim boğuk bir sesle.

"Çağrını duydum," dedi Crispin. "Cevap vermek zorundaydım."

Ne çağrısı? diye sormak istedim. Ya da ne duyduğunu. Ama koluma dokundu. Çok masum bir hareketti. Beyaz kaplan diğerlerinin arasından sıyrılarak öne atıldı. Bembeyaz bir zarafet, kas ve ölüm bulutu gibi içimdeki imkansız yolda hızla ilerledi.

Jason koklamam için bana kolunu uzatmaya çalıştı ama dikkatimi dağıtmak için artık çok geçti. Kaplan geliyordu ve nasıl durduracağımdan emin değildim.

39

Birbirimizin gözlerine bakabilmemiz için Crispin yanıma uzandı. Kaplan rengi taşıyan insan gözlerini bana sundu ve sadece o gözleri görmek bile beni sakinleştirmeye yetti. Sükûnet genellikle söz konusu canavarın durması ve gerilemeye başlaması anlamına gelirdi ama zihnimdeki görüntü beyaz kaplanın ava kararlı olduklarında yaptıkları gibi hızlandığını gösterdi. O son hız ve güç patlaması, her şeyin kullanıldığı o tek sıçrayış için.

Crispin bir elini yanağıma koydu ve dokunuşu nabzımı daha da yavaşlattı. Bana doğru eğildi ve öpmeden önce "Hanımın çağrısını duyup cevap verdim," diye fısıldadı. Evde yaptığımız her şeyden çok daha ayinsel gelmişti kulağa ama sanki neye ihtiyacım olduğunu kesinlikle biliyor gibi davranıyordu.

Kaplan bedenimin yüzeyine çarparak beni yerden havalandırıp Crispin'in vücuduna çarptı. İçten dışarı küçük bir arabanın çarpması gibiydi. Crispin'in elleri yüzümü güvende tuttuğundan öpücüğü ikimizin de canını yakmadı. Bir an için bunu daha önce de yapmış olduğunu düşündüm ve hemen ardından düşünceler silinip geride acıdan başka bir şey kalmadı.

Kaplan kükreyerek içimden dışarı taştı. Sanki karnımı parçalayarak kendine bir çıkış açmış gibiydi. Çığlık atarak kıvranırken Crispin de benimle birlikte bağırıyordu.

Uzaklaşmaya çalışır gibi üzerimde kollarına dayanarak yükselmişti. Tılsım aramızda havada duruyordu. İkimiz de yerden havalanmıştık ve bunu bizim yaptığımızı sanmıyordum. Kaplan, karınlarımızın arasında insan gözüyle görülebilecek beyaz bir ışık halinde akıyordu. Şimdiye kadar değişmiş olması gerekirdi ama üzerimde hala insan biçimindeydi. Tılsım iyice parlıyordu ve neredeyse Crispin'in göğsüne değiyordu.

Crispin bir kolunu bedeniyle tılsımın arasına soktu. Tılsım koluna dokunduğu anda birçok şey aynı anda oldu. Tılsımın parıltısı kesildi ve herhangi bir takı gibi yerine düşüverdi. Crispin'in vücudu, üzerinden krem-beyaz rengi bir su akıyormuş gibi tüylerle kaplandı. Vücudu üzerimde yeniden biçimlenirken her tarafım şeffaf sıvıyla sırılsıklam olmuştu. Ama bu onun değil benim yaratığımdı. Kaslar ve kemikler çatırdayıp patlayarak yeniden biçimlenirken altında mıhlanmış durumdaydım. Acil bir durumda yaratığımı bir hayvanadama verdiğim her seferinde olduğu gibi, sanki bir patlamaya benziyordu. Bir an insanken bir an sonra yaratığa dönüşüyorlardı. Vücutlarından akan o sıcak

ve şeffaf sıvı her yerimi kaplıyordu. Ama bu seferki farklı, daha yavaş, daha kontrollü, daha... güçlüydü.

Beyaz kaplan artık beni parçalamıyordu, üzerimdeki adamı dolduruyordu. Onun yaratığını ya da bir yaratığı veya bir gücü, sıcak ve gerçek bir şekilde hissedebiliyordum. Olan şey biçim değiştirmekten fazlasıydı. Biçim değiştiren bir likantropun altında yattığım ilk seferi hatırladım. O kişi Richard'dı ve Ulfric olmak için savaşını yeni kazanmıştı. Sürüye bağlanmam için bana güç önermişti. O gece gücü alıp sürüyle birlikte kaçabilirdim ama insan etiyle beslenmek üzereydiler ve bunu yapamazdım.

"Gücü reddettin," demişti Richard. Haklıydı.

Crispin bembeyaz kürkle kaplı yüzüyle bana baktı. Gözleri hala oradaydı ama geri kalanı o zarif ve görkemli yarı insan yarı kedi biçimine bürünmüştü. Leoparadamlara benziyordu ama farklıydı. Orantıları farklı, daha iri cüsseli, başı daha az insan ve daha fazla kaplan biçimliydi.

Beyaz kürkün üzerinde dar kahverengi şeritler vardı, vizyonumdaki kaplan gibi tamamen beyaz değildi. Mavi gözleriyle bana bakarken, Micah'nın biçim değiştirmesine rağmen değişmeyen gözlerini hatırladım.

Yarı biçimdeyken gördüğüm tek kaplanadam bir dişiydi ve beyaz üzerine açık sarı çizgileri vardı. Yine gerçek bir kaplanın renkleri değildi. Üzerimdeki beyaz-çikolata görüntüye bakarken kaplanadamlar arasında o klasik turuncu-siyah renkleri taşıyanlar olup olmadığını merak ettim. Belki de yarı biçimlerindeki leoparadamlarla çok fazla zaman geçiriyordum ama Crispin'e baktığımda onlarınki gibi onun da göğsünün daha az kürklü olduğunu ve daha çok aşırı kaslı bir insan göğsüne benzediğini fark ettim. Yarı bi-

çim daha uzun, daha kaslıydı ve beyaz üstüne açık çikolata rengi şeritli kürkü vardı ama vücudun ortasına doğru açığa çıkan ten daha insan görünümlüydü. Kurtlar kedigillere oranla daha tüylüydü. Bakışlarım aşağı doğru kayarken her yarı biçimde olduğu gibi, her şeyin daha büyük olduğunu gördüm. Bunu fark edince kızarmamaya çalışarak başımı çevirdim. Ona üzerimden kalkmasını söyleyebilirdim ama gösteriyi izleyenleri gördüm.

Chuck, Shadwell ve Rowe ellerinde silahlarıyla, şaşkınlıktan kocaman açılmış gözlerle bize bakıyorlardı. "İkiniz de öldürülüyor gibi çığlıklar atıyordunuz," dedi Jason. "Girmelerine izin vermeseydim kapıyı kıracaklardı."

Bir elimi kaldırdım, gözlerime akmaması için alnımdaki şeffaf ve yoğun kıvamlı sıvıyı sildim. Her yerim kaplanmamıştı ama odadan çıkmadan önce bir duşa ihtiyacım vardı. Elimden geldiğince saygınlığımı toparlayarak "Görebildiğiniz gibi iyiyim," dedim, "şimdi herkes dışarı."

"Az önce bir sürü şey gördük," dedi Rowe, "ve bunların arasında *iyi* yoktu."

Ona çekilmesini söylemediğimden ya da belki canı yandığından, Crispin üzerimde kıvrılmıştı. Yüzümü göğsünün altında ezmemek için çok daha uzun olan vücudunu aşağı kaydırmıştı. Dolayısıyla belli yerleri kotumun üzerinden olacağı kadar yakın değmiyordu ki bu iyiydi ama dev bir pofuduk oyuncak gibi etrafımda kıvrılıp kalmıştı. Kürklü sırtına dokunduğumda nabzını hissettiğim bir oyuncak. Ama Crispin beni Jason'ın yapamayacağı bir şekilde kurtarmıştı. Aslında bu şehirde başka hiç kimse bunu yapamazdı. Ona borçluydum, dolayısıyla ona insanların önünde üzerimden kalkmasını söylemedim. Onu utandır-

maya veya bir... sıradan gibi tepki vermeye niyetim yoktu. Her şey son derece normalmiş, bunu sürekli yapıyormuşum gibi davrandım.

"Anlamanızı beklemiyorum, sadece gidin de..." Zihnimden bir sürü kelime geçti: *Konuşalım, bitirelim...* Hiçbiri doğru gelmedi.

Sözümü benim yerime Jason tamamladı.

"Yapmamız gereken şeyler var ve sizi en az bunun kadar şaşırtır. Yüzlerinizi görmelisiniz: Bembeyaz, şoke olmuş, dehşete kapılmış. Korku gösterisi izlemiş gibisiniz."

"Bu hiç adil değil," dedi Shadwell. "Burada olanlar hakkında hiçbir fikrimiz yoktu."

"Artık var," dedim yerden kalkmadan. "Hadi gidin."

Shadwell, Rowe'a baktı, Rowe omuz silkti.

"Sanırım Ajan Blake'e istediği mahremiyeti tanımalıyız," dedi Chuck. *Ajan* kelimesinden önce ne söylemeyi düşündüğünü merak ettim. Gerçi bilmemek daha iyiydi.

Diğerlerinin itiraz etmesini, Chuck'tan emir almadıklarını söylemelerini bekliyordum ama bunu yapmadılar. Sanırım onlar da odadan çıkmak istiyordu.

Shadwell başıyla onayladı ve silahını kılıfına koydu. Rowe tereddüt ederek iri iri açılmış gözlerle kaplanadama baktı ama Shadwell'in sert bir bakışı onu da silahını kılıfına koymaya zorladı. Bundan hoşlanmadığı belli olsa da emre itaat etti. Eğitim seni hayatta tutar ve amirlerinle başının derde girmesini önler.

"Dışarıda olacağız," dedi Shadwell.

"Bir sorun olup olmadığını nereden bileceğiz?" diye sordu Rowe. "Yani şu çığlıklar... gerçekten ölümcül bir şey olduğunu sandık. Saldırıya uğradığınızı düşündük."

"Bunun için özür dilerim," dedim. "Daha sessiz olmaya çalışırım."

Kaplanadam, bütün vücuduna dalga dalga yayılan bir hareketle kıpırdadı. Kuyruğu kalkıp seğirdi ve insan kalçalarının yanına kıvrıldı.

Dönüp adamlara yarı hayvan yüzüyle baktı. Sesi şimdi hırıltı gibi çıkıyordu. "Ben de uslu duracağım."

Rowe zorlukla yutkundu ve yüzündeki azıcık renk de çekilmeye başladı. Sadece başıyla onaylayarak kapıya yöneldi. Shadwell de arkasından gitti ve bir kez bile geri dönüp bakmadı. Chuck en son çıkmak için döndü ama elini açık kapıya koyarak duraksadı.

"Bu geceki dansçılarımızı tanıdığınızı bilmiyordum, Ajan Blake."

"Tanımıyordum," dedim.

Üzerimde yatan kaplana baktı. "Hep bu kadar hızlı mı arkadaş edinirsiniz?"

Ne diyebilirdim ki? "Bazen."

Başıyla onayladı. "Bazen," diye tekrarladı başını iki yana sallayarak. "Arkadaş edinmeye geri dönün, Blake. Ben korumaları kapının önünde bırakacağım. Ama sanırım haklısınız. Eğer vampir tehdidi gerçekse, bu gece sizi pencerenizi seçmesini tercih ederim, Bay Schuyler. Kişisel bir şey değil ama sanırım buraya tırmanırsa muhtemelen geri çıkamaz."

Jason ve ben aynı anda konuştuk. "Hayır." Birbirimize baktık ve bana işaret ederek söz hakkı verdi. "Çıkmayacak," dedim.

"Ortalıkta büyük ve kötü bir vampir mi var?" diye sordu Crispin.

"Olabilir," dedim.

"Ah, Tanrım," dedi kaplanadam, "işte oynayacak bir şey çıktı."

Chuck yine başını iki yana salladı ve kapıyı arkasından sessizce ama çok kararlı bir şekilde kapadı.

40

Kaplanadam içini çekti ve aniden vücudundaki gerilimin birazı kaybolmuş gibi üzerimdeki ağırlığı arttı. "İnsanların önünde çok zor oluyor," dedi hırıltılı sesiyle.

"Kalk," dedim ve ekledim, "lütfen." Bizi kurtarmıştı. Beni kurtarmıştı. Ama yine de sonuçta ağırdı.

Yarı düşerek yarı yuvarlanarak üzerimden kalktı ve yanımda yanlamasına uzandı. O etkileyici mavi gözlerini kırpıştırarak bana baktı.

"Canını yaktıysam özür dilerim," dedi.

Gülümsedi, boğazımı parçalayabilecek dişlerle dolu bir gülümsemeydi ama yine de gülümsemeydi. Ve seri katil davaları üzerinde polisle birlikte çalışırken insanların da dişleri olduğunu öğrenmiştim. İnsanlar hakkında bilmek istemeyeceğim bir sürü başka şey de keşfetmiştim. Bu

beni "canavarların" yanındayken daha sakin hale getirmişti çünkü artık hepimizin derinlerde canavar olduğumuzu biliyordum.

"Kaplanınla savaştın. Onu bana vermiş olsaydın ikimizin de canını yakmazdı."

Yüzüm kendini ele vermiş olmalı çünkü onun yüzünde meraklı bir ifade belirdi. "Bunu bilmiyordun," dedi.

"Bir likantrop içindeki canavarla savaştığında değişimin daha şiddetli olduğunu biliyorum," dedim. "Ama sanırım bu mantığı kendim için kurmamıştım."

"Bunu daha önce biriyle birlikte yapmıştın," dedi Jason.

"Elbette yapmıştım. Klanımın yetişkin erkeklerinden biriyim. Hamile dişilerimizin bebeklerimizi kaybetmemelerini bu şekilde sağlarız."

Jason'la ona bakakaldık. Yüksek sesle konuştum. "Kaplanadamlar bunu hamile dişileriyle her zaman yapıyor mu yani?"

"Evet," dedi Crispin ve kaşlarını çattı ama bu onun yüzünde daha çok dişlerini göstermek gibi göründü. "Bunu bilmeliydin." Kaşları daha da çatıldı. "Ama kaplanın beyazdı ve biz Birleşik Devletler'deki tek beyaz kaplan klanıyız. Bizim dişilerimizden biri olman gerekirdi ama değilsin." Bir dirseğinin üzerinde yükseldi ve diğer koluyla ıslak halının üzerinde kendini dengeledi. Yüzünde anlayış ve endişe vardı. "Bir saldırıdan kurtuldun ama bizim klanımızdan biri olamaz. Biz bunu asla yapmayız. Birini kendi iradesi dışında yönlendirmek her klanda yasaya aykırıdır." Yine kaşlarını çattı. "Efendimiz saldırmamızı söylediğindeyse bu öldürme amacıyla olur. Kimsenin hayatta kalmasına izin

vermeyiz." Sanki bütün günahlarını bana açıklayabileceğini biliyormuş gibi bunu kolayca söyleyivermişti.

"Ben gerçekten bir federal ajanım, Crispin," deme zorunluluğu duydum. "Bana söylediklerine dikkat et."

"Senin bizden biri olduğunu biliyorlar mı?"

Jason'a baktım. Bu yabancıya ne söyleyebilirdik ki? Ne kadarını paylaşmak güvenliydi? Genellikle olduğu gibi Jason yine bakışımı kolayca çözdü.

"Sen Las Vegas'taki Max'in kaplanlarından birisin, değil mi?" diye sordu Jason.

Crispin bakışlarını ona çevirdi. "Evet."

"Max, Anita'nın ne olduğunu ve ne olmadığını biliyor. Bunu sana açıklamadıysa muhtemelen sizlerle paylaşmak istemediği bir şeydir. Kişisel değil ama sanırım biz herhangi bir şeyi açıklamadan önce benim efendim seninkiyle konuşmak ister."

"Yani onun bir kaplanadam olmadığını mı söylüyorsun?" diye sordu Crispin.

"İnsanlar bir resmin bin kelimeye bedel olduğunu söyler. Bir kokunun çok daha değerli olduğunu biliyoruz."

Crispin sadece başıyla onayladı.

Jason diğer tarafımda, ıslak halının üzerine çömeldi.

"Canavarlarım sakinleşti," dedim. "İkinizin de kelime anlamıyla veya mecazi olarak karşımda tüylerinizi kabartmanızı istemiyorum."

"Kendini oturacak kadar iyi hissediyor musun?" diye sordu.

Bunu düşündüm ve vücudumu ellerimle değil düşüncelerimle yokladım. Canım yanmıştı ama korktuğum kadar kötü olmamıştı. Doğrulup oturmak için kendimi zorladım

ve Jason'ın kolu Crispin'in daha uzun kolundan sadece birkaç saniye önce bana ulaştı. Başımın üzerinden birbirlerine baktılar ve bir an testosteronlarının yükseldiğini hissettim.

"Aklınızdan bile geçirmeyin," dedim.

"Benim türüm arasında bir dişi sadece tek bir erkekle çiftleşir. Bu rekabetle ilgili bir şey."

Jason kahkahasını bastırmaya çalıştı ve kaplanadam kaşlarını çatıp şaşkınlıkla ona baktı. "Afedersin," dedi Jason, "ama kaplanın hiç de Anita'ya uygun bir hayvan olmayacağını düşünüyordum."

Bu defa benim kaşlarım çatıldı.

"Sadece kurdunu düşün, sadece koku derinliğine getir."

"Koku derinliği mi?" diye sordum.

"Bana güven, Anita, sadece biraz düşünürsen fikri kavrayacaktır."

"Bunu istemiyorum, Jason. Yorgunum, canım yanıyor ve bunun yine kontrolden çıkmasını istemiyorum."

Beni ona sarılmaya zorladı ama Crispin'in kolu onu engelliyordu. Crispin'in uzun, pençe gibi eli benim bedenimle Jason'ınkinin arasından geçerek belime dolandı.

Tüylü ve kaslı kolun izin verdiği ölçüde Jason'ın vücuduna doğru eğildim. Jason yüzümü göğsüne bastırdı ve tişörtünün altından teninin kokusunu almamı sağladı. Beyaz ve koyu renk tüylerle kaplı koyu altın sarısı gözleri gördüm. Vücudum ona tepki verdi ve kurt içimdeki metafiziksel patikada koşturmaya başladı. *Hayır, geri git,* diye düşündüm.

Kurt bir an tereddüt ederek bana baktı. Aniden gözlerinde bana bir pırıltı belirdi. *Hayır!*

"Şimdi kurt gibi kokuyorsun," dedi Crispin. Bana doğru eğilerek yüzümü ve saçlarımı kokladı. Bu kaplan kokusunu yine öne çıkardı. Kaplan sakinleşmiş olmalıydı ama hala içimde kaplanlar vardı. Hala çizgili yüzler karanlıkta hareket ediyordu.

Jason'a daha sıkı sarıldım ama kurt da işbirliği yapmıyordu. Kurt bana sadece mecbur olduğu için itaat ettiğini ama aslında dışarı çıkmak istediğini göstermek istercesine dümdüz baktı. O da özgür olmak istiyordu.

"Hem kurt hem de kaplan olamaz," dedi Crispin.

"Tahmin bile edemezsin," dedi Jason.

Crispin tüyleriyle neredeyse gıdıklayarak burnunu boynuma gömdü. Ürperdim, bütün vücudum sert ve derinden tepki verdi. Bu bir korku tepkisi değildi. Kurt daha hızlı koşmaya başlamıştı ve kaplanlar da arkasından geliyordu. Çok yakın değillerdi ama geliyorlardı. Ortalığı iyice zıvanadan çıkarmayan tek şey, leopar ve aslanın hala gizleniyor olmalarıydı. Ama her şeyin korkunç ölçüde ters gitmesi için onlara ihtiyacımız yoktu zaten.

"*Ardeur*'a ihtiyacın var, Anita. Hemen. Sorunun bir parçası bu."

"Partiden önce *ardeur* almıştım."

"Ama yine beslenmeye ihtiyacın var gibi davranıyorsun."

İki hayvana da ait olmayan farklı kokuları içime çekebilmek için ikisini de iterek uzaklaştım. Tanrım, sanki bu gece canavarları sakinleştirmek için tüylü olmayan birine ihtiyacım var gibiydi.

"Büyük toplantıdan sonra St. Louis'ten dönen herkes *ardeur* hakkında konuşuyordu. Gerçek şeytanlar gibi

seksten beslenmeniz gerektiği söyleniyordu. Bunun sadece söylenti olduğunu sanmıştım. Siz gerçek olduğunu mu söylüyorsunuz?"

Ellerimle ayaklarım üzerinde doğruldum, ayağa kalkıp kalkamayacağımı düşündüm, yapabileceğime karar verdim ve denedim. Biraz sallanıyordum ama başardım. İki yarı hayvandan uzaklaşınca canavarlar biraz yavaşlamıştı ama tamamen uzaklaşmamışlardı. Onları hala uyanıkken rüya görür gibi görebiliyordum.

"Eğer doğruysa," dedi Crispin, "ihtiyacınız olan her şekilde yardıma hazırım."

Onlara bakmadan başımı iki yana salladım.

"Ben hallederim, teşekkürler," dedi Jason.

"Halledebileceğini sanmıyorum."

Arkamdan hafif bir hırıltı geldi ve Crispin değildi. "Çık dışarı," dedi Jason.

"Eğer iş kavgaya gelirse kazanabileceğini sanmıyorum," dedi Crispin.

"Sana karşı açık olacağım, kaplan. Yardımına minnettarım ama Jason'ı sakın tehdit etme. O benim arkadaşım, sevgilim ve efendimin *pomme de sang*'ı."

"Beni dışarı atmak istiyor ama içindeki kaplanı hissedebiliyorum, Anita. Hissedebiliyorum. Gitmedi. Yüz millik bir çevrede tek kaplanadam benim. Bu gece bana ihtiyacın var."

"Onun kurduna da ihtiyacım var." Sonunda dönüp onlara baktım. Jason ayaktaydı ama kaplanadam yerdeydi. Halıdaki ıslak noktadan uzaklaşmıştı ve insandan çok bir kedi gibi yatıyordu. Bir kedi olsaydı hiçbir şekilde erotik görünmezdi ama sonuçta bir kedi de değildi.

Dünyadaki bütün tüyler bile, olduğu ve olmadığı şeyi değiştiremezdi.

"Kurdun kokusunu alabiliyorum. Yine de ikisi birden olamazsın, değil mi?"

Başımı iki yana salladım. "Uzun hikaye."

"Anita, beslenmen gerek," dedi Jason.

"Biliyorum, ama sana yaklaştığım her seferinde kurt daha da güçleniyor, Jason."

"Ben yardım ederim," dedi Crispin.

Ona sert bir bakış attım, beni umursamadı. "Kaplan sana tepki veriyor. Bu gece ne terslik olduğunu bilmiyorum."

"Seni neredeyse elle tutulacak kadar yoğun seks enerjisiyle dolu bir ortama soktum," dedi Jason. "Bunun *ardeur* ve seni zorlayabileceğini ikimiz de biliyoruz. Kızları görmek istedim. Flört etmek istedim ve sorumluluklarımı unuttum." Başını iki yana salladı. "Sen ve Jean-Claude seninle ilgileneceğime güvenmiştiniz ve ben sizi hayalkırıklığına uğrattım. Seni tekrar beslememiz gerek. Bunu yaptığımızda canavarların sakinleşeceğini tahmin ediyorum."

"Bu arada," dedi Crispin, "şu kolyenle ilgili mesele ne?"

Zincirin ucunda sallanan tılsıma baktım. Yine donuklaşmıştı ve neredeyse okunmaz hale gelmişti. Ama görüntü zihnimde yanıyordu ve bunu unutacağımı sanmıyordum.

Crispin elleri ve ayakları üzerinde doğrularak bana doğru emekledi. Bunu yaparken bir kaplan zarafetiyle hareket ediyordu. Ama bu biçimdeyken biraz rahatsız edici görünüyordu.

"Daha fazla yaklaşma, Crispin," dedim.

Jason aramıza girdi.

"Onu duydun."

Crispin hem sekse hem de kurdumun arkasında toplanan kaplanlara tepki veren bir sesle kükredi. *Kavga yok,* diye düşündüm elimden geldiğince güçlü bir şekilde. Hayvanlar içimde savaşabiliyordu ve korkunç canım yanıyordu. "Kesin şunu. Kesin. İkiniz de! Burada hem kaplan hem de kurtla ilgili ciddi sorun yaşıyorum ve işi daha da kötüleştirmenize ihtiyacım yok."

"O zaman bana seslenmekten vazgeç," dedi Crispin.

"Seslenmedim."

"Evet, seslendin." Topuklarının üzerine oturup ellerini dizlerinin arasına sarkıttı, böylece en azından organını kapamıştı ve kasıklarına bakma endişesi taşımadan ona bakabiliyordum. Yabancı erkeklerin cinsel organlarına bakmamaya çalışırdım. Sanırım sadece kibarlıktan. Ya da tiksintiden.

"Bunu yapmak istemedim," dedim.

"Bir küçük kraliçe gibi bana sesleniyorsun."

"Bunu takma isim olarak kullanmadın, değil mi?" dedi Jason.

Crispin mavi gözlerini ona çevirdi. "Hayır, *küçük kraliçe*, kraliçemiz izin verdiği takdirde zaman içinde ayrılıp kendi klanını kuracak kadar güçlü olan baskın dişilere verdiğimiz isimdir."

"Kraliçe izin vermezse ne olur?" diye sordum.

"Küçük kraliçeyi öldürür veya öldürtür; en azından bir kez yavruladıktan sonra."

Ona baktım. Kaplan yüzünü yeterince iyi analiz edemiyordum. "Sanırım ciddi," dedi Jason.

"Öyle." Crispin kolunu kaldırarak beyaz tüylerinin arasındaki bir yanık izini gösterdi. "Bu iz üzerimde ne arıyor peki?"

"Jason," dedim, "sen bir bak. Kaplana daha fazla yaklaşmamın iyi olacağından emin değilim."

Jason istediğimi yaptı ve Crispin itaatkar bir şekilde kolunu kaldırdı. "Tılsımdan. İçinde bir çember ve çok başlı kaplan deseni var. Onu damgalamışsın."

"Bunu yapmak istememiştim," dedim.

"O tılsım ne işe yarıyor?" diye sordu Crispin.

Ne diyeceğimi düşündüm. Aslında Marmee Noir'ın beni Avrupa'ya götürmesini engellemek içindi. Gerçekte olduğu kadar büyük ve kötü bir vampir olamamasını sağlamak için tasarlanmıştı ama tılsımın kimsenin bana sözünü etmediği başka şeyler de yapıp yapamadığını merak etmeye başlıyordum. Onu bana veren kurtadam içinde başka büyüler de barındırdığını biliyor muydu? Bir hazine yerine bir tuzak mıydı? Lanet olsun! Jean-Claude'a ihtiyacım vardı. Jason'la birlikte burada, yabancı bir şehirde değil, evimde olmam gerekirdi. Metafiziksel konuda ipin ucu kaçarsa daha fazla yardıma ihtiyacım olacaktı.

"Yüzün," dedi Crispin. "Bana söylemekten korkuyorsun."

"Şunu söyleyebilirim ki daha önce kimseye böyle bir tepki vermemişti."

"Tılsımı aldığından beri yaklaştığın ilk kaplanadam ben miyim?"

Bu çok mantıklı bir soruydu. "Biri daha vardı ama o... dişiydi ve... biraradayken çok dikkatli davranmıştık." Christine'in bir saldırıdan kurtulduğunu söylemedim. *Do-*

güştan kaplan -bu kelimeyi kullanıyorlardı- olan birinin tılsım üzerinde bu kadar farklı bir etki yaratıp yaratmadığını merak ediyordum. Belki. Belki de Marmee Noir tılsımın büyüsünün etrafından dolaşmanın bir yolunu arıyordu. Yardıma ihtiyacım vardı.

"Yaklaştığın ilk erkek o," dedi Jason.

Ona baktım. "Eee?"

"Anita, hadi ama, senin büyün sekse dayanıyor ve kızlar senin için etkili değil. Bunun bazen beni hayalkırıklığına uğratmadığını söyleyemem."

"Hey, şu kız kıza fantezini başka zamana sakla. Kafamın içindeki karanlıkta hala bir kurt ve bir kaplan sürüsü bana bakıyor. Sorunun ne olduğunu bilmiyorum, Jason. Nasıl düzeltebileceğimi de."

"Beslenmen gerek."

Başımla onayladım. "Biraz yalnız kalmamız gerek, Crispin. Yardımın için teşekkürler ve damgalandığın için de üzgünüm ama artık beslenmem gerek."

"Yani kurtla seks yapacağınızı mı söylüyorsun?"

Gözlerimi kapayarak yavaşça ona kadar saydıktan sonra sakince cevap verdim. "Evet, bunu kastediyorum."

"İçindeki kaplan bundan hoşlanmayabilir."

Jason'a baktım. Başını yana yatırdı. "Canavarların sakinleşti. Bütün hayvanlarına ihtiyacın olduğunu düşünseydim asla sadece ikimizin gelmemizi istemezdim. Burası küçük bir şehir, Anita. Çok fazla hayvanadam yok."

"Sadece iki," dedi Crispin ayağa kalkarken. "Bu da ne demek? İçinde daha fazlası mı var?" Bana doğru bir adım attı ve Jason yine araya girdi. Kaplan geniş göğsünden yayılan bir hırıltı çıkardı. Jason'dan çok uzundu ama o da

benim gibi başkalarının kendisine yukarıdan bakmasına alışkındı. İkimizi de etkilememişti. Ancak evde bu oyunları tanıdığımız ve bizi tanıyan insanlarla oynardık. Bizi destekleyecek başka insanların olduğu bir yerde. Crispin bizi tanımıyordu, bizi anlamıyordu ve biz de onu anlamıyorduk.

Orada dururken aniden Jason'a saldırdı. Bir an sakinken bir an sonra pençeleri ve dişleri ortaya çıkmıştı ve Jason hala insan biçimindeydi. Crispin çok hızlı ve çok sert vurunca her yere kanlar saçıldı. Lanet olsun!

Browning diğer taraflarında yerde duruyordu, yani başım ciddi şekilde dertteydi. Ya gümüş bıçaklarımla kavganın ortasına dalacak ya da silahıma atılacaktım. İkincisini tercih ettim.

Silahı elime alarak uzun boylu beyaz cüsseye nişan almak için kaldırdığım anda Jason üzerime uçtu. Kazara Jason'ın bedenine patlamasını engellemek için ancak zaman bulabildim. Darbenin ve ağırlığın etkisiyle üzerimde Jason'la yere yuvarlandım.

Kanı yüzüme sıçradı ve kurdum koşmaya başladı. *Hayır, hayır!*

Üzerimde beyaz bir şey bulanık görünen bir dağ gibi yükseliyordu. Pençeli eller silah tutan elimi yakalayarak Jason'ın boğazına uzanmaya çalıştı. Jason darbeyi engellemek için kolunu kaldırmayı denedi. Elimi kaplanadama ateş edebileceğim bir açıya çevirmeye çalıştım. Jason'ın elleri bluzumun kollarını yırttı ve gümüş bıçağımı kılıfından çekerek kaplanadama savurdu. Kan sıcak bir kavisle etrafa saçıldı. Kaplanların kurdu kovalamasını bekliyordum ama sadece karanlığa bakıyorlardı. Karanlıkta, benim canavarlarımdan olmayan bir şey vardı.

Chuck ve korumalara bir vampirin saldırmak için avıyla aynı odada olması gerekmediğini söylemiştim ama bunun ne kadar doğru olabileceğini anlamamıştım.

Marmee Noir beni damgalamaya çalışmış ve bir vampir olarak başarısız olmuştu ama aynı bedende yaşayabilecek daha eski bir soydan gerçek bir hayvanadamdı. Zihnimdeki karanlık titreşirken onun sesini duydum. "Kontrol gücün hayranlık verici, ölü efendisi. Onu ortadan kaldırmam gerek."

Bir an mücadele sürerken bir an sonra *ardeur* serbest kaldı. Kalkanımı parçalamış, beni yok etmişti. Beni ihtiyaç duyulan bir şey haline getirmişti. Ayağa kaldırdığı şey kan şehveti olsaydı Jason'm veya başka birinin gırtlağını paramparça ederdim. İhtiyaçtan başka bir şey hissetmiyordum. İçime yerleştirdiği karanlıktan yükseldi. Göğsümde parlayan haça çarptı. Onu koparıp attım. Tılsıma çarptı, parıldattı ve o da döne döne fırlayıp gitti.

Ne silahım ne de bıçağım vardı. Sadece et, eller, ağızlar ve vücutlar görüyordum. Sonra her şey karanlığa gömüldü.

41

Gözlerime vuran bir ışık huzmesi beni uyandırdı. Gözlerimi kırpıştırarak açtığımda bir lamba gördüm. Başımı çevirerek ondan kurtulmaya çalıştım ama yastığımın bir sıvıyla kaskatı ve yapış yapış olduğunu fark ettim. Gözlerimi tamamen açtım ve yatakta yanımda yatan bir kurtadam buldum. Uzun bir burun, tüylü bir vücut, Jason'ın insan biçiminden çok daha uzun boylu bir vücut.

Sevişirken değiştiğini yarım yamalak hatırlıyordum. Bu ikimiz için de bir ilkti ve benden daha fazlasını hatırlayıp hatırlamadığını merak ettim. Ben neden hatırlayamıyordum?

Yatak diğer tarafımda kıpırdandı. Gerginleştim ve korku filmlerinde kahraman bir şey duyduğunda aniden yalnız olmadığını anladığı zaman yapacağı gibi yavaşça döndüm.

Önceki gece partiye gelen beyaz saçlı striptizci yanımda yüzükoyun ve çırılçıplak yatıyordu. Üzerimde kaplan biçiminde gidip geldiğini belli belirsiz hatırlıyordum ve hatırladıklarım kesinlikle seksüeldi. Dün gece neler olmuştu böyle?

Kendi giysilerime baktım, üzerimden parçalanarak çıkarılmış gibi görünüyorlardı. Üzerimde hala kumaş ve deri parçaları vardı ama ben de büyük ölçüde çıplaktım.

Son net anımı hatırlamaya çalıştım ama işe yaramadı. Bir kavga hatırlıyordum. Crispin Jason'a saldırmıştı. Jason yaralanmıştı ve ben kaplanadamı vurmaya çalışıyordum ama kolumu yere mıhlamıştı. Jason boştaki kolumda duran gümüş bıçağımı kapmış ve kaplanadama savurmuştu. Yüzüme sımsıcak kan sıçramıştı. Sonra? Sonrası boşluktu. Hiçbir şey yoktu. Her şey bölük pörçüktü.

Seks ve... bir şey. Ama üzerinde ne kadar düşünürsem sanki o kadar bulanıklaşıyordu. *Ardeur* beslenmesini hatırlıyordum. Jason'la sevişiğimizi ve tam ortasında biçim değiştirdiğini hatırlıyordum. Crispin'le yarı insan biçimindeyken sevişiğimi de hatırlıyordum. İçime girip çıkışını utanç verecek ölçüde net hatırlıyordum. Ama seks yapmaya nasıl başladığımızı hatırlamıyordum. Bulanık falan değildi, tamamen kayıptı. Lanet olsun!

Bir şey eksikti ama neydi? Yanağıma dokundum ve saçımın biçim değiştirirken salgıladıkları o yapışkan maddeyle omuzlarıma yapışmış olduğunu fark ettim. Yatak da sırılsıklamdı. Jason'm yatakta değiştiğini şimdi hatırlıyordum.

Ardeur yükselip kavgayı mı durdurmuştu? Hepimizi etkisi altına mı almıştı? Bu daha önce hiç olmamıştı.

Dolayısıyla bu da Crispin'in düşman olup olmadığı sorusunu doğuruyordu. Uyandığında bize yine saldırmaya kalkışacak mıydı? Silahım neredeydi? Bıçaklarım neredeydi? Haçım... İşte bu... Haçım kayıptı!

Bu yataktan kalkmam gerekiyordu. Haçımı bulmam gerekiyordu. Silahlarımı almam gerekiyordu. Lanet olsun. Silahlarım hala otelin kasasındaydı ama tabancalarım buralarda bir yerdeydi ve en azından bir yedek şarjörümle bıçaklarım da vardı. Silahlanmam gerekiyordu. Gerisini sonra düşünürdüm.

Jason hala yarı hayvan biçimindeydi ki bu da uyanmasına muhtemelen daha saatler olduğu anlamına geliyordu. Crispin insan biçimindeydi, yani önce o uyanacaktı. Bu olmadan önce silahlanmalıydım.

Doğrulup oturmaya çalıştım ve elimde olmadan hafifçe inledim. Vücudumun iç kısmı neredeyse göbek deliğime kadar acı içindeydi. Bu hissin ne olduğunu biliyordum: Çok derinlere dalacak kadar iri organa sahip biriyle sert ve sağlam bir şekilde sevişmenin sonucuydu. Jason çok iyiydi ama bunu yapabilecek kadar iri değildi. En azından insan biçimindeyken.

Ona baktım ama yüzükoyun yatıyordu ve bu yataktaki kimseye dokunmaya niyetim yoktu. Yataktan kalkmak istiyordum.

Aralarından sıyrılıp yataktan kalkmaya başladım ve daha fazla ses çıkarmamak için dudağımı ısırmak zorunda kaldım. Bacaklarımın arası gerçekten acıyordu. Dün gece ne halt etmiştik ki biz?

Gerçek bir savaştan çıkmışım gibi başka yerlerim de acıyordu. Sağ kolumda kurumuş kanla kaplı taze pençe iz-

leri vardı. Hissettiklerime bakılırsa sırtımda ve bacaklarımda başka izler de olmalıydı. Acının nedenini düşünmemeye çalışarak yatağın kenarına doğru santim santim yaklaştım. Silahlarımı kuşandıktan sonra yaralarıma bakacaktım.

Yatağın kenarına gelip bir bacağımı sarkıttığımda yerde yatan şeye bakarak donakaldım.

İkinci bir kaplanadam hala kaplan biçimince yan tarafının üzerine kıvrılmıştı. Kürkü kızıl üzerine siyah çizgiliydi. Onu görünce bozuk bir görüntü halinde bir şeyler hatırladım. Onun üzerinde olduğumu, kucağına oturduğumu ve pençelerini sırtıma koyduğunu hatırlıyordum. Kavga değildi, seksti. Ne kadar çabalasam da insan biçimini hatırlayamadım. Ne zaman veya nasıl bize katıldığını da hatırlamıyordum. Ah, Tanrım.

Korku üzerime dökülen soğuk su gibi bütün vücuduma yayıldı. Ne yapmıştım ben? *Ardeur* bana ne yapmıştı? Lanet olsun! Lanet olsun!

Önce silahlar... Sonra Jean-Claude'u aramalıydım. Birinin neler olup bittiğini bildiğinden emindim. Bilmeliydiler, değil mi?

Yatağın köşesine doğru ilerledim ve Jason'ın tüylü bacaklarına dokundum. Likantroplar hakkında bildiklerime dayanarak kızıl kaplanın yakın zamanda uyanmayacağını tahmin edebiliyordum ama yataktan kalkarken korku filmlerindeki gibi ayak bileğimi yakalamasını istemiyordum. Öyle bir şey olmayacağını elbette ki biliyordum ama yine de ayaklarımı o pençeli ellere yakın bir yere koymaya niyetim yoktu. O hayali tutuşun gerçekleşmesi riskini göze almaktansa Jason'ın direnmeyen bacaklarının üzerinden aştım. Tanrım, Jason'ın uyanması gerekiyordu.

Önce Crispin'in uyanmasını ve onunla baş başa kalmayı istemiyordum.

Sonunda yere inmiştim. Yaşasın! Kaplanadamların ikisini de uyandırmamıştım; iki kere yaşasın! Otel odasının sessizliğinde bir an durdum. Duyabildiğim tek ses adamların derin nefesleri ve havalandırmaydı. Yatakta onlarla birlikte olmamak bile yeterince sevindiriciydi. Şimdi kendimi biraz daha az kapana kısılmış gibi hissediyordum.

Ayaktayken canım daha çok yanıyordu. Sanki çürükler ve kesikler orada olduklarını sürekli söyler gibiydiler. Silahlarımı bulmak için yerlere bakınırken onları elimden geldiğince umursamamaya çalıştım.

Zemin, talan edilmiş bir giyim mağazasını andırıyordu. Jason'ın mavi tişörtünün kalıntılarını beyaz bir erkek gömleğine dolanmış halde gördüm. Kumaş pantolonların yanında kot pantolon vardı. Bir erkek ceketi kapının yanında bütün olarak duruyordu. Kızıl kaplan kapıdan girer girmez ceketini çıkarmıştı herhalde. Odanın bir yerinde başka bir adam saklanmıyorsa ceket onun olmalıydı.

Bunu düşünmemiş olmayı gerçekten dilerdim. Bu düşünceyi bir kenara atarak odaklandım. Sorunları tek tek ele almam gerekiyordu. Sonunda, bluzumun ve kotumun arasında omuz kılıfımı gördüm ki bu da Browning'imin çok uzaklarda olmadığı anlamına geliyordu. Ona doğru yürüdüm. Yürümek canımı yakıyordu ama topallamamaya veya elimi karnıma koymamaya çalışarak devam ettim. Lanet olsun! Sanki kaslarımdan bir-ikisi incinmiş gibi sırtım da acıyordu.

Çömelmek kontrollü hareket ve acıyan her şeye tepki vermeme deneyi gibiydi. Kurumuş sıvılar yüzünden kaskatı

olmuş halının üzerine çömeldim ve o sıvıların bazılarının ne olabileceğini düşünmemeye çalıştım. Giysilerimin çoğunu burada kaybettiğimi şimdi hatırlıyordum. Hafızam geri gelirken Browning'imin hala dolu olup olmadığını kontrol ettim. Crispin, Jason ve ben yerdeydik. Kavga sona ermişti. Kavganın nedeni her neyse, sonunda beni paylaşmaya karar vermişlerdi. Ah, Tanrım!

Burada ve yatakta kaplanadamla seviştiğimi hatırlıyordum. Jason da seks sırasında burada dönüşmüştü ama yatakta onunla da seviştiğimi hatırlıyordum. Ulu Tanrım, *ardeur* bana neler yaptırmıştı böyle?

Silahımı elime alınca kendimi biraz daha iyi, biraz daha kendim gibi hissettim ama yine de, ikisi yabancı olan ve seks yaptığımız anlaşılan üç adamla bir otel odasında uyandığım gerçeği hala değişmemişti. Çok fazla seks yapmıştık ve ben sadece bölük pörçük hatırlayabiliyordum. *Ardeur* bana daha önce hiç böyle bir şey yaptırmamıştı. Üzerinde kontrol sağlamış olmam gerekiyordu. Halının kalıntılarına, yatağa ve oradaki adamlara baktım. Herhangi bir şey üzerinde kontrol sağlamışım gibi görünmüyordu. Hayır, bu kesinlikle kontrolü kaybettiğimi gösteriyordu.

Haçımı bulmaya çalışarak giysileri karıştırırken yataktan bir ses geldi. Donup kaldım, aptal gibi nefesimi tuttum. Bütün yarı hayvanlar kalp atışlarını duyabilirdi ve kalbimi durdurmam mümkün değildi.

Ses tekrarlanmadığından tekrar haçımı aramaya döndüm. Zinciri kopmuştu. Lanet olsun. Yine de haçı elime alınca kendimi daha iyi hissettim. Tenimde dolaşan bir elektrik akımı gibi o likantrop enerjisini hissettim. Silahımı doğrultarak yatağa döndüm. Kimse kıpırdamamıştı ama

Jason'ın kurtadam biçimi erimeye, insan biçimi okyanus sularının arasından yükselen bir ada gibi kürkün yerini almaya başlamıştı. Daha iri kurtadam vücudu, daha ufak tefek olan insan biçiminin içine geri çekilmişti. Uyanmasına hala en azından birkaç saat vardı ama bu da bir ilerlemeydi.

Micah, Richard veya diğer birkaçı olsa dönüşümden sonra saatlerce sızmaları gerekmezdi ama Jason ve iki kaplanadam -anlaşılan- dönüşümden sonra komaya girmeyecek kadar güçlü değillerdi. Ya da... aklıma başka bir korkunç olasılık gelince silahımı indirdim.

Muazzam *ardeur* beslenmesi enerjilerini çok mu fazla emmişti? *Ardeur* yüzünden birinin enerjisini öldürecek ölçüde emmek mümkündü. Mantıken, ölmüş olsalar insan biçimine döneceklerini biliyordum elbette. Ama böyle korkuların mantıkla ilgisi yoktu. İki kaplanadama karşı duyduğum korku yerini aniden onlar için duyduğum endişeye bıraktı. Hayır, hayır, Crispin ve Jason'ın nefes aldığını görmüştüm. Duymuştum. Ama kızıl kaplana yakından bakmamıştım. Göğsünün inip kalktığını görmeye çalışarak ona baktım.

Çizgili göğsün hareketini görmeye çalışırken gerçekten nefesimi tutmuştum. Bir an için öldüğünü sandım ve sonra nefes hareketini gördüm. Nefesimi uzun bir şekilde saldım.

Biri pozisyonunu değiştirmiş gibi yatak kıpırdadı. Crispin kollarının üzerinde doğrularak mavi kaplan gözlerini kırpıştırmadan önce bile kim olması gerektiğini biliyordum.

Tabancamı iki elimle tutarak ona doğrulttum ve hareketim fazla hızlıydı. Kolumdaki pençe izleri gerilince canım feci yandı. Kendimi zorlayarak duruşumu korudum. "Kıpırdama!" dedim.

42

Kıpırdamadı da zaten. "Bütün aşıklarını silah doğrultarak mı uyandırırsın sen?" diye sordu sadece. Sesi dün gecekinden daha derindi. Boğazını temizlemek için öksürdü. Bu beni irkiltti ki silah tutarken hiç iyi bir şey değildi. Kendimi sakinleşmeye zorladım. Onu vurursam bunu vücudum seğirdiği için değil, bilerek yapmak istiyordum. Ama parmağımı tetikten çekmeye korkuyordum çünkü bir likantroptu ve bu yaratıklar inanılmayacak kadar hızlı olurdu.

"Jason ve benimle dövüştüğünü hatırlıyorum," dedim namluyu üzerinden ayırmadan.

Kaşlarını çattı.

"Evet, ama kurdunla dövüşmemin nedeni sendin. Ve dün gece hepimize bol bol yettin zaten."

"Ne güzel ifade ettin, teşekkürler," dedim.

Gülümsedi. "Özür dilerim, bana silah doğrultmuş bir kadını gücendirmek istemedim. Ama demek istediğim şu ki sen kendini bu şekilde paylaşınca ortada kavga etmek için bir neden kalmadı. Ayrıca ilk payı ben aldım." Gülümsemesi gözlerini karanlık bir ışıkla doldurdu. Doğaüstü bir şey değildi, sadece becerdiği çıplak bir kadına bakan erkeklere has bir şeydi. O sahiplenici, elbette ki yine yapacağız diyen bakış. Crispin o bakışı henüz hak etmemişti.

Yaralı kolum seğirmeye başladı ve kıpırdamasını engellemek için çabaladım. Ne kadar ağır yaralanmıştım?

"Beni vurmayacaksan artık kalkıp banyoyu kullanabilir miyim?"

"Seni vuracağıma inanmıyorsun, değil mi?"

"Dün gece olanların tamamını hatırlamıyorum ki bu da sızdığım anlamına gelir. Diğer vampirler gibi zihnimi bulandırdın. Şikayet ettiğimi söyleyemem, seks muhteşemdi. Resmen beynimi düzdün. Yasal olarak buna tecavüz denir. Sen bana tecavüz ettin, Anita, tersi değil. Yani, sonuçta evet derdim tabii ama bir erkek sorulmasını tercih eder. Aslında benim sana öfkeli olmam gerekir."

Bu mantığa itiraz etmek istedim ama yapamadım. Yapabileceğim tek şeyi yaptım: Silahımı indirdim. Kolum bana bunu yakında yaptıracaktı zaten.

"Yani bu artık banyoya gitmemin güvenli olduğu anlamına mı geliyor?" diye sordu.

"Evet," dedim.

"Harika." Ayağa kalktı ve onun da biraz kasılarak hareket ettiğini görmek ilginçti. Seks likantropların vücudunda ağrı bırakacak kadar sert olduğunda biz insanların canı çok fazla yanardı.

Sırtında sıyrıklar vardı ve pençe izlerine benzemiyordu. Bunları ben mi yapmıştım? Ben yaptıysam neden dönüştüğünde iyileşmemişlerdi? Sadece gümüş yarası veya başka bir likantropun açtığı yara dönüşüm sırasında kaybolmazdı. O zaman neden benim tırnak izlerim hala sırtındaydı?

Bu düşünceyi kafamdan uzaklaştırdım, bunu daha sonra düşünecektim. Şimdi çok daha acil sorunlarım vardı. Crispin ne demişti? Herhangi bir vampir gibi beynini düzdüğümü mü? Ben bunu yapmış mıydım? *Ardeur* bunu yapmış mıydı?

Banyodan su sesi gelmeye başladı.

Jean-Claude'a ihtiyacım vardı. Bizi birbirimize bağlayan metafiziksel kordonu bulmak için derinlere uzandım ve... hiçbir şey bulamadım. Onu hissedemiyordum. Onun olması gereken yerde sanki devasa, bembeyaz bir boşluk vardı.

Korku neredeyse paniğe yaklaşan bir şiddetle benliğimi sardı. Titremeye başladım ve kendime engel olamadım. Jason'ı uyandırıp Jean-Claude'u hissedip hissetmediğini sormak için çığlık atmamaya çalışıyordum. Sadece benden mi kaynaklanıyordu, yoksa Jean-Claude'a mı bir şey olmuştu? Cep telefonum olduğunu hatırladım. Hangi cehennemdeydi? Metafizik işe yaramadığında her zaman teknolojiye başvurulabilirdi.

Boştaki elimle parçalanmış giysileri karıştırmaya başladım. Cep telefonum hangi cehenneme gitmişti? Dün gece yanımda mıydı? Yoksa hala bavulda mıydı? Hatırlayamıyordum. Lanet olsun, benim neyim vardı böyle?

Banyodaki su sesi kesildi. Crispin kapıyı açıp dışarı çıktı.

"Bir şey mi kaybettin?"

Sadece aklımı, diye düşündüm.

"Cep telefonumu arıyorum."

Kaşlarını çatarak düşündü. "Silahları hatırlıyorum ama bir cep telefonu hatırlamıyorum."

"Dün geceyi hatırlamadığını sanıyordum."

"Parça parça hatırlıyorum. Yani haklısın, belki bir cep telefonu da olabilir. Aramana yardım edeyim." Yanıma gelip çömeldi. Dün geceden sonra bu fazla yakındı ve ikimiz de hala çırılçıplaktık ama yardımına ihtiyacım vardı. Çıplakken ona bu kadar yakın olmak istememem gülünç müydü? Gülünç olsun ya da olmasın, rahatsız olmuştum. Onunla gerçekten isteyerek birlikte olduğumu mu sanıyordu? Metafiziksel tecavüze karşılık gelecek bir şey yaptığıma gerçekten inanıyor muydu? Bunu söylemişti ama rahatsız olmuş gibi görünmüyordu. Benim daha azı için insanları tehdit ettiğim olmuştu. Tanrım, daha azı için insanları öldürdüğüm olmuştu.

"Biliyor musun, iki elini de boş bırakırsan daha rahat hareket edersin," dedi Crispin.

"Silah bana kendimi daha iyi hissettiriyor," dedim.

"Aynı elindeki haç da mı?" diye sordu.

"Zinciri kopmuş."

Giysileri karıştırmayı bırakarak bir an düşünceli gözlerle bana baktı.

"Onu sen çekip kopardın ve fırlatıp attın."

"Öyle bir şey yapmam."

Omuz silkti ve sonra yüzünü buruşturdu. "Ama yaptın." Bana biraz daha dikkatli baktı. O mavi gözler beni inceledi. "Her şeyi hatırlamıyorsun, değil mi?"

Neyi itiraf etmem gerektiğini düşündüm ama sonunda gerçeğe karar verdim. "Koptuğunu hatırlıyorum ama kimin yaptığını hatırlamıyorum."

"Sen kopardın. Tılsımını da."

"Tılsım mı?" dedim. "Ne tılsımı?"

İçimi görmeye çalışıyormuş gibi yüzüme baktı. "Bu tılsım," dedi sonunda, sol kolunu bana doğru uzatarak. Önce anlamadım ama sonra kolundaki yanığı gördüm. Ortasında bir hayvan deseni olan bir çemberdi ve kızgın demirle damgalanmış gibi duruyordu. Kolunun derisine yakından baktım. Önce hayvanın Yunan mitolojisinde Hades'i koruyan Cerberus olduğunu sandım ama bu hayvanın beş başı vardı. Cerberus'unki üç taneydi. Sonra hayvanın çizgilerini gördüm ya da gördüğümü sandım. Bu bir kaplandı. Beş başlı bir kaplan.

Bunu yapanın benim tılsımım olduğunu söylemişti. Kolundaki damgaya bakarken neden bahsettiğini bilmiyordum. Damgaya doğru uzandım, tam dokunacakken durdum. Zihnimde bir şeyler kıpırdanıyordu. Bir anı? Kaplanadam haklı mıydı? Bunu ben mi yapmıştım?

Hatırlamaya çalıştım. O belirsiz düşünceyi öne çıkarmayı denedim ama o da karanlığın geri kalanı gibiydi. Hatırlayacak bir şey yoktu. Crispin bir yabancıydı. Yalan mı söylüyordu? Jason'ın uyanması gerekiyordu. Tanıyıp güvendiğim birine ihtiyacım vardı. Lanet olsun! Bende bir sorun vardı, bu kadarını biliyordum. Ama sorunun ne olduğunu veya neden çözemediğimi bilmiyordum. Bu çok... yanlıştı. Ne terslik olduğunu anlayamamam da tuhaftı. Bu bir ipucuydu. Biliyordum. Ama sanki beynim bunların hiçbirinden bir anlam çıkaramıyor gibiydi.

Crispin çıplak göğsünü sarsan bir şekilde hırladı. "Kurtların kokusunu alıyorum."

Bir saniye sonra koridordan gelen enerjiyi ben de hissettim ama bu enerjinin tadını biliyordum. Duyularımla uzandığımda burnuma toprak ve yaprak kokularıyla dolu orman kokusu geldi. Ve rahatlatıcı çam kokuları. Yaprakların üzerindeki ve toprak orman zeminindeki hışırtılı pati seslerini duydum. Kurtların sert, tatlı misk kokusu burnuma geliyordu. O kadar yoğundu ki vücudumun alt tarafındaki şeyler iyi anlamda harekete geçirmişti. Bana bu tepkiyi verdirebilecek sadece tek bir kurtadam vardı ama o olamazdı. Diğer kurtlarla birlikte buraya gelme riskine asla girmezdi. Bir gazeteci ordusuyla karşılaşmayı göze alamazdı. Ulfric'imiz çok gizli çalışıyordu ve buraya böyle gelmek gizli kalmasını engellerdi.

Ama imkansız da olsa, koridorda varlığını hissettiğim oydu. Giderek yaklaşıyordu ve yanında en azından iki kurt daha olduğunu hissediyordum. Bizim kurtlarımız, bizim sürümüz.

Crispin doğaüstü enerjisi görünmez bir ateş gibi etrafında savrularak ayağa fırladı. Bu dün gece sergilediğinden çok daha büyük bir güçtü. Kendini gizlemiş miydi? Kaplan enerjisinde gerçekten o kadar kötü müydüm? Lanet olsun!

Silahımı elime alarak yavaşça ayağa kalktım. "Bu benim Ulfric'im ve sürüm."

"Burada ne işleri var?" diye hırladı insan dudakları. Bir zamanlar insan ağızlarından çıkan hırıltılı seslerin tuhaf olduğunu düşünürdüm. Şimdi tuhaflıklar listemde o kadar aşağıda yer alıyordu ki gözümü bile kırpmadım.

"Bilmiyorum. Sanırım benim için geldiler." Çoktan kapıya yönelmiştim bile. Dışarıda hala korumalar var mıydı? Richard ve adamlarıyla ilgili ne yapacaklardı?

Çırılçıplak olduğumu fark ederek bir an duraksadım. Üstelik üstüm başım kan ve başka şeylerle kaplıydı. Ayrıca yaralarım da vardı. Üzerime bir şey geçirebilirdim ama tam o anda dışarıdan gelen erkek seslerini duydum. "Olduğunuz yerde kalın."

Lanet olsun!

Derin bir nefes aldım ve kapıya yaklaştım. Belki yan tarafa saklanarak bütün koridora görünmeyebilirdim. Dün gece bunu yaptığımı hatırlar gibiydim. Kızıl kaplan gelmişti ve korumalar onu da durdurmuştu. Kapıyı çırılçıplak bir halde açıp onu içeri almıştım. Korumalara onu tanıdığımı ve uğramasını istediğimi söylemiştim sanırım. Şimdi insan biçimini hatırlamaya başlamıştım. Uzun boylu, kürküyle aynı tonda koyu kızıl kısa saçlıydı. Gözlerine baktığımda hayalkırıklığına uğramıştım. Sadece kahverengiydiler. Bunun yanlış, çok yanlış olduğunu biliyordum. Turuncu, kırmızı irisin etrafında altın sarısı pırıltılar yakalar gibi olmuştum. Bana dokunmasına izin vermeden önce kontak lenslerini çıkarttırmıştım. Bu neden önemliydi? Neden benim için fark etmişti? Canı cehenneme! Asıl soru, neden bir yabancıyı içeri almıştım?

Derinden gelen sesler ve korumaların cevaplarını duydum. "Hemen geri çekilin."

Bir şeyler giyecek zamanım kalmamıştı. Bir şeyleri hatırlayınca dikkatim dağılmıştı. Derin bir nefes alıp kapıyı açtım.

43

Elimden geldiğince kapının arkasına saklandım ama bir elim kapının tokmağını tutarken diğer elimde hala silahım vardı. Birçok açıdan utanç verici bir durumdu.

Korumalar Shadwell ve Rowe'du. Bu da tuhaftı. Önceki gece korumalarımız onlar değildi. Saat kaçtı? Ne kadar süredir uyuyorduk? Korumaların nöbet değişimini tamamlayacakları kadar uyumuş muyduk? Yine lanet olsun!

"Her şey yolunda, çocuklar," dedim.

"Kesinlikle öyle," dedi Rowe.

"Onları içeri alamayız, Blake," dedi Shadwell, "birinin izni olmadan olmaz."

Koridorun aşağısına baktım. Oradaydılar. Jamil ve Shang-Da, arkalarındaki kişiyi gizleyecek şekilde duruyorlardı. Ufak tefek değillerdi ve bütün koridoru doldurmuş

gibi görünüyorlardı. Shang-Da neredeyse iki metre boyundaydı ve karşılaştığım en uzun boylu Çinli'ydi. Saçları kısa kesilmişti ve üzerinde uzun siyah bir pardösü vardı. Yaz sıcağından dolayı olmadığını biliyordum. Pardösünün altında tehlikeli oyuncaklar olmalıydı. Jamil neredeyse on santim kadar daha kısaydı ki bu da yaklaşık bir doksan kadar demekti. Ufak tefek görünüyordu ama sonuçta Shang-Da'nın yanında herkes ufak tefek kalırdı. Jamil'in saçları sıra sıra ince örgüler halinde beline kadar iniyordu ve beyaz boncuklarla süslenmişti. Üzerinde tenini olduğundan daha da koyu gösteren beyaz bir takım vardı. Ama takımın kesimi sevdiği şekilde üzerine tam oturmuyordu, bayağı boldu. Bazı takım elbiseleri gösteri içindi ama bu silah taşıyan ve fark edilmelerini istemeyen birinin iş için giydiği takımdı. Bunun terzilik açısından zorlayıcı bir şey olduğunu biliyordum.

Richard'ın korumaları, sırasıyla Sköll ve Hati'ydiler. Bunlar İskandinav mitolojisinde güneş ve ayı kovalayan kurtların isimleriydi. Onları yakaladıklarında dünyanın sonu gelecekti. Kurtadam toplumunda Kurt Kral'ı, yani Ulfric'i güvende tutmaktan sorumlu olan korumalardı.

Onlara Rowe ve Shadwell'in açısından baktım. Vücutlarından yayılan doğaüstü enerjiyi hissedemeseniz bile, özsaygısı olan hiçbir koruma onları herhangi bir odaya sokmazdı. Üzerlerinde eksik olan tek şey *Belalı* yazılı etiketlerdi. Hayır, vazgeçtim, etikete ihtiyaçları yoktu. Orada durmaları yeterliydi.

"Bunu size nasıl açıklayabileceğimi bilmiyorum, Shadwell ve Rowe, ancak onlar arkadaşımın korumaları. Silahlarınız dışarıda olduğu sürece asla yolunuzdan çekil-

mezler. Silahların kimseye doğrultulmamış olmasına müteşekkirim ama onlar sadece işlerini yapıyorlar."

"Biz de kendi işimizi yapmaya çalışıyoruz," dedi Shadwell. Bana doğru anlık bir bakış attıktan sonra bütün dikkatini tekrar koridordaki adamlara verdi. "Ama sizi korumamızı hiç kolaylaştırmıyorsunuz, Bayan Blake."

Ajan demediği dikkatimden kaçmadı ama bir şey demedim. O anda ben de kendimi hiç ajan gibi hissetmiyordum. Yorgundum, her yerim ağrıyordu, korkuyordum ve koridordaki kurtlarla konuşmaya can atıyordum.

Elimi yukarı kaldırarak silahımı kapı kirişinde daha görünür hale getirdim. "Ah, bilmiyorum, Shadwell, sanırım ben kendimi korumak konusunda gayet başarılıyım."

Sesim çok güvenli çıkmıştı. Aferin bana, çünkü içten içe çığlıklar atıyordum. Richard'ın birkaç metre ötede olduğunu hissettim. Burada olmasının çok iyi bir nedeni olmalıydı ve aklıma gelen tek neden bana yardım etmek veya bana bir şey söylemek olabilirdi. Jean-Claude'u metafiziksel olarak neden hissedemediğimi açıklamak gibi mesela. Cevaplar istiyordum, yardıma ihtiyacım vardı ama isteriye kapılmam korumaları yerinden kıpırdatmayacaktı. Pekala, belki kıpırdatırdı ama kendimi o kadar kaybedersem rol yapmış olmazdım. Kurtadamların önünde o kadar zayıf görünmek istemiyordum. Shang-Da benden pek hoşlanmıyordu zaten. Ulfric'leri için kötü olduğumu düşünüyordu. Onunla aynı fikirde olduğum geceler yok değildi.

"Beni dışarı çıkarma, Shadwell."

"Bu bir tehdit mi?" diye sordu.

"Hayır, bir rica. Sabahlığımı bulamıyorum. Koridora bu halde çıkmasam iyi olur."

Koridorda duranlar düşünülürse Rowe bana olması gerekenden daha uzun baktı. Görebildiği tek şey, omza kadar bir koldu ama bazı erkeklere çıplak olduğunuzu söylemek sakıncalıdır. Bu fena halde dikkatlerini dağıtabilir.

"Gözler ileri," dedi Shadwell.

Rowe ona söyleneni yaptı.

"Bunu sana açıklayamam, Shadwell, ama onların içeride, yanımda olmaları gerekiyor."

"Neden?" diye sordu bakışlarını koridordaki adamlardan ayırmadan.

Richard'ı olduğundan daha fazla ifşa etmeden nasıl mantıklı bir şey söyleyebilirdim? Aklıma hiçbir şey gelmiyordu.

Crispin arkamdan yaklaştı. "Ben buradayken onlara neden ihtiyacın var?" diye sordu fısıldayarak.

Ona kötü adamları kaçıp saklanmaya zorlayan bir bakış attım. Neredeyse eğilir gibi başını eğdi. "Pekala, pekala, bütün bakışını bende harcama."

"Striptizci yatıya kalmış," dedi Rowe onaylamadığını belli eden bir sesle.

"Kimle birlikte uyuduğum seni hiç ilgilendirmez, Rowe."

"İçeride kaç erkek var?" diye sordu.

"Bu da seni ilgilendirmez," dedim.

"Seni korumam gerekiyorsa ilgilendirir."

"O zaman gidin. Sadece gidin. Size ihtiyacım yok. Sizi istemiyorum. Gidin!"

Söz konusu striptizci birkaç adım uzaklaştı ve diğer kaplanın ceketiyle geri döndü. Bu neden benim aklıma gelmemişti ki? Çok kolay ama aynı zamanda da çok zordu.

Crispin çırılçıplak bir halde kapıda durdu. Ceketi sırtıma tutarken görünmememiz için kapıdan biraz uzaklaştık. Ben silahı bir elimden diğerine aktarırken Crispin ceketi giymeme yardım etti.

"Emir almadan ayrılamayız," dedi Shadwell.

"Emirlerinize sokayım," dedim. Kızıl kaplan uzun boylu ve geniş yapılı olduğu için şanslıydım. Ceketi beni neredeyse dizlerime kadar örtmüştü. Crispin düğmeleri iliklememe yardım etti. Babasının giysileriyle oynayan beş yaşındaki bir kız çocuğuna benzemiştim ama umurumda bile değildi. Örtünmüştüm ve önemli olan da buydu.

Koridora çıktım ve silahımın hala sol elimde olduğunu fark ettim. Sol elle de egzersiz yapardım. Hangi elinize ne zaman ihtiyaç duyacağınızı bilemezdiniz, ayrıca da sağ elinizi yaralayabilirdiniz. Sol el sağ kadar rahat değildi, yine de koridora çıkarken silahı sol elimde tutmak nedense doğru gelmişti. Emniyeti iki elle de kullanılabilirdi, şu anda zaten açıktı ve sol elle ateş etmeniz gerekirse Browning bunun için kötü bir seçim değildi.

Shang-Da ve Jamil'e doğru ilerlerken aklımdan sakin, sıradan düşünceler geçirdim. Rowe kolumu yakalayarak beni kendisine çevirdi. Bunu yapmasına izin verdim ve kendi ivmesiyle ona döndüm, omzumu vücuduna çarparken ayağım bacaklarını süpürdü. Elini kolumdan çekmeden yere oturuverdi. Geniş ceketin de yardımıyla kolumu bükerek tek kolla dirseğinden kilitledim. Koluna yeterince baskı yapınca acıyla inledi. Silahını hala diğer elinde tutuyordu. Bu gerçek bir dövüş olsaydı bir-iki saniye önce onu vurmak zorunda kalırdım.

Silahını kaldırmaya başladı ama benimki çoktan yüzüne yönelmişti bile.

"Kıpırdarsan ölürsün," dedim.

"O silahı kıza doğrultursan," dedi Jamil, "adamdan önce sen ölürsün."

Bakışlarımı yerdeki Rowe'dan ayırmadım. Jamil'in silahını çekip doğru yere yönelttiğinden emindim.

Göz ucumla elini ve silahını takip ederken Rowe'un yüzüne baktım. "Elini aç, Rowe, silahını bırak."

"S..tir git," dedi.

"Hiç sanmıyorum." Gülümsedim ve sevimsiz bir gülümseme olduğunu hissettim. Birini öldürmek üzere olduğumu bildiğim zamanlarda bazen kullandığım bir gülümsemeydi ama aslında bana pek de uymuyordu.

Neden şiddete başvurmuştum ki, bunu yapmama hiç gerek yoktu. Neyse, pişman olmak için biraz geçti. Rowe'a baktım. Boynundaki damarlar nabzının hızlandığını gösteriyordu. Yüz ifadesini kontrol edebiliyordu ama nabzı ve vücudunun gerginliği onu ele veriyordu. Korkmuştu. Korkmalı mıydı? Onu gerçekten vurur muydum? *Mecbur kalırsak elbette,* dedi içimden bir ses sakince.

Derin bir nefes aldım ve yavaşça verdim. "Beni tutmaya kalkmamalıydın, Rowe. Belki aşırı tepki verdim ama nasıl karşılayacağını bilmiyorsan bir kadına asla o şekilde dokunmaman gerekir."

"Bu kadar yumuşak davranma şimdi, Anita," dedi Shang-Da.

"Dün gece bana yardım ettiler, Shang-Da. Hatı'm beni korumak için yanımda değildi ama bu iki adam yanımdaydı."

"Üzerinden yeni yara kokusu alıyorum. Pek iyi bir iş çıkaramamışlar."

"Nöbet başkasındaydı. Bu ikisi ellerinden gelen her şeyi yaptı."

"O zaman neden birini vurmak üzeresin?" Bu da Richard'ın sesiydi. O sakin, gerçekçi, *karşılaştığımıza sevindim arkadaşım* diyen ses tonu. Onun sesini duyunca göğsümde bir şeyler sıkıştı. Tanrım, ona böyle tepki vermekten vazgeçebilecek miydim? Dürüst cevap vermek gerekirse: Hayır. Duymak istediğim cevap: Belki.

"Bana dokundu ve bunu yapmasından hoşlanmadım." Sesim yeterince hava alamıyormuşum gibi boğuk çıkmıştı.

Bana yaklaştığını hissettim. Shang-Da ve Jamil'in itirazlarını duydum. "Silahları var, daha fazla yaklaşmanıza izin veremeyiz."

"Shadwell, değil mi?" dedi Richard.

"Evet," dedi Shadwell.

"Silahlarınızı indirirseniz yardıma geleceğim."

"Kime yardıma?" diye sordu Shadwell.

"Herkese." Ve yine sesinde söylediğini yapacağını gösteren o güven vardı. Durumu düzeltmeye çalışabilirdi. Richard buna gerçekten niyetliydi. Ama asıl sorun, bazen herkese yardım etmenin mümkün olmamasıydı. İyi seçeneklerin olmadığı durumlarda pek de iyi sayılmazdı. Donup kalır veya kötü tepki verirdi. Oysa ben seçenekler berbatlaştığında en iyi halimde olurdum. Birbirimizden bu kadar nefret etmesek belki iyi bir takım olabilirdik. Tamam, aslında birbirimizden nefret etmiyorduk.

Shadwell'ın silahını indireceğini hiç sanmıyordum ama indirdi. "Silahını indir, Rowe," dediğini de duydum.

"Hey, hayır."

"Ona önce sen dokundun, Rowe. Aşırı tepki vermiş olabilir ama sen ona dokundun."

"Hayatta olmaz, silahımı kesinlikle indirmiyorum."

"Sadece elini aç ve parmaklarının arasından kaydır," dedi Shadwell.

"Senin beynini becermişler," dedi Rowe.

"İsteseydi sen daha silahını çekemeden seni vurabilirdi."

"Ben onun korumasıyım, Tanrı aşkına, ona zarar vermeyecektim."

"O zaman bırak silahı," dedim yumuşak bir sesle.

Bana yarı nefret yarı şaşkınlıkla baktı. "Bu noktaya nasıl geldik biz be?" diye sordu.

"Bana dokundun."

"Son nöbetteki korumaların söylediğine bakılırsa dün gece sana bir sürü adam dokunmuş zaten."

İşte buydu. Bir kadın kendisine birden fazla erkeğin dokunmasına izin verdiğinde bazı erkeklerin gözünde saygınlığını kaybederdi. Dahası, kendilerinin de şanslarını denemeleri gerektiğini düşünürlerdi. Birden fazla erkekle yatan bir kadın her şeyi yapardı, değil mi? Yanlış! Ama bana işiyle pek de ilgisi olmayan, daha çok beni anlamamasına dayanan bir şekilde öfke, hüsran ve şaşkınlıktan dolayı dokunmuştu.

Bu vurulmak için aptalca bir neden olabilirdi ama daha aptalca olanlarını da görmüştüm. "Bana beni güvende tutmak için dokunmadın, Rowe. Odamda çıplak bir striptizci olduğu, ben çıplak olduğum ve başka adamlarla konuşmak için koridora çıkarken sırtıma başka bir adamın

ceketini geçirdiğim için bana dokundun. Bana öfkeyle dokundun ve ben de sana öfkeyle karşılık verdim. Bir daha bana asla öfkeyle dokunma, yoksa bu konuşmayı bitirme şeklimiz..." Kolunu bırakırken aynı anda üzerine çullandım ve kollarını kilitledim. Muhtemelen kıvranarak kendini kurtarabilirdi ama gözleri iri iri açılmıştı ve afallamıştı. Silah tutan kolunu hareketsiz bırakmıştım. Yüzüne doğru eğilerek kısık ve yumuşak bir sesle konuştum, her kelimemde yüzümü biraz daha yaklaştırarak son birkaç hecemi tam ağzının üzerinde söyledim. "Kesinlikle. Hoşlanmayacağın. Bir. Şey. Olur."

Arkamda Richard'ın sesini duydum. "Anita, yapma."

Biraz geri çekilip Rowe'un gözlerine dik dik baktım. Korkusunun tadını aurasından alabiliyordum ama onun altında kendisini öpmemi istiyordu. Başladığım şeyi bitirmemi istiyordu. En azından onu öpmeme izin verecekti ki bu beni durdurdu. Silahı hala elindeyken Rowe'un koridorda onu zemine yatırıp üstüme çıkmama ve hiç karşı koymadan ateşli bir şekilde onu öpecek olmama izin vermesi beni durdurmuştu.

Ardeur'da ciddi bir terslik vardı. Rowe'dan uzaklaşarak dikkatle ayağa kalktım. Silahın elinden kaymasına izin verdi. Bana karanlıkta yakalanmış bir çocuk gibi bakıyordu. "Lütfen," diye fısıldadı.

Başımı iki yana salladım ve söyleyebileceğim tek şeyi söyledim. "Üzgünüm." Odamızın kapısına yöneldim. Kurtadamlar peşimden geldi ve bu kez ne Shadwell ne de Rowe onları durdurmaya kalktı.

44

Kapı arkamızdan kapandıktan sonra içimden Richard'a koşup sarılmak geldi. Jean-Claude'un nesi olduğunu bilmek istiyordum. Ama odada bir yabancı vardı. İçimdeki kaplanadamın ne yapacağını bilmeden dışarı atamayacağım bir yabancı. Dün geceden bu kadarını hatırlayabiliyordum.

Richard'a baktım. Bir beysbol kasketi ve güneş gözlüğü takmıştı. Saçlarını kasketin altında topladığı için kısa saçlı görünüyordu. Üzerinde bol bir ceket vardı. Gelmişti ama hala saklanıyordu. Günlük işi lisede fen öğretmenliğiydi. Ebeveynler çocuklarının yakınında canavarlar olmasını istemezdi. Kötü kurtlarla ilgili masallardan kaynaklanıyordu belki. Bu yüzden, sevdiği işine devam edebilmek için gizleniyordu ama Superman olduğunu belli etmemeye çalışan Clark Kent gibiydi ve gerçek hayatta bunu başarmak daha zordu.

"Bu Crispin," dedim. "Las Vegas kaplanlarından biri."

"Şehirde ne işin var, Crispin?" dedi Richard. Sesi koridorda olduğu kadar dostça değildi.

"Çatıdaki bir bekarlığa veda partisine gelmiştim. Sonra küçük kraliçe çağrısını hissederek cevap vermek zorunda kaldım."

Richard mükemmel kahverengi gözlerini görebilmem için güneş gözlüğünün koyu camlarının üzerinden baktı. Bakışları da dostça değildi. "Senin için takma isimler kullanmaya başlamış bile."

"Ulfric," dedi Jamil, "lütfen, sadece iş."

Richard, geniş omuzlarının kalkıp inmesine neden olacak kadar derin bir iç çekti. Ceketini çıkardı ve düz beyaz tişörtü ortaya çıktı. Bronz teni muhteşem görünüyordu.

"Haklısın, Jamil. Önce iş." Richard kaplanadama baktı. "Özel konuşmamız gerekiyor ve bu odada bizi duymamanı sağlayacak kadar uzak bir köşe yok."

"Gitmesinin güvenli olduğunu sanmıyorum, Richard. Kaplanım dün gece çok ama çok tuhaflaştı. Crispin yakınlarda olmasa ne olurdu bilmiyorum."

"Bu da kim?" diye sordu Shang-Da. Yatağın ayakucunda yerde yatan ve şimdi çırılçıplak görünen adama bakıyordu. Anlaşılan yabancı da insan biçimine dönüşmüştü. Hala uyuyordu ama artık kürklü değildi.

"Başka bir kaplanadam."

"Neden iki taneye ihtiyaç duydun?" diye sordu Richard.

"Crispin beyaz bir kaplan ama bu kızıl-siyah. İçimdeki kaplanın çeşitliliğe ihtiyaç duyduğunu hatırlar gibiyim. Bir kaplan sorunu çözmeye yetmeyecekti."

Crispin'in yanında konuşamazdık çünkü Las Vegas Şehir Efendisi Max'e aitti. Başka bir efendi vampirin bizim güç yapımızda bir terslik olduğunu öğrenmesine izin veremezdik. Ama Crispin'i göndermeye de korkuyordum.

"Peki," dedim sonunda, "Crispin'in yanında rahat konuşamayız ama bana şunu söyle: Jean-Claude iyi mi?" En azından bunu bilmek zorundaydım.

"O iyi," dedi Richard. "Gerçekten iyi."

Ona inanmamış gibi görünmüş olmalıydım çünkü tekrarlamıştı. İçim biraz rahatladı ve gözlerimin nemlenmemesi için direndim. Tanrım, neden ağlamak üzereydim ki?

Yataktan bir ses geldi. Hepimiz o tarafa döndük. Jason hepimizi görebilmek için başını kaldırmıştı. "Tanrım, neler oldu?" Sesi boğuk çıkıyordu veya dün geceki çığlıklardan ya da uzun süre kullanılmamaktan kısılmıştı. Saati sormak aklıma geldi.

"Daha iyi bir soru var," dedi Richard yumuşak bir sesle.

"Bu da ne demek?" diye sordum.

"Hangi gündeyiz?" Sesi nazikti.

Dümdüz ona baktım. "Hayır, mümkün değil."

"Ertesi sabah değil, Anita. Bir sonraki sabah."

"Tanrım," dedi Crispin, "patronum çok öfkelenecek."

"Jean-Claude, Vegas'taki Max'le bağlantı kurdu."

Oturmak için yatağa yöneldim ama yatağın yanında yabancı biri çırılçıplak yatıyordu. "Lanet olsun, Richard, neler oldu? Neler oldu böyle?"

"Max'e söylediğimiz, senin içinde çok çeşitli canavarlar olduğu. Bir yarı tanrıça olduğun. Ama Jean-Claude'un

insan hizmetkarı olmanın, canavarların kendilerini tamamen tezahür ettirmelerini engellediği."

Gerçek bu mu? diyecektim neredeyse. Ama vazgeçtim. Richard, *Max'e söylediğimiz* derken çok dikkatliydi. İki günlüğüne ödünç aldığım kaplanadamın asıl efendisine böyle dediyse lafı burada bırakmak en iyisiydi.

"Bir yarı tanrıça," dedi Crispin, "bu... mümkün değil. Bir efsane olduğunu duymuştum ama..."

"Ben gerçek olduğunu gördüm," dedim yumuşak bir sesle. "Karşılaştığım en korkunç... Kötü biriydi ve kötü kelimesini hafife alarak kullanmıyorum."

Jason hala boğuk sesiyle araya girdi. "Küçük kraliçe bir takma isim değil, Ulfric. Kraliçe izin verdiği takdirde sürüden ayrılıp kendi grubunu kuracak kadar güçlü olan baskın dişilere kaplanlar bu ismi veriyormuş."

Başımla onayladım. "Her şey kararmadan önce sohbetin bu kısmını hatırlıyorum."

"Konuşmamız gerek, Anita. Ve onun yanında rahat konuşamayız." Richard, Crispin'i işaret etti.

"Gidecek bir odam olup olmadığını bilmiyorum," dedi Crispin. Kaşlarını çattı. "Neden Lucian gelip beni bulmadı?"

"Lucian onunla birlikte striptiz partisine gelen vampir," diye açıkladım.

"Açıkçası onu da burada sizinle birlikte bulmayı bekliyordum," dedi Richard.

Ona yorumun hak ettiği bir bakış attım. "Teşekkürler, Richard, ne diyeceğini her zaman bilirsin."

İçini çekti.

"Evet, seni kızdırmak için."

Başımla onayladım. "Kesinlikle, Richard, bu konuda doğuştan yeteneklisin."

"Bunun kime ait olduğunu bilmek iyi olmaz mıydı?" dedi Jamil. Hala uyuyan son adamın tepesinde dikiliyordu.

"Cüzdanına bak," dedi Crispin, "bir yerlerde olmalı."

Bu iyi bir fikirdi. Crispin'le ilgili düşüncem değişmeye başladı. Richard'ı bilmem. Benimle bir otel odasında iki gün boyunca seks yapmış bir yabancıdan hoşlanmaya başlaması için iyi bir tavsiyeden çok daha fazlası gerekirdi. O anda aklıma bir fikir geldi ve bu gerçekten kötü bir fikirdi.

Banyoya girip seyahat setimi aldım. Diş fırçalarının, tıraş bıçaklarının, doğum kontrol haplarının konduğu türden olanı. Bulacağımı biliyordum. Biliyordum. Ama bakmak ve emin olmak zorundaydım.

Doğum kontrol haplarımı arayıp çıkarırken tabancamı klozetin üzerine bıraktım. Fazladan bir hap vardı. Ah, bir kere daha lanet olsun!

Richard kapıdaydı. "Sorun nedir?"

Hapları gösterdim. "Tahmin et."

Biri karnına vurmuş gibi aniden donakaldı. "Lanet..."

Başımla onayladım. "İki gün boyunca üç erkekle seks yaptım ve bir hapı atladım."

"Prezervatif kullanmadınız mı?" diye sordu.

Vücudum o anda bana içeri girenin dışarı çıkması gerektiğini hatırlattı. Başımı iki yana salladım. "Hepimiz metafiziksel açıdan hipnotize olmuş durumdaydık, yani hayır, önlem almadık. Biraz yalnız kalmak istiyorum."

"Anita..."

"Temizlenmem gerek, Richard, tamam mı?" Ağlamamaya veya ona bağırmamaya çalışıyordum. Ona kızgın değildim. Aslında kimseye kızamayacak kadar şaşkındım.

"Bu senin hatan değildi," dedi.

"*Ardeur* çıldırdı. Peki ama neden?" diye sordum.

İçeri girdi ve fısıldayarak konuştu. "Bu konuda yardım aldı."

Şaşkınlıkla ona baktım. "Ne demek istiyorsun?"

"Konuşmak için yalnız kalmamız gerek."

"Kapıyı kapa, duşu açayım. Cevaplara ihtiyacım var, Richard. Tanrım, bir ertesi gün hapına ihtiyacım var."

"Bu biraz kürtaja yaklaşmıyor mu?" dedi.

"Bir yabancının bebeğine hamile kalmamı mı tercih edersin? Bir yabancının bebeğini büyütmemi mi izlemek istersin?"

Ağzını açıp kapadı. "Ben... Hayır."

"Hayır," dedim. Başımı iki yana salladım. "Micah ve Nathaniel tanıdığımız birinden, sevgililerimden, dostlarımızdan birinden hamile kaldığımı sandığımızda bana yardım etmeye hazırdı ama bu bir yabancı. Tanrım, Richard, Tanrım!"

Yanıma gelip beni kollarının arasına aldı. Bir an için kollarında kaskatı durdum, sonra vücudumu onunkine yasladım ve sımsıkı sarıldım. Gücünün ve yakınlığının beni desteklemesine izin verdim. Ağlarken, çığlıklar atarken ve ulurken bana sarılmasına izin verdim. Kendimi tamamen kaybettim ve Richard bana destek olmaya çalıştı.

45

Ben dizlerimin bağı çözülene kadar ağlarken Richard bana daha sıkı sarıldı. Kendi vücudum olduğum yere yığılacak hale geldiğinde beni kendine bastırarak ayakta durmamı sağladı. Sakinleşmeye başladığımda ve yine ayakta durabildiğimi fark ettiğinde geri çekilip yüzümü görmek için kollarını gevşetti.

"Bunu atlatacağız," dedi.

Ona baktım. Saçları kasketinin kenarından dökülmüştü. Işıkta altın sarısı gibi parlayan koyu kumral saçları yüzünün kenarından omuzlarına kadar iniyordu. O saçların mükemmel elmacıkkemiklerinin etrafında açık görmek istiyordum. Parmak uçlarımda yükselirken canımın yandığını fark ettim ama yine de yaptım. Kasketi çekip aldım ve saçlarının bir kısmının daha dökülüşünü izledim ama hepsi serbest kalmamıştı.

Başını çevirdi ve birinin onun için yaptığı berbat topuzu gösterdi. Saçlarını çözmek için uzandım ama bileklerimi yakalayarak beni yine tabanlarımın üzerine indirdi. "Bırak."

"Neden?" diye sordum.

Bana nazikçe gülümsedi. "Çünkü saçlarımla oynamaya başladığında dikkatin dağılıyor. Şu anda buna izin veremeyiz."

Aynı fikirdeydim, başımla onayladım. "Bir süre dikkatimin dağılmasına izin veremeyecek kadar canım yanıyor. Neden kendimi bu kadar berbat hissettiğimi merak ediyordum ama aradan iki gün geçtiyse neden böyle olduğum anlaşılıyor."

İki elimin de parmak boğumlarını öptükten sonra bileklerimi bıraktı. "Yüzün çok kötü görünüyor."

Yine başımla onayladım. "Kendimi kaybolmuş gibi hissediyorum." Ona baktım. "Bana ne oldu, Richard? Neden Jean-Claude'u hissedemiyorum?"

Bunu biraz düşündü. "Suyu aç," dedi sonra. "Ses bazı şeyleri kaplandan gizlememize yardımcı olur."

Tek kelime etmeden duşa girdim. Zaten yıkanmam gerekiyordu. Hareket ederken tenimden yayılan erkek kokularını algılayabiliyordum. Aslında kötü bir koku değildi ama yabancıların kokusuydu. Daha önce de tenimde başka birinin kokusuyla uyanmıştım ama asla tanımadığım bir koku olmamıştı. Yaralarıma dikkat ederek yavaşça çömeldim ve suyu açtım.

Richard konuşmaya başladı. "Marmee Noir'ı hatırlıyor musun?"

Omzumun üzerinden bakmaya çalıştım ama sırtımdaki büyük pençe izlerinin bunu yapmama izin vermeye-

cek kadar acıttığını fark ettim, bu yüzden ona bakabilmek için vücudumun üst kısmını da çevirdim. "Vampir Ana'yı unutmak pek kolay değil."

Rahatlamış gibi baktı. "Güzel, Jean-Claude hafızanın ne kadarının silindiğinden emin değildi."

Ona bakakaldım. "Sen neden söz ediyorsun, Richard? Marmee Noir hafızamı filan silmedi. Onu gördüğüm her seferi hatırlıyorum. Rüyalarımı bile."

Bana bakışından hoşlanmamıştım. Fazla yumuşaktı, fazla nazikti, fazla... *zavallı bebeğim* diyordu. "Hayır, hatırlamıyorsun."

"İmalarda bulunmayı bırak da açıkça söyle, Richard."

"İki gün önce sana saldırdı. *Ardeur* bu yüzden çıldırdı."

Düşünmeye çalıştım. Net olarak hatırladığım en son şey neydi? Ama üzerinde ne kadar çok düşünürsem zihnim o kadar kayıyordu, sanki düşüncelerin yüzeyi kayganmış ve onlara tutunamıyormuşum gibiydi. Başımı iki yana salladım. "Ben bir nekromansırım. Vampirler zihnimi düzemez. Hele de binlerce kilometre uzaktan. O lanet olasıca kaltak ta Avrupa'da. Oradan bana böyle bir şey yapması mümkün değil."

Geniş omuzlarını silkti. "O zaman neden olanları hatırlayamıyorsun? *Ardeur* neden daha önce hiç olmadığı kadar kötü bir şekilde kontrolü ele aldı?"

"Bilmiyorum ama..." O kadar sert yutkundum ki neredeyse canım yandı. Su artık çok ısınmıştı ve üzerinden buhar yükseliyordu. Biraz daha soğuk su ekledim ve söylediklerini düşünmeye çalıştım.

"Önce içimdeki kaplan çıldırdı. Daha önce diğer canavarlarımın yapmadığı şeyler yaptı."

"Ne gibi?" diye sordu.

Ona elimden geldiği kadar kısaca anlattım. Bittiğinde çok gergin görünüyordu. "Neler oluyor, Richard? Neden böyle bakıyorsun? Benim neyim var böyle?"

"Yüzde yüz emin değiliz ama bu ülkedeki bütün kaplanadamlarına bir çağrıda bulundun. Maximillian, Vegas'ın Şehir Efendisi, Jean-Claude'a bir sürü tehditler savurdu. Onun kaplanadamlarından birini çaldığını veya çalmaya çalıştığını söyledi. Kendisiyle yatmana aldırmadığını ama kendisine eş diyemeyeceğini belirtti."

"Bu çağrı ne anlama geliyor? Crispin de bahsetti..."

"Konuşabileceğimiz tek kaplanadam Christine'di ama o da doğuştan kaplanadam değil. Bir saldırıda kaplana dönüşmüş. Dolayısıyla uzman sayılmaz. Ama çağrı, baskın dişilerin sevgili ve eş bulma yöntemiymiş. Bunu sadece çok baskın olanlar yapabilirmiş ve Max'in söyledikleri doğruysa senin çağrın bütün ülkeyi sarmış. Max onun kaplanını aldığın için sadece onun klanını çağırdığını sanmış ama karısı diğer klanlarla bağlantı kurduğunda hepsinin bu *çağrıyı* duyduğunu öğrenmişler."

"Çağrıyı *duymak* da ne demek?" diye sordum. Suyun sıcaklığı şimdi iyiydi. Yıkanmayı çok istiyordum ama bilgi almak da istiyordum.

"Görünüşe bakılırsa eşi olmayan erkeklerin hepsi çağrını duymuş. Sadece en güçlü baskın kraliçeler erkeklerinin en yakındaki uçağa, trene veya otobüse binip çağrına cevap vermesini engelleyebilmiş."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Ne?"

Ellerini iki yana açarak yanıma çömeldi. "Bu sen değildin, Anita. Sen iyisin ama bu kadar da iyi değilsin."

"Yani Marmee Noir'ın kaplanları buraya çağırmak için beni kullandığını mı söylüyorsun?"

"Evet."

"Neden? Bundan nasıl bir çıkarı olabilir ki?"

"Öncelikle, Jean-Claude ne senin ne de Jason'ın herhangi birine bunu Marmee Noir'ın yaptığını söylemenizi istemiyor. Seni böyle kullanabildiğini diğer vampirler öğrenirse onun tekrar iktidara gelmesini engellemek için seni öldürmelerinden korkuyor."

Bu mantığı anlıyordum. Ölmesi gereken ben olmasaydım bile itiraz edemezdim. "Anladım, ama kaplanların bana gelmesinden Marmee Noir ne kazanabilir?"

"Jean-Claude da bilmiyor. Fakat Elinore, Vampir Ana'nın güçlerini topladığını düşünüyor. Vampir Konseyi sonunda onları birleştirebilecek bir şey buldu. Ana eğer 'uykusundan' tamamen uyanırsa olabileceklerden korkuyorlar. Asla uyanmamasını garantilemek konusunda oylama yapmaya çok yakınlar."

"Yani Konsey, Marmee Noir'ı öldürmeyi mi planlıyor?" diye sordum fısıltıyla.

"Jean-Claude'un aldığı son istihbarata göre Konsey oylama yapacak."

"Lanet olsun, Richard, lanet olsun, yani..." Neredeyse yüksek sesle *Harlequin* diyecektim. İsimlerini yüksek sesle söylemek ölüm riski anlamına geldiği için kendimi tuttum. Sadece isimlerini söylemek bile seni bulup öldürmelerine neden olurdu. Bu kuralın tek istisnası, önce onların seninle bağlantı kurmasıydı. O zaman da vampir dünyasının casusları, suikastçıları, jürileri ve cellatları oldukları için başın büyük dertte demekti.

Daha aralık ayında bir ziyaret olmuştu. Vampir polisi, Malcolm'a ve onun vampir kilisesine gönderilmişti. Bizi korkudan öldürmek için kendi kurallarını çiğnemişlerdi. Savaş sırasında çok iyi adamlarımızı kaybetmiştik. Neredeyse Jean-Claude, Richard ve ben de ölüyorduk. Kıl payı kurtulmuştuk.

Harlequin bir zamanlar Marmee Noir'ın sağ koluydu ama bizim konuştuklarımız vampirlerin geri kalanları gibi ondan korkuyordu. Bana onu uzak tutacak bir şey vermişlerdi. Neydi o?

Richard'a bakarak yüz ifadesini okumaya çalıştım. "Bana onun yaklaşmasını engelleyecek bir şey vermişlerdi. Bir şey verdiklerini biliyorum ama ne olduğunu hatırlayamıyorum." Vücudum ilk korku dalgasıyla titremeye başladı. Hafıza büyüsü kullanıldığı çoğu durumda, üzerinde düşündükçe daha çoğunu hatırlardınız. Her zaman değil ama benim için öyleydi. Şimdi bu bilgi parçası kaybolmuştu. Silinip gitmişti. Marmee Noir yanıma bile yaklaşmaya gerek duymadan bunu yapmıştı.

"Bir tılsımdı." Richard başparmağı ve işaretparmağıyla bir daire yaptı. "Şu büyüklükte."

"Üzerinde çok başlı bir hayvan deseni mi vardı?"

"Evet," dedi gülümseyerek "gördün mü işte, hatırlıyorsun?"

Başımı iki yana salladım. "Hayır, hatırlamıyorum. Ama Crispin'in kolunda tılsımın damgaladığı yeri gördüm. Kendi haçımı koparıp attığımı ve aynı şeyi tılsımıma da yaptığımı söyledi. Tılsımı hatırlamıyorum. Kolundaki yanık izini gördüğümde de hatırlamadım. Hala hatırlamıyorum, Richard. Sadece kolundaki şekli hatırlıyorum, o kadar."

Yine çok ciddi bir ifadeyle baktı. "Duşa girmen gerek ama kaplanadamlarla paylaşamayacağın başka haberler de var."

"Söyle."

"Marmee Noir, Jean-Claude'la bağlantına zarar verdi."

"Nasıl?"

"Emin değiliz ama Jean-Claude'un seni hissedebilme yetisini yok etti. O kadar ki Jean-Claude senin öldüğünü sandı ama onunla ve ben yaralanmayınca senin de yaralanmadığını veya ölmediğini anladık. Sanki seninle Jean-Claude'un arasına bir duvar örmüş gibi."

Yine zorlukla yutkundum.

"Beni damgaladı mı? Bana vampir işaretlerini mi bıraktı?"

"Dört işareti de tamamlaması için senin kanını içmesi ve sana da kendi kanını içirmesi gerek."

"Marmee Noir bütün vampirlerin anası, Richard. O ilk vampir. Diğerlerinin yapamayacağı her türlü şeyi yapabilir." Kollarımı omuzlarıma sıkıca doladım. Ne yapabileceğimi bilmiyordum.

"Bunu yaptığını sanmıyoruz. Üçüncü ve dördüncü işaretler için onun bile seninle kan takası yapması gerektiğini düşünüyoruz."

"Ama ilk ikisi için değil," dedim ona bakarak.

Richard'ın gözlerinde hüzün vardı. "Hayır, ilk ikisi için değil."

"Yani bana kendi ilk iki işaretini verdiğini mi söylüyorsun?"

"Belki."

"Belki mi? Jean-Claude bilmiyor mu?"

"Marmee Noir bin yıldır uyuyordu, Anita. O son kez ortalıkta dolaşırken Jean-Claude henüz hayatta değildi. Onun uyanık olduğu zamanı hatırlayan vampirlerle konuşmaya kalkarsak olanları açık etmemiz gerekir. Bilmeleri riskini göze alamayız."

"Buraya gelmekle zaten bir sürü risk aldın, Richard. Ortalıkta bu kadar basın mensubu varken hepimiz göz önündeyiz."

"Kontrol edemediği bir hayvan olmalıydı. Nedeni her neyse, sadece kedileri etkileyebiliyor. Senin içindeki yaratıklar arasında kedi olmayan tek hayvan kurt." Bunları söylerken hızlı konuşmuştu. "Jean-Claude, kedilerle ilgisi olmayan başka bir likantrop soyu barındırmanın iyi bir fikir olacağını düşünüyor. Seni kontrol etmesini zorlaştırabileceğini tahmin ediyor."

"Yani başka bir hayvanadamın beni kesip biçmesine izin mi vermeliymişim?"

"Başını ve vücudunu koruyacaksa bu sence o kadar kötü mü?"

Bunu düşündüm ve başımı iki yana salladım. "Hayır, hayır, ondan daha kötü değil."

"Jean-Claude fareadamlar ve sırtlanadamlarla bu olasılığı konuşuyor."

"İyileşene kadar yine bir yerlerimin kesilmemesini tercih ederim."

"Seni ona karşı korumamız gerek, Anita."

Haklıydı. Hem de çok haklıydı.

"Pekala, bunu düşüneceğim. Ama şimdi sen şu tılsımımı bul. Haçım için de yeni bir zincire ihtiyacım olacak."

Ellerini boynuna kaldırdı ve altın bir zincir çıkardı. Bluzunun önüne küçük bir altın haç düştü. Bunu bir çift olarak kutladığımız ilk Noel'de ona ben hediye etmiştim. Haçın biçimi tuhaftı çünkü bir defasında elimde erimişti. Bunun suçlusu da Marmee Noir'dı. Avucumdaki haç biçimli yara izini hayatımın sonuna kadar taşıyacaktım.

"Saçlarını kaldır," dedi yumuşak bir sesle. Bunu yaparken yüzümü buruşturdum, bir şey omuzlarımı acıtmıştı. Zinciri boynuma taktı.

Haçın ödünç ceketin yakasından görünen tenime değdiği yere dokundu. "İşte şimdi güvendesin," dedi Richard.

Ona baktım. "Tılsımı da bulman gerek."

"Hallederim."

Dikkatli bir şekilde ayağa kalkmama yardım etti. "Seni eve götürmemiz gerek ama diğer kaplan kraliçeler kaçman mı gerektiği, yoksa kaplanlar geldiğinde burada olmamanın bir hakaret mi olacağı konusunda fikir birliğine varamadılar. Çağrıyı sen yaptın, seni bulabilecekleri bir yerde olman gerek."

"Beni bulmak mı? Ne demek istiyorsun?"

"Anlamı gayet açık, Anita."

Gözlerimi kapayıp derin bir nefes aldım ama bu bir hataydı çünkü Richard'a bu kadar yakın dururken bile teninin kokusunu alamıyordum. Burnuma sadece Jason'ınkiyle karışık yabancı kokular geliyordu. Onun teninin kokusunu tanıyordum ama yeterli değildi. Her yanım kaplan kokuyordu.

Gözlerimi açmadan kurumuş dudaklarımı yaladım. "Tılsımı bul, Richard, lütfen. Benim şimdi temizlenmem gerek."

Yine elimi öptü ve beni bıraktı. Gözlerimi açtığımda onun kapıdan çıktığını gördüm. Ardından bakarken yine gözlerim yaşarmıştı ama en azından bu kez sessiz sessiz ağlıyordum.

46

Taze pençe yaralarıyla duş almanın ne kadar can yaktığını unutmuştum. Belki de daha önce hiç aynı anda bu kadar çok pençe yarası almamıştım. Biri beni öldürmeye çalışırken kesilip biçildiğim olmuştu ama anın heyecanıyla bu kadar çok sığ yaram olmamıştı hiç. Öldürecek kadar derin değillerdi veya sakatlama amacıyla yapılmamışlardı ama su değdiğinde inanılmaz acıyorlardı. Aynada sırtımın haline bakmaya çalıştım ama sürekli buhar oluyordu. Görebildiğim tek şey, benim için bile etkileyici miktarda hasardı. Sırtım kırbaçlanmış gibi görünüyordu. Kollarımda daha fazla yara izi vardı ve popomda da bir delik görünüyordu. Bir şey hatırladım. Crispin kaplan biçiminde içime girmiş ve daha derin bir açı yakalayabilmek için elleriyle kalçalarımı yataktan kaldırmıştı. Birlikte aynı anda boşalırken tırnakları etime saplanmıştı.

Bunları hatırlayınca kasıklarım gerildi ve acıyla duvara doğru sendeledim. Tanrım, neyim vardı benim? Bu kadar güçlü seksüel anılar uyandırabilen kişi genellikle Asher olurdu. Özel yeteneklerinden biri de karşısındakine yaşattığı orgazmı sonuna kadar hatırlatabilmesiydi. Üzerinde çok fazla düşünürseniz tehlikeli bir süreç başlardı ama başka biriyle bu daha önce hiç başıma gelmemişti.

Kalçalarımda ve bacaklarımın iç tarafında başka yara izleri de vardı. Onlara aldırmamaya çalıştım ama sonra üzerlerine su çarptı ve acayip canım yandı. Vücudumda o kadar çok yara vardı ki herhangi bir hastaneye veya karakola gitsem kesinlikle tecavüze uğradığımı düşünürlerdi.

Likantropların tecavüzüne uğramak cinayete teşebbüsle eşdeğerdi ve cezası ölümdü. Kimsenin ölmesini istemiyordum, sadece bunu olabildiğince çabuk atlatabilmek için bir ertesi gün hapına ihtiyacım vardı. Kaçırdığım hapı zaten almıştım. Birini atladığınızda önerilen şey buydu. Hamile değilsem, o zaman en azından bebek açısından yine güvende olacaktım.

Vücudumdan aşağı akan şampuanın daha da çok acıtacağını biliyordum ve sabundan söz etmeye bile gerek yoktu ama onların kokusunu tenimden atmam gerekiyordu. Yabancı erkeklerin ve seksin kokusunu taşımak istemiyordum. Canım yansa bile onlardan kurtulmalıydım.

Sonunda küvetin dibine oturdum, duş hala üzerime akıyordu. Temizlenmiştim ya da en azından temizlenebileceğim kadar temizlenmiştim. Tenimin yine kendi kokusuna kavuştuğunu ve sabun koktuğumu biliyordum ama yine de suyun altına oturup kendimi temiz ve güvende hissetmeyi bekledim; öyle hissetmeyeceğimi bilsem de.

Aslında adamları suçlamıyordum, Vampir Ana'yı suçluyordum. Hepimize tecavüz etmişti. Vampirlere has zihin gücünü başkalarını sekse zorlamak için kullanmanın cezası da idamdı. Büyüyle tecavüz, bir insan cadıyı veya sihirbazı hapse attırabilir, hatta elektrikli sandalyeye gönderebilirdi.

Kapının vurulduğunu duydum. Bir şey söylemedim. Kapı tekrar vuruldu ve biri konuştu. "Anita, benim, Jason, iyi misin?"

Aklıma gelen tek şeyi söyledim. "Hayır."

"Girebilir miyim?"

Bunu düşündüm. Jason'ı düşündüm. O benim dostumdu. Bana zarar vermek istememişti. Beni hamile bırakmaya çalışmamıştı. Yine ağlamaya başladım. Muhtemelen suyun sesi yüzünden ağladığımı anlayamazdı.

"Sorun değil, Anita, şu anda beni görmek istememeni anlıyorum."

"Hayır," dedim, "hayır, sorun değil, gel."

Kapının diğer tarafında tereddüt ettiğini neredeyse hissettim ve kapının aralandığını duydum. Duşun buzlu camından onu göremiyordum. Yürüdüğünü ve yaklaştığını duydum ama duşun kapısını açmadı. Duşun yanında yere oturmuş, duşun kapısına dayanmıştı.

"Selam, Anita," dedi.

"Selam," diye karşılık verdim.

"Kapıyı biraz aralamamın sakıncası var mı?"

Bunu da düşündüm. "Hayır," dedim sonunda.

Kapının arka ucunu, sudan uzak olan kısmını açtı. Onu görebilmek için başımı uzattım. Dizlerimi göğsüme çekmiş, yanağımı dizlerime dayamıştım. Sabahlıklardan birini giymişti. Masmavi gözlerine baktım, ipek gibi sarı

saçları başının etrafında tuhaf bir şekilde duruyordu. Onu yataktan kalkmış halde bir sürü defa görmüştüm elbette ve saçlarının böyle dikilmeyecek kadar düz olduğunu biliyordum.

"Saçına ne oldu?" diye sordum.

Neredeyse gülümsedi, sonra yüzünü buruşturdu. "Yastığımın üzerinde bir şey vardı ve ben de elimle saçlarımı taradım."

"Yastığın üzerinde *ne* vardı?"

Bana uzun bir bakış attı.

"Ah," dedim ve yine bakışlarımı kaçırdım. Artık göz göze gelmek istemiyordum. "Seninki miydi?" diye sordum.

"Bilmiyorum. Sanmıyorum."

Sıcak suda büzüldüm. Evde olsaydık şimdiye kadar bütün sıcak suyu kullanmış olurdum ama otelin sıcak suyu daha fazlaydı.

"Temizlenmen gerek," dedim.

"Evet. Ama bekleyebilir."

"Diğer adam daha uyanmadı mı?"

"Uyandı," dedi.

"Kim o?"

"Bir muhabir."

"Lanet olsun."

"Endişelenme. Bu asla yayınlamayı göze alamayacağı bir haber."

"Adı ne?"

"Alex Pinn."

"Alexander'ın kısaltması mı?"

Jason bir şey sormak ister gibi bir hareket yaptı ama sonra vazgeçti. "Sürücü belgesine bakılırsa evet."

"Adının neyin kısaltması olduğunu neden önemsediğimi merak ettin, değil mi?"

"Evet."

"Son iki günü ölesiye düzüşerek geçirdiğim birinin tam adını bilmek istedim sanırım."

"Anita..."

"Bu konuda bana kendimi daha iyi hissettirmeye çalışma, Jason."

"Yanına bu yüzden geldim."

Onu görebilmek için döndüm. "Orada kapana kısıldığımızda bir hapı atladım. *Hapı!*"

Gözlerini yavaşça kapatıp açtı ama yüzü ifadesizdi. Bu tepkisi şaşırmadığını gösteriyordu. "Suyu açmadan önce Richard'a söylediklerinin bir kısmını elimizde olmadan duyduk. Aslında bağırıyordun."

"Demek kaplanlar da biliyor."

Başıyla onayladı.

Gözlerimi kapadım.

"Nasıl karşıladılar?"

"Crispin heyecanlandı."

Gözlerim iri iri açıldı. "Ne?"

"Anlaşılan daha fazla küçük kaplanadamlar üretmek her iyi küçük kaplanadamın göreviymiş. Her kadının en azından bir çocuğunun olması bekleniyor, tercihen de iki."

"Yani buna memnun mu oldu?"

"Karısı olsan ve ona beyaz bir kaplan yavru doğursan klanına büyük onur kazandıracağını söylüyor."

Doğrulup oturdum.

"*Karısı* mı?"

"Evet," dedi Jason.

Kaşlarımı çattım. "Bu duygusallığı takdir etmiyor değilim ama Crispin sadece çaktı diye bir kızla evlenecek bir tipe benzemiyor."

"Çocuğunuz olursa, seninle evlenip çocuğunla birlikte seni klanına katmak onun onur görevi."

Jason'a bakakaldım. "Ciddi misin?"

"Ciddiyim," dedi Jason.

"Has'tir," dedim.

"Evet. Richard da aynı şeyi söyledi ama çok daha fazla kelime kullandı."

"Alex Pinn ne dedi?"

"Görünüşe bakılırsa yetişkinlik hayatının büyük bölümünü kızıl kaplan klanının bir üyesi olmaktan kaçınarak geçirmiş. Yıllar önce onlardan ayrılmış ama eğer hamileysen o da klanına geri kabul edilmek için seni onlarla tanıştırmak istiyor. Çocuk gerçekten onunsa, büyürken ihtiyacı olan bütün eğitimi alabilmesini garantilemek için etrafında başka kaplanadamlar da olması gerektiğini söylüyor."

"Eğitim mi?"

"Dönüşümün şiddeti yüzünden diğer hayvanadamların tam süreyle hamile kalamadıklarını biliyorsun."

"Evet."

"Anlaşılan kaplanlar bunu sürekli yapıyor. Ama bu bilgiyi daha önce bizimle hiç paylaşmamışlardı. Hepimiz, birkaç kez doğurana kadar kadınlarını likantropluktan uzak tuttuklarını, sonra da tam olarak kaplanadama dönüştürdüklerini sanıyorduk. Ama öyle değilmiş. Crispin'in senin için yaptığı şeyi yapıyorlar. Bebek doğana kadar dönüşmemesi için bir dişinin yanına bir ya da daha fazla erkek yerleştiriyorlar."

"Ama bebek insan kalıyor, değil mi?"

"Eğer onların çocuklarından biriyse doğum sırasında klanlarının işaretlerini sergiliyorlar. Göz rengi, kaplan biçimlerine uyan saç rengi gibi. Genellikle ergenlik çağına kadar dönüşmüyorlar ama dokuz yaşındayken bile dönüşenler oluyormuş. Alex'in bebeğin ilk birkaç yılında klana ihtiyacı olacağını düşünmesinin nedeni bu. Ayrıca bebek kendisi gibi diğer çocuklarla birarada oluyor."

"Bu kadar harikaysa o neden klanını terk etmiş?"

"Bu biraz... Hayır, aslında oldukça sınırlayıcı. Bir dini tarikat gibi. Çocukların okul eğitimi evde veriliyor. Klan içinden birileriyle evleniyorlar. Sadece son birkaç yıldır taze kan gelmesi için klan dışından evliliklere izin veriliyormuş. Modern genetik bilimi, safkan bir klanın hastalıklı bir klan olduğunu anlamalarını sağlamış."

"Tanrım, Jason."

Başıyla onayladı.

"Biliyorum." Daha fazlasını söyleyecekti ama sustu. Bakışlarını kaçırdı.

"Ne? Başka ne var?"

"Bütün şu kaplan klanı sorunundan uzak durmanın bir yolu var."

"Evet, bir ertesi gün hapı."

Hafifçe gülümsedi.

"Evet, Richard bunu planladığını söyledi. Muhabir Pinn için de sorun yok. Sonuçta bu senin vücudun. Ama Crispin itiraz ediyor. Daha önce hiç yavrusu olmamış, dolayısıyla eğer çocuk onunsa klan kurallarına göre ondan kurtulman yasak."

"Ne demek *yasak*?"

"Beyaz Kaplan Klanı ve Las Vegas Şehir Efendisi Max kendi soylarından gelmesi olası bir kaplanadamı yok etmeni hiç hoş karşılamayacak."

"Bu konuda onların söz hakkı yok. Bu *benim* tercihim."

"Evet, öyle. Ama Max çok kızgın, Anita. Jean-Claude'a savaş açmakla ilgili üstü kapalı tehditlerde bulundu."

"Bu sadece laf, Jason. Vampir Konseyi, vampirlerin yasallaşması konusunu mahvedebileceği için Şehir Efendileri arasında savaş çıkmasını yasakladı. Savaşsan bile sadece seninkine komşu olan bölgelerle savaşabilirsin. O da bölgeni genişletmekle ilgili bir şey. Vegas, St. Louis'ten çok uzak."

"Normal koşullarda haklı olurdun ama görünüşe bakılırsa Max vampir kanunlarını çiğniyor olmayacak. Kaplanadam yasalarına güveniyor. Olası bebeğe bir şey yapmanı engellemeyi hakları olarak görüyorlar ve bebeği kaybetmemek için hamilelik süresince klanda kalman gerektiğini düşünüyorlar."

Yüzünü daha iyi görebilmek için sudan geri çekildim. "Bu kaplanadamlarla ilgili değil, değil mi?"

"Benim görüşümü mü soruyorsun?" diye sordu Jason.

"Lütfen."

"Bence Max, Jean-Claude'un sana dördüncü işareti vermediğini biliyor. Yani Anita, Jean-Claude'un sana verdiği işaretleri bozacak kadar güçlüyse ve dördüncü işareti önce o verirse, seni insan hizmetkarı olarak alabilir. Asırlardır ortaya çıkan ilk gerçek nekromansır sensin. Seni gerçekten kontrol edebilen bir vampir, durdurulamaz olur." Jason omuz silkti. "Benim teorim bu."

"Dördüncü işareti almadığımı o nereden bilebilir?"

"Bilen yeterince kişi var zaten, Anita. Bilenlerin sayısı arttığında bir sırrı saklamak zordur."

Haklıydı. Ne yazık ki haklıydı. "Lanet olsun, Jason. Max gerçekten bu yüzden Jean-Claude'a savaş açabilir mi?"

"Sanırım açabilir."

"Hamile olmadığımdan emin olmak istediğim için mi?"

"Öyle. Açıkçası, sanırım bu sırf gücünü elde etmeye kalkışmak için bir bahane ama yanılıyor da olabilirim. Sonuçta Vegas'ın kraliçe kaplanıyla evli. O da onu zorluyor olabilir. Kadın çocukla senden daha çok ilgileniyor olabilir."

"Çocuk deme. Hamile olmayabilirim de."

"Afedersin," dedi.

Çocuk hakkında düşünmeye başlayamazdım; düşünürsem kendimden şüphe ederdim. Tereddüt etme lüksüm yoktu. Hemen bir doktora ve tahlile ihtiyacım vardı.

"Kaplanların etrafından dolaşmanın bir yolu olabilir," dedi Jason.

Ona baktım. Yine bakışlarını kaçırdı. "Bakışlarını kaçırmana neden olacak bu kadar kötü ne olabilir?"

"Korkarım bana kızacaksın."

İçimi çektim. "Kızmak için artık çok geç, Jason. St. Louis ile Vegas arasında bir savaşı önlemenin bir yolu varsa sadece söyle bana. Bütün dikkatimle seni dinliyorum."

"Eğer bir bebek varsa benden de olabilir. Bu da onu insan yapar... Ya da kaplanların gözünde *lukoi*. Bir kurtadamın çocuğuyla ilgilenmezler bile."

Yine düşünmeye başladım. Jason bana kaplanadamlarla ilgili bütün bu rahatsız edici ve tuhaf haberleri vermiş olmasaydı ona gerçekten kızabilir veya en azından üzülebilirdim.

"Bunun iyi haber gibi görünmesi için bana önce kaplanadamlarla ilgili olan kısmı söyledin."

"Evet," dedi Jason bana bakmadan.

"Kaplanları bunun seninle ikimizin sorunu olduğuna ikna edebilirsek o zaman doğum kontrol hapını kullanabilir miyim?"

"Beden de senin, tercih de."

"Çocuğun büyük ölçüde senden olduğuna onları nasıl ikna edeceğiz?"

"Yalan söyleyeceğiz."

"Hayvanadamlara yalan söyleyemezsin, kokusunu alırlar."

"Bugün o kadar sarsıldın ki zaten korku ve şaşkınlık kokuyorsun. Kalp ritmin bile yükselip alçalıyor. Şu anda yalan söyleyip söylemediğini anlayamazlar."

"Yalanımız ne?"

"Çıkmadan önce prezervatifle ilgili kaza yaşadığımızı söyleyeceğiz. Lanet olsun, Anita, buraya gelmeden önce Nathaniel'la seks yaptığını bile söyleyebiliriz. O bir leoparadam. Bir kurtla ilgilenmeyecekleri gibi leoparla da ilgilenmezler."

Bunu düşündüm. "Pekala, dur, sen iki hayvanadamı kandıracak kadar iyi yalan söyleyebilir misin?"

"Beş," dedi.

"Ne?"

"Richard, Jamil ve Shang-Da'yı planımızı anlatmak için içeri alamayız. Bu konuda odadaki herkese yalan söylemek zorundayız, yoksa işe yaramaz."

"Richard... O..." Düşüncemi tamamlayamadım bile.

"Çok kızacak," dedi Jason.

"Prezervatifle ilgili bir kaza olduğunu ona söylemediğim için kızacak."

"Evet, ama bu yalan kaplanları sırtımızdan atacaksa açıklama fırsatı bulduğumuzda bizi bağışlar. Ama Richard ve Shang-Da bunun için yeterince iyi yalan söyleyemez."

"Ya Jamil?" diye sordum.

"Jamil için bu iş çocuk oyuncağı. Nabzını bile kontrol edebiliyor."

"Vay canına," dedim.

Jason başıyla onayladı.

"Sen de kontrol edebiliyor musun?" diye sordum.

"Hayır."

"O zaman işe yaramayacak."

"Anita, benim de zihnim düzüldü. Ben de biraz şoktayım. Dahası, benden olmasından endişeleniyorum. Yani en iyi arkadaşıma hayatının aşkını bir haftasonu için ödünç aldığımı ve sonra da hamile bıraktığımı nasıl söyleyebilirim? Micah buna öfkelenir ama Nathaniel'ın yüzüne bile bakamam. İnan bana, Anita, bu konuda yalan söylediğimi kimse anlayamaz."

Uzanıp omzuna dokundum. Yüzünü elime dayadı. "Seni daha iyi korumalıydım. Özür dilerim, Anita."

"Beni böyle bir şeye karşı koruyamazdın, Jason."

Üzgün gözlerle bana baktı. "Hadi gidip şu yalanı oynayalım, Anita. Sonra da bir eczaneye gidip elimizden geleni yapalım. Hepsini düzeltemem ama en azından bu kadarını yapabiliriz."

Başımla onayladım.

Elimi tuttuğunda ne korktum ne de kendimi kötü hissettim. O benim arkadaşımdı ve ikimizin de birinin elini tutmaya ihtiyacımız vardı.

47

Havlulara sarındım ve Jason'la birlikte dışarı çıkıp yalan söyledik. Haklıydı, gerçekten kolay oldu. Hala neredeyse şoktaydım. Tam ne hissettiğimi kendim bile bilmiyordum.

Bir açıdan, kızıl kaplanla ilk kez karşılaşıyordum. Onun da bana karşı aynı şekilde hissedip hissetmediğini, son iki günle ilgili benden daha fazla şey hatırlayıp hatırlamadığını merak ettim. Bir yandan sormak istiyordum ama bir yandan da kesinlikle bilmek istemiyordum.

Diğer herkesin ne kadar uzun boylu olduğunu bildiğimden onun da bir seksen boylarında olduğunu tahmin ediyordum. Saçları kaplan kürkü yüzünden koyu kızıldı. Kaliteli bir şekilde boyanmış gibi duruyordu; tabii insan saçında gerçekte bulunmayan kızıl tonlarına meraklıysanız. Sanırım o da bunu farkındaydı çünkü saçları kısacık kesil-

mişti ve tepesi kirpi dikeni gibi biçimlendirilmişti. Saçınıza istediğiniz biçimi veremiyorsanız genele uymayan bir saç biçimini tercih etmek en iyisiydi.

Diğer beyaz bornozu bulmuştu. Sanırım giysileri, ödünç aldığım ceket dışında, yerdeki kargaşaya katılmıştı.

Gözleri rüyamdan hatırladığım gibi kenarları kızıl-turuncuya çalan altın sarısı rengindeydi. Ama gördüğüm şey rüya değildi. Bir anıydı. Marmee Noir'ın kurcaladığı bir rüya. Richard bana anlatmış olmasa ve aksini gösteren bir sürü kanıt bulunmasa ben de diğer herhangi bir insan gibi mi olacaktım? Sadece bir rüya olduğunu mu düşünecektim? Uyandığımda kaplanadamlar odada olmasa sadece bir kabus olduğunu ve pençe izlerini Jason'ın bıraktığını mı sanacaktım? Belki, hayır, evet. Bu düşünce ödümü patlatıyordu çünkü bunu yapabiliyorsa bana başka neler yapabilirdi kim bilir?

"Anita," dedi Jamil. "Anita, şunu duydun mu?"

Gözlerini kırpıştırarak kahverengi gözlere baktım. "Hayır, özür dilerim, ama hayır. Tekrarlayabilir misin?"

"O şokta," dedi bornozlu adam. Bu da Alex'ti.

Yüzünü inceleyerek onu "görmeye" çalıştım ama sanki gördüğüm şeylerin sadece parçalarını algılıyor gibiydim. Gördüklerim kristal netliğindeydi ama görmediğim kısımları bulanık ve belirsizdi. Gözleri dikkatimi yüzünün geri kalanından uzaklaştırıyordu. "Lenslerin vardı. Kahverengi lensler," dedim ve sesim kendime bile zayıf, uzak, duygusuz geldi.

Başıyla onayladı. "Bana onları çıkarttırdın."

"Kaplan gözlerini görene kadar bana dokunmana izin vermedim," dedim kısık sesle. "Neden?"

Crispin araya girdi. "Kaplanın safkan bir kraliçe gibi davranıyor. Safkan kraliçeler kaplan gözleri olmayan biriyle genellikle çiftleşmezler."

"Neden?"

Ona döndüm ve hala çıplak olduğunu gördüm. Bunun farkında değil gibiydi. Tuhaf bir şekilde onunla göz göze gelmekten çekinmiyordum. Hatta gözlerinin mücevher gibi açık maviliğine bakarken aklım başımdan gidiyordu.

"Gözler safkan olduğumuzu belli ediyor ve soyumuzun safkana yakın olduğunu kanıtlıyor," dedi Crispin.

"Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum," dedim o tuhaf ve duygusuz sesle.

"Klanlar son birkaç yıldır başka soylarla da evlilik yapmaya başladı," dedi diğer kaplan.

"Neden?" diye sordum ama sesim yine cevabı gerçekte umursamıyormuşum gibi çıktı.

"Kraliçelerimiz hamile kalmakta zorlanıyor ve doğuştan kusurların oranı giderek yükseliyor," dedi Alex.

"Kraliçem klanımızın bu konuda konuşmasını yasakladı," dedi Crispin.

"Kraliçemin kara listesinde o kadar yukarılardayım ki benim için fark etmez. Seninle açık konuşacağım, Anita." Gülümseyerek başını iki yana salladı ve ancak o zaman yakışıklı olduğunu fark edebildim. O gülümseme, başının dönüşü ve kişiliğinin küçük bir izlenimi sadece gözlerini değil bütün yüzünü görmemi sağladı. "İlk adını kullanmadan önce tanıştırılmamız gerektiğini hissediyorum. Ama bu da biraz tuhaf..." Cümlesinin ortasında duraksadı ve aniden huzursuz göründü.

Sözünü ben tamamladım. "Ben karnımda senin çocuğunu taşıyor olabilecekken tuhaf görünüyor." Yüksek sesle söylemek bana kendimi daha da duygusuz hissettirmişti.

Başıyla onayladı ve mutsuz gözlerle bana baktı. "Burada neler olduğunu tam olarak bilmiyorum ama kendi adıma üzgünüm. Çağrı geldiğinde klanımın beni bulduğunu ve çağrısına itaatsizlik edemeyeceğim kadar güçlü bir kraliçe seçtiklerini sandım. Beni hamileliğe zorlayacaklarını düşünerek bir an önce klana dönmeye çalıştım. Ama bu konuda sen benden daha mutsuz görünüyorsun, belli ki bunu sen de istememişsin."

"Hayır," dedim neredeyse duyulmayacak kadar kısık sesle.

Elini bana uzattı. "Adım Alex Pinn ve başka ne diyebileceğimi bilmiyorum."

Neredeyse gülümsedim ki bu sanırım iyi bir şeydi. "Anita Blake." Uygar insanlar gibi tokalaştık.

Eli benimle tokalaşmasını zorlaştıracak kadar büyüktü ama elim çok küçük diye sarsakça tokalaşmadı. Bu hoşuma gitti.

"Bunu yapamam..." Konuşan Richard'dı. Elbette Richard.

Alex'in elini bıraktım ve dönüp baktığımda Richard'ı karşı duvara yaslanmış halde buldum. Jason'la birlikte yalan söylerken ona bakmaktan kaçınmıştım. Birincisi, yalan söylüyordum. İkincisi, o bunun gerçek olduğunu sanırken yüzünü görmek istememiştim. Yüzü tam da beklediğim gibiydi.

Saçlarını başının arkasında düzgün bir şekilde atkuyruğu yapmış, yüzünün yakışıklılığı gözler önüne serilmişti.

Ailesindeki erkeklerin hepsinin elmacıkkemikleri ve çenesi, diğer erkeklerin estetik cerraha gitmelerini gerektirecek ölçüde çıkıktı. Eğer bu son derece eril yakışıklılıktan hoşlanıyorsanız alın size mükemmel kemik yapısı.

Ellerini arkasında birleştirerek duvara yaslanmıştı. Arkasında ellerini esnetiyordu, omuz ve üst kol kaslarından bunu algılayabiliyordum. Bazen öfkelendiğinde yaptığı gibi ellerini tekrar tekrar esnetti. Öfkeliydi ve öfkesini kontrol etmeye çalışıyordu.

Otel odası loş olduğundan gözleri gölgede kalmıştı, normalde olduğundan daha koyu kahverengi görünüyorlardı. Gölgeler saçlarındaki altın rengini ayırıyor, sadece kestane kahverengisi gibi gösteriyordu.

Shang-Da yanında duruyordu. Odada Richard'dan uzun olan tek kişi oydu. Shang-Da önce Richard'a, sonra odaya bakındı. Shang-Da'yla bir an göz göze geldik. Sadece şaşkınlık mıydı, yoksa bir an bana acımış mıydı? Kesinlikle hayır.

"Bunu yapamam," diye tekrarladı Richard.

"Neyi yapamazsın, Ulfric?" diye sordu Jamil.

"Yatağına başka bir adamı almanı izleyemem. Bunu yapamam." Sesi sakindi, öfkeli değildi. Hatta doğaüstü bir enerji bile yaymıyordu. Bütün o sükûnetin altındaki duygusal kargaşayı gösteren tek şey, vücudunun üst kısmının sürekli gerilip gevşemesiydi.

"Onlardan herhangi biriyle tekrar bir şeyler yapmayı planlamıyorum," dedim az da olsa bir his taşıyan bir sesle.

"Hiçbir zaman planlamadın ki, Anita. Bunu biliyorum zaten. Kesinlikle senin hatan değildi. Beni aldatsaydın sanırım bununla başa çıkabilirdim veya yürüyüp gidebilir-

dim ama sen kasıtlı olarak yapmıyorsun." Duvardan uzaklaştı. Shang-Da onun hemen arkasında yerini aldı.

"Ne söylememi istiyorsun, Richard?" İşte, biraz daha duygu. Duyguyu artık tanıyordum: Öfke. Ona karşı savaşmalıydım. İçinde canavarlar varken öfkelenmek iyi değildi ama savaşmadım, tam aksine hoş karşıladım. Tatlı sözlerle süsleyip daha da ısıttım. Öfke içimde dolaşan diğer tüm duygulardan çok daha iyiydi, diğer duygular o kadar berbattı ki onları hissetmek bir yana düşünmek bile istemiyordum.

"Onun dokunuşundan geri çekilmeni beklerdim ama bunu yapmadın."

"Onun da zihni düzüldü, Richard. Bunu biliyorsun."

Başıyla onayladı. Şimdi iri elleri gözlerimizin önünde kapanıp açılıyordu. Ellerinden üst göğsüne kadar uzanan bütün kasların gerildiği görülüyordu. "Biliyorum. Ondan nefret bile edemem. Bunu isterim ama haklısın, iki gün boyunca seninle... seks yapmayı... o istemedi. Doğum kontrol hapını atlamanı o istemedi. Onun da en az bizim kadar dehşete kapıldığı belli." Odanın içine doğru bir adım daha attı ve ilk ılık enerji dalgası odada dolaştı.

"Anlamıyor musun, Anita? Üstünlüğümü elimden aldın. Beni çok fazla şeyi yutmak zorunda bıraktın çünkü normal bir adam gibi davranırsam küçük düşeceğim. Ama aynı zamanda bunu kaldıracak kadar aziz de değilim. Değilim! Üzgünüm ama değilim." Şimdi odada dolaşan enerji fırın gibi ısınmıştı.

İçimde, o karanlık yerde bir şeyler kıpırdandı. Hayır, bu kadar çabuk olamazdı. Bunu istemiyordum. Gözlerimi kapayıp derin bir nefes aldım ve yavaşça saldım.

"Ulfric," dedi Jamil'in sesi, "lütfen. Yine canavarını ortaya çıkaracaksın."

"Yani kurdunu demek istiyorsun. Hayatının her yerinde olamayacağım gibi bütün canavarlarını da ortaya çıkaramam." Bir an için Richard'ın yüzündeki acı o kadar barizdi ki bunu görmek içimi acıttı. Sonra kendini toparladı ama çabası görülebiliyordu. Bu da bana kendimi kötü hissettirdi.

"Richard, ben..."

Bir elini bana doğru salladı. "Yapma, Anita, sakın. Deneme bile. Bu iyi değil, kötü de değil, sadece gerçek." Sonra o mükemmel kahverengi gözleriyle bana güçlü bir bakış attı. Az önce bütün yüzünden okunan acı şimdi sadece gözlerindeydi. Ne kadar incindiği sadece gözlerinden okunuyordu. Onu ne kadar kırdığım. Onun bana yapmayı istemediği gibi, ben de onu böylesine yaralamak istememiştim. Ama ikimiz de, kazara da olsa, sürekli birbirimizi yaralıyorduk.

"Buraya seni kontrol etmeye geldim ve bunu yaptım. Efendimiz bana bir görev daha verdi." Bana elini uzattı. "Ama bunun için yalnız kalmamız gerek."

Uzatılan ele bakarken tereddüt ettim. "Eğer bunun seksle ilgisi varsa, Richard..."

Elini indirdi. "Beni ret mi ediyorsun?" Gücü açılan bir fırın kapağından yayılan sıcaklık gibi tenime çarptı, yakmaktan başka bir etki yaratamayacak kadar sıcaktı.

"Her yanım ağrıyor, Richard. Canım yanıyor. Herkes bir süre geri çevrilecek."

"Sen sert seversin," dedi.

O anda bütün acımam yok oldu. Yabancıların yanında bu fazlasıyla açık yorum, bütün nezaketi ve duyarlılığı alıp

götürdü. Evet, onlarla seks yapmıştım ama bunu yaparken hiçbirimizin aklı başında değildi. Onlar bana ve bedenime hala yabancıydı.

"İşte, Richard, işte."

"Ne?" dedi.

"Anlamıyorsun. Bölük pörçük parçalar dışında hiçbirimiz ne olduğunu hatırlamıyoruz. Hoşlanıp hoşlanmadığım şeyleri onlar hala bilmiyor. Sen bu kadar mahrem şeyleri paylaşmaya devam etmezsen bilmeyecekler de."

Derin bir nefes alıp yavaşça verdi. Bir darbe yemiş gibi omuzları sarktı ve sonra tekrar dimdik dikildi.

"Üzgünüm, haklısın, özür dilerim. Ama bu ikisini de yatağındaki diğer sevgililerin gibi olduğunu düşündüğüm için beni suçlayamazsın. Seni her şekilde tanıdıklarını."

"Yatağıma girenlerin çoğu beni her şekilde *tanımıyor*, Richard. Seks yaptık, bu bir ilişki değildir."

Başını iki yana salladı. "Jean-Claude'un benden istediği şeyi yapmam gerek, sonra St. Louis'e dönebiliriz."

"Gidiyorsunuz," dedi Jason.

"Ortalık gazeteci kaynarken burada kalamam. Bunu ikiniz de biliyorsunuz."

Başımla onayladım. "Sen geldiğinde ben de aynı şeyi düşündüm."

"Jean-Claude senden ne yapmanı istedi?" diye sordu Jason.

Richard bir parmağıyla onu işaret etti. "Hayır, şimdi seni dinlemeye niyetim yok. Sen önemsiz kurtlarımdan birisin ve eşimi hamile bırakmış olabilirsin. Çoğu sürüde bunun cezası ölümdür."

"Başka seçeneğimiz yoktu, Richard," dedim.

Atkuyruğunu omuzlarına çarpacak şekilde başını iki yana salladı. "Burada olanları kastetmiyorum. St. Louis'i kastediyorum. *Ardeur*'u beslenmek için değil, istediğiniz için seks yaptığınız zamandan bahsediyorum." İkimize de öfkeyle baktı. "Jason'ı sadece yemek olduğu için yatağına aldığını söylemeye kalkma sakın. Buna ilk seferinde inanmıştım, Anita, ama çok sık olmaya başladı."

"Perdy'yi dinlemiş gibi konuşuyorsun," dedim.

"Perdita ve ben biraz konuştuk, evet. Biraz kısasa kısasın ilginç olacağını düşündü."

"Bu da ne demek?" diye sordum.

"Yani," dedi Jason, "Perdy bizim birbirimizle onları aldatmamızın intikamını alabilmek için ona seks teklif etmiş." Jason bunu düz bir sesle söylemişti.

"Jason'la aylardır seks yapmamıştım, Richard, beslenme amacıyla bile. Perdy'yi rahatsız ettiğini anladığımda onu listeden çıkarmıştım."

Richard sert bir kahkaha attı ve yine tenimi ısıran böcekler gibi gücünü hissettim ama bu kez daha kötüydü. Gücü geri çekti. "Rahatsız mı? İkiniz onun kalbini kırmışsınız."

Jason ve ben birbirimize baktık. Jason omuz silkti. Ah, güzel, ne diyeceğini o da bilmiyordu. "Jason'la ne sıklıkta yattığım konusunda sana neden yalan söyleyeyim, Richard? Bunun için bir nedenim yok ki. Tekeşli filan değiliz."

"Bana bunu hatırlattığın için çok teşekkürler." Bunu sert bir sesle söylemişti.

"Sen de tekeşli değilsin, Richard. Öyleymişsin gibi davranma."

"Olurdum, eğer sen..."

Shang-Da uzun siyah pardösüsünü kenara atarak ve altındaki silahların bir kısmını göz önüne sererek Richard'ın önünde bir dizinin üzerine çöktü ve iri ellerinden birini Richard'a doğru uzattı. Hayvan gruplarının çoğunda bu hareketin bir türevi vardı. Hizmet bildiren bir dikkat çekme isteğiydi.

Richard ona baktı. "Ne var, Shang-Da?"

"Belki de diğer hayvan gruplarının ve vampir öpücüklerinin önünde kendi kişisel konularımızı tartışmamızın zamanı değildir." Elinden geldiğince düz bir sesle konuşuyordu ama sesindeki öfke tınısı kendini belli ediyordu. O öfke, pek gizleyemediği bir sıcaklık yayıyordu.

Jamil ikisine yaklaşmıştı ama onun da ne yapacağını veya Ulfric'imizin müdahaleyi nasıl karşılayacağını bilmediği açıktı. Jamil'in kararsızlığı, bir lider eşi olarak görevlerime daha fazla dikkat etmem gerektiğini hatırlattı. Richard'dan korkuyorlardı. Bu daha önce hiç olmamıştı. Onu daha güçlü bir kral olmaya teşvik ederdim ama şimdi onu böyle görünce pişmanlık duydum. Richard'la ilgili birçok şey beni pişman ediyordu zaten.

Telefon çaldı. İrkilerek sıçradım. Tanrım, kim olabilirdi ki?

"Hastaneden babamla ilgili arıyor olmalılar," dedi Jason. İzin ister gibi Richard'a baktı.

Richard başıyla onayladı. Bu bana biraz umut verdi. Derinlerde bir yerde hala tanıdığım Richard'dı.

Jason ahizeyi kaldırdı. "Bir dakika, müsait olup olmadığına bakayım." Ahizeyi göğsüne bastırdı. "Peterson arıyor. Şimdi sorularını cevaplayabileceğini söylüyor. Anlamını biliyor musun?"

"Evet." Telefona gittim.

"Peterson da kim?" diye sordu Richard.

"Summerland'lerin güvenlik şefi," dedim.

"Ve şimdi onunla mı konuşacaksın?"

"Ne kadar tehlikede olduğumuzu bilmem gerek. Bu arama bize bunun cevabını verebilir."

"Ve bu, şu andaki konumuzdan daha önemli, öyle mi?" diye sordu Richard. Doğaüstü enerjisi biraz daha ısınmıştı.

Telefona doğru yürümeye devam ettim, onun gücünden ne kadar uzak olursam o kadar iyiydi. Onunla ayrılmamızın bir nedenini daha hatırlamıştım. Ne kadar güçlü olursa olsun, duygunun sana kötü adamları unutturmaması gerektiğini bir türlü anlamıyordu. "Metafiziğin çıldırmış olması, Richard, diğer sorunların yok olduğu anlamına gelmez."

"Bunu nasıl yapabiliyorsun, Anita?"

"Neyi?" Artık Jason'ın yanma gelmiştim. Yapmam gereken tek şey uzanıp ahizeyi elinden almaktı ama Richard'ın ne yapacağını kestiremiyor ve korkuyordum.

"Başka birinin çocuğuna hamile kalma olasılığın varken işe ve kötü adamlara odaklanmayı?"

"Sen neden bir krizin ortasındayken işe odaklanamıyorsun, Richard?"

Yakışıklı yüzünde aniden öfkeli bir ifade belirdi. "Çünkü ben taş kalpli bir kaltak değilim."

Artık yetmişti. Elimi Jason'a uzattım. Ahizeyi bana verdi ama gözleri temkinli bir şekilde arkamdaki birine bakıyordu. Kim olduğunu tahmin edebiliyordum. Bana gelince, o anda Richard'ı görmek bile istemiyordum.

"Ben Blake."

"Bu bana işimi kaybettirebilir," dedi Peterson.

"O zaman neden bana söylüyorsun?"

"Çünkü Schuyler, Keith'ten daha iyi birine benziyor. O küçük alçak yüzünden Schuyler'ın ölmesini istemiyorum."

"Konuş, Peterson."

"Keith saklanıyor. Bizden ve hatta ailesinden bile. Son duyduğumuza göre Vegas'a kaçıp bir vampirle evlenmiş."

"Lanet olsun," dedim.

"Evet, ama yasal değil. Hala nişanlısıyla evlenebilir ve ailesi de eğer onu bulabilirsek ona bunu yaptırmaya kararlı."

"Bu bir skandal ama Jason'ı neden tehlikeye attığını anlayamadım."

"Neden yasal olmadığını sorsana."

"Pekala, neden yasal değil?"

"Vampir gelin zaten evliymiş. Şehrin Efendisi ile."

Bir an sessiz kaldım. "Ciddi misin?" diye sordum sonra.

"Hem de çok ciddiyim," dedi.

"Hiçbir efendi vampir böyle bir hakarete asla kayıtsız kalmaz."

Jason gözlerini iri iri açarak dönüp bana baktı. Bunun nedeni "efendi" kelimesini kullanmam da olabilirdi ama muhtemelen karşı tarafın sesini de biraz duyuyordu. Çok yakınımda duruyordu ve doğaüstü işitme duyusu oldukça keskindi.

"Söz konusu efendi vampir, Keith'in başına ödül koymuş. Karısını canlı, Keith'i ölü istiyor. İşi yapması için bi-

rilerini göndermiş ama kim olduklarını bilmiyoruz. Sen ve Schuyler ortaya çıkana kadar Keith'i başka yerde arıyorlardı ama gözlerinin önünde gizlendiğini düşünürlerse..." Sözünü tamamlamadı.

"Bizim peşimizden gelirler," dedim.

"Belki."

"Keith bu kadar aptal mı?"

"Evet, ama kadın onu zorlamış. Bu elbette bir mazeret değil ama kadın onu tanıyor gibi görünüyor. Onu değil ama büyük büyük büyükbabası Jedediah'yı. Kadının hayatının aşkı mıymış neymiş."

"Jedediah vampirleri kendi inancına çevirmeye veya yanlış vampir kadını baştan çıkarmaya çalıştığı için bir vampir tarafından öldürülmemiş miydi?"

"Bilinen iki neden bu," dedi Peterson.

"Yani Keith'in Jedediah Summerland'i öldüren vampirlere bulaştığını mı söylüyorsun?"

"Olabilir."

"Ah, lanet olsun."

"Aynen öyle," dedi.

"Peki hangi Şehir Efendisi, Peterson?"

"Sana bunu söylemem."

"İkimizin de sorunlarını çözebilirim."

"Hayır, bunun kamuoyuna açıklanmasına izin veremeyiz, Blake. Valinin seçilme şansını yok eder. Olabilecek en sessiz şekilde Keith'i bulup kadını kocasına iade etmeliyiz."

"Sen vampirleri anlamıyorsun, ben anlıyorum. Efendi asla geri çekilmeyecektir. Bunu sessiz bir şekilde çözmenin yolu yok, Peterson. Eğer tuttuğu adamlar işi beceremezse

o zaman bunu kendi yapar. Küçük piçiniz çoktan ölü bir adam."

"Hayır, Blake, küçük piçimiz efendi vampirin bizzat üstüne gelemeyeceği kadar büyük bir isim."

"O kadar net düşünmüyor olabilir, Peterson."

"Sana söyleyebileceğim her şeyi söyledim. Bir şey olursa artık ne olduğunu biliyorsun."

"Sana gerçekten minnettarım ama yardım etmeme izin ver. Bana adını veya şehri söyle. Senin yapamayacağın şeyler yapabilirim."

"Biri geliyor. Kapamam gerek, Blake. Dikkatli ol." Ve kapadı.

Dönüp Jason'a baktım. Keith Summerland'in başını nasıl bir belaya soktuğunu anlayacak kadarını duymuş gibi yüzü bembeyaz olmuştu.

"Hepsini duyabildin mi?"

"Yeterince."

"Keith Summerland vampirlere bulaşmış," dedi Alex Pinn. "Ah, ne güzel."

Alex'in işini unutmuştum. "Böyle bir haberi yayınlama riskini alamayacağın kadar gizli çalıştığın söylenmişti."

"Hayvanadamlarla ilgili olarak evet ama vampirlerle ilgili değil. Ben onlardan biri değilim."

"Bunu kullanamazsın, Alex. Peterson beni uyarmak için işini riske attı."

"Neden söz ediyorsunuz siz?" diye sordu Richard.

Richard'a anlatmak istiyordum ama Alex'in yüzüne bir bakış atınca zaten haddinden fazlasını paylaşmış olduğumu anladım. Peterson'a bundan fazlasını borçluydum. "Şimdi söyleyemem, Richard. Sonra."

"Yine sırlar! Yine yalanlar!" Ve Richard'm gücü aniden bütün odayı doldurıiverdi. Sanki kaynar su dolu bir küvete atlamışım gibi tenim alev alev yandı. Canım yanmamıştı ama nefes almakta zorlanıyordum. Richard'ın gücü odayı o kadar sıcak, o kadar yoğun, o kadar şiddetli bir şekilde doldurmuştu ki.

Bu odadaki bütün kurtlara sesleniyordu. Ulfric'lerinin gücüne kendilerininkinin birazıyla karşılık vermekten başka seçenekleri yoktu. En yakınımda duran Jason olduğundan, bütün vücuduma ilk akan güç de onunki oldu. Biri suyu daha da ısıtmak için ikinci bir sıcak su musluğunu açmış gibiydi. Daha sıcağına ihtiyacımız yoktu, ihtiyacımız olan şey serinlemekti. Soru bunu nasıl yapacağımızdı.

Shang-Da'nın ve Jamil'in güçleri bana neredeyse aynı anda çarptı ve aniden kendimi kurt kokusunda boğulurken buldum. O tatlı misk kokusunu benim gibi içimdeki kurt da hissetmişti. Onu görmüyordum ama kürkünün hiçbir şeyin dokunmaması gereken yerlerime dokunduğunu hissediyordum.

Bu his o kadar huzursuz ediciydi, o kadar ürkütücüydü ki ürperdim. Richard ürpertimi yanlış algıladı. "İstediğin kadar itiraz edebilirsin, Anita, ama güçten zevk alıyorsun. Kurtların senin için yapabileceği bazı şeyleri vampirler yapamaz. Sen sadece ona karşı koyuyorsun."

İçimdeki kurt, asla dokunmaması gereken yerlerde dolaşan bir el gibi karnımdan geçti. Midem altüst oldu ve kusmamak için yutkundum.

"O zevkten ürpermedi, Richard," dedi Jason.

"Şimdi de onu benden daha mı iyi tanıyorsun yani, küçük kurt?"

Richard'ın odayı dolduran gücü yüzünden nefes alacak hava kalmamış gibiydi. Kurdum içimdeki o uzun tünelden koşarak gelmiyordu. Hayır, kurt bunu yapamayacak kadar yakındaydı. Kürkünün ve pençelerinin vücudumun içinde kıpırdandığını hissettim.

"Richard, lütfen, bir terslik var. Bana yardım et!"

Yardımıma koşan Crispin oldu ve yükselen gücün içine daldı. Hala çıplak, hala yabancıydı ama bana yardıma koşmuştu.

"Dokunma ona," diye hırladı Richard.

Shang-Da dizlerinin üzerinden doğrulmadan araya girdi.

"Ulfric, lütfen, canavarını dışarı çıkaracaksın ve uğraşmamız gereken bir sorunumuz daha olacak." Richard'a yalvarır gibi bakıyordu. Shang-Da'yı daha önce hiç böyle yalvarırken görmemiştim.

Jamil diğer taraftan yaklaştı ve o da bir dizinin üzerine çöktü. "Lütfen, Ulfric, gücün hepimizi boğuyor. Hepimizin kurtlarını dışarı çıkaracaksın."

Crispin şimdi önümde duruyordu. Bana dokunacakken Richard'ın emrine uyarak elini geri çekmişti. Bu ona fazladan puan kazandırmıştı. Hiçbir şeyi daha da kötüleştirmiyordu. Aslında o masmavi gözlere, kaplan gözlerine bakmak, vücudumun yanlış tarafında hareket eden kürk hissini bastırmama yardımcı olmuştu.

Bize en yakın duran Jason'dı ama sanırım kurdumun derimin altına korkunç ölçüde yakın durduğunu o da fark etmişti. Dokunuşunu Richard'ın gücüne eklememesi gerektiğini biliyordu. Jason diğer kurtadamlara doğru yürüdü. Richard'ın hemen dibinde değildi ama o da çömeldi,

bir dizinin üzerinde değil ellerinin ve dizlerinin üzerinde durdu ve başını eğerek Ulfric'ine doğru emekledi.

Bu hareketi daha önce Jason'dan ve diğer kurtlardan görmüştüm. Herhangi bir yanlış için Richard'dan özür dilerken bunu yaparlardı. Jason da durumu düzeltmeye çabalıyordu. Sadece Richard orada dikiliyor, odayı kendi sıcak gücüyle doldurarak her şeyi mahvediyordu. Neden son zamanlarda her şeyi kötüleştirmekte ısrar eden hep Richard oluyordu? Ya da ben? Beni unutmayın. Ben de her şeyi batırmakta gayet iyiydim ama bu gece değil. Bu gece kasıtlı olarak işleri batıramayacak kadar korkmuştum.

"Richard," dedim, "tılsımı buldun mu?"

Döndü ve sanki gücü dev bir canavarmış gibi onunla birlikte döndü ve o kehribar rengi kurt gözleriyle bana baktı. Nedeni bakış mı, yoksa güç müydü, bilmiyorum, ancak içimdeki kürk hissi olduğu yerde aniden dönüverdi. Sendeledim ve sadece Crispin'in eli sayesinde düşmekten kurtulabildim.

Bana dokunduğu anda kurt geri çekildi. Richard'ın gücünün arasında nefes alabilmeye başladım. Crispin'in elini iki elimle kavradım ve bir an dünya biraz olsun dengelenir gibi oldu. İçimdeki beyaz kaplanın yükselmesini bekledim ama bu olmadı. Kendimi daha iyi hissediyordum.

Richard'ın gücü sesiyle birlikte patlayarak neredeyse somut bir şeymiş gibi bana çarptı. "Sana ona dokunma dedim!"

Richard'ın yaptığı şeyi o da benim kadar hissetmiş gibi Crispin benimle birlikte sendeledi. Ama kaplanadam ikimizi de ayakta tutarken beni kendine çekti ve kendini benim için Richard'a karşı kalkan yaptı. Cesur bir hareketti

ama Richard'ı daha da öfkelendirmesi garanti bir şey varsa o da buydu.

Gözle izlenemeyecek bir hız, öfke ve güçle üzerimize atıldı. Ben hala üzerimde sadece bir havlu, elimde silahım ve kolumda yabancı bir kaplanadamla duruyordum. Richard'ı vurmaktan başka seçeneğim yoktu.

48

Crispin beni arkasına itti ve kendini çarpışmaya hazırladı. Alex Pinn -diğer kaplanadam- aniden Crispin'in yanma gelmişti. Bunun iyi mi, yoksa kötü mü olduğuna karar vermeye zamanım yoktu. Sadece silahı kullanıp kullanmamaya karar verecek kadar zamanım vardı.

Ama Richard hızla gelirken aniden Shang-Da ve Jamil'in oluşturduğu duvara tosladı. Onun önüne geçmek için kendi inanılmaz hızlarını kullanmışlardı. Vücutlarının bana çarpmasıyla, küçük bir patlama gibi tanımlanabilecek bir rüzgar ve fiziksel enerji oluştu.

"Ulfric, kendine gel!" diye bağırdı Shang-Da.

Jamil canını yakmadan veya kendisi yaralanmadan Richard'ı tutmaya çalışıyordu. Richard ağırlık kaldırmak konusunda fazlasıyla becerikliydi ve karatede siyah kuşak

sahibiydi. Canını yakmadan onu tutmaya çalışmak uzun süre etkili olamazdı. Ya canını yakmak zorunda kalacaklardı ya da o kesinlikle onların canını yakacaktı.

Shang-Da tekrar denedi. "Ulfric, lütfen!"

Richard'ın öfkesi canavarını ve gücünü besliyordu. Nefes alamıyordum, onun gücünde canlı canlı pişiyordum. Kurdu içime, içimdeki canavara akıyordu. Böylesine bir öfke! Bu öfkenin tadını biliyordum. Giymeye alıştığım bir ayakkabı veya en sevdiğim bluzum kadar iyi tanıyordum. Üzerinize tam uyan, kendinizi sıcak ve güvende hissettiren bir şey gibi. Yıllardır kendi öfkem bana böyle hissettiriyordu. Kendime izin verdiğim tek duygu buydu. Acının, zevkin ve sevginin yerini o almıştı. Öfkem bir zamanlar benim için neredeyse her şeydi. Terapimin bu dipsiz öfkeyle kısmen başa çıkmama yardımcı olduğunu sanıyordum ancak şimdi burada dururken belki de nedeninin terapi olmadığını anlamaya başlıyordum. Nedeni vampir işaretleriydi. Jean-Claude'un işaretleri sayesinde Richard'la sadece öfkemi paylaşmamıştım, öfkemi ona vermiştim. Öfkemin büyük bir bölümünü, sakin ve mantıklı Richard'ıma vermiştim.

Yerdeki kavgaya baktım. Sarı gözlü adamla hırıltılar arasında mücadele ederek onu durdurmaya çalışan üç yetişkin kurtadama baktım ve *Bu benim hatam,* diye düşündüm. Richard'm işaretlerden dolayı benden aldığı şeyin öfkem olduğunu biliyordum fakat şimdiye kadar bunun ne anlama geldiğini kavrayamamıştım. Ben o öfkeyle büyürken egzersiz yapıp alışmak için yıllarım olmuştu. Zavallı Richard'sa hiç hazırlıksız, onu kucağına bırakılmış halde kalakalmıştı. Taşıdığı yükü biliyordum. Kendini nasıl hissettiğini çok iyi biliyordum. Lanet olsun!

Ona yardım etmek istiyordum. Kan dökülmeden bunun bitmesini istiyordum. Bir sürü şey istiyordum. O anda her şey daha da kötüleşti çünkü *ardeur* içimde kıpırdandı. Lanet olsun, iki kere lanet olsun!

Crispin'i iterek uzaklaştım. Beni bıraktı ama şaşırdığı belliydi. Ama ona dokunmamak, Richard'ın gücünü daha kötü, reddedilmesi daha zor yaptı. Sanki kurt boğazımdan yukarı, hatta dışarı tırmanmaya çalışıyor gibiydi. Dizlerimin üzerine çöktüm ve başımdaki havlu düştü. Saçlarım ağır, soğuk ve ıslak bir şekilde omuzlarıma döküldü ama güç o kadar sıcaktı ki o soğuğa ihtiyacım vardı. Bu iyi bir şoktu. Gerçekte kurt olmadığımı, gerçekte bir eş olmadığımı hatırlatıyordu. Ben bir... nekromansırdım. Ama şimdi bunun bana bir yararı olmazdı. Neydim ben? Neydim ben? Ben... bir vampirdim. Sadece kanla beslenmiyordum.

Katı yemek yemeden iki gün geçirmiştim ve bu bütün açlıklarımı kontrol etmemi zorlaştırıyordu. Orada Richard'ın öfkesiyle, kendi öfkemle diz çökmüşken, gücü etrafımda zonklayarak beni çekiştirirken, boğazıma sıkışmış gibi hissettiğim kürklü şeyi itelerken... beslenmem gerekiyordu ama istediğim şey seks değildi. Hissedebildiğim tek şey öfkeydi, gazaptı. Çok tanıdık ve çok güvenli geliyordu.

Öfkeyi tanıyordum, ondan hoşlanıyordum. Bana kendimi güvende, seksten bile daha çok güvende hissettiriyordu. Jean-Claude bana kulüplerinde uzaktan *ardeur*'u beslenmeyi öğretmişti. Şimdi yapabilirdim. Her zaman kolay değildi ve her zaman işe yaramıyordu ancak duygularla beslenmeyi biliyordum. Şehvetle, aşkla beslenebiliyordum ve yakın zamanda arkadaşlığın da yumuşak ve

saf haliyle aşk olduğunu öğrenmiştim. Bu bilinçli bir karar değildi. Bir an kürk ve güçle boğulurken, *ardeur*'un içimdeki kurttan daha hızlı yükselmeye çalıştığını hissediyordum. Bir an sonra *ardeur* beni etkisi altına almıştı. Kendi gücüm boğazımdaki kürk hissini geri bastırdı. Yine nefes alabiliyordum. Yine bir anlamda kendim olmuştum.

Ama öfke hala oradaydı. Eski ve yakın bir dost gibi tenime çarpıyordu. Kendimi ona açtım. Boğazımdan geçip beni ıslatmasına izin vererek onu içtim. Ayağa kalkıp son havluyu da yere bıraktım. Çırılçıplak ayakta durarak gazabı vücudumdaki bütün gözeneklerden içtim ve her yanımı nefret sardı. Çünkü Richard nefret ediyordu. Richard öfkeden nefret ediyordu. Onu anlamıyordu. Anlamıyordu çünkü onun öfkesi değildi. Benimdi!

Onu geri aldım. Yudumladım, dilimde evirip çevirdim, kokusunu hissettim, tatlı ve külümsü tadını aldım. Ah, evet, bu ömür boyu karanlıkta ve doğru sıcaklıkta tuttuğum bir şaraptı.

Bir tür hastalık veya delilikmiş gibi içerek Richard'dan geri aldım. Hepsini çektim ve onun diğer adamların ağırlığı altında sakinleşmeye başladığını hissettim. O sükûnetin sonunda, Jean-Claude'la aramdaki duvarın yıkıldığını hissettim. Öfke benimdi ama onu Richard'a veren vampir işaretleri Jean-Claude'undu. Kasıtlı olarak değil ama bana ait olmayanı ortadan kaldırmaya çalışarak o işaretin bir kısmını temizlemeye çalıştım ve sonunda yine sevgimi buldum.

Jean-Claude o kopkoyu mavi gözleriyle bana baktı. Tıpkı alacakaranlıkta gökyüzünün size bakacağı gibi. "*Ma petite,*" diye fısıldadı. O basit iki kelimeyle, onunla aramdaki işaretler yine yerine oturdu. Onu yine hissedebi-

liyordum. Yine onundum. Sadece onun, Marmee Noir'ın değil. Onunla başka bir gece ilgilenecektik. O anda Jean-Claude'un gülümsemesinden, sesinden ve eve dönüş duygusundan başka bir şey yoktu.

49

Jean-Claude benim de bildiğim gibi, kendini beslenmeme karşı koruyabilmek için çok fazla fısıldamadı. O öfkeyi, şehveti veya aşkı içtiği gibi içemezdi. Öfke onun yemeği değildi, benim yemeğimdi.

Saçlarım ıslaklıkla omuzlarımdan aşağı dökülürken orada öylece duruyordum. Demek çok fazla zaman geçmemişti, sadece dakikaların saatler gibi hissedildiği o anlardan biriydi. Öfkemi geri içtim ama orada kalmadı. İçimde acımın ve öfkemin savaşarak karıştığı o karanlık çukura geri gitmedi. Öfkeyi şehvet, aşk ve arzuyu yiyebileceğim gibi yedim. Yiyecekmiş gibi yuttum. Ama şehvet kafamı karıştırırken, beni kontrolden çıkarırken, benliğime ve yakınımdakilere yayılırken, öfke benim kölemdi. Öfkeyi kontrol edebiliyordum.

Vücudumu gıdıklayan enerjiyi hissederek orada durdum. Bütün vücudum zonkluyordu. Sadece doymamıştım,

aynı zamanda da iyi beslenmiştim. Normal *ardeur* olsaydı sadece o enerjiyi sekse akıtmak zorunda kalırdım ama bu *ardeur* değildi. Başka bir şeydi. Benimdi. Elimde tuttuğum silahın benim olduğu gibi. Benim. Richard'ın veya Jean-Claude'un değil. Benim, efendimin bile sindiremeyeceği bir yemeğim vardı. Beni ateşli bir mutlulukla doldurmuştu. Neredeyse öfke kadar keskin bir mutlulukla. Nihayet biraz gücüm, onlara ait olmayan bir şeyim olduğu için çok ama çok mutluydum. Jean-Claude'un gücü şehvet ve aşktı ama benimki öfkeydi. Bundan memnundum.

Richard'ın sesini duyduğumda net ve tuhaf bir şekilde sakindi. "Ben iyiyim, bırakın kalkayım."

Shang-Da ve Jamil'in birbirine baktığını, sonra neredeyse aynı anda geri çekilerek Richard'ın oturmasına izin verdiklerini gördüm. Jason emekleyerek ilerledi ve onun yanına çöktü. Richard onun omzuna dokundu ama bana baktı. Yüzünde öfke, kırgınlık görmeyi bekliyordum ama çok uzun zamandır ilk kez Richard bana bakıyordu. Yüzü, gözleri, aşık olduğum Richard'dı. Eski Ulfric'i öldürüp sürünün başına geçmek konusunda fazlasıyla çekingen davranan Richard. Yüzünde neredeyse hiç olmadığına inanacağım kadar uzun zamandır görmediğim bir nezaket ve incelik vardı.

"Sorun değil, Jason," dedi, "sorun değil, geçti." Ayağa kalktı. Kurtları yüzlerinde açıkça görülen temkinle ona bakıyordu.

Alex bir elini kaldırdı, tam olarak önüne geçmedi ama yolundan da çekilmemişti. "Artık sakinsin, Ulfric, ancak az önce gördüğümüz şey hiç de sakin değildi."

Crispin bana yaklaştı ama ona geri çekilmesini işaret ettim. Richard mantıklı davranıyordu ve şu anda başka

bir adamın bana dokunmasını istemiyordum, özellikle de odada benim kadar çıplak olan tek adamın. Crispin ne olduğunu anlayarak olduğu yerde kaldı. Emirlere gerçekten uyuyordu. Güzel.

Richard'ın beyaz tişörtü o kadar kötü yırtılmıştı ki Suçlu Zevkler'deki dansçılardan biri sahnede giyebilirdi. Saçları atkuyruğundan kurtulduğundan bana yaklaşırken gür saçları yüzünün etrafında darmadağınık haldeydi. Sanki bir rüyada yürür gibiydi ama yüzündeki gülümseme nazikti ve şehvetten ziyade daha yumuşak duygularla ilgiliydi.

Nazik gülümsemesiyle gözlerime bakarak yüzüme dokundu. Kahverengi gözlerinde aylardır görmediğim bir şefkat vardı.

"Teşekkür ederim," dedi.

Yüzüme dokunan elini tuttum. "Benim öfkemdi. Onu geri aldım."

Elini yüzümün yanında tutarken ben de yanağımı elinin sıcaklığına dayadım. "Hep bende kalacağını sanıyordum."

"Zamanla yine sızabilir," dedim.

Bana doğru eğildi. Beni öpmek istediğini biliyordum. Ben de öpüşmek istiyordum ama aynı zamanda da istemiyordum. O yeni öfkeli ve kırgın Richard'ı kalbimden çıkarıp atmıştım ama şimdi yüzündeki ifade eski Richard'a aitti. Bir sürü zor karar vermeye zorlanmadan önceki Richard. Bana kalıcı şekilde öfke beslemeye başlamamış olan Richard.

Yumuşak ve istekli bir şekilde beni öptü. Güzel bir öpücüktü ama son zamanlardaki standartlarımıza göre oldukça masumdu. Yüzümü inceleyerek geri çekilirken göz-

lerine baktığımda son zamanlarda birlikteliğimizin sadece seksten ibaret olduğunu fark ettim. Sert ve eğlenceliydi ama... sertti. Kaldırabileceğimi ve bundan hoşlandığımı bildiği için bana sert yaklaşıyordu fakat seks bile aşktan çok öfkeyle ilgili olmaya başlamıştı. Seks iyi olabilirdi ama yaptığınız tek şey olmamalıydı.

"Kendimi aylardır hiç olmadığı kadar kendim gibi hissediyorum, Anita. Az önce yaptığın şeyi ömür boyu sürecek bir terapi bile yapamazdı."

"Geri alabileceğimi bilseydim bunu daha önce yapardım, Richard."

"Biliyorum," dedi. Bekleyen kurtlara dönerken elimi eline aldı. Sadece elimi en son ne zaman tuttuğunu hatırlayamıyordum bile. Bunu kilisede yapmayı bile bırakmıştı, dolayısıyla birbirimize sadece yalnızken ve seks amaçlı dokunuyorduk. Eski kiliseme dönmem gerektiğini bile düşünmeye başlamıştım. Bütün Zeeman ailesinin kilise değiştirmesindense benim değiştirmem daha kolay olurdu. Ama o anda el ele tutuşurken, daha çok kendi gibi hissetmesinin yanı sıra başka nelerin değiştiğini merak ediyordum.

Bu düşünceyi kafamdan attım. Richard'la beyaz çitlerle çevrili ev hayalleri kurmaktan uzun zaman önce vazgeçmiştim. Öyle bir şeye sahip olmadığım için üzüldüğüm tek erkek oydu. O anda elini tutarken bu treni ebediyen kaçırıp kaçırmadığımı da merak ettim. Bütün bunların gerçekleşmesini sağlayabilecek tek adam gerçekten o muydu?

Bunu düşündüğüm anda düşüncemin veya duygumun bu olmadığını anladım. Richard *ardeur* olmasa hayatımdaki tek erkek olup olamayacağını merak ettiğim tek

erkek değildi. Oysa elini tutarken ve bu duyguyu hissederken pişman oldum. Pişmanlık benimdi.

"Tılsımı bulmamız gerek," dedi Richard.

Üç kurtadam, sanki bu yeni Richard'a güvenmiyormuş gibi ona baktılar. "Ulfric, sen iyi misin?" diye sordu Shang-Da.

"Uzun zamandır olmadığım kadar iyiyim," dedi. Başparmağı elimi okşamaya başlamıştı.

"Tılsım yerde, giysilerin arasında değil," dedi Jamil. Richard'ın arkasından bana baktı. "Ama Anita'nın bıçaklarından ikisini bulduk. Birinin üzerinde kan vardı."

Crispin'in sesi arkamızdan araya girdi. "Benimdi."

Richard elimi bırakmadan dönüp kaplanadama baktı. "Anita seni neden kesti?"

"O kesmedi," dedi Crispin. Bize bakıyordu fakat bakışları yüzlerimizde veya benim vücudumda değildi. Birleşmiş ellerimize bakıyordu.

"Ben kestim," dedi Jason.

Richard beni de yanında sürükleyerek Jason'a döndü. "Neden?"

"Bu soruya cevap vermesem olur mu, Richard? Bana artık kızgın değilsin ve öyle kalmasını istiyorum."

"Ve bu soruya cevap verince sana yine öfkeleneceğimi mi düşünüyorsun?"

Jason başıyla onayladı. "Olabilir."

Richard bana döndü. "Sen ne dersin?"

Elini sıktım. "Zamanla hepimizin dost olduğumuzu söyleyelim sadece."

Kaşlarını çattı.

"Kaplan sana saldırdı mı?"

"Jason'a saldırdı," dedim. "Ve ben de hemen üzerime alındım."

Richard yüzümü inceledi. "Ama onunla birlikte yataktaydın."

Kaşlarımı çatarak elimi çekmeye çalıştım, izin vermedi. Karşı koymak yerine teslim oldum. "Bırak artık, Richard, lütfen."

"Elini bırakmanı istiyor, Ulfric," dedi Crispin.

"Sorun değil, Crispin," dedim.

Başını iki yana salladı. "Sen bir kraliçesin. Kraliçeler istemediklerinde onlara dokunulmaz."

Richard elimi bırakmadan beni kendine çekti. Bir elimi göğsüne dayayarak daha fazla birbirimize yapışmamızı engelledim. "Benim için dövüşülmesini istemiyorum."

"Kültürümüze göre istiyorsun," dedi Alex.

"Neden söz ediyorsun sen?"

"Küçük kurdun paylaşabildiğimi biliyorum," dedi Crispin, "kızıl kaplan da öyle. Ama Ulfric tekeşlilik ve sahiplenme kokuyor."

"Crispin," dedi Alex, "kuralları bilmiyorlarsa onları kaplan kanunlarına uymaya zorlayamazsın."

"Kuralları açıklayın," dedi Richard. Beni yine vücuduna bastırmaya çalıştı. Bizi biraz uzak tutmak için bir elim hala göğsündeydi çünkü bir şeyi daha anlamıştım. Diğer herkesi odadan çıkarmam gerekiyordu, benim sadece Richard'a ihtiyacım vardı. Birbirimizden başkası gerekmiyordu. Diğerleriyle ne yaptığımı sanıyordum ki?

Richard'a baktım, o da bana baktı. O mükemmel kahverengi gözlerine baktığım anda düşünebildiğim tek şey ona daha yakın olmaktı.

Bizi ayrı tutan kolumu indirip beline doladım. Bana doğru eğildi ve o anda düşünebildiğim tek şey beni öpmesini ne kadar istediğimdi.

Teni o kadar ılıktı ki. Ilık, pürüzsüz, mükemmel. Sanki vücutlarımız daima birlikte olmak için yaratılmış gibiydi.

Önünde çıplaklığımla parmak uçlarımda yükselirken gömleğini yırttım. Richard eğilirken ben de dudaklarımızın buluşması için uzandım. Dudaklarımın ulaşabilmesi için fazla uzun boyluydu ama buna değdi.

Öpücük masum bir şeyden birbirimizin ağzından beslenmeye dönüştü. Richard beni kaldırdı ve ben de bacaklarımı beline dolayarak en mahrem yerlerimi kotunun önüne bastırdım. Acı aniden belirdi ve umursamazlık edemeyeceğim kadar yoğundu. Bu da zihnimde soğuk duş etkisi yaptı.

Dudaklarımı dudaklarından ayırdım ve kollarından inmeye çalıştım ama beni kendine bastırdı. "Canım yanıyor," dedim.

Şaşkın bir şekilde yüzünü geri çekti ve beni yere indirdi. Vücudundan aşağı kaymamı sağlamaya çalıştı ama kot gibi sert bir şeye sürtünmek yüzümü buruşturmama neden olduğu için yarıda kestim. Her ne kadar kotun içindeki paket ne kadar hoş olsa da.

Beni yere bıraktı ama kollarını çekmedi. Biraz mesafe koymak için yine elimi göğsüne dayadım. Neler olduğundan emin değildim ama bir terslik vardı. Benim düşüncelerim değildi.

"Anita, bana bak," dedi.

Bakmamaya çalışsam da kendimi durduramadım. Gözlerine baktığım anda düşünce geri döndü. Ona do-

kunmak ve onun bana dokunmasını istiyordum. İstediğim...

Arkamdan belime kollar dolandı ve aniden Richard'ın kollarından çekilip alındım. Ayaklarım da yerden havalanmıştı ve birinin çıplak vücuduna yaslanmıştım. Daha beyaz saçlarını göz ucumla görmeden bile onun Crispin olduğunu biliyordum.

Alex bizimle Richard'ın arasına girdi. "Sakin ol, Ulfric. Büyü kullanmak haksız avantajdır."

Shang-Da ve Jamil, Richard'ın iki yanma geldiler ama kaplanlara karşı ona yardım etmek ile kontrolden çıkmaması için onu tutmak arasında kararsız kaldıkları belliydi.

"Büyüden neyi kastettiğini bilmiyorum ama eğer Anita'yı yere bırakmazsa üzerinde hokus pokustan daha somut bir şeyler kullanacağım."

Bense Crispin'in kollarında kendimi daha iyi hissediyordum, zihnim netleşiyordu. Crispin'in koluna hafifçe vurdum. "Sorun değil, beni indirebilirsin."

"Seni büyülemeye çalışıyordu. Senin başkalarına yapabileceğin gibi."

"Biliyorum."

"Ben kimseyi büyüleyemem," dedi Richard. "Vampir değilim."

Crispin'in koluna yine hafifçe vurdum ve beni yere indirdi ama gevşek de olsa kollarını vücudumdan çekmedi. Fakat kaslarındaki gerginlik, Richard'a yaklaşmak istediğim takdirde beni yine durduracağını söylüyordu. Bir taraftan bunu yapmaya hiç hakkı yoktu, diğer yandan yardıma ihtiyacım vardı. Richard'la aramda ne oluyordu böyle?

"Beni bir vampir gibi büyüledin, Richard. Bana dokunduğunda düşünmekte zorlandım ve gözlerine baktığımda hiç düşünemedim. Sanki sana duyduğum ihtiyaç dışında hiçbir şey kalmamıştı."

"Aşık olduğunda böyle olur," dedi.

Başımı iki yana salladım. "Bunu düşünmek güzel, Richard, ancak bu aşk değildi. Bu saplantıydı. Acı zihnimin netleşmesine yardımcı oldu, tıpkı bir vampir beni yönetmeye kalktığında olduğu gibi. Ve bütün vampir güçleri dokunmayla yoğunlaşır. Bunu sen de biliyorsun."

"Ama ben vampir değilim," dedi.

"Ben de değilim. Ama bazen öyleymişim gibi insanları yönetebiliyorum."

Richard kaşlarını çattı ve yakışıklı yüzünde hırçın çizgiler belirdi. Neden güzel yüzlü insanlar bunu diğerlerinden daha iyi yapıyordu?

"Ben de hissettim," dedi Jason. "Anita'ya odaklanmıştı ama benim de başıma defalarca geldiği için kokusundan tanıdım."

"Hepiniz delirmişsiniz," dedi Richard ama şimdi daha az hırçın ve daha düşünceli görünüyordu. O güzel paketin içinde iyi bir zihin vardı. Onu sevmeme neden olan şeylerden biri de buydu.

"Artık öfkemi taşımıyorsun, Richard, ancak hala Jean-Claude ve benimle üçlünün bir parçasısın. Belki de öfkeni kaybettiğinde yerine başka bir şey kazandın."

Ağzını açtı, kapadı, "Bu mümkün mü?" diye sordu.

"En iyisi Jean-Claude'u arayıp soralım," dedi Jason.

Richard ona dönerek kaşlarını çattı. "Biz onu ararken sen gidip duş alsana!"

Jason öfkesini yüzüne yansıtmamak için büyük çaba harcadı. "Yoldan çekilmemi mi istiyorsun?"

"Hayır, ama beni tekrar öfkelendirmek istemiyorsan Anita'nın vücudunda yuvarlanmışsın gibi kokmamanı tercih ederim." Richard, sonra dönüp Crispin'e baktı. "Sen de, beyaz şey."

"Adım Crispin."

"Bana ne? Ama sen ve şuradaki kızıl başka bir yere gidip temizlenirseniz büyük yardımı olur."

"Ayırttığımız odanın hala bizim olup olmadığını bile bilmiyorum," dedi Crispin.

"Bütün hafta için tuttuğum bir odam var," dedi Alex. Önce bana, sonra Jason'a baktı. "Yılın sosyal olaylarından biri, üstelik politika ve bir skandal kokusu. Buraya haber için gelmiştim ama şimdi asırlar öncesinde kalmış gibi görünüyor." Düşünceli bir tavırla başını iki yana salladı ve sonra tekrar Crispin'e döndü. "Yedek sabahlığı ödünç alabilir mi?"

Jason ikiletmeden sabahlığın kuşağını çözmeye başladı ve sabahlığı Alex'e uzattı. "Ben gidip duş alayım." Dönüp banyoya girdi.

Alex sabahlığı Crispin'e verdi. Crispin almadı. Beni kendine biraz daha çekti. "Eğer burada kalıp Anita'nın onun güçlerinden kaçmasına yardım etmezsek onu kontrolü altına alır."

"Biz yokken ona dokunmayacağına söz ver, Ulfric."

"Bunu istemeye hakkınız yok," dedi Richard.

"Hayır, ama burada farklı bir şeyler dönüyor. Bir vampirin hayvanıymışsın gibi güçler kazanıyorsun. Bu anlaşmanın parçası değil. Onu büyülediğini ben de gördüm.

Onun da beni kukla gibi oynattığını gördüm. Sanki yarı kaplan yarı vampirmiş gibi bunu yaptı. Tüm bunlar çok tuhaf."

Cevap halının üstünde bir yerlerdeymiş gibi zemine baktı. "Gazeteme bir şeyler vermem gerek, yoksa otel faturasıyla ilgili sorun çıkarırlar. Sadece Summerland'ler burada kaldığı için ödemeyi kabul ettiler. Kendi evleri şimdi aile geçmişi ve şehir fonu için bir müze gibi kullanılıyor."

"O kadar mı önemliler?" diye sordum.

Gülümsedi. "Basınla gerçekten ilgilenmiyorsun, değil mi?"

"Pek sayılmaz." Crispin'den uzaklaşarak Alex'in elindeki sabahlığı aldım ve Crispin'e uzattım.

"Gerçekten gitmemi mi istiyorsun?" Crispin kırılmış gibiydi. Ses tonu, yüz ifadesindeki bir şey, onu yirmi beşin çok üzerine çıkarmama neden oldu. Sanırım çok daha yaşlıydı.

"Biraz nefes almam gerek, Crispin."

"Kaç yaşındasın?" diye sordu Richard.

Crispin önce ona, sonra bana baktı. Sanki cevap vermesi gerekip gerekmediğini sorar gibiydi. Başımla onayladım ve son derece -hatta huzursuz edici ölçüde- itaatkar bir şekilde cevapladı.

"Yirmi bir."

"Gençleri seviyorsun, Anita."

"Nathaniel da aynı yaşta."

"Benim demek istediğim de bu," dedi Richard. "Ben kendi yaşıma daha yakın kişilerle çıkıyorum en azından."

Döndüm ve ona öfkeyle baktım. "Kavga edeceksek sen de gidebilirsin."

Yüzünde bir ifade belirip kayboldu. Konuşmadan önce iki kez denemesi gerekti ve ilk ikisi nihayet söylediği şeye benzemiyordu. "Yalnız güvende değilsin."

"Asıl siz odadayken kendimi güvende hissetmemeye başlıyorum."

"Bu da ne demek?"

"Vampir işaretleri yine sapıttı ve nedenini bilmiyorum demek. Yorgunum demek. Canım yanıyor demek. Tılsımı bulmam gerek demek. Odada bir yerlerde olmalı. Ayrıca giyinmem gerek." Richard dokunuşuyla ve bakışıyla beni kontrol altına aldığında düşürdüğümü tahmin ettiğim yerde, halının üzerinde, Browning'imi gördüm. Eğilip aldım. "Silahımı düşürdüm, Richard. Ve bunu hatırlamıyorum bile. Senden başka her şeyi unuttum. Aşk bana silahlı olduğumu unutturmaz ama vampir bakışı bunu yapabilir."

"Seni kandırmaya çalıştı," dedi Crispin.

"Gidin," dedim. "Alex'in odasına gidin ve temizlenin."

"İşimiz bittikten sonra buraya dönebilir miyiz?" diye sordu Crispin.

"Bilmiyorum, önce beni arayın."

"Ben yedek kahverengi lenslerimi takar takmaz işimin başına döneceğim," dedi Alex.

"Öyle yap."

"Neden bu kadar öfkelisin?" diye sordu Alex.

"Her şey onu öfkelendirir," dedi Richard, ben daha bir şey söyleyemeden.

Aniden yalnız kalmak istedim. Hepsinin gitmesini istiyordum. Hepsinin canı cehenneme! Tanrım, soluklanmam gerekiyordu ve etrafım bu kadar kalabalıkken bunu yapabileceğimden emin değildim.

"Siz ikiniz, dışarı." Alex'i gerçekten kapıya doğru biraz ittim. "Sen..." Richard'ı işaret ettim. "Sen de uslu dur, yoksa sen de çıkarsın."

"Tek başına güvende değilsin," diye tekrarladı.

"Olabilir. Belki de tek başıma güvende olup olmadığımı anlama zamanım gelmiştir. Aylardır etrafımı hayvanadamlarla sardık ve bunun hiç yararı olmadı. Belki de yanımda daha azınıza ihtiyacım vardır."

"Gitmeden önce bir güneş gözlüğü ödünç alabilir miyim?" diye sordu Alex.

"Güneş gözlüğü sabahlığı daha iyi göstermez, bebek," dedi Jamil.

"Gözlerimi gizlemek için," dedi Alex.

"Kaplan biçiminde olmayı seviyorsun sanırım," dedi Richard.

"Crispin gibi ben de bu gözlerle doğdum. Soyumuzun genetik olarak kurumakta olduğunun işaretlerinden biri de giderek daha az sayıda çocuğun kaplan gözleriyle doğması."

"Gözlerimiz bizim klanlarımızda safkan olduğumuzu gösteriyor," dedi Crispin.

"Mavi gözlerin yeterince insanca görünüyor," dedim.

"Neye bakacağını bilmezsen, evet." Artık sabahlığı giymişti ama kuşağı bağlamadığı için vücudu beyaz kumaşla çerçeveleniyordu sadece. Teninden daha beyazdı ama saçlarından daha beyaz değildi.

"Dışarı," dedi Richard, yüzüme bakınca "lütfen," diye ekledi. İfadesi pek mutlu değildi.

"Burası senin odan değil, Richard."

"Hayır, seninle Jason'ın." Genellikle bu tür yorumlarında kullandığı öfke tonu yoktu ama yine de mutlu olmadığı

açıkça anlaşılıyordu. Sanırım onu suçlayamazdım ve bu da sorunun bir parçasıydı. Bir parçam hala Richard'la hemfikirdi. İnsanın büyümesi, o özel kişiyi bulup evlenmesi ve ölüm onları ayırana kadar mutlu yaşaması gerekiyordu. Bir zamanlar buna iliklerime kadar inanıyordum. Şimdiyse benim için asla gerçekleşmeyeceğini biliyordum. Düğünlere pek meraklı olduğumu söyleyemezdim, bu tür şeyler bana daima gereksiz masraf gibi gelirdi. Ama tek bir kişinin bütün hayatın olması kavramı... İşte bunu özlüyordum.

"Gerçekten gitmemizi mi istiyorsun?" diye sordu Crispin. Sesinde, çoğumuzun yirmi bir yaşma gelene kadar unuttuğumuz bir özlem tonu vardı.

Gülümsedim çünkü o ses tonu insanı ya gülümsetir ya da birinin kıçını tekmelemeyi istemenize sebep olur. "Alex'le git. Temizlen. Giyin. Odayı ara ve kendimi nasıl hissettiğime bakalım, tamam mı?"

Yüzü asıldı. Bu da daha küçük bir mimikti. Aklıma kötü bir fikir geldi. "Sen yirmi bir yaşında olduğundan kesinlikle emin misin?"

"Sana asla yalan söylemem, Anita. Eğer gerçekten kraliçemsen o zaman sana asla yalan söyleyemem."

Alex, Crispin'in koluna girdi ve onu kapıya doğru sürükledi. "Gitmemiz gerek."

Jamil bir güneş gözlüğü uzattı. Alex neredeyse irkildi ama gözlüğü aldı. "Teşekkür ederim."

"Ucuz değildir, dolayısıyla tek parça olarak geri istiyorum."

Alex gözlüğün yan tarafına baktı. "Dolce&Gabbana. Bu sana birkaç yüz dolara patlamış olmalı. Kesinlikle dikkat edeceğim, tekrar teşekkürler."

"Sürümüzde insan biçimine geri dönemeyenler var," dedi Jamil. "Gerçekten can sıkıcı bir durum."

"Sohbet etmene gerek yok, Jamil," dedi Richard.

Alex ona doğru hafifçe eğildi. "Şimdilik iyi geceler, Ulfric. Verdiğim rahatsızlık için gerçekten çok üzgünüm."

"Anita," dedi Crispin, "lütfen beni gönderme. Lütfen seninle kalmama izin ver, lütfen."

Bu ses tonunu biliyordum. Lanet olsun!

"Onu tamamen etkin altına almışsın, tıpkı Requiem'e yaptığın gibi," dedi Richard. Öfke görmeyi bekleyerek yüzüne baktım ama sadece kedere yakın bir şey vardı. Belki de teslimiyet.

"Başkalarının yanında konuşulacak bir konu değil," dedim.

Alex durdu ve Crispin lunaparktan çok erken götürülen bir çocuk gibi bana baktı. *Tanrım, lütfen, bir tane daha istemiyorum.*

"Bu vampir gücü olmayabilir. Onun çağrısı güçlü bir kraliçeye aitti. Daha önce hiç çiftleşmemiş olan genç erkekler bir kraliçenin çağrısına karşı daha savunmasızdır. Kraliçe aralarında bir tercih yapana kadar ona bağımlı hale gelirler. Birini diğerlerine tercih ettiğinde, o zaman hormonları normal seviyeye döner ve seçilmeyenler etki alanından çıkar."

"Bunu hiç duymamıştım," dedim.

"Benim karşılaştığım kaplanların hepsi saldırılarda hayatta kalanlardı ve onlar için böyle bir şey söz konusu değildi," dedi Richard.

Jamil ve Shang-Da da aynı fikirdeydi.

"Ama onlar kaplan doğmamış. Aslında çoğu kraliçe, bir insanı rızası dışında dönüştüren bir kaplanadamı öldürür. İçinde doğmamışsan, bir klana katılmaya davet edilmek büyük bir lütuf olarak görülür."

"Teşekkürler, ama hayır, teşekkürler," dedim.

"Eğer kazayla bu kadar güçlü bir çağrı gönderebildiysen, Anita, bu tekrarlanacaktır. Her zaman bilinçli yapılan bir şey değildir. Gücün ortaya çıktığı zaman olur. Bazen ergenlik çağında ama çoğu zaman yirmili yaşlarda. Bunun için uygun yaşta gibi görünüyorsun."

"Göründüğümden daha yaşlıyım," dedim.

"O kadar da değil," dedi.

Crispin, Alex'in kolunu hafifçe çekiştirdi. Bilerek değil de farkında olmadan yapmış gibiydi.

"Neredeyse otuz yaşımdayım," dedim.

"Daha genç görünüyorsun. Yirmi beşin altında olduğunu söylerdim."

Omuz silktim. "İyi genetik."

"Öyle diyorsan." Ama buna inanmış görünmüyordu.

Açıkçası, üzerimde en azından iki vampirin işaretleri varken ben kim olup da normalden daha yavaş yaşlanmadığımı söyleyecektim ki? Hayvanadamların da normal insanlardan daha yavaş yaşlandığını biliyorduk. Sanırım biraz şüphe etmeye hakkı vardı.

"Lütfen, Anita," dedi Crispin diğer adamın elini daha sert çekiştirerek.

Bu ifadeyi ilk görüşte anlamama yetecek kadar çok yüzde görmüştüm. Alex kaplan büyüsü olduğunu söyleyebilirdi ama St. Louis'teki birkaç vampir ve hayvanadamı da kazayla yaptığım şeye benziyordu. Belle Morte'nin biri-

ni şehvet, aşk ve arzuya sürükleme gücüydü. Birine sahip olma yeteneğim vardı. Sorun, birilerini sahiplenmekten hoşlanmamamdı. Bana ölümsüz sadakatle bağlanacak bir şeye sahip olmak isteseydim bir köpek alırdım.

O mavi kaplan gözlerine baktım. Richard haklıydı, bir zamanlar Requiem'in gözlerinde gördüğüm bakışlardı. Onu özgür bırakmıştık çünkü o bir efendi vampirdi ve biraz yardımla kendini kurtarmaya yetecek kadar gücü vardı. Yardım, kendi kendini özgür bırakmadığı takdirde ona bir daha asla dokunmayacağımı söylememdi. Ters psikolojiydi ama işe yaramıştı. Sayılır. Requiem hala benden hoşlanmasını istediğimde bunu fazlasıyla yapıyordu.

"Alex'le git, Crispin. İkiniz de temizlendikten sonra önce telefon edin. Tamam mı? Merak etme, sizi uzaklaştırmayacağım."

Yüzündeki rahatlama ifadesi neredeyse midemi bulandırdı. Bunu kasıtlı olarak yapmamıştım. Lanet olsun.

"Sen neden onun kadar etkilenmedin?" diye sordu Richard.

"Dediğim gibi, genç erkekleri daha fazla etkiler," diye cevap verdi Alex. "Daha önce hiç çiftleşmemiş olanları. Ben de göründüğümden daha yaşlıyım."

"Ben otuz, belki biraz daha üzeri derdim," dedi Richard.

"On yıl ve birkaç bozukluk daha ekle."

"Bütün kaplanadamlar bu kadar iyi mi yaşlanır?" diye sordum.

"Safkan olanlarımız, evet." Güneş gözlüğünü taktı ve Crispin'in kolunu sıkıca tutarak kapının tokmağına uzandı.

"Yani sen çağrıma cevap vermek zorunda değildin," dedim.

Siyah camların arkasında gizlenen gözlerle bana baktı. "Hayır, değildim. Sadece bir klanın başı yaşa veya deneyime bağlı olmaksızın bütün çiftleşmemiş erkekleri çağırabilir. Sadece bir klana bağlı gerçek bir kaplankadın olsaydın bu yaptığın şey klan liderinin otoritesine doğrudan meydan okumak olarak algılanırdı ve seni öldürmek zorunda kalırdı."

"Ama bütün klanlara seslendiğim için benimle ne yapacaklarını bilemiyorlar," dedim.

"Buna bahse girerim. Fakat sonuçta ben de son iki günümü burada seninle geçirdim. Ailemi arayıp kraliçemin ne yapmayı planladığını öğreneceğim. Senin kurtlarla konuşmak için yalnız kalmak istediğin gibi ben de kaplanlarla konuşmak için bunu istiyorum. Şimdi gidip temizleneceğiz. Birkaç arama yapacağım. Sonrasında seni arayacağız ve ne yapacağımıza bakacağız. Umarım Crispin'i burada bırakıp kendi işime giderim."

"Neden *umarım*?" diye sordum.

"Sana iri ceylan gözleriyle bakmıyor olabilirim ama inan bana, kızım, hissediyorum. Beni büyüledin, bu konuda sakın yanılma. Ama ben Kızıl Klan'ın Li Da'sıyım; Kraliçe Cho Chun'ın oğluyum. Dişi olsaydım ondan sonra yerine geçmek için hazırlanırdım. Ama sadece erkek olsam bile soyumun bir anlamı var. Güçlü kaltaklara karşı bana belli bir koruma sağlıyor. Annem yıllardır beni klan kraliçelerinden biriyle çiftleştirmek için komplolar kuruyor. Bütün kalkanlarımı geçtiğini duymak onu heyecanlandırır. Bebek olsun ya da olmasın, seni klanımıza davet eder

çünkü bir erkek kaplanı çağrına bu kadar güçlü bir şekilde çekebildiğinde gerçekten hayır diyemem. Sen zorlarsan yapamam." Sesinde öyle bir acı ton vardı ki duymak neredeyse canımı yakıyordu.

Bütün bunlara ne diyeceğimi bilmiyordum ama Shang-Da beni herhangi bir şey söylemekten kurtardı. "Çinli veya Koreli'ye benzemiyorsun."

"Hiçbirimiz benzemeyiz. Bizi öldürebilmelerinin bir nedeni de buydu. Asla kalabalığa karışamıyorduk. Başka ülkelere kaçmayı başaranlarımız, bulduğumuz insanlarla evlenmek zorunda kaldık. İmparator Qin Shi Huang'ın zamanından beri safkan Çinli soylar olmadı."

"Çin'i birleştiren ve fikirlerine katılmadığı bütün kitapları yaktıran imparator," dedi Shang-Da.

"Evet, o," dedi Alex.

"Bu iki bin yıldan uzun zaman önceydi."

"Klan kaplanlarının eve dönüş hakkındaki konuşmaları, Yahudilerin Kutsal Topraklar'dan bahsetmesi gibidir. Sürgündeyiz ve komünist yönetim devam ettiği sürece de öyle olacağız. İmparatorlar devrildiğinde bazılarımız geri döndü ama komünistler bizi Batılı ajanlar olarak gördü. Asilerle birlikte bizleri de öldürdüler."

"Ailem bundan hiç söz etmemişti," dedi Shang-Da.

"İmparator bizimle ilgili bütün yazıları yok etti."

"Tilkiadamlar hala orada yaşıyor. Gizleniyorlar ama oradalar."

"Ejderhalar da orada mı?"

"Hayır," dedi Shang-Da, "komünistler başa geldiğinde sonuncuları da kaçtı. Komünistler Tanrı'ya veya büyüye inanmıyor olabilir ama ülkeyi asilerden temizlemek için

büyücülerle çalıştılar. Asiler de insan olmayan her şeyi kapsıyordu."

Çin'deki ejderhaların, dünyanın geri kalanındakiler gibi sadece hayvan olmadığını biliyordum. Çin'dekiler hayvanadamdı, insandı. Ama bunu yüksek sesle söylemedim. Ağzımı kapalı tutarsam konuşmaya devam ederlerdi belki. Bazen insanlar orada olduğunuzu unuttuklarında çok daha fazlasını öğrenebilirdiniz. Sessizlik herhangi bir sorudan daha etkili bir araç olabilirdi.

"Yani hepimiz sürgündeyiz."

"Dediğin gibi, orada hala tilkiadamlar var ama gizli saklı yaşıyorlar."

"Diğer herkese benzeyebilirler," dedi Alex.

"Evet," dedi Shang-Da.

Crispin'in bakışları herkesin üzerinde tek tek dolaşıyordu. Neredeyse bu tarih dersi benim için olduğu kadar onun için de yeniymiş gibi görünüyordu. İlginçti.

"Las Vegas bizim evimiz. Başka bir yere gitmekten söz etmeyiz," dedi Crispin.

Alex önce bana, sonra tekrar Crispin'e baktı. "Gidip temizlenmemiz gerek. Diğer muhabirlere yakalanmamaya çalışalım. Yanımda sabahlıklı başka bir adam ve üzerimde sabahlıkla bu odadan neden çıktığımı açıklamak zorunda kalmayı gerçekten istemiyorum."

"Homofobik misin?" diye sordum.

Başını iki yana salladı. "Biseksüel olduğumun düşünülmesi sorun değil ama Crispin'in kaplanadam olduğu biliniyor. Duştaki erkek arkadaşının kurtadam olduğu biliniyor. Gizlemeye çalıştığım şey cinsel tercihlerim değil."

"Temel olarak aynı şeyi söyleyen başka bir muhabir arkadaşım daha var."

Kapıya doğru eğildi ve derin bir nefes aldı. "Dışarıdan korumaların kokusunu alıyorum ama başka kimse yok. Merdiveni kullanalım."

Alex kapıyı açtı. Crispin yine odanın içine yürüyecekmiş gibi oldu. Alex onun kolunu yakalayarak aralık kapıya doğru çekti. Crispin dönüp bana baktı. Yüzünden ihtiyaç ve başka şeyler okunuyordu. O mavi gözlerde gördüğüm şey korku muydu?

"Hadi, Crispin, temizlenmemiz gerek. Sanırım sana uyacak giysilerim de olabilir."

Crispin kapıdan kıpırdamadan bana bakmaya devam etti. O bakışın ne olduğunu artık biliyordum: Acı, korku, özlem... O kadar açıktı ki görmek yüreğimi sızlatıyordu.

"Onu büyüledin," dedi Richard.

"Bilerek yapmadım."

"Hayır, ama kazara büyülediğin diğerlerinin aksine, bu..." Başını iki yana salladı. "Genç."

Bunun ne anlama geldiğini biliyordum. Gerçek yaştan bahsetmiyordu. Yirmi bir kesinlikle yetişkin sayılırdı. Ama Requiem'i kazayla büyülediğimde yüzlerce yaşındaydı. Bu bir erkeğe büyüye direnecek bir karakter, kurtulmasına yardım edecek bir güç verirdi. Alex Pinn'in dediği gibi, daha önce hiç çağrılmamışsan seni daha çok etkilerdi.

İçimi çekerek ona yaklaştım. Bana bir yabancıda asla görmek istemeyeceğiniz bir şekilde gülümsedi. Fazla sıcak, fazla mutluydu. Beni korkutuyordu. Requiem'i güçlerimden kurtarmıştım ama o bir efendi vampirdi. Kendi gücü vardı. Crispin de bir kaplanadamdı ama onda

hiçbir güç hissetmiyordum. İçinde benden kurtulmasına yetecek kadar güç olduğundan emin değildim ve kendisinin yardımı olmadan onu Marmee Noir'la yaptığımız şeyden kurtarmanın bir yolu olup olmadığını bilmiyordum. Lanet olsun!

Yeterince yaklaştığımda Crispin koluma dokundu. Onu durdurmaya çalışmadım. Ama bana dokunduğu anda neden gitmesini istediğimi bilemedim. Bu gülünçtü. Kalabilirdi. Elbette ki kalması gerekiyordu. O benim kaplanım, benim şövalyem, benim...

Aniden geri çekildim. Yüzündeki kırgın ifadeye bakmamaya çalıştım. "Alex'le git. Temizlenip giyin. Ve vampir arkadaşının -adı Lucian'dı, değil mi- hala orada olup olmadığına bak."

Crispin başıyla onayladı.

"Hala otelde olup olmadığını kontrol et. Kendi bagajların hala bir yerlerde olabilir. Kendi giysilerin. Git, söylediğimi yap."

"Veda öpücüğü alabilir miyim?"

Richard'la aynı anda "Hayır," dedik.

Richard'a öfkeyle baktım. "Alex, götür onu buradan," dedim.

Kaplanlar giderken onlara bakmadım. Odanın diğer ucundaki bavullarımıza doğru yürüdüm. Giyinmem gerekiyordu.

"Az önce ona dokunduğunda neler oldu?" diye sordu Richard.

"Gitmesini istemedim. Kendi duygularını bana yansıttığında senin yaptığının daha hafif bir hali gibiydi. Sadece seninle olduğunu sanıyordum ama Crispin de yapabil-

diyse, daha zayıf bir şekli de olsa, belki de Marmee Noir'ın bana yaptığı bir şeydir."

"Ne?" diye sordu.

"Bilmiyorum." Browning'i bavulun yanına bırakarak giysi çıkarmaya başladım.

"Sana ne yaptığını bilmen gerek." Bunu söyleyen Shang-Da'ydı.

Yorum yapacak kadar önemsemesi beni şaşırtmıştı. "Jean-Claude'u aramam gerek."

"Sadece işaretleri açamaz mısın?" diye sordu Richard.

"Evet, ama senin öfkenden beslendiğimde kendini kapadı. Öfkeyi nasıl sindireceğinden emin değildi. Sanırım telefon daha güvenli olur."

"Olanların Jean-Claude'a sızmasından korkuyorsun," dedi Richard.

"Evet." Beni mutlu edecek kadar giysi çıkarmıştım. Şimdi sadece onları giymem gerekiyordu. Orada sadece Richard olsaydı öylece giyinebilirdim ama Jamil ve Shang-Da'nın önünde giyinmek istemiyordum. Bunun kulağa tuhaf geldiğini biliyorum. Yani önlerinde çırılçıplaktım ve bundan rahatsız olmuyorlardı. O zaman neden giyinmek daha mahrem geliyordu? Bilmiyorum, sadece öyleydi işte. Erkek arkadaşım olmayan adamların beni giyinirken izlemesinden hoşlanmıyorum. Gözlerinde izlediklerini belli eden bir pırıltı daima olur. Belki de olmaz, belki de sadece kendim uyduruyorumdur. Yine de yalnız kalmak istiyordum.

"Giyinmek için banyoya girsene," dedi Richard.

"Ben banyoya girebilirim ya da Jamil ile Shang-Da koridora çıkabilir."

"Zaten çıplaksın, Anita," dedi Jamil. "Daha fazla ne görebiliriz?"

Omuz silktim. "Suyuma gidin."

Adamların hepsi birbirine baktı ve "Bizim koridora çıkmamızı mı istersin, yoksa banyoda giyinmek mi?" diye sordu Jamil.

"Onun duşta Jason'la baş başa olmasını istemiyorum."

Buna itiraz edebilirdim ama hepimizin zayıf noktaları vardı. Çekici bir adamı sırılsıklam görmek de benimkilerden biriydi.

Jamil kapıya doğru yürüdü ve Shang-Da da peşinden gitti. Kimse tartışmadı. Kapı arkalarından kapandı ve aniden yalnız kaldık. Sessizlik olması gerekenden daha yoğundu.

Ona döndüğümde gözlerinde o bakışlar vardı. O bakışlar kesinlikle Richard'dı. Çoğu zaman öylesine iyi bir izci çocuk, öylesine iyi bir evlat, iyi bir adam, iyi bir öğretmendi ki. Ama bazen yalnız kaldığımızda bana böyle karanlık bakardı. O tek bakış, bütün o iyiliğin altında kötü olmaktan hoşlanan birinin olduğunu söylerdi. İçimdeki ışık kadar karanlığı da anlayan biri. Kendi ruhundaki karanlıktan bu kadar nefret etmese onu sonsuza dek sevebilirdim. Ama kendinden bu kadar nefret eden birini sevemezsiniz, hele de en nefret ettiği kısımlarını sevdiğiniz için sizden nefret ediyorsa. Bu kazanılamayacak kadar karmaşık bir dansı.

O karanlık bakışlara aldırmamaya çalıştım ve Richard orada değilmiş gibi davranmak için elimden geleni yaptım. Giyinirken ona sırtımı döndüm. Bir süre işe yaradı, sonra arkamdan yaklaştığını hissettim.

Uzattığı elinin bana dokunmasını engellemek için tam zamanında döndüm. Kotumu ve sutyenimi giymiştim ama tişörtüm silahımla birlikte hala yatağın üzerindeydi.

"Anita," dedi.

"Richard, yapma."

"Neyi?" diye sordu.

Onu görmemek için gözlerimi kapadım. Bu ona arkamı dönmemi her zaman kolaylaştırırdı. "Bana daha önce dokunduğunda büyü gibiydi. Canım yanmasaydı veya Crispin beni çekip uzaklaştırmasaydı her şeyi yapmana izin verebilirdim. Bu gerçek değil. Metafiziksel bir sorun."

"Bunu nasıl söyleyebilirsin?" dedi. Şimdi sesi daha yakındaydı. O kadar yaklaşmıştı ki vücudunun sıcaklığını çıplak tenimde hissedebiliyordum. Hissettiğim şey doğaüstü enerjisi değildi. Sadece kendisiydi.

Gözlerimi açmadan geri çekildim ve neredeyse komodinin üzerindeki lambayı deviriyordum. İkimiz birden lambayı yakaladık ve bu olurken vücudu benimkine dayandı. Eli lambayı tutan elimin üzerine kaydı. O tuhaf, donmuş anlardan birini yaşıyorduk.

Ona baktım. Çok ama çok yakında duruyordu. Aramızdaki mesafeyi kapamak için eğilerek beni öptü. Çöp sepetini devirerek kendimi yere attım ve sırtım banyo kapısına sert bir şekilde çarpana kadar geri geri emekledim.

"Richard, lütfen, lütfen, bir terslik olduğunu hissetmiyor musun? Her zaman birbirimize çekim duyduk ama böyle değildi."

"Sanırım şimdi sana dokunursam sadece evet diyeceksin."

"Kesinlikle," dedim.

"Ben de evet demeni istiyorum zaten."

"Neye evet, Richard?"

"Her şeye," dedi.

"Yani şimdi beni yönetecek kadar metafiziksel yeteneğe kavuştuğun için mi bunu yapacaksın? Özgür irademi elimden alıp beni küçük evcil hayvanın haline mi getireceksin?"

Kaşlarını çattı. "Öyle değil, Anita. Sana hissetmediğin şeyleri hissettirmiyorum. Duyguların gerçek."

"Belki. Ama hissettiğim şey sadece duygular değil. Seçeneklerimi elimden almaya çalışıyorsun, Richard."

Önümde çömeldi. Kalbim deli gibi atıyordu ve banyo kapısına daha sıkı dayanmıştım. Bana uzandı ve onu durdurmak için aklıma gelen tek şeyi söyledim. "Jean-Claude'u yapmakla suçladığın şeyi şimdi sen yapmıyor musun?"

Eli tereddüt ederken yüzüme o kadar yakındı ki tenimden yayılan sıcaklığı hissettim. Bu kez sadece vücudunun sıcaklığı değildi. Gücü canlı bir şey gibiydi ve sanki ondan ayrı bir şekilde teninin üzerinde atıyordu. Yumuşak ve ılık bir şey gibi yanağıma sürünüyordu... kurdumu ortaya çıkarmasını bekledim ama öyle olmadı. Sanki o türde bir güç değildi. Her zamanki elektrik akımından daha yumuşaktı. Daha ziyade... Jean-Claude gibiydi.

Gözlerimi açıp ona baktım ve korktuğum şeyle karşılaştım. Gözleri kahverengileşmişti ve kendi gücünün ışığıyla parlıyordu. Bir vampir olsa gözleri böyle görünürdü. Kendi gözlerimin de zaman zaman göründüğü gibi.

"Gözlerin," diye fısıldadım.

Eli yüzüme dokundu ve o dokunuş çok fazla geldi. Bir an karşı koymaya çalışırken bir an sonra gözlerinin kahverengi ateşine kapıldım. Ona dokunma ihtiyacından başka bir şey hissetmiyordum. Dudaklarını dudaklarımda, ellerini vücudumda, ellerimi onun vücudunda istiyordum ve hepsinin mutlak doğruluğunu hissediyordum.

Eli bacaklarımın arasından kaydı ve kotumun üzerinden kadınlığımı kavradı. Normalde bu heyecan verici olurdu ama bu gece canımı yakıyordu. Aniden ortaya çıkan acı, zihnimi toplamama yardımcı oldu. Sadece hissetmek yerine yine düşünebiliyordum.

"Richard, dur," dedim neredeyse bağırarak.

Yüzüme dokundu. "Durmamı istemiyorsun ki."

Lekeli, üstü fırlatılıp atılmış giysilerle dolu halı her şeyden daha önemliymiş gibi yere baktım. "Durmanı *istiyorum*."

"Yüzüme bak, Anita."

Başımı iki yana salladım ve dizlerimin üzerinde ondan uzaklaşmaya başladım. Kolumu yakaladı. Çıplak tenini üzerimde hissetmek neredeyse teslim olmama neden olacaktı ama her ne oluyorsa bu vampirlere has bir güçtü ve yıllarımı bu güçlere karşı savaşarak geçirmiştim. Teninin daha büyük bölümünün benimkine dokunması için duyduğum neredeyse delice arzunun arasından sıyrıldım. Sanki *ardeur* ve vampir büyüsü karışımı gibiydi. Lanet olsun!

"Bırak, Richard, hemen." Sesim nefes nefese ama net çıkmıştı. Aferin bana.

"Sana dokunmamı ne kadar istediğini hissedebiliyorum," dedi. Kendi sesi güç, arzu veya her ikisiyle doluydu.

Sadece elini değil bütün vücudunu hissettim. Sanki her santimini çok sıcak, çok canlı bir şekilde hissedebiliyordum... Çok lezzetliydi. Ona dokunmak istiyordum. Aşağı kayıp üzerine yuvarlanmak istiyordum. Yine *ardeur* gibiydi ama farklıydı. Ama bu kez yanlış tarafındaydım. Sanki ben Richard'a değil de o bana *ardeur* yansıtıyor gibiydi. Jean-Claude *ardeur*'a sahipti ama davranışlarına daima dikkat ederdi. Richard'la bu anı yaşarken Jean-Claude'un ne kadar dikkatli olduğunu daha da iyi anlıyordum.

Jean-Claude, bana yardım et, diye düşündüm.

Arkamızdaki banyo kapısı açıldı. Jason beline bir havlu sarılmış halde kapıda durdu.

"Git buradan," dedi Richard.

"Bana yardım et," dedim.

Bir an Jason'a acıdım. Başı ciddi dertteydi. Bana yardım ederse Ulfric'i çok öfkelenecekti. Yardım etmezse ben öfkelenecektim. Ve de Jean-Claude. Kurtadamla vampir arasında kalmışken onun ikilemini bir an takdir ettim. Ama onun sorununu takdir etsem de kendi sorunum onunkinden daha önemliydi. Richard *ardeur*'u almıştı ve üzerimde kullanıyordu.

50

Jason yavaşça, dikkatle, bir uçurumun kenarında duran insanlarla konuşurken kullanılabilecek bir sesle konuştu. "Richard, Anita, neler oluyor?"

"Bizi yalnız bırak, Jason," dedi Richard. Beni kendine çekmeye çalıştı.

Bazen judoda yaptığım gibi diğer kolum ve dizlerimi araya sokarak onu ittim. Dövüşü kazanacağınızı düşündüğünüz zaman yapacağınız gibi değil, rakibiniz kazanmadan önce canınızı yakmasını sağlamaya karar verdiğinizde yapacağınız gibi. Eğer istediği buysa, Richard'ın beni kendisine çekmesini engelleyecek kadar güçlü değildim fakat bunu yaparken canımı yakmasını sağlayacak kadar gücüm vardı. Elimden gelen buydu. Browning yatağın üzerindeydi ve açıkçası Richard'ı vuramazdım. Bunu o da biliyordu, ben de biliyordum. Ah, vurabileceğim zamanlar

olmuştu ve bir bıçak da kullanabilirdim ama tabanca asla. Onu öldürme riskini göze alamazdım. Sizden daha iriyarı ve daha güçlü birini öldürme fikrinden vazgeçtiğinizde bir ölçüde onun merhametine kalırsınız. Merhametli olmasını ummaktan başka seçeneğiniz olmaz.

İçinde merhamet olup olmadığını görmek için Richard'ın yüzüne bakmak istedim ama onunla tekrar göz göze gelmeye korkuyordum. Sadece kolumu eline koyarak bile gücüne karşı savaşmak yeterince zordu. O gözlere tekrar kapılma riskine giremezdim. Sürünerek geri çıkabileceğimden de emin değildim. Onun *ardeur*'unda farklı bir şey vardı. Başka uygun kelime bulamadığım için daha *canlı* olduğunu söyleyebilirim sanırım. Benim en büyük güçlerim ölülerle ilgiliydi, yaşayanlarla değil. Richard çok fazla canlıydı.

"*Ardeur*," dedi Jason, "ama benim sana dokunmak istememe neden olmuyor, Anita."

"Banyoya geri dön, Jason," dedi Richard. Şimdi sesinde hafif bir hırıltı vardı.

Jason kapının tokmağını o kadar sıkı tutuyordu ki parmaklarında kemiklerinin beyazı belirmişti. "Çok güçlü, nefes bile alamıyorum ama hepsi sana yönelmiş, Anita. Havadaki bir düşünce gibi varlığını hissedebiliyorum. Onu arzulamanı istiyor, sadece onu. Tanrım, çok güçlü."

"Bana yardım et," dedim.

"Defol," dedi Richard.

"Richard, Ulfric, Jean-Claude'u yapmakla suçladığın şeyi yapıyorsun," dedi Jason.

Richard'ın başı aniden kalktı ve Jason'a baktı. Jason bakışlarını kaçırdı. "Gözlerin vampirmişsin gibi parlıyor,

Richard. Öyle baktıklarında bir vampirle göz göze gelmemek gerektiğini biliyorum." Jason sesindeki korkuyu gizlemiyordu. Korkusu samimiydi, vampirlerden korktuğunu ilk kez görüyordum.

Richard beni kendine çekmeye çalışırken kolumu yerden ayırmadım. Ama direnmekte zorlandığım şey eli değildi. Gücünün sıcak ve ezici sarmalayışıydı. Canlı, sıcak ve arzu dolu bir şey gibiydi. En az eli kadar somut bir şekilde beni çekiştiriyordu. Sorun sadece şehvet değildi, eğer bırakırsam beni aşkının sıcak güvenliğiyle saracağı, hiçbir acı ve kararsızlık kalmayacağı vaadiydi. Ama böyle bir şeyi daha önce de hissetmiştim. Chicago'nun Şehir Efendisi Auggie de karşısındakini kendisine aşık edebilirdi. Ama Auggie bile bana asla bunları hissettirememişti. Bu gerçek gibiydi. Gerçi elbette gerçekti. En azından bir zamanlar. Auggie bir yabancıydı, o yüzden mantığım bunun bir hile olduğunu haykırmıştı ama Richard'm sunduğu şey gerçek gibiydi çünkü bir zamanlar öyleydi. Bir zamanlar onun aşkının bütün eski yaraları iyileştireceğine ve nihayet bana kendimi güvende hissettireceğine inanmıştım. Bu hem doğru hem de yalandı. Aşk gerçektir, aynı zamanda da sahtedir. Gerçek aşk bile. Çünkü içinizde hala korku varsa aşk tek başına size kendinizi güvende hissettiremez. Sevip inanmanın ve hepsini kaybetmenin nasıl bir şey olduğunu biliyordum. Yakamı bırakmayan şey kolejdeki nişanlım değildi. Her zamanki gibi, annemin ölümüydü. Bu teori annemle bile geçerli değilse o zaman herhangi bir erkeğin ne şansı olabilirdi ki?

Richard'ın gücünün sıcaklığına karşı direnmemi sağlayan şey bu düşünceydi. Aşkının akıntısına karşı yüzmemi

sağlayan şey bu düşünceydi. Elleri çok sert hareket edip bana acı verirken hissettiğim en büyük acı bu kayıptı. Uzun zaman önce öfkeyle dolan içimdeki o büyük karanlık boşluk buydu. Öfkemin geldiği ve geri döndüğü yer orasıydı, tıpkı kanlı bir okyanusun dalgaları gibi. Acı her zaman vampir güçlerine direnmenizi sağlar.

Zamanımın çoğunu düşünmemeye çalışarak geçirdiğim o kaybı hissetmek için kendime izin verdim. Öfke ve kayıp duygusunun içimi doldurmasına, böyle bir kedere karşı kazanabilecek hiçbir şehvet, arzu ve aşk kalmamasına izin verdim.

İnsanlar kederden yumuşak bir şeymiş, su ve gözyaşlarından oluşuyormuş gibi bahseder. Ama gerçek keder yumuşak değildir. Gerçek keder aslında ateş ve kaya gibidir. Kalbinizi yakar, ruhunuzu dağların ağırlığı altında ezer. Yok eder ve nefes almayı, hareket etmeyi sürdürseniz bile ölürsünüz. Kısa süre önce olduğunuz kişi ölür, kötü bir sürücünün arabasını çarparken çıkardığı metalik gürültüler arasında ölür. Yok olur. Somut ve gerçek olan her şey kaybolur. Geri dönmez. Dünya sonsuza dek parçalanır, o kadar ki toprağın üzerinde yürürken her zaman altınızdaki sıcaklığı, lavın basıncını hissedersiniz. O kadar sıcaktır ki etinizi yakar, kemiklerinizi eritir ve havanın kendisi bile zehirli hale gelir. Hayatta kalmak için o sıcağı yutmak zorunda kalırsınız. Gerçekten düşüp ölmemek için bütün o nefreti yutarsınız. Benliğinizin derinliklerine bastırır, dünyanın olduğunu düşündüğünüz şeyden geri kalan her şeyin dönüştüğü o taze mezara sokarsınız.

Gözlerine bakacak kadar aptal değildim ama konuşurken sesim sağlam ve kendinden emindi. "Bırak beni,

Richard. Bana kendimi güvende hissettiremezsin. Bendeki sorunu sen çözemezsin."

"Seni seviyorum," dedi. Sesi bu duygusunu kesinlikle yansıtıyordu.

"Beni o kadar çok seviyorsun ki kollarında teslim olmaya zorlamak için vampir güçlerini kullanıyorsun."

Beni kendine çekmekten vazgeçerek kendi yaklaştı. O küçük mesafeyi kapadı ve kollarını vücuduma sardı. Dakikalar öncesinde beni kollarında böyle tutarken istediği her şeyi yapabilirdim. Ama artık çok geçti. Vücuduma sarılmıştı ama kalbim soğuktu. Yıllardır bu şekilde yaşamıştım. Soğuk ve sıcak; keder ve öfke; Jean-Claude inşa ettiğim duvarların içine girmenin bir yolunu bulana kadar dünya benim için öyle olmuştu.

O duvarları yıkan kişinin neden Richard değil de Jean-Claude olduğunu o anda anladım. Jean-Claude'la tanıştığımda onun da kendi kederi ve öfkesi vardı. İstediği her şeye, gerçek aşka, gerçek güvenliğe sahip olmanın ve sonra da hepsini kaybetmenin ne demek olduğunu biliyordu. Oysa Richard anlamıyordu. O evrendeki iyiliğe inanıyordu. Bense sekiz yaşımdan beri buna inanmıyordum. Jean-Claude asırlardır *iyilik* gibi kelimelere inanmıyordu.

Bazen aşık olduğunuz şey kişinin içindeki ışık değil karanlıktır. Bazen ihtiyacınız olan şey iyimser değil, yanınızda yürüyüp karanlıktaki sesin bir canavar olduğunu kesinlikle bilecek ve sizin kadar kötü olacak başka bir karamsardır.

Bu kulağa umutsuz mu geliyor? Bence umutsuz değildi. Bence güven vericiydi. Çünkü gerçekti.

Richard eliyle çenemi kavradı. Nazik bir hareket gibi başlamıştı ama gözlerine bakmadığımda elini sıktı. Beni

gözlerine bakmaya zorluyordu. Onu durduramazdım ama bunu yaparken canımı yakmasını sağlayabilirdim. Acı kendimi ondan uzaklaştırmama yardım ediyordu. Beni kendine o kadar yakın tutuyordu ki enerjiden oluşan sıcak bir battaniyeyle sarınmışım gibiydi, ancak o bana kendimi rahat hissettirmeye çalışırken ben aşırı sıcak hissediyordum. Boğucu, basık bir sıcaklıktı, sanki hava nefes alınamayacak kadar yoğunmuş gibi.

Çenemi tutan eli canımı yakıyordu. Gözlerimi kapalı tutuyordum ama gözkapaklarımın üzerinden bile bakışının eziciliğini hissedebiliyordum.

"Bana bak!"

"Hayır," dedim.

"İlk kez *ardeur*'u kendin hissediyorsun, Richard," dedim. "Güçten sarhoş oldun."

"Anita, yüzüme bak!"

"Hayır!"

O anda beni öptü ve ona bakmamamın bir önemi kalmadı. *Ardeur* için öpücük de bir bakış kadar iyiydi. Belki daha da iyiydi.

Beni öperken bütün yalanlar öfkemin üzerine aktı, öfkemi serinletti ve içimi Richard'ın kollarındayken hiçbir şeyin canımı yakamayacağına dair tatlı bir kesinlikle doldurdu.

51

Bir an için güvendeydim. Korku, öfke, hepsi dağılıp gitmişti. Sanki Richard'ın kolları, ağzı ve vücudu yiyecek, içecek, hava ve bütün güzel şeylerin tek bir kişide toplanmış hali gibiydi.

Bir an sonraysa boğuluyordum. Hava gibi tatlı ve saf olan öpücük şimdi beni boğuyordu. Kendimi çok güvende hissettiren kollar, kurtulmaya çalıştığım bir tuzağa dönüşmüştü.

Vücudunun içinde erimekten, uzaklaşmak için var gücümle savaşmaya geçmiştim.

Richard bana sarılıp öpmeye devam etmek için çabalıyordu. Ama omuzlarımda savaşmama yardım eden başka eller de vardı. Richard'a karşı savaşan değil zihnimin savaşmasına yardım eden eller. Richard'm eli saçlarıma gitti ve yüzümü dudaklarında sabitlemeye çalıştı ama diğer el,

diğer kol orada, uzaklaşmama yardım ediyor, beni geri çekiyordu.

Jason'ın korkusu dokunuşuyla içime aktı. Richard'ın yaptığı şeyden korkuyordu. Sadece Richard'ın yeni vampir güçlerinden değil öpücüğü karşısında hissettiklerimden korkuyordu. Boğulma ve mükemmel aşk saplantısı korkusu.

Jason duygularımı, Richard'ın bana hissettirdiklerini hissediyordu ve ben de Jason'ın istediğini söylediği şeye olan korkusunu hissediyordum: Bir kişi tarafından tüketilme korkusu. Sadece bir kişiye ait olma korkusu. Jason en büyük arzusunun bu olduğunu söylemişti ama kendine yalan söylüyordu. Boğucu bir an içinde, aslında istediğinin bu olmadığını ikimiz de açıkça anlamıştık. Sonsuza dek sadece tek bir kişiyle birlikte olma düşüncesi kanını donduruyordu.

İkisinin arasında sıkışıp kalmıştım. Tam anlamıyla beni parçalayacak kadar güçlü iki adam arasında. Richard'ı iterek tutuşundan kurtulmaya çalıştım, ta ki ben Jason'ın kollarında kıvrılana ve sadece bir eli üst koluma gömülmüş hale gelene kadar.

Jason ve ben yerdeydik, onun sırtı banyo kapısının kirişine dayanmıştı. Beni elinden geldiğince kendine yakın tutarken bacaklarını arkadan belime dolamıştı. Sırtımda kalp atışlarını hissediyor, dilimde korkusunu metal bir şey gibi algılıyordum. Masmavi gözlerinin iri iri açıldığını, dudaklarının aralandığını ve teninin sarardığını görmek için omzumun üzerinden yüzünü görebilmeme gerek yoktu.

Richard dizlerinin üzerinde bize bakıyordu. Gözleri normal kahverengisine geri dönmüştü. "İkinizin de benden ne kadar korktuğunuzu hissedebiliyorum."

"Zihnimi düzmeye çalıştın, Richard. İrademi elimden almaya çalıştın."

"Sadece beni arzulamanı istiyorum, Anita. Bunu o kadar çok istiyorum ki bazen beni delirtiyor. Senin başka erkeklerle birlikte olman düşüncesinden nefret ediyorum."

Akıllılık edip dilimi tuttum çünkü bazen beni Jean-Claude'la sevişirken izlemekten hoşlandığını biliyordum. Bazen beni Jean-Claude'la paylaşmaktan hoşlanıyordu. Ama Richard inkar ettiği diğer pek çok şey gibi bunu da kabul etmek istemiyordu. Ona bunu söylesem başka seçeneği olmadığı için beni Jean-Claude'la paylaştığını söylerdi. Bunu nadiren yapıyordu çünkü hoşlanmıyordu, değil mi? Pek sayılmaz. Bence hoşlanacağından korktuğu için nadiren yapıyordu.

"Kolumu acıtıyorsun, Richard."

Sanki yaptığını hatırlamıyormuş gibi parmaklarının tenimde bıraktığı izlere baktı. Sonra topuklarının üzerinde geriye yaslandı. Şaşkın görünüyordu.

"Seni incitmek istememiştim," dedi.

"Biliyorum," dedim.

Jason bana sarılmaya devam ediyordu ama nabzı yavaşlamaya başlamıştı.

"Jason araya girmeseydi istediğim her şeyi yapardın. Ama ben de inanıyorum, Anita. Sonsuza dek mutlu yaşadılar anına yine inanıyorum. Evlilik, çocuklar ve..."

"Bunu düşündüğünü hissettim," dedim.

"Ve sen de düşündün." Bana bakarken yüz ifadesi o kadar samimiydi ki.

"Bana sen düşündürdün ama senin düşüncendi, benim değil. Bunun için daha fazla özür dilemeyeceğim, Ric-

hard. Kendi tarzında *ardeur*'u ilk kez tattın ve herhangi bir vampiri suçladığın kadar acımasız bir şekilde sonuna kadar da kullanacaktın."

"Bu hiç adil değil," dedi.

"Ona yaptığın şeyi ben de hissettim, Richard. Özgür iradesini elinden aldın ve onu bu sahte mutlulukla doldurdun," dedi Jason.

"Sahte değil."

"Bu senin mutluluk anlayışın, Richard, sadece senin."

"Ulfric'inle eşi arasına girmeye cüret ettin."

"Belki. Ama orada öylece durup ona yaptıklarını hissetmeye devam edemezdim. Anita benden yardım istedi ve ona yardım etmek zorundaydım."

Hala beni saran kollarına dokundum. "*Zorundaydım* demekle neyi kastediyorsun, Jason?"

"Sen benim arkadaşımsın ve en yakın arkadaşımın da sevgilisisin. Sana öyle tecavüz etmesine seyirci kalamazdım."

"Yaptığım şey bu değildi," dedi Richard.

"Kanuni tanımına göre, birinin iradesini elinden almak için büyü veya psişik güç kullanmak tecavüze girer." Bunu Jason söylemişti ama ben düşünmüştüm.

Jason'ın sakinleştiğini hissettim ve sanırım ben de onun kollarında aynı şekilde gevşedim. "Az önce benim düşündüğümü yüksek sesle mi söyledin sen?" diye sordum.

"Öyle mi yaptım?"

"Sanırım öyle yaptın," dedi Richard. Bize doğru eğilerek havayı kokladı. Likantrop arkadaşlarım insan biçimindeyken hayvanca şeyler yaptıklarında hala biraz huzursuz oluyordum.

Jason sırtı duvardan geçip bizi uzaklaştırabilirmiş gibi ikimizi de geri çekti. "Neyin kokusunu almaya çalışıyorsun?" diye sordu.

Richard şimdi elleri ve ayaklarının üzerinde duruyor, bir anlamda tepemizde dikiliyordu. Saçları gür dalgalar halinde yüzünün çevresinden döküldüğünden yüz ifadesini pek göremiyordum. Sanırım Jason görebiliyordu. "Jean-Claude onu benden kurtarabilirdi. Belki Micah veya Nathaniel bile, çünkü onunla metafiziksel bağları var. Damian soğukluğunu ve kontrolünü kullanarak beni bastırabilirdi. O, Anita'nın vampir hizmetkarı." Richard neredeyse göğsünü yüzüme dayayarak üzerimden eğildi ve omzumun üzerinden Jason'ın yüzünü kokladı. "Ama sen sadece yemeksin. Jean-Claude'un *pomme de sang*'ısın. Anita için özel değilsin."

Bir adam bacağını ve kollarını bana dolamışken ve bir başkasının neredeyse göğsünü öperken bu kadar kesin konuşmak biraz zordu ama elimden geleni yaptım. "O benim arkadaşım."

Richard'ın gürültülü bir şekilde nefes aldığını duydum. Bir şey canını yakmış gibi aniden geri çekildi. "Artık bundan daha fazlası," diye fısıldadı.

"Neden söz ediyorsun sen?" diye sordum.

"Hissedemiyor musun, Anita? O artık senin kurdun."

Jason'ın gerildiğini hissettim. "Ne?" diye sordum.

"Daha önce üzerinde sürünün kokusu vardı, şimdi aynı zamanda senin kokunu da taşıyor. Tıpkı Nathaniel veya Micah'nın taşıdığı gibi."

"Onlarla birlikte yaşıyorum, elbette ki bir aile kokusu oluşur."

Richard başını iki yana salladı. "Hayır, Anita, bir kurtadamla koku duyusunu asla tartışma. Sanki küçük bir parçan onun teninin üzerinde dolaşıyor gibi. Micah her zaman o şekilde koktu ama Nathaniel... Onun kokusu değişti. Damian'ın kokusu değişti. Şimdi Jason da seni parfümünü tenine sürmüş gibi kokuyor."

"Ona sarılıyorum, Richard, kokusunu aldığın şey bu," dedi Jason.

Richard yine başını iki yana salladı. "Hayır, Jason, yakınlık kokusuyla değişmiş koku arasındaki farkı bilirim."

"Onu kendi kurdum yapmış olamam, Richard. Bunu yapsam hatırlarım."

"Son iki günün büyük bölümünü hatırlamıyorsun, Anita."

Bunu düşündüm ve aksini savunmaya çalıştım ama midemde soğuk, sert bir şey hissediyordum. Karnım tepki vermeye başladığı anda gerçeği anladım. Korkunun ötesine geçerek teoriyi sınama yeteneklerimi kullanmaya çalıştım ama paniğe kapılmıştım. Jason'ı o şekilde kendime bağlamış ve bunu yaptığımı unutmuş muydum? Böyle bir şeyi yaptığımı hatırlamıyorsam, hatırlamadığım başka neler yapmıştım? Hepimiz başka neler yapmıştık? Lanet, lanet, lanet olsun!

"Karanlık olduğunu hatırlıyorum," dedi Jason, "ve sen beni çağırdın. Hiç görmediğim şu yüksek ağaçların arasından koşturduğumu hatırlıyorum. Rüya gördüğümü sanmıştım."

"Marmee Noir beni altüst ettiğinden beri zihnimde gördüğüm şey de bu. Yüksek ağaçlar, gölgeler ve karanlık."

"Beni çağırdın... *Bu* beni değil, kurdumu. Beni çağırdın."

Kollarına sarıldım. "Özür dilerim, Jason, çok özür dilerim. Sana az önce beni kurtardığın şeyi yapmışım."

"Ama onu kurdun olarak çağırabilmen, muhtemelen seni Marmee'den de kurtaran şey oldu," dedi Richard.

Ona baktım. "Ne demek istiyorsun?"

"Kaplanlar da dahil olmak üzere tüm kedileri kontrol ediyor ama kurtlara bunu yapamıyor. Seni o kadar ele geçirmişse neden elinde tutmadı, Anita? Belki de bir kurt çağırdığında ikinizle birden savaşamadı."

"O etten oluşan bir gece, Richard. Güven bana. Jason ve ben onu engelleyecek kadar güçlü değiliz."

"Çok teşekkürler," dedi Jason.

Koluna hafifçe vurdum. "Ne demek istediğimi biliyorsun," dedim.

"Bir vampirle hayvanı arasındaki bağlantı ikinizin gücünün toplamından fazlasıdır. Sadece güçlerini iki katına çıkarmaz, aynı zamanda ikisi de güçlerinin toplamından daha güçlü olur, Anita. Bu..." Doğru kelimeyi bulmaya çalışır gibi duraksadı ve devam etti: "İnan bana, Anita, hem vampir hem de hayvanı, birleşmiş güçlerinden fazlasına kavuşur."

"Sen ve Jean-Claude böyle misiniz?" diye sordum.

Başıyla onayladı.

"Yani Anita beni kendine bağlamasa hala Vampir Ana'nın elinde mi olacaktık?" diye sordu Jason.

"Jean-Claude'un beni göndermesinin nedenlerinden biri de Anita'yı kurtarmak için kurdu kullanmaktı ama siz zaten bunu yapmışsınız."

"Fakat Micah, Nathaniel ve sana dokunmak zorundayım. Jason ve ben birbirimizden hoşlanıyoruz ama uyan-

dığımızdan beri bu değişmedi." Jason'ın kollarında dönüp yüzünü görmeye çalıştım. "Senin için değişti mi?"

"Hayır," dedi. "Richard'ın *ardeur*'unu hissetmeden önce hayalkırıklığına uğramış olabilirdim ama şimdi sadece minnettarım."

"Artık güçlerin üzerinde çok daha fazla kontrole sahipsin, Anita. *Ardeur* ilk doğduğundan veya Damian'la Nathaniel'ı işaretlediğinden beri daha da arttı. Yani o zaman bunu yapabildiğini bile bilmiyorduk."

Başımla onayladım. Mantıklı görünüyordu. "Yani onlarla birlikte yaşamak zorunda kalmadan kişileri kendime bağlayabiliyor muyum?"

"Sanırım öyle."

Bu bana kendimi gerçekten daha iyi hissettirmişti. Nihayet.

Richard ayağa kalktı. "Ben gidip Jamil ve Shang-Da'yı alacağım. Sonra da St. Louis'e dönüyoruz."

"Anita'nın burada sana ihtiyacı var," dedi Jason, "Jean-Claude seni bu yüzden gönderdi."

"Senin içinde onun metafiziksel olarak bağlandığı bir kurt var zaten." Richard bir elini kaldırdı. "Kıskançlık etmiyorum. Tamam, ediyorum, ancak yüzünden okuduğum şekilde değil, Anita. *Ardeur* içimde ilk kez yükseldi. Tekrar olmadan önce Jean-Claude'un yanma dönmeliyim. Benimki dar bir şekilde odaklandığı için şanslıyız."

"Yani sadece Anita'ya demek istiyorsun," dedi Jason.

Richard ona dönerek kaşlarını çattı.

Jason'ın bacağına vurarak yardım konusunda aşırıya kaçmamasını işaret ettim. "O kadar bir odağı olmayabilir, Richard. Hakkında ciddi düşünceler taşıdığın bütün

kadınlardan uzak durmanı öneririm. Sadece seks değil, evlilik de."

"Ben..."

"Lütfen, Richard, evli olmak istiyorsun. Deneyimlerime göre biri evlenmeyi o kadar çok istediğinde birini bulur."

"Sen olmanı istiyorum," dedi.

İçimi çektim. "Biliyorum, ama benim istediğim bu değil."

"Asla evlenmeyeceğin konusunda gerçekten ciddi misin?"

Başımı kaldırıp ona baktım. "Tekeşlilikten ve ölüm bizi ayırana kadar kısmından söz ediyorsan hayır."

"Karşına biri çıkacak, Anita. Ayaklarını yerden kesecek ve benim istediğim şeyi sen de isteyeceksin. Ama benimle değil."

"Bence Anita benim gibi, Richard," dedi Jason. "Sanırım seçeneklerini açık tutmayı seviyor."

Richard başını iki yana salladı. "Buradan gitmem gerek."

"Richard," dedim.

"Hayır, Anita, Jason araya girmeseydi beni yapmakla suçladığın şeyi kesinlikle yapacaktım. Vegas'ta olsaydık seni evlenmeye bile ikna edebilirdim. İtaatkarlığının tadını hala hissedebiliyorum. Seni hiç bu kadar istekli hissetmemiştim, hiç bu kadar... zayıf." Başını iki yana salladı ve bizden bir adım geriledi. "Bunu tekrar yapmayacağım konusunda kendime güvenemiyorum. Gerçek bu ve bu gerçek değişene kadar senden uzak durmam gerek."

İtiraz etmek isterdim ama yapamadım. Kapıya gitti ve bir elini tokmağa koyarak duraksadı. "Seni seviyorum, Anita."

O anda, hala Jason'ın vücuduna sarılmışken, aklıma gelen tek gerçeği söyleyebildim. "Biliyorum."

Başıyla onayladı, kapıyı açtı ve çıktı. Jamil ve Shang-Da, Ulfric'lerinin söylediği şeyi yapacaklardı. Yine sadece ikimiz kalmıştık ama şimdi sadece biz ve peşime düşen gezegenin en güçlü vampiri vardı. Biraz daha yardım istiyordum.

Yine zihnimi okuyan Jason oldu. "Daha fazla yardım gerekiyor."

Ona sokuldum ve kollarıyla bacaklarını bana doladı. İlk kez kesinlikle en küçük cinsellik yoktu. Sadece, yatağın altında olduğunu düşündükleri canavarın yalnızca gerçek değil aynı zamanda da saldırmaya niyetli olduğunu bilen iki korkmuş çocuğun birbirine sokulacağı gibiydi.

52

Kapı kapandıktan sonra birkaç dakika orada oturduk. Jason hala bana sarılıyordu ve ben de ona yaslanmıştım. Başını yüzümün yan tarafına dayamıştı. İkimiz de tuttuğumuz uzun bir nefesi salmış gibiydik. Richard gittiği için kendimi daha kötü hissetmeliydim ama o anlık korkudan sonra kendimi daha iyi hissediyordum. En azından daha sakin.

"Neden şimdi daha sakinim?" diye sordum.

"Çünkü eşiyle metafiziksel bağlantıda olan diğer bir kurt olduğum için artık Ulfric'imin kıçımı tekmelemesinden korkmuyorum. Onu benimle aldattığını düşünebilirdi. Benden yirmi kilo daha ağır, Anita. Çoğu da kas."

Ona sokularak belime sarılan çıplak bacaklarını okşadım. "Evet, durum Richard'la adil bir dövüşe gelse, ikimiz de kazanamazdık."

Şakağıma dayanan dudaklarının hareketiyle gülümsediğini hissettim. "Erkekmişsin gibi düşünüyorsun, Anita. Richard seninle asla benimle dövüşeceği şekilde dövüşmezdi. Kız olmanın o kısmının değerini bil."

Ellerimi bacaklarının şaşırtıcı pürüzsüzlüğünde dolaştırdım ve bacaklarında ince tüyler olduğunu fark ettim. O kadar ince ve sarıydılar ki dokunmadığınız sürece gerçekten göremeyebilirdiniz. Ellerimi nazik bir şekilde o ince tüylerin üzerinde ileri geri hareket ettirdim. Son zamanlarda dokunmanın düşünmeme yardımcı olduğunu fark etmiştim. Micah bunun içimdeki hayvanlardan kaynaklandığını söylüyordu. Belki... Ya da belki kendime izin verirsem daima böyle olacaktım. Bu tavuk-yumurta tarzında bir soruydu. Üzerinde düşünmekten vazgeçerek sakinleşmeme yardımcı olmasına izin verdim.

"Kariyerimin büyük bölümünü kız olmama hiç aldırmayan kötü adamlarla savaşarak geçirdim, Jason. Bu, insanın olaylara bakışını değiştiriyor."

"Öyle diyorsan... Ama Richard seni fiziksel olarak incitirse bu kazadır. Beni incitirse bunu kasıtlı yapar."

"Öfkesinin çoğu aslında benden kaynaklanıyordu. Sanırım artık çok daha mantıklı olacak."

Jason yüzünü saçlarıma sürdü. "Senin öfkense, o zaman Richard'a katılıyorum. İnanılmaz bir otokontrolün var."

Aniden güldüm ama mutlu bir kahkaha değildi. "Hiç otokontrolüm olmadığını iddia edecek insanlar da tanıyorum."

"Sadece kıskanıyorlar," diye fısıldadı.

Ben de daha önce buna benzer bir şey düşünmemiş miydim? Başka bir adamın daha metafiziksel olarak bana

bağlanmasını istemiyordum ve buna ihtiyacım da yoktu. Ama görünüşe bakılırsa onları mıknatıs gibi kendime çekiyordum. Elimde olmadan.

"Giyinelim artık," dedi yüzümün yanını öpüp kollarını ve bacaklarını açarken.

Güldüm ve bu kez samimiydim. "Giyinmemizi mi öneriyorsun? Genellikle birinin benim hayvanım olması fiziksel ihtiyaçları coşturur, azaltmaz." Dönüp baktığımda ayağa kalkıp havluyu beline daha sıkı sararken sırıttığını gördüm.

"Dün babama onu göreceğimize söz verdim. Ona nasıl bir açıklama yapabileceğimi bilmiyorum ama onu görmek istiyorum."

"Sen..." Ne diyeceğimi bilemedim.

"Şimdi kendimi..." O da uygun bir kelime arıyor gibiydi. "...daha sağlam hissediyorum." Bana bakarak sırıttı. "Sen tanıdığım en net insanlardan birisin, belki de senden aldığım şey budur. Tanrım, gerçek tutkularım ve hedeflerim olduğunu düşünmek? Çok tuhaf!"

"Hedeflerin var," dedim dizlerimin üzerinde doğrulurken.

Başını iki yana salladı. "Hayır, Anita, ben sadece sürükleniyorum. Koleje gittim çünkü herkes gitmelidir. Evdekiler oyunculuk eğitimi almamı onaylamadığında kolej benim için o kadar da önemli olmadı. Sonra Raina'yla tanıştım ve bana hayal edebileceğim en müstehcen seksi öğretti. Sonra da beni kurtadama dönüştürdü. Evet dedim çünkü güzel ve doymak bilmezdi. Gerçekte kurtadam olmak filan istemiyordum. Ailemi kızdırdığı ve kendi paramı kazanmama imkan tanıdığı için Suçlu Zevkler'de

çalışıyorum. Küçük bir çocukken, *Büyüyünce egzotik dansçı olacağım*, demiyordum." Yüzünde Jason'dan pek beklenmeyecek ciddi çizgiler belirdi. "Jean-Claude'un benden ilk kez beslenmesine izin verdiğimde bunun nedeni Raina'nın beni ona vermesiydi. Ona sürüden bağışçılar vermek, Jean-Claude'la sürü arasındaki anlaşmanın bir parçasıydı."

Bunu biliyordum çünkü Richard da kan vermeyi reddetmesine rağmen Jean-Claude'a aynı şekilde gelmişti. Bir vampire bir kurtadam verebilirdiniz ama kurtadamı işbirlikçi kılamazdınız. "O kısmı biliyordum," dedim.

"Sanırım Jean-Claude'un *pomme de sang*'ı olmanın çekici tarafı da babamı böylesine üzecek olmasıydı." Gülümsedi. "Ayrıca Jean-Claude çoooook seksi."

Kaşlarımı çattım. "Sen sadece rol yapıyorsun, biseksüel filan değilsin."

Sırıttı. "Sen bunu nereden biliyorsun?"

Kaşlarımı daha da çattım. "Sanırım Jean-Claude kuralların açısından bir istisna, tıpkı Belle Morte'nin olduğu gibi..." Birden durdum. Bunu söylemek istememiştim.

Jason bana bir bakış attı. "Bana Belle Morte'yle yattığını mı söylüyorsun?"

Çöp sepeti devrildiği zaman yerlere saçılan çöpleri toplamaya başladım. "Bu bir vizyondu. Jean-Claude ve Richard'ın ölmesini engellemek için benimle yeterince enerji paylaşmıştı. O..." *Harlequin* demek için kendimi son anda durdurdum. "...isimsiz korkunç adamlar şehre geldiği zaman."

Jason yanıma çömelerek çöpleri toplayıp sepete atmama yardım etti. Otellerde yatakların yanına konan çöp sepetleri hep çok küçük olurdu.

"Ama bunu yüksek sesle söylemenin bir anlamı var."

Başımı iki yana salladım. "Jean-Claude'un onu hala sevdiğini biliyorum. Belle Morte'yi bir kez sevmenin onu daima sevmek anlamına geldiğini de biliyorum. Bir tür bağımlılık gibi. İstersen madde kullanımına son verebilirsin ama açlığını daima çekersin."

"Sen şimdi onun açlığını çekiyor musun?"

Başımı iki yana salladım. "Hayır. Ama onu karşımda görürsem ve beni isterse ona hayır diyemeyeceğimi biliyorum. O... Belle Morte." Omuz silktim. Sadece cinselliğin ta kendisi olan birini nasıl açıklayabilirsiniz ki? Belle Morte için seks ve güç aynı şeydi ve Jean-Claude'un anıları sayesinde ben de yarı bağımlı hale gelmiştim. Bu konuda utanç bile duymuyordum ki bu bana hiç yakışmıyordu. Ben her konuda utanırdım.

Bütün çöpleri topladıktan sonra sepeti eski yerine geri koydum.

"Bir şey atlamışsın," dedi Jason.

Yere baktım. "Hayır," dedim.

Halıdaki bir noktayı işaret etti. "Tam şurada."

"Orada bir şey yok, Jason."

Yerden bir şey aldı. Eline aldığı anda görebildim ama o ana kadar görmemiştim. Açık avucunu bana uzattığında içinde tılsımım vardı. "Şimdi görebiliyor musun?"

Aniden hızlanan nabzıma aldırmamaya çalışarak başımla onayladım. Marmee Noir'ın zihnimi düzdüğünü biliyordum ama şimdiye kadar geçmiş olması gerekirdi. Oysa bu henüz geçmediğini kanıtlıyordu. Ne ölçüde düzülmüştüm? Ama tılsımımı görmemi istememesi, ondan korktuğunu da gösteriyordu. Bunu bilmek güzeldi.

Elimi uzattım ve Jason tılsımı bana verdi. Tenime değdiği anda sanki dünya değişti veya en azından zihnimde öyle oldu. Bir anlık mide bulantısı, baş dönmesi... Elimle tılsımı sıkıca tuttum. Tanrı yardımcım olsun, bana ne yapmaya çalışıyordu bu?

Jason yine neredeyse düşüncelerimi okudu. "Senden ne istiyor, Anita?"

"Sanırım insan hizmetkarı olmamı istiyor."

"Belki," dedi, "ama bence bundan daha fazlası söz konusu."

"Ben onun için ne yapabilirim ki, Jason? O gezegendeki en güçlü vampir."

"Son birkaç asırdır ortaya çıkan ilk gerçek nekromansır sensin, Anita. Sana insan hizmetkarı olarak sahip olan bir vampir çok büyük güç kazanır."

"Sen henüz onu hissetmedin, Jason. Korkutucu ölçüde güçlüdür. Daha fazlasına ihtiyacı yok."

"Bütün vampirlerin daha fazla güce ihtiyacı vardır, Anita. Bunu ben bile biliyorum. Kendilerinden daha güçlü birinin bölgelerine gelerek her şeylerini alacaklarından daima korkarlar."

"Vampir Konseyi, bütün yasal konular güvence altına almana kadar bu ülkede efendilerin birbirleriyle savaşmasını yasakladı."

"O zaman kendi kanunlarını çiğniyor demektir."

Başımla onayladım. Jason haklıydı. Onlara kanunlarını veren vampir, şimdi o kanunları çiğniyordu. Neden? O anda bir hata yaptım. *Benden ne istiyorsun?* diye düşündüm.

Burnuma yasemin kokusu geldi.

Jason kolumu yakaladı. "Burnuma parfüm kokusu geliyor."

Bana dokunduğu anda yasemin kokusu kayboldu, sanki bir odaya girmişsiniz de kokusunu aldığınız parfümü süren kadın az önce çıkmış gibiydi. Bazı kadınlar öyledir, sadece kokuları bile o parfüme bir yüz ve vücut yerleştirene kadar oda oda dolaşmanıza neden olur. Başımı iki yana sallayarak bu düşüncelerden kurtulmaya çalıştım. Benim düşüncelerime benzemiyordu.

Jason'a baktım, eli hala kolumdaydı. "Odadan odaya peşinden gitmene neden olacak kadar sevdiğin parfümü kim sürer?"

"Neden söz ettiğini bilmiyorum," dedi ve yüzünde bir ifade belirdi. Odadaki bir şeye bakıyor gibiydi ama gözleri bir anıyı gördüğünü söylüyordu. Uzak, çok uzaktaki bir şeye bakıyordu.

"Ben lisedeyken bir kadın vardı. İlk kez pahalı parfümler süren birine aşık oluyordum. Kokusu havada çok hafif bir şekilde asılı kalırdı ve bütün okulda onu arardım."

Koluna dokundum. "Az önce ben de tam aynı şeyi düşündüm. Bir kadının parfüm kokusunun kişiyi odadan odaya koşturabileceğini. Bu imgeyi senden böylesine net alabildiysem çok güçlü duygular beslemiş olmalısın."

O anda zihnindeki anıdan ziyade bana baktı. "Ablam Bobbi'nin beni bir erkekle sevişirken gördüğüne yemin ettiği geceyi hatırlıyor musun?"

"Tartışmayı hatırlıyorum."

"O gece o kadınla birlikteydim. O evliydi ve öğretmenimdi. Ona kimseye söylemeyeceğime söz verdim ve söylemedim de."

"Kaç yaşındaydın?"

Yarı özlemle gülümsedi. "Rüştümü kanıtlamıştım ama daha yeniydi. O zamana kadar beklemişti."

Ne diyeceğimi bilemedim. Ben lisedeyken bir öğretmene yaklaşmak hiç aklıma gelmemişti. Onlar bana asla cinselliği çağrıştırmamıştı. Kısa bir an için de olsa bana o çizgiyi geçmeyi düşündüren bir öğretmene rastladığımda kolejdeydim.

"Yani ablanın gördüğü kişinin sen olmadığını kanıtlayabilirsin ama bu kadının hayatını ve saygınlığını mahvetmeden bunu yapamazsın."

Başıyla onayladı.

İroniye bak, diye düşündüm.

"İroni olduğu söylenebilir," dedi.

Ona baktım. "İroni kelimesini yüksek sesle söylemediğimi biliyorsun, değil mi?"

Jason irkildi. "Duydum."

"Sadece düşündüm, Jason."

Birbirimize baktık. "Özür mü dilemeliyim?" diye sordu.

Başımı iki yana salladım. "Hayır, sadece giyinmeyi bitirelim ve hastanede babanı ziyaret etmeye gidelim."

Ayağa kalktı ve ikimiz de kalkarken birbirimize tutunduk, dolayısıyla kimin kime yardım ettiği belli değildi.

"Sanırım ziyaret saati bitti, Anita. Aslında eve gitmemiz gerek. St. Louis'e ve Jean-Claude'a dönüp şu yeni metafiziksel meseleyi konuşmamız gerek. Ama babamı tekrar görmeden bunu yapamam."

"Katılıyorum." Onu bıraktım ve birbirimizden uzaklaştık. Kıpırdamadan durarak yasemin kokusunu tekrar alıp almayacağımı merak ettim.

"Evet?" diye sordu.

Başımla onayladım ve boynumdaki altın kolyeyi tuttum. Tılsımı, haçla birlikte tenime değecek şekilde zincire astım. İşte, şimdi kendimi daha iyi hissediyordum. Biraz daha rahat nefes alıyor gibiydim. Yatağın üzerine bıraktığım tişörtü aldım. Tam üzerime geçirirken kapı vuruldu.

Birbirimize baktık. Jason omuz silkti. Yatağın üzerinden silahımı alıp kapıya yürüdüm. Delikten baktım ve üniformalarının içindeki iki otel güvenliğine ek olarak başka bir çift sivil koruma gördüm.

"Güvenlik," dedim ve Jason'a döndüm.

"Bay Schuyler, bir sorun var," diye seslendi bir adam.

Kapıyı açtım. Takım elbiseli koruma Rowe'du. "Sorun nedir, Rowe?" diye sordum.

Aşırı ciddi bir tavırla baktı. "Oda öğrenildi. Yerinizi değiştirmemiz gerekiyor."

"Nasıl öğrenilmiş?"

"Keith Summerland'i arayan vampirlere bu odanın numarası verilmiş. Vampirler geldiğinde ikinizin de burada olmamanız gerekiyor."

İtiraz edecektim ama diğer güvenlik görevlileri de dahil hepsi o kadar ciddi görünüyorlardı ki tartışmayı sonraya bırakmaya karar verdim. Daha sonra tartışmak için daima zaman vardı.

Jason bavullara uzandı. "Bırak girsinler, ben banyoda giyinirim."

Rowe ve diğerlerinin içeri girmesi için geri çekildim. "Shadwell nerede?"

"Ara verdi." Otel muhafızları açık kapıda duruyordu. Onlara baktım. İnsana benziyorlardı. Biri onlara solgun

yanaklarını renklendirecek bir şey vermişti ama bir bakışta ne olduklarını anladım. Silahımı kaldırırken bağırdım: "Vampirler!" Biri odaya bir şey fırlattı. Bunu o kadar hızlı yapmıştı ki hareketi gördüm ama flaş bombası patlayıp dünyayı görünmez yapana kadar zihnim algılayamadı. Ah, bilincim yerindeydi ama aynı zamanda kör olmuştum ve o kadar sersemlemiştim ki bir an sonra hissettiğim şey acı oldu. Acıtan şeye uzandım ve bir ok olduğunu gördüm. Hissettiğim kadarıyla uyuşturucu oka benziyordu. Silahımı az önce durdukları yere doğrultmaya çalıştım. Onları görmeye çalışıyordum ama el bombasıyla okun birleşen etkisiyle dünya hala net algılayamadığım bir renk ve şekil cümbüşü gibi görünüyordu. Rowe'un bağırdığını duydum. Dizlerimin üzerine çöktüm. Biri silahımı alırken onu durduramadım bile. Kıpırdayamıyordum. Halının üzerine, giysilerden ve kurumuş vücut sıvılarından oluşan kargaşanın arasına devrildim. Ve biri ışıkları söndürmüş gibi dünya aniden karardı. Bir an odamızdaki halının üzerinde yattığımı biliyordum, bir an sonra hiçbir şey yoktu.

53

Karanlıkta bir ses vardı. Önce kötü adamları duyduğumu sandım ve sonra sesi tanıyınca, kötü adamlardan çok daha kötüsü olduğunu anladım. "Nekromansır," diye fısıldadı ses.

Korku, karanlıkta kaliteli bir şampanya gibi benliğimi sardı. Vücudumu hissedebilmek için bir an beklemem gerekti. Bir an yerde yattığımı hissettim ve sonra yine karanlığa gömüldüm.

"Nekromansır."

Korku ve yine bedenimin içindeydim. Bir anlık ışık, duyular ve yine karanlık.

"Nekromansır."

Sanırım gözlerimi açtım ama rüya görüyor da olabilirdim. Karanlık, dünyayı yemeye devam ediyordu.

"Nekromansır, karanlıkta kalırsan öleceksin."

Oda beyazdı ve ellerimin arkamdan bağlandığını biliyordum. Sonra uyuşturucunun etkisi beni yine karanlığa sürükledi.

"Nekromansır!" Bana uzandı. Bu bir kadının küçük, zarif eliydi, aynı zamanda pençeleri ve kürkü olan bir yaratığın patisiydi... Pençeler vurdu ve acı karanlıkta yayılarak kanattı. Nefes nefese, nabzım çok hızlanmış bir halde uyandım.

Göğsüm ağrıyordu. Aşağı baktığımda, tişörtümün önünün yırtılmış olduğunu gördüm. Üzerinde yattığım beyaz karolara kan damlıyordu. Önüme daha iyi bakmaya çalışınca, tişörtümün önünün dev pençeler tarafından parçalanmış olduğunu nihayet görebildim.

Karanlıkta bana uzandığını hatırladım ve onun yaptığını anladım. Bunu bir şekilde Marmee Noir yapmıştı. Hissettiğim katıksız dehşet, uyuşturucunun geri kalan etkilerini de alıp götürdü.

Paniğe kapılmamaya çalıştım. Korku uyanmama, uyuşturucunun etkilerini kafamdan ve vücudumdan atmama yardım etmişti; şimdi korkunun beni paralize etmemesini sağlamak zorundaydım.

Pençe izleri dışında yaralı mıydım? Başım ağrıyordu ama uyuşturucu ve flaş bombasının etkisi olabilirdi. Bunlar ne biçim vampirlerdi ki kurbanlarının üzerinde modern el bombaları ve uyuşturucu kullanıyorlardı? Adrenalin, işini iyi yapıyordu. Ben de daha hızlı ve net düşünüyordum. Marmee Noir beni uyandırıp harekete geçirmek için kasıtlı olarak mı korkutmuştu? Bu konuyu sonraya sakladım. *Hayatta kal, geri kalanıyla ilgili sonra endişelenirsin.*

Serin, beyaz karoların üzerinde yatıyordum. Berbat denemezdi. Ancak, ellerim arkamdan bağlanmıştı, ki bu berbattı. Kötü adamlar seni bağladığında asla iyi şeyler olmaz. Bu konuda paniğe kapılabilirdim, fakat öncelikle paniğe kapılmanın bir yararı yoktu ve ikincisi, Marmee Noir bu beyaz odada değildi. Bu da iyiydi. Neredeydim ben?

Üzerinde yattığım karolar beyazla bej arasında tarifsiz bir renkteydi. Çok fazla kıpırdamadan etrafımı görmeye çalıştım. Beni görüp görmediklerini bilmem mümkün değildi. Uyandığımı anlamalarını da istemiyordum; şimdilik. Onlar geri dönmeden önce düşünmek için ne kadar zamanım olursa, o kadar iyiydi. İnsanlar size güzel şeyler yapmayı planlıyorsa, sizi bağlayıp soğuk taş zeminde bırakmazdı. Hayır, kötü şeyler yaklaşıyordu. Bu da Jason'ın nerede olabileceği sorusunu aklıma getirdi.

Yuvarlanıp onun bu odanın başka bir yerinde olup olmadığını görme dürtüm o kadar güçlüydü ki gerildim ve nabzım hızlandı. Lanet olsun! Ben engel olamadan ellerim birbirine kenetlendi. Uyuyor numarası yapmak buraya kadardı.

Sonra aramızda kapılar ve odalar varmış gibi uzaktan bir adamın bağırdığını duydum. "Lorna nerede?" Sesi tanımıyordum. Derken tanıdığım bir ses duydum. Jason da avaz avaz bağırıyordu. "Bilmiyorum!" Sonra bir çığlık attı.

Bu kadarı yetmişti. Temkinli olmanın canı cehenneme! Doğrulup oturdum ve vücudumun otel odasında aldığım bir darbe yüzünden hala ağrıdığını fark ettim ama canım o kadar yanmıyordu. İyileşiyordum ve ikimizi de buradan çıkaramazsam, her şey çok daha fazla acıtacaktı canımızı.

Arkamda taburesi ve küveti olan küçük bir odadaydım. Bir tarafta dolaplı bir lavabo ve ayna vardı. Kamera olup olmadığını görmek için tavana doğru baktım. Kameralarla beni izliyorlarsa işim biterdi. Gözlem konusunda uzman değildim, fakat kameraya benzer bir şey göremiyordum. Çoğu kimse banyoya öyle bir şey koymazdı. Normal açıdan, bu yasadışı bir şeydi ve mahremiyete tecavüzdü. Birçok eyalette böyle bir suçtan içeri girerdiniz. Elbette ki bunlar zaten adam kaçırma ve silahlı saldırı suçları işlemiş insanlardı. Küçük bir cinsel sapkınlık suçundan rahatsız olacaklarını sanmıyordum.

Jason yine çığlık attı. Dizlerimin üzerinde dolaba tırmandım. Özel bir mülk olmalıydı; bir otelde Jason'ın öyle bağırmasına izin vermezlerdi. Yani lavabonun altında son derece tehlikeli ve potansiyel açıdan yararlı şeyler olabilirdi. *Lütfen, her şeyi lavabonun altına koyan türden insanlar olmasın. Daha da kötüsü, bütün eğlenceli şeyleri ortadan kaldırmış olmasınlar.*

Dönüp bağlı ellerimle kapıları açarken dua ediyordum. Bir kapıyı açtığımda, işime yarayacak bir şey olup olmadığına bakmak için döndüm.

İki kostik madde şişesi vardı, üzerlerine göze temas ettirilmemesi ve yutulduğu takdirde zehirli olduğu yönünde uyarılar yazılmıştı. Zehir kısmı vampirlerde işe yaramazdı ama göz teması etkili olurdu. Bir insana verecekleri zararı veremezlerdi ama canları yanardı ve bu da belki daha kalıcı bir şeyler yapmam için bana zaman kazandırabilirdi. Daha önce bir vampirin gözlerine böyle bir şey atmayı başarmıştım. Ellerimi çözebilirsem tabii. Bunu yapamazsam, lavabonun altında bulduğum şeylerin

işe yarayıp yaramamasının önemi kalmazdı; işim bitik demekti.

Jason yine çığlık attı ama bu kez sesi hırıltılı ve çığlık uzundu. Yüreğim ağzıma geldi ve vücudum seğirdi. Bileklerimi tutanın ne olduğunu düşündüm. Esnek kelepçeydi. Temelde, büyük bir bükülür bağdı. Lavabonun yanında bir çekmece gördüm.

Ayağa kalktım ve açabilmek için çekmeceye arkamı döndüm. *Lütfen, burada bir tırnak törpüsü veya benzer bir şey olsun. Lütfen.*

Dönüp baktığımda daha da iyi bir şeyle karşılaştım. Küçük bir manikür makası! Yukarıda birileri beni seviyordu. Bir esnek kelepçeyi kesmek için küçük bir manikür makasını elleriniz arkadan bağlıyken kullanmak düşündüğünüzden daha zor bir iştir. Yapılabilir bir şeydir ve törpüyle koparmaya çalışmaktan daha iyidir ama yine de bir beceri ve sabır sınavıdır. Elbette ki sabırsızlanırdım, çünkü Jason çığlık atmaya devam ediyordu. O çığlık attığında ben sıçrıyordum ve makası tekrar ayarlamam gerekiyordu. Sonunda sadece plastiğe dayadığım makasa odaklanabilmek için gözlerimi kapadım ve Jason çığlık attığı her seferinde sıçramamak için kendimi zorladım. Ona ne yapıyorlardı böyle? Bu düşünceyi izlememeye karar verdim. Hayalgücüm yardımcı olamayacak kadar canlıydı. Ellerimi çözecek, sonra da gidip Jason'ı kurtaracaktım. Basit, kolay, sade.

Makas kelepçenin son parçasını kesti ve ellerim nihayet serbest kaldı. O kadar konsantre olmuştum ki bir saniye için kıpırdamadım. Tuttuğum nefesimi salarak gözlerimi açtım. Sonra çok büyük bir dikkatle ellerimi öne getirdi.

Bazen arkanızdaki bir şeyi kesip kendinizi kurtardığınızda, bir an için konsantrasyonunuzu kaybedebilir ve kendinizi kesebilirsiniz. Evet, bu sadece küçük bir makastı ama daha önce bıçakla bunu yapmıştım.

Sonunda serbest kalarak bir an orada durdum ve sonra Jason tekrar çığlık attı. Lavabonun altındaki kimyasalların yanına çömeldim. Alkol, klozet temizleyicisi, yüzey temizleyicisi ve büyük sıvı sabun şişesi vardı. Koridordan geldiğini tahmin ettiğim sesler duydum. Biri geliyordu. Jason uzaktan yine çığlık attı, bu da, kapıdan girecek kişinin dost olmadığı anlamına geliyordu.

Plan yapacak zamanımın olmasını tercih ederdim ama plan yapma zamanım tükenmişti. Şimdi harekete geçme zamanıydı. Alkole uzanıp kapağını açtım. Eller kapıya dokundu ve bir anahtarla kilidi açtı. Şişeyi başımın üzerine kaldırdım. Gözlerini ıskalarsam onu öfkelendirmekten öteye geçemezdim. Kapı açıldı. Bir yüz gördüm ve alkolü üzerine attım.

"Bu da ne?" diye bağırdı ve sonra sadece acıyla haykırdı. Iskalamamıştım. Ellerini yüzüne kapamıştı. Biraz yer açmak için geriledim ve daha ufak tefek olmamın da yardımıyla dizine bir tekme indirerek eklemini parçaladım. Ah, evet, herkesin eklemleri vardır; vampirlerin bile.

Çığlık attı. Koridorun diğer ucundan başka bir erkek sesi duydum. "Troy, orada ne halt ediyorsun sen?" diye bağırdı.

Troy yerdeydi. Belindeki silahı ve yedek şarjörü gördüm. İkisini de aldım. Birinin koridordan geldiğini duydum. Önce kimi vuracağıma karar vermek için sadece bir saniyem vardı. Troy yaralıydı ama diğer adam değildi.

Silahı elimde hazırlayarak kapı kirişinin etrafından omzumun üzerinde yuvarlandım. Tek elimle nişan alabilmek için kapının kenarına dayadım, çünkü diğer elimde şarjörü tutuyordum. Vampirin üstü başı kan içindeydi ve onun kanı değildi. Beni görünce afalladı.

Bana dümdüz bakarken onu üç kez göğsünden vurdum. İnsanlara ateş etmek gibiydi. Dizleri yere çarptı ve bir mermi de alnına sıktım. Ya ben giderek iyileşiyordum ya da o asla yeterince iyi olmamıştı. Bir vampir olmak sizi çok daha iyi yapmaz; başlangıçta berbatsanız, hortlak olduğunuzda da berbatsınızdır.

Troy'un arkamda kıpırdandığını duydum ve kendimi koridora atıp sırtımı karşı duvara dayayarak ona ateş ettim. Kapıda çömelmiş haldeyken göğsüne iki mermi sıktım. Ağzından kan süzüldü ve beynini parçalayabilmek için silahımı gözlerinin üzerine dayadım. O mesafeden ateş edince gerçekten de öyle oldu. O kadar çok beyin parçasının etrafa saçıldığını görürseniz, yeni ölmüş bir vampir gerçekten ölür. Ama beyni kafatasının içinde görmek yetmez. Beyin hala içerideyse ve bütünse, vampirler ayağa kalkıp yine sizi öldürmeye çalışabilir. Ayrıca, üst beyni yok edip altını bırakmak konusunda da dikkatli olun. O zaman da tam anlamıyla hortlak olurlar ki bu tam bir baş belasıdır. Zombiler gibi insanları yemeye kalkarlar ama zombi değildirler.

Ense köküne bir mermi sıkabilmek için şarjörü değiştirmem gerekti. Dediğim gibi, beynin tamamen temizlenmesi gerekir, yoksa lanet olasıca yaratık yeniden kalkabilir. Arkamda canlı bir şey bırakmak istemiyordum. Normalde kalbini de parçalardım ama başka kötü adamlar

olabileceği için cephanemi idareli kullanmak istiyordum. Bu bir kumardı, ancak yeni öldükleri için görece güvende sayılırdım.

Koridordaki adama yaklaştığımda, göğsünde iri bir delik gördüm. Kalbinden vurmuştum ki bu iyiydi. Namluyu ense köküne dayadım ve bir mermi daha sıktım. Bu alt beynin ve omurganın da işini bitirdi. Yeterince büyük bir bıçak veya daha fazla cephane bulabilirsem, geri dönüp bir daha ayağa kalkmamalarını garantileyebilirdim ama şimdilik tek istediğim Jason'a ulaşmaktı.

Bu vampirin kemerinde ikinci bir silah buldum. Hatta yedek şarjörü de vardı. Aynı türde silahlar kullanıyorlardı. Harika, daha fazla cephanem olmuştu.

Jason'ı tuttuklarını düşündüğüm yere doğru koşmak istiyordum ama kendimi önce mekanı kontrol etmeye zorladım. Koridorun ucunda dışarı açılıyormuş gibi görünen bir kapı vardı. Kapının hemen yakınında, koridorun iki tarafında, iki kapı daha vardı. Belki önce o odaları kontrol etmeli, yalnız olduğumuzdan emin olmalıydım ama Jason'ın ne kadar ağır yaralı olduğunu bilmiyordum. Eğer ben süper polisçilik oynarken o kanamadan ölürse, ne kadar detaycı ve temiz davrandığımın önemi kalmazdı.

Koridordaki vampirin üzerine saçılmış kanın sahibini biliyordum. Onları öldürdüğüm için kendimi kötü hissediyor muydum? Hayır. Duvarlardan birine yakın kalarak koridorda ilerlerken, başkaları olup olmadığını bilmediğim için silahımı hazır tutuyordum. İçimde ölüleri seven parçamla vampirleri arıyordum. Yıllar önce hocam Manny Rodriguez'in bir evdeki vampirleri hissedişini izlemiştim. Her seferinde haklı çıkıyordu. O zamanlar bana

büyü gibi görünmüştü; şimdiyse kendi gücümü kullanarak evi tarıyordum. Ama başka vampirlerin varlığını sezmedim. Gerçekten ama gerçekten iyi değillerse, benden daha iyi değillerse, evde dolaşan iki vampiri de öldürmüştüm. Şimdi asıl tehlike, insan hizmetkarlardı. Onları vampirleri hissettiğim gibi hissedemiyordum.

Koridorun sonunda daha büyük bir odanın kemerli girişi vardı. İçerisi herhangi birinin salonuna benziyordu. Kanepe, televizyon, yer lambası. Sırtımı duvara dayayarak girişten geçtim. En yakındaki köşenin temiz olduğunu biliyordum ve silahla odayı tararken sırtımı duvardan ayırmadım.

Odanın ortasında, kanepenin önünde bir şey vardı. Biri, halının rengini griden siyaha çeviren bir kan gölünün ortasında yatıyordu. Zihnim yerde yatan şeyi tamamen göremiyordu. Sanırım zihnim bunu reddediyordu. Zihnimin oyunlar oynamasına izin verdim, çünkü neyi görmemeye çalıştığımı biliyordum. Bu Jason'dı. Jason olmalıydı.

Yıllardır yaptığım en zor şeylerden biri, Jason'ı o halde gördüğümde hemen yanına koşmak yerine etrafı kolaçan etmekti. Tavandakiler de dahil olmak üzere her köşeyi görmek için kendimi zorladım. Vampirlerin uçtuğunu bile görmüştüm; tavanda asılı durmak hiçbir şeydi. Odanın temiz olduğundan emin olana kadar kendimi Jason'a bakmamaya zorladım. Ancak ondan sonra boğazıma takılan sesi serbest bırakabildim. Çığlık atmadım. Bu çığlıktan da kötüydü. Olabilecek en kötü şey olduğunda ve hiçbir kelime acını ifade etmene yetmediğinde çıkaracağın sesti. İrlandalılar buna "ağıt" diyordu.

Boyundan ve kana bulanmamış bir parça saçı sayesinde, yerde yatanın Jason olduğunu anlamıştım ama vampirlerin geride bıraktığı tek ipucu da buydu. Yanma çömelirken, halı dizlerimin altında vıcık vıcık ezildi. Oda çiğ hamburger gibi kokuyordu ve halı simsiyah bir deniz gibi görünüyordu.

Sanırım birkaç dakika için aklımı kaçırmıştım. Ellerini çözebilmek için silahı ve yedek şarjörü kandan sırılsıklam olmuş halının üzerine bıraktım. Sadece bağlarını çözmeye odaklanmıştım. Onu bağlarından kurtarabilirsem daha iyi olacaktı. Ah bir kurtarabilsem. Yere çaktıkları metal bir halkadan esnek ve metal kelepçeler geçirerek bağlamışlardı. Bir anahtara ve bir bıçağa ihtiyacım vardı. Etrafa bakındığımda, kanepenin yanındaki sehpanın üzerine sıralanmış bıçakları gördüm. Dehşet verici ameliyat aletleri gibi bir havlunun üzerine sıralanmışlardı. Lambanın yakınında bir cüzdan, bir anahtar grubu ve bir cep telefonu duruyordu. Vampir işkenceye başlamadan önce ceplerini boşaltmış gibiydi. Korkunç ölçüde düzenli. Bunu daha önce de yaptığı belliydi. Diğerlerinden daha az kanlanmış bir bıçakla anahtarları aldım. Esnek kelepçeleri kesmek kolaydı ama doğru anahtarı bulamıyordum. Kendimi yavaşlamaya ve kontrollü davranmaya zorlamalıydım.

Sonunda ellerini kurtarabildim. Aynı şekilde bağlanmış oldukları için ayaklarına doğru süründüm. Ancak onu kurtardığım zaman bunu aslında yanlış sırada yaptığımı fark ettim. Ama zincirleri açmak zorundaydım; mecburdum. Jason hiç kıpırdamamıştı. Bağlarından kurtulmuştu ama o...

Boynuna uzandım. "Tanrım, lütfen, nabzını bulayım," diye dua ettim. "Lütfen, ah, lütfen."

Teni soğuktu. Bu iyiye işaret değildi. Nabzını bulamıyordum ama benim nabzım ikimize de yetecekmiş gibi hızlanıyordu. Elimi göğsüne koydum ve kalp atışlarını hissettim. Nabzını bulamamamın nedeninin benim iyi kontrol edemememden mi, yoksa nabzını kaybetmesinden mi kaynaklandığını bilmiyordum. İkincisiyse, durum kötüydü. Düşünemiyordum.

"Düşün, Anita, düşün, lanet olsun!" Kanamayı durdurmam gerekiyordu ama o kadar çok yarası vardı ki. Birinin bütün vücuduna nasıl pres yapabilirsiniz? Tanrım.

Cisco'nun ölümünü hatırladım. O bir fareadamdı ve etrafında doktorlardan oluşan bir grup olmasına rağmen kan kaybından ölmüştü. Ama ona biçim değiştirtmeye çalışmışlardı. Bir likantropa biçim değiştirtebilirseniz, bu onu biraz iyileştirirdi.

Elimi tekrar göğsüne dayadım. Kalp atışları zayıflıyordu. *Hayır, hayır!* "Jason, Jason! Savaş. Ben buradayım. Bana yardım et."

Gözlerini açmasını, bir yerini oynatmasını istiyordum ama o hiç kıpırdamadan yatıyordu ve kalp atışları düzensizdi. Ritim fazla yavaştı. Lanet olsun.

Kalp atışlarının elimin altında zayıflayışını hissederken aklıma gelen tek şeyi yaptım. Kurdumu çağırdım. İçimdeki uzun koridorda veya ağaçlık yolda bir koşuşma yoktu. Sadece zihnimde, gözlerimin arkasında, koyu renk ve beyaz kürkünün görüntüsü vardı. Bu görüntünün beni sarmasına izin verdim; o anda gerçekten kurda dönüşmek Jason'ı kurtaracaksa, bunu da yapacaktım. O anda ne olduğumu ve

içimde taşıdığım şeyi kabullendim. Artık direnmek yoktu, sadece umutsuzca bir ihtiyaç vardı. Kaplanımla Crispin'e ve daha birçoklarına yaptığım gibi, kurdumu onun içine ittim. Canavarımı elimden geçirerek yavaşlamakta olan kalbine ittim. Onu değişmeye zorladım. Bu işe yaramazsa, hiçbir şeyin yaramayacağını da biliyordum. Değişemeyecek kadar ağır yaralanmışsa, o zaman...

İlk kez canavarıma teslim olurken acı duymuyordum, çünkü direnmiyordum. Sıcaklık, güç ve içimde çekiştiren bir şeyin hissi vardı; sahip olduğumu o ana kadar bilmediğim bir vücut organı gibi. Aniden oradaydı, hissedip kullanabiliyordum ve sonra tekrar kaybolmuştu. Jason'a doğru uzandı ve içine girip derinlere daldığını hissettim. O parçamın, Jason'ın içinde karşılığını aradığını biliyordum. Onun canavarını bulduğunda, o ana kadar nazik ve şefkat dolu olan şey bir anda patlayıcı hale geldi. Hemen değişmesi gerekiyordu. Canavar telaşını hissetmişti ya da belki onun kurdu da ölmek istemiyordu.

Jason'ın vücudu elimin altında seğirdi. Hafif bir inilti çıkardı ve kürk elimin altında kaydı. Vücudu yeniden biçimleniyordu. Bir defasında Richard'ın vücuduma dayanmışken değişmesi beni ölümüne korkutmuştu. Şimdiyse dünyanın en harika şeyi gibi geliyordu. İşe yaramıştı. Gücü tenimde elektrikli ve canlı bir şeyin öpücüğü gibi dolaşırken elimi üzerinde tutmaya devam ettim.

Bu bittiğinde, gri bir kurt nefes nefese bir halde yanlamasına yatıyordu. Elimin altındaki kalbi şimdi güçlü ve düzenli atıyordu. Taze bahar yaprağı rengindeki kurt gözlerini açtı. Bir an beni gördü ve hiçbir kurdun

bakamayacağı şekilde baktı. Sonra gözleri titreşerek kapandı ve vücudu elimin altında yine kıpırdanıp değişmeye başladı. İnsan vücudu üste çıkarak kurt bedenini gözden kaybettiğinde, elim Jason'ın yan tarafında kalmıştı.

Bir elimi tekrar göğsünün ortasına koydum; kalp atışları hala güçlü ve düzenliydi. Teni hala soğuktu ama kalbi daha iyiydi. Elimi kotuma silerek kandan ve yapış yapış sıvıdan kurtulmaya çalıştım. Elimi tekrar boynuna koydum. Nabzını aradım ve bu kez buldum.

Çıplak vücudunda artık kan yoktu; o kadar ki sadece o pisliğin ortasına öylece uzanmış gibi görünüyordu. İyileşmemiş yaraları teninde net bir şekilde görünüyordu. Bıçak kesikleri kötü kırmızı ağızlar gibi her yerini sarmıştı; omuzlarından neredeyse ayak bileklerine kadar yara bere içindeydi. Ben izlerken tekrar kanamaya başladılar. Bize biraz zaman kazandırmıştım ama bu büyüyle iyileşecek bir şey değildi, doktorlara ihtiyacımız vardı.

Silahımı yerden aldım ve cep telefonuna uzandım.

54

Hemen 911'i aradım. "Dokuz-bir-bir, acil durum nedir?" dedi bir kadın sesi.

"Anita Blake, Federal Ajan." Kadına kimlik numaramı verdim. "Kadın, 1.60 boylarında, uzun siyah saçlı, tişört ve kot pantolon giyiyor. İki kişi vuruldu. Ajanın karıştığı bir silahlı çatışma. Ortağı yaralı." Jason teknik olarak benim ortağım değildi ama benimdi ve yaralı bir sivil yerine polisse, daha çabuk gelirlerdi. Konuyu daha sonra, hayatta kalmayı başardığımızda netleştirecektim.

"Adres."

"Lanet olsun, bilmiyorum." Kalkıp pencereden dışarı baktım. Etrafta ağaçlardan başka bir şey yoktu. "Bize uyuşturucu verdiler ve burada uyandık. Nerede olduğumuzu bilmiyorum, telefondan izleyerek yerimizi bulamaz mısınız?"

"Sabit hat var mı?"

Etrafa bakındım. "Göremiyorum."

"Başka bir odayı deneyin."

"Onu yalnız bırakmak istemiyorum."

"Yardım gönderebilmek için yerinizi belirlememiz gerek, Ajan."

Haklıydı ama Jason'ı öyle bırakmak istemiyordum. Saçlarına dokundum, yanağımı yanağına dayadım ve "Sakın ölme," diye fısıldadım. Koridorda cesetlerin yanından geçerek yürüdüm ve ilk kapıyı denedim. Bir yatak odasıydı. Telefon yoktu. Denediğim ikinci kapı bir mutfaktı ve duvarda bir telefon vardı. "Burada bir telefon görüyorum, çalışıp çalışmadığına bakacağım." İkinci telefonu açabilmek için silahı bırakmam gerekti. "Çevir sinyali var."

"Bizi o hattan ararsanız sizi bulabiliriz."

"Peki." Cep telefonunu kapadım ve 911'i tekrar çevirdim. Farklı bir kadın sesiydi; ona durumu daha da kısaca anlattım.

"Yerinizi belirledik, Ajan, yardım yola çıkıyor."

"Ne kadar sürer?"

"Oldukça ücra bir yerdesiniz. Bir helikopter göndermeyi deneyeceğiz ama size yakın bir iniş noktası yok."

"Tamam. Bekliyoruz."

"İsterseniz hatta kalabilirim," dedi kadın.

"Hayır, arkadaşımın kanamasını durdurmam gerek ve bunun için de ellerim boş kalmalı. Yine de teşekkürler." Kadının başka bir şey söylemesine fırsat vermeden kapadım. Silahın emniyetini kapayarak kemerime sıkıştırdım. Jason'ı

buraya getirecektim. Bu kadar çok yarası varken kanamayı nasıl durdurabileceğimi bilmiyordum, ancak onu sıcak tutmamın daha iyi olacağını biliyordum.

Yardım geliyordu. Sadece onlar gelene kadar dayanmak zorundaydık.

Jason'ın yanına çömeldim. Yüzünün kana dayandığı yer dışında saçları tuhaf bir şekilde temizdi. Kocaman bir et yığını yerine yine Jason'a benzemişti. Gözyaşlarımı bastırabilmek için zorlukla yutkundum. Daha sonra, Jason güvende olduğunda ağlayacaktım. Şimdi buna zaman yoktu. Onu kollarıma aldım; ölü gibi ağırlaşmıştı. Kalbi ve nabzı hala düzgündü ama vücutlarda bir fark vardı. Baygın olsa bile bir vücut böyle yuvarlanmazdı. Kollarımda yarattığı his ödümü patlatıyordu. Çoktan ölmüş gibi bütün vücudu kendini bırakmıştı. Teni çok soğuktu. Kanamayı durdurmak zorundaydım. Mecburdum.

Onu itfaiyeci tarzında omzuma yatırırken sorun ağırlığı değil, durumun tuhaflığıydı. Kanı üzerime akıyordu. Lanet olsun. Başka şeyler düşünmeye çalıştım. Hayatımdaki bütün erkekler arasında cüssesi sadece benimki kadar olan tek kişi oydu. Muhtemelen vücutlarımız arasında en fazla on kiloluk fark vardı. Onu taşıyabilirdim. Sonsuza dek değil ama koridorun diğer ucuna kadar. Ona işkence eden vampirin cesedinin yanından geçtim. O anda tek pişmanlığım, piçi tekrar öldüremeyecek olmamdı.

Jason'ı yatağa uzattım. Hiç kıpırdamadan, ürkütücü ölçüde hareketsizce yatıyordu. Onu sıcak tutmak için örtüyü üzerine örttüm ve sonra bir ilkyardım çantası aramaya başladım. O anda öldürme becerilerimi daha fazla ilkyardım becerileriyle takas edebilirdim.

Banyoda neler olduğunu zaten bildiğim için, önce mutfağı kontrol ettim. Havlular vardı ama onları nasıl yerlerinde tutacaktım? Belki bir çarşafı keserek sargı bezi gibi kullanabilirdim.

Mutfaktaki bütün küçük havluları ve yer bezlerini alarak yatak odasına döndüm. Örtünün üzerinden görünen tek şey, Jason'm sapsarı, canlı saçlarıydı ama Jason hala kıpırdamamıştı. Onun kıpırdamasını o kadar çok istiyordum ki.

Yer bezlerini yatağın kullanılmayan tarafına bıraktım ve çarşaf aradım. Dolaptaydılar. Çarşafı kesebileceğim bir bıçak almak için mutfağa döndüm. Vampir mutfaktaki bütün bıçakları kullanmadığı için şanslıydım, çünkü salondaki kanlı bıçaklara dokunmak istemiyordum. Sanki lanetliymişler gibi geliyordu. Gerçekten değil ama belki... lekeli oldukları için.

Çarşafı şeritler halinde kestim ve sonra ona dönerek yaralara bakmaya başladım. Örtüyü sırılsıklam etmişlerdi ama diğerlerinden daha kötü görünen hiçbir yarası yoktu. Sanki yaraların her biri oldukça küçük, belki sadece birkaç dikişlikti. Ölesiye kan kaybetmesine neden olan şey hepsinin toplam etkisiydi.

Kolunda diğerlerinden daha fazla kanıyor gibi görünen bir yarayı seçerek bir bezi üzerine bastırdım ve bağlamaya başladım. Kolu o kadar gevşekti ki düğümü yeterince baskı uygulayacak kadar sıkı atabilmek için alt kolunu dizlerimin arasına sıkıştırmak zorunda kaldım. Ama aşırı sıkı değil. Hatırlayamıyordum, likantroplar kan dolaşımları kesildiği için ölebilirler miydi? Yani, kolunuz veya bacağınız tekrar uzayıp kendini yenileyebiliyorsa, çok sıkı bir sargı size zarar

verir miydi? Bu sorunun cevabını bilmediğim için ona insanmış gibi davranıyordum.

Bacağındaki bir yarayı sararken, ilk yanık izini gördüm. Bacağının üzerinde yuvarlak, minik bir yanık izi vardı. Kalçasında başkaları da vardı ve çoğu kasıklarında toplanmıştı. Bunları daha önce nasıl görmemiştim? Sanırım kanlı yaralardan daha küçük olduklarından daha az göze batıyorlardı. Şokta olduğumu da biliyordum. Bunu biliyordum. Şok her şeyi bulandırırdı. Bazen her şeyi parçalar halinde görmenize neden olurdu; orada biraz dehşet, burada biraz daha fazlası... zihninizin kaldırabileceği şekilde. Aşırıya kaçmadığı sürece, şok karşılaştığınız bir dehşetle başa çıkmanıza yardımcı olurdu. Onun neden çığlık attığını şimdi anlıyordum. Diğer yaraların aksine, yanıklar bir likantropun üzerinde hızla iyileşmezdi, insanlardaki gibi iyileşirdi.

Vücudunun ön tarafını kaplayan başka yanık izleri de buldum. Sırtüstü bağlanarak yatırıldığı için sırtına hiç dokunulmamıştı. Göğsündeki yaraları sarmak için onu kaldırmam gerekti ve hala ölü gibi ağırdı. Şimdiye kadar yaraların iyileşmeye başladığını görmem gerekirdi ama aynı görünüyorlardı. Onu ilk gördüğüm andan beri biraz daha iyileşmiş olduğunun farkındaydım. Kurda dönüşmesinin iyileşmesine yardımcı olduğunu biliyordum, çünkü artık önceki kadar kötü kan kaybetmiyordu... ama likantroplarda görmeye alıştığım kadar hızlı da iyileşmiyordu. Jason'ın normalde de mi yavaş iyileştiğini, çok mu fazla hasar gördüğünü, yoksa vampirlerin yaraları daha da kötüleştirecek bir şey mi yaptığını bilmiyordum.

Nasıl saracağıma karar verebildiğim bütün yaralarını sardıktan sonra Jason'ın yanına uzanarak başımı yastıklara dayadım ve onu kendime yaklaştırdım. Ona sarılıp kendime bastırarak gerçek trajedinin insana verdiği o enerjiyle sürekli dua edip durdum. Sanırım en güçlü dualar, sevdiğiniz birini kollarınızda tutarken vücudunun soğuyuşunu hissettiğinizde ettiklerinizdir.

Likantropların iyileşmesi için sıcaklığın önemli olduğunu biliyordum. Bildiğim kadarıyla soğuk kötüydü. Aklıma gelen tek şey kendi vücut sıcaklığımdı. Silahı kemerimden çıkararak yanımdaki yastığın üzerine koydum. Aklıma gelen her şeyi yapmıştım; artık yardımın gelmesini beklemekten başka çare yoktu. Bekleyip dua edecektim.

Jason kollarımda yatarken Jason gibi değildi. Yer bezleri ve çarşaf şeritleri vücudunu kabalaştırmış ve pürüzsüzlüğünü bozmuştu. Onun kanma bulanan giysilerim kururken tenime yapışıyordu. Uzanmadan önce onları çıkarmam gerekirdi; böylece Jason tenime daha yakın olabilirdi ama onu kendime çekmem çok fazla gayret gerektirmişti. Kıpırdayamayacak kadar şaşkın ve yorgun bir şekilde orada öylece yattım.

Neden? Ona neden işkence etmişlerdi? Neden bizi kaçırmışlardı? Adamın bağırışını hatırlıyordum: "Lorna nerede?" Lorna adında birini tanımıyorduk ya da en azından ben tanımıyordum. O da kimdi ki? Bunun Jason'la değil, kesinlikle Summerland'lerle ilgisi olduğundan emindim. Jason, Keith Summerland'in yerine bir dayak daha mı yemişti? Bu kadar basit miydi, yoksa bilmediğim başka bir şeyler mi dönüyordu? O anda Jason'ı kendime bastırırken,

kanının kuruyarak giysilerimi tenime yapıştırışını hissederken, bilmediğim bir sürü şey olduğunu düşündüm.

Kapının açıldığını duydum. Dış kapıydı, çünkü tel kapının çarptığını duymuştum. Gelen kişi her kimse koridorda tereddüt etti. Cesedi görmüş olmalıydı. Kurtarma ekibi olsa seslenirlerdi.

Silahı aldım. Emniyeti zaten açıktı ve namluya bir mermi sürülmüştü. Silahı yanıma koymadan önce bunu ben yapmıştım. Kurtarma ekibinden önce o kapıdan kim girerse girsin, dostum olmayacağı kesindi.

Kapıya bakarak nefesimi saldım. Vücudumu sakinleştirirken, bütün o dinginliğin odak noktası silahtı. Jason o anda kıpırdasa, muhtemelen çığlık atardım.

Koridorun diğer ucundan bir erkek sesi duyuldu. "Sizin kalp atışlarınızı duyuyorum. Onun kanının kokusunu alıyorum. Adamlarımın öldüğünü gördüm, demek ki en azından silahlarından biri sizde. Bay Summerland, bu kadar tehlikeli olabileceğiniz hiç aklıma gelmemişti."

Bir şey söylemedim. Yeterince sakin kalırsam, bakmak için yaklaşabilirdi. O zaman da onu vurabilirdim.

"Bay Summerland, neden bana cevap vermiyorsunuz? Bize sadece Lorna'nın yerini söylerseniz, o zaman gitmenize izin verebiliriz. Bir valinin oğluna zarar vermeye niyetimiz yok."

Yalan söylüyordu.

"Bay Summerland," dedi tekrar, "orada mısınız? Bana cevap versenize."

Havada şafağın kokusunu alıyordum. Hayır, henüz doğmuyordu ama yakındı. Bunun bir vampir olup olmadığını bilmek istiyordum ama onu hissetmek

için nekromansi yeteneğimi kullanırsam, o da benim ne olduğumu hemen anlardı. Sanırım benim Keith Summerland'in kadınlarından biri olduğumu sanmışlardı. Beni başıma hiç nöbetçi dikmeden banyoya kapamalarının nedeni buydu. Bu yüzden de, bu adam Keith Summerland'in bir şekilde kaçtığını ve iki vampiri öldürdüğünü sanıyordu. Bu adam böyle düşünüyordu, çünkü ben bir kadındım ve tehlikeli değildim. Ayakta kalan son adama bir hata yaptığını göstermenin zamanı gelmiş miydi?

"Bay Summerland?" Sesi biraz daha yakından gelmişti. Vurabileceğim kadar yaklaşması için beklemeli mi, yoksa bazı cevaplar istemeli miydim?

Şafak çok yakındı. Eğer bir vampirse, süresi dolmak üzereydi. İnsansa, önemi yoktu. Bilgi edinmeyi denemeye karar verdim.

"Neden Lorna'nın onunla birlikte olacağını düşündünüz?"

"Ah, şu kız." Adam gerçekten şaşırmış gibiydi.

"Evet," dedim, "şu kız."

"Lorna'nın nerede olduğunu sen biliyor musun?" diye sordu, umutlu bir ses tonuyla.

"Erkek arkadaşıma ve bana yaptıklarınızdan sonra, sorularına cevap vermek istediğimi sanmıyorum."

"Sert davrandık ve bunun için üzgünüm. Gerçekten."

"Yalancı," dedim.

"Adın ne?" diye sordu.

"Önce sen," dedim.

"Bana George diyorlar."

"Ben adını öğrenmek istiyorum, sana nasıl seslendiklerini değil."

Güldü, bu iyiydi. Sanki koridorda durmuş, bizi kaçırıp işkence etmeleri için tuttuğu adamların cesetlerine bakmıyormuş gibi, rahat bir gülüştü. Elbette ki belki de karizmatik bir psikopattı. Bu durumda kahkahası gerçek olmalıydı. Başkalarına karşı empati duymadığınızda, onların ölmesi ya da yaralanması sizin için bir anlam taşımazdı.

"Edmond, adım Edmond. Senin adın ne?"

Yalan söylemeye karar verdim. "Katerine." Bu ikinci adımdı.

"Şimdi yalancı kim?" dedi, oyuncu bir tavırla.

Pekala. "Anita, adım Anita."

"Anita, bak bu güzel bir isim işte."

"Lorna'yı bulamazsanız ne olacak?" diye sordum.

Bir-iki saniye sessiz kaldı. "Kocası pek memnun olmayacak," dedi sonra.

"Yani onu bulacaksınız ve kocasına geri dönmeye mi zorlayacaksınız?"

"Kocasına ve efendisine."

Efendi! Bu ilginç bir kelime seçimiydi. Lorna, Peterson'ın bana sözünü ettiği şu şehir efendisinin karısı mıydı? "O senin de efendin mi, Edmond?"

"İşleri konusunda bana güvenir."

"Yani evet," dedim.

"Sen Keith Summerland'in sürtüklerinden biri gibi konuşmuyorsun."

"Lorna sürtüklerden biri mi?"

"Efendimin karısına asla böyle bir şey yakıştırmam."

"O zaman neden efendisini ve kocasını terk edip Keith'le kaçabileceğini düşündü? Bu pek de akıllıca görünmüyor."

"Summerland, onun uzun zaman önce kaybettiği sevgilisine çok benziyor. Hatalarını değil, sadece yüzünü görüyor, kaybolup unutulmuş şeylerin hayalleri gibi."

"Jedediah Summerland'le mi birlikteymiş?"

"Kimsin sen, kızım?"

"Jedediah vampirler tarafından öldürülmüştü; Lorna'nın Keith'i gördüğünde eski zamanları yad etmek istediğini mi söylüyorsun?"

"Bütün bunları çok net kavrıyorsun, kızım. Anita, adın buydu, değil mi?"

"Evet."

"Kan kokuyorsun... ve keder. Ama sakinsin. Soyadın ne?"

Şafak pencerede bir ağırlık gibi bastırıyordu. Günışığında dolaşma tehlikesiyle karşı karşıya kalmış bir vampire hiç benzemiyordu. Demek insandı ama insan hizmetkar olduğunu tahmin ediyordum. Sadece vampirlerle dolaşan bir insan değil, benim Jean-Claude'a olduğum gibi gerçek bir hizmetkar. Kanın ve kederin kokusunu alabildiğini söylemişti. Uzun süredir hizmetkarsa, bu yeteneği kazanmış olabilirdi.

"Sen benim sorumu cevapla, ben de seninkini."

"Evet, Jedediah'yla kaçırdığı aşkı yeniden yaşamaya çalışıyor. Jedediah kendi gücünü fazla büyütmüştü ama aynı zamanda da etkileyici bir adamdı. Atasıyla karşılaştırıldığında, çocuk bir hiç ama benzerlik akla reenkarnasyonu bile getiriyor."

"Genetik, Edmond, genetikten başka bir şey değil."

"Sorunu cevapladım. Şimdi sıra sende. Soyadın ne?"

"Blake," dedim.

Sessizlik aniden o kadar belirginleşti ki neredeyse düşüncelerini duyabilirdim. "Anita Blake," dedi sonunda.

"Evet," dedim.

"Anita Blake, Jean-Claude'un insan hizmetkarı Anita Blake mi?"

"Diğer birçok şey arasında, evet."

"Bilmiyorduk. Yemin ederim bilmiyorduk. Bize odanın Keith'e ait olduğu ve Lorna'nın da onunla olduğu söylenmişti. Başka bir şehir efendisinin insan hizmetkarına asla zarar vermek istemezdik."

"Evet, vampir kanunları bunu söylüyor."

"Yemin ederim, bu ikisini asla üzerinize göndermezdim. Seni gördüğümde Lorna olmadığını anlamıştım. Bana bu ikisinin profesyonel olduğu söylenmişti. Yanlış bilgi verilmiş. Yani, hangi vampir, bir insanı başka bir vampirle karıştırır ki?"

"Kötü bir vampir," dedim.

"Sen neden Keith Summerland'le birlikteydin?"

"Size adının Jason Schuyler olduğunu söylemiş miydi?"

"Evet ama sadece yüzüne bakmak bile Summerland ikizlerinden biri olduğunu göstermeye yeterdi."

"Okul yıllarında onları hep birbirleriyle karıştırmışlar," dedim. Sakindim, sesimde neredeyse duygu yoktu. Yarı kesinlik, yarı şok. Edmond'ı öldürecektim, çünkü onu öldürmek çok büyük olasılıkla efendisini de öldürecekti ve efendisinin ölmesini istiyordum. İntikam, evet, ancak aynı zamanda Edmond buradan sağ çıkmama da izin veremezdi. Jean-Claude'a söylerdim ve bunu yapacağını biliyordu. Edmond bu hatasını efendisinden gizlemek istiyorsa, bizi öldürmek zorundaydı.

"Ne diyorsun?"

"Üstat vampirler, diğer şehir efendisinin *pomme de sang*'larının isimlerini takip etmez mi?"

"Hayır, onlar yiyecektir."

"Biz Belle Morte soyundanız, sanırım yiyeceklerimize daha iyi davranıyoruz. Jason, gerçekten Keith Summerland değil. O gerçekten benim erkek arkadaşım. O gerçekten Jean-Claude'un *pomme de sang*'ı. Birinin *pomme de sang*'ına zarar vermekle ilgili vampir protokolünü biliyor musun, Edmond?"

"Her zaman başka yiyecek bulunabilir."

"Birinin-*pomme-de-sang*'ına-zarar-vermekle-ilgili-vampir-protokolünü-biliyor-musun-Edmond?" Sesim artık sakin veya duygusuz değildi. Öfkem yeniden kabarmaya başlamıştı. Edmond gerçekten kaçıp bizi rahat bırakmaya niyetliyse, o zaman gitmek için hazırlanmaya başlardı ama tekrar konuştuğunda sesi daha da yakından gelmişti.

"Şehir efendisi, ya saldıran üstattan yeni bir *pomme de sang* ister ya da o üstadı düelloya davet eder."

"Senin efendinin seçeceği tarzda bir *pomme de sang*'dan hoşlanacağımızı hiç sanmıyorum, Edmond."

"Jean-Claude, efendimi düelloya mı davet edecek yani?"

"Öyle de denebilir," dedim.

"*Pomme de sang* ölmedi. Yardım çağırayım, onu hastaneye götürelim."

"Ben zaten çağırdım," dedim. "Her an gelebilirler."

"Yardım mı çağırdın?"

"Evet."

"Ne zaman?"

"Sen gelmeden önce."

"Sana zarar vermek istemiyorum, Anita Blake."

"O zaman neden kaçmıyorsun, Edmond? Sana polisin yolda olduğunu söyledim ve sen hala orada dikiliyorsun. Kaçsana!"

"Efendim peşinize düştüğünde ne yapacaksın?"

"Ne yapacağımı sanıyorsun?"

"Sen Jean-Claude'un insan hizmetkarı değilsin; aynı zamanda bir vampir celladısın. Efendime karşı idam emri mi çıkarttıracaksın?"

"Efendinin kim olduğunu bilmiyorum ki Edmond."

"Bana aptal muamelesi yapma. O kadar fazla sayıda şehir efendisi yok."

"Yani bir Lorna'yla evli olan mı demek istiyorsun? Yani Edmond adında insan hizmetkarı olan? Sanırım bu oldukça kısa bir liste olur," dedim.

Silahının namlusuna mermi sürdüğünü duydum. Komik ama bir kez namlu sürgüsünün sesini duyduğunuzda, başka bir şeyle karıştırmazsınız. Silahımı kapıya doğrultarak, diğer kolum hala Jason'ı tuttuğu için desteklemek amacıyla dizimi biraz kendime çektim.

Silahın kapının köşesinden belirdiğini gördüm. Sanırım onu biraz daha görmeyi bekleyeceğimi sanıyordu ama elimde bu silah, bu mermiler vardı ve eski bir evdi. Elinin arka tarafına doğru duvara ateş ettim. Güçlü bir şekilde acıyla homurdandı ve bodoslama içeri daldı. Kapıdan içeri sendeleyerek girerken iki el daha ateş ettim ama ıskaladım. Onu kafasından vurmadan önce, kısa kumral saçlı, güzel hardal renkli takım elbiseli, kırmızı gömlekli, uzun boylu ve beyaz tenli bir adam gördüm.

Düşerken silahını kaldırmaya çalıştı ve gerçekten yatağın ayakucuna doğru tetiği çekti. Örtülerin altından sıyrılarak gövdesine iki kere daha ateş ettim. Silahı iki elimle kavrayarak üzerine yürüdüm. Gevşeyen elindeki silahı tekmeledim ve başına iki mermi daha sıktım, kafatası parçalanıp beyni yere saçılana kadar.

Uzaktan gelen sesleri duyduğumda kulaklarım hala zil çalıyordu. "Ajan Blake, Ajan Blake!"

Muhtemelen olması gerekenden daha güçlü bir sesle bağırdım: "Buradayız! Buradayız!" Beklenen süvariler yetişmişti.

55

Saatler sonra, Asheville'deki hastanede bir sandalyede oturuyordum. Jason yatakta makinelere ve hortumlara bağlı haldeydi ama yaşıyordu. Doktorlar başaracağını söylüyordu. İyileşecekti. Vücudunun iyileşeceğini ben de biliyordum ama doktorların göremediği ve serumların ulaşamayacağı şeyler olduğunu bilecek kadar şiddeti tanıyordum. Elini tutabilmek için, oturduğum sandalyeyi çekerek yatağa yaklaştırdım. Doktorlar iyileşeceğinden emindi ve onlara inanıyordum ama elinin benimkini sıkışını hissettiğimde, ancak o zaman gerçekten inanacaktım. O kadar aptal mıydım? Belki. Ama artık umursamıyordum. Sandalyede oturarak elini tuttum ve tutuşuma karşılık verecek kadar kendine gelmesini bekledim.

Üzerimde ödünç bir ameliyat önlüğü vardı çünkü giysilerimi kanıt olarak almışlardı. Sanırım üstüm başım

da kan içindeydi. Teknisyenler saçlarımdan beyin ve kemik parçaları temizlemiş olmalıydı. Geri tepme berbat bir şeydi.

Olay yerindeki bütün silahları toplamışlardı. 911'i ararken federal ajan olduğumu söylediğimden diğerleriyle birlikte gerçek federal ajanlar da gelmişti. Beni kurtarmak için. Doğaüstü olaylar masasından olsam ve bütün federal ajanlar bizden pek hoşlanmasa bile gelmişlerdi. Bize şüpheyle bakanları suçlayamazdım. Bazıları için, bir grup kelle avcısına öldürme yetkisi vermek için rozet dağıtmak gibi bir şeydi bu. Federaller için tam anlamıyla bir yönetim belasıydık. Ama SOS gönderdiğimde hemen gelmişlerdi. Tanımadığım, sadece aynı rozeti paylaştığım insanlar. Belki Jason yüzünden bu kadar duygusal davranıyordum ama gelmiş olmalarının bir anlamı vardı.

Diğer yandan bu, çatışmayla ilgili sorgulanacağım anlamına da geliyordu. Bu vampirlerin ortadan kaldırılması için emir almadığım gibi bir de insan hizmetkar öldürmüştüm. Tanrım, sadece insan değil, bir insan hizmetkar olduğu konusunda ellerinde benim sözümden başka bir şey yoktu. Yeni Doğaüstü Tehlike Yasası'na başvurmuştum. Bu yasa, sivil yaşamları tehlikeye girdiğinde bir vampir avcısına ölümcül güç kullanma yetkisi veriyordu. Bu yasa, diğer doğaüstü federaller yetki beklerken birkaç sivil öldükten sonra uygulamaya konmuştu. Ben bunun sadece sivil hakları çiğnediğini düşünüyordum ama şimdi onun arkasına saklanıyordum. Alın size ikiyüzlülük. En azındaki gelecek birkaç hafta rozetsiz ve silahsız olacaktım. Çatışma gözden geçirilene kadar herhangi bir yetki alamayacaktım. Resmi görev silahımı almışlardı. Sorun değildi, başka silahlarım da vardı. Hatta silahlarımdan bazıları için taşıma iznim de

vardı çünkü yıllar boyunca teknik olarak sivil olsam bile silah taşımaya ihtiyaç duymuştum. Deliller incelenirken bunun yardımı olacaktı.

Temiz bir atış olarak değerlendirilecek gibi görünüyordu. Sistemimde hala uyuşturucu bulmuşlardı. Hayvanlar üzerinde kullanılan bir uyuşturucunun etkisindeyken hareket edebilmem onları etkilemişti. Marmee Noir'ın beni uyandırmasıyla ilgili kısmı gizlemiştim. Göğsümdeki pençe izlerini sormuşlardı. Sadece öyle uyandığımı söylemiştim. Yalan sayılmazdı.

Bana bir ertesi gün hapı da vermişlerdi. Cinsel Saldırı Tepki Ekibi taraması önermişlerdi ama reddetmiştim. Hapa neden ihtiyacım olduğunu sorduklarında saldırıdan önce seks yaptığımı ama o gün hapımı alma fırsatı bulamadığımı söylemiştim. Yine yalan sayılmazdı.

Kapıda üniformalı bir memur duruyordu. Otel kasasındaki silahlarımın bir kısmını almak isterdim ama inceleme altındayken silah taşımama diğer federallerin nasıl yaklaşacağını bilemiyordum. Silahım olmadan kendimi çıplak gibi hissediyordum fakat rozetimi gösterip kurallara uyacaktım. Bu, Jean-Claude'un bana göndereceği diğer korumaların da gelememesi demekti. Hiçbirinin rozeti yoktu ve bazılarının sicili de kirliydi.

Kapı açıldı. Bir an gerilerek boştaki elimi orada olmayan silahıma attım. Lanet olsun! Neyse ki kötü biri değildi, bir hemşire tekerlekli sandalyeyle gelmişti. Tekerlekli sandalyede Jason'ın babası Frank Schuyler oturuyordu. Sandalyenin arkasındaki oksijen tankından burnuna hortumlar çıkıyordu ve iki farklı serum şişesi vardı ama buradaydı.

"Size sabaha kadar uyanmayacağını söylemiştim, Bay Schuyler," dedi hemşire.

"Onu görmek zorundaydım," dedi Frank. Jason'ın asla sahip olamayacağı derin bir sesle ve sonra o çukur gözleriyle bana baktı. Dostça bir bakış sayılmazdı. Bir hastalık yüzünden zayıf düşen birçok kişi gibi o da sadece sinirleri, duyguları ve istekleriyle hareket ediyordu. Bunu gözlerinde görebiliyordum. Öfke, hayır, nefret dolu gözleriyle. Öfkesine mi kızgındı? Yoksa genel olarak her şeye mi? Nedeni her ne olursa olsun, benim için sorun değildi. Buraya bana veya Jason'a bağırıp çağırmaya geldiyse yanılmıştı. Ah, bunu yapabilirdi ama ben de karşılık verirdim. Artık saçmalıklara tahammülüm yoktu ve Jason'm da kimse tarafından hırpalanmasına izin vermemeye kararlıydım.

Anlaşılan sessizlik ve iki kişinin birbirine bu kadar uzun süre öfke dolu gözlerle bakması hemşireyi gerginleştirmişti. "Sizi odanıza götürsem iyi olur."

"Beni yatağa yaklaştır, anasını sattığımın. Bu kadar yolu ona uzaktan bakmaya gelmedim."

Hemşire izin ister veya özür diler gibi bana baktı.

"Eğer uslu duracaksanız yaklaşabilirsiniz. Buraya bağırıp çağırmaya geldiyseniz geldiğiniz gibi gidin," dedim.

Bana öfkeyle baktıktan sonra bakışları Jason'm elini tutan elime kaydı. "Sen gerçekten Jason'ın kız arkadaşısın, değil mi?"

"Evet, öyleyim."

"Ve babası olduğum gerçeği bile seni yumuşatmaz, değil mi?"

"Bugün, hayır."

"Beni gerçekten odadan kovarsın. Ölmekte olan babasını, tek oğlunun odasından atarsın."

"İğrençleşirseniz bunu hemen yaparım."

"Neyin iğrenç olduğuna kim karar veriyor?" diye sordu.

"Ben."

"Sen," dedi.

"Evet," dedim ve Jason'ın elini biraz daha sıktım.

Frank tekrar hemşireye baktı. "Beni biraz daha yaklaştır ve git."

Kadın yine bana baktı. Başımla onayladım. Tekerlekli sandalyeyi yaklaştırdı ama bunun iyi bir fikir olduğunu düşünmediği belliydi. Ben de emin değildim. Ancak kötü bir fikir olduğundan da emin değildim. Geri çekilmedim ve sandalyem Jason'm elini tutabileceğim şekilde duruyordu. Tekerlekli sandalye neredeyse bacaklarımızın birbirine değeceği kadar yakındı. Kişisel alanımın ihlal edildiğini hissediyordum ama yerimden kıpırdamadım ve o da hemşireye sandalyeyi başka yere itmesini söylemedi.

Elini örtülerin altından Jason'ın bacağına koyduktan sonra "Dışarı çık," dedi hemşireye, "sana ihtiyacım olunca düğmeye basarım."

Hemşire bunu yapıp yapmaması gerektiğinden emin değilmiş gibi baktı ama gitti. Frank tekrar konuşmadan önce kapının kapanmasını bekledi. "Kız arkadaşı olduğuna inanmadığım için üzgünüm."

"Ben de."

Orada öylece oturuyorduk. Ben Jason'ın elini, o da iri eliyle oğlunun bacağını tutuyordu. Oda çok sessizdi, sadece Jason'a bağlı monitörlerin tıkırtısı ve çeşitli serumla-

rın damla sesleri duyuluyordu. Uzadıkça uzayan, insanın sinirlerini geren, bir şey söylemeniz gerektiğini bildiğiniz ama bir türlü konuşamadığınız anlardan biriydi. Bu benim babam değildi. Bu benim sorunum değildi ama her nedense, ölmekte olan bir adam yaralı oğluna bakarken onlardan birkaç santim ötede oturuyordum işte.

"Sen çoğu kadın gibi değilsin," dedi Frank.

Sadece sessizliği bozması bile beni yerimden sıçrattı. "Ne demek istiyorsunuz?" diye sordum. İşte bu iyi bir soruydu ve onu tekrar konuşturacaktı.

"Çoğu kadın konuşmaya ihtiyaç duyar. Sessizlikten nefret ederler."

"Bazen evet, ama özellikle ne diyeceğimi bilmediğimde sessizliği tercih ederim."

"Bana ne diyeceğini bilmiyor musun?" diye sordu o çukur gözlerinin bütün ağırlığını hissettirerek.

"Hayır," dedim.

Gülümsedi ve Jason'ın bacağını sıktı. "Ama bunu itiraf ediyorsun, çoğu kimse etmez."

Omuz silktim.

"Ben onlar gibi değilim."

"Jason'ı kurtarmak için üç kişiyi öldürdüğünü duydum," dedi. Bu kez bana değil Jason'a bakıyordu.

"İki vampir ve bir insan, evet."

Tekrar bana baktı. "İkisinin vampir olması senin için önemli mi?"

"Vampirleri öldürmek daha zordur, bu da hikayeyi daha etkileyici kılıyor."

Neredeyse gülümsedi. "Tuhaf bir kadınsın."

"Başka türde biri oğlunuza ayak uydurabilir miydi?"

Dönüp Jason'a baktı. O sert yüzde görmeyi beklediğimden çok daha yumuşak bir bakış vardı. "Her zaman çok farklı olduk, hiç anlaşamadık. Onu, şeey, neyle suçladığımı biliyorsun."

Onu neyle suçladığı konusunda bir fikrim yoktu ama bunu kendime sakladım. Sessiz kalırsam bir şeyler öğrenebileceğimi tahmin ediyordum.

"Bunu Jason'a neden yaptılar?" diye sordu.

"Keith Summerland'in yerine dayak yedi yine. Tıpkı okuldaki gibi."

"Bunu sadece Jason'ın Keith olduğunu sandıkları için mi yaptılar?"

"Evet."

"Peki bunu Summerland'e yapmayı istemelerinin nedeni neydi?"

"Görünüşe bakılırsa Keith başka birinin karısıyla birlikte olmuş ve kocası da bir istisna yapmış."

Frank Schuyler'ın yüzünde ve o çukur, gözkapakları sarkık gözlerinde acı dolu bir ifade belirdi. "Biliyorsun, değil mi?"

"Ben bir sürü şey biliyorum," dedim. "Daha net olmanız gerek."

Benim tutuşuma aldırmadan uzanıp Jason'ın aynı elini tuttu. O iri eli ikimizin ellerinin üzerine koyarken tereddüt etti. Rahatsız olduğum için elimi çektim. Jason'ın elini boş bıraktım ve Frank iri eliyle onu kavradı. Herhangi bir baba-oğuldan farksızmışlar gibi Jason'ın elini tutuyordu. Jason'ın bunu görememesi çok acıydı.

"Iris ve ben ayrılmıştık. Benim hatamdı. Öfkemi kontrol edemiyordum. Ayrıyken çoğu çiftin yaptığı gibi

flört ettik ve Jason'a hamile kaldığında tekrar birleştik. O bizim barışma bebeğimizdi." Jason'ın elini tutarken oğlunun yüzüne baktı.

"Birçok kişi bu şekilde birleşir," dedim. Hikayenin nereye gittiğini bilmiyordum ama duymak istiyordum.

"Sonunda bir oğlum olduğunu düşünüyordum. Iris'e benzediğini düşünüyordum. Ta ki Summerland ikizlerini görene kadar. O zaman Summerland'lerden biriyle birlikte olduğunu anladım."

"Bu kasabadaki çocukları gördünüz mü, Bay Schuyler? Jason'm arkadaşlarının çoğu Summerland üretim bandından çıkmış gibi görünüyor."

Bana düşmanca baktı. "Iris'e sordum ve bunu kendisi de inkar etmedi. Summerland'ler de bizimle aynı zamanda ayrıydı. Kasabada zor bir yıldı, insanlar asabiydi. Çocuklarımız olacağını düşündüğümüz için hepimiz sonradan eşlerimizle birleşmiştik." Jason'ın elini parmaklarıyla ovaladı.

Aptallık ettiğimi o zaman anladım. Jason ima etmişti ve başka şeyler de vardı ama düğündeki kızların çoğu Jason'a benziyordu. Tanrı aşkına, annesi bile Summerland'lere benziyordu.

"Jason, ne yaparsa yapsın ona hep kızgın olduğunuzu söyledi."

Başıyla onayladı. "Bu doğru. Sorun sadece ikizlere benzemesi değildi. Sporla ilgilenmiyordu ve dans ediyordu. O pek benim..."

"İstediğiniz gibi bir oğul değildi," diye tamamladım.

Bana yine düşmanca baktı, bu kez o koyu renk gözlerde gerçekten öfke vardı. "Bunu söylemeye hakkın yok."

Belki yorgun olduğum için veya Jason'ı çok sevdiğim ve kendi babasının onu neden sevmediğini anlayamadığım içindi ama düşündüğümü söyledim. "Bunu doğru olduğu için söyledim."

Bana öfkeyle baktı ve ben de ona ifadesiz polis gözleriyle baktım. Öfkelenemeyecek kadar yorgundum. Sonunda bakışlarını kaçırdı. "Belki, pekala, evet. Her baba, oğlunun nasıl olacağını hayal eder. Sanırım beni sürdürecek birini istiyordum ve o benim değil Summerland'lerin değerlerini taşıyordu." Ama bunu söylerken Jason'ın elini bırakmamıştı.

"Jason'm değerleri gayet güzel," dedim.

"Bütün hayatı boyunca ondan yarı yarıya nefret ettim, olmasını istediğim gibi olmadığı için onu suçladım. Onun... Duyduğumda... Acil servise geldiğini duyunca beni buraya getirmelerini istedim. Yaralanmış olduğunu gördüm." Jason'ın elini sıkıca tuttu. "*O bir Summerland piçi* diye düşünmedim. *O benim oğlum ve ölüyor,* diye düşündüm.

İlk Noel'imizi ve ne kadar mutlu olduğumu hatırladım. Bu o meseleyi öğrenmemden önceydi. Ama onu öyle gördüğümde küçüklüğünü düşündüm. Okuldaki oyunlarda ve müzikallerde yaptıklarını düşündüm. Oğlumla bir ömür kaçırdığımı anladım. Ve şimdi oğlum burnumun dibindeydi."

Ona baktım. İşte o dönüm noktalarından birindeydi. Ben böyle anlara inanmazdım, genellikle sahte olurlardı. Frank Schuyler'ın yanağından süzülen ilk gözyaşı damlasını gördüm ve samimi olduğuna inanmak zorunda kaldım. Sanırım bazen mucizeler gerçekten oluyordu.

Sonra ikinci mucize gerçekleşti. "Baba," dedi çok zayıf, Jason'dan beklenmeyecek kadar zayıf bir ses. Gözlerini açmıştı. "Baba," diye tekrarladı.

Bay Schuyler oğlunun elini sımsıkı tuttu. "Jason, buradayım."

Onları yalnız bırakmak için kalktım. Nihayet savunmaları indiğinde erkekler yalnız kalmak isterdi. "Anita," dedi Jason yine zayıf sesiyle.

Dönüp ona baktım. "Döneceğim."

Çok zayıf bir şekilde gülümsedi. "Seni seviyorum," dedi.

Gülümsedim. "Ben de seni." Sevgimi babasına eşcinsel olmadığını kanıtlamak için mi, yoksa sadece gerçek olduğu için mi söylediğimi bilmiyordum. Asla birbirimizin tek sevgilisi olmamıştık ama sanırım arada bir birbirimizin olabilirdik. Bu benim için uygundu, Jason için de öyle. Başka ne gerekiyordu ki?

56

Jason eve dönecek kadar iyileşti. Babası bazen kanser hastalarında görülen o geçici iyileşmelerden birini yaşıyor. Doktorlar açıklayamıyorlar ama biraz daha uzun yaşayacağını tahmin ediyorlar. İyileşmiş değil ama haftalar yerine belki önünde ayları olabilir. Bu acıyı biraz daha azaltıyor. Jason bir hafta içinde onları ziyaret etmek için tek başına dönmeyi planlıyor. Benim onunla gitmeme bahanem işim. Hem artık Jason'la ailesi kendi başlarının çaresine bakabilirler sanırım.

Güney Carolina, Charleston Şehir Efendisi gizemli bir şekilde öldü. İnsan hizmetkarı Edmond'dı ve yasal karısı da Lorna'ydı. Artık Keith'le evlenebilirler ve haberlerde gördüklerime bakılırsa öyle de yapacaklar. Lisa'yla nişanı attılar. Bence Lisa'nın bu işten sıyrıldığı iyi bile oldu. Valinin başkan adaylığı da iptal elbette. Oğlunuz bir vampirin karı-

sını baştan çıkarıp üstüne bir de onunla evlenmeye kalkarsa bu elbette basında pek şık görünmez.

Peterson odamızın numarasını veren ve bizi vampirler için yem olarak kullanan kişinin Chuck olduğunu söyledi. Chuck'ın savunmasına gelince: Bizim onları kolayca yeneceğimizi düşünmüşmüş. Sanırım vampirlerin flaş bombası ve uyuşturucu ok kullanacağı kimsenin aklına gelmiyor. Bir şekilde Chuck'ın canını yakmayı umuyorum. Sadece henüz bunun yasadışı gibi görünmemesini sağlamak için bir yol bulamadım. Eğer şimdi ortadan kaybolursa polislerin benim kapımı çalacağından eminim.

J.J., St. Louis'e gelip eski arkadaşı Jason'la birlikte birkaç gün geçirmeyi planlıyor. J.J., Jason'ı asla unutamamış. Eğer J.J. de en az Jason kadar kızlardan hoşlanmıyor olsa ikisi evlenip sonsuza dek mutlu olabilirdi. İkisi de hala Bayan Doğru'yu arıyorlar. Belki bir süre birlikte ararlar. Beni Richard'ın *ardeur*'undan kurtaran şey, Jason'ın bağlanma korkusuydu. Ama J.J. ziyarete geleceği için yine de çok heyecanlı. Kızın vampirlerden de bir çekincesi yok. İşte bu iyi.

Çatışmayla ilgili aklandım. İki vampirin insan olarak sicilleri kirliydi. Hayattayken kötü adamlarmış ve ölü olmak onları daha da kötüleştirmiş. Adamlardan biri işkenceciydi. Birinden bilgi almak istediğinizde çağıracağınız türden bir adam. Yıllar boyunca bir sürü kötü adam için çalışmışlar. Görünüşe bakılırsa dünyaya gizlice bir iyilik yapmışım. Kamuoyunda da aklandım ama bu konuda çok fazla neşeli görünmememiz gerekiyor. Onları öldürmüş olmak benim için yeterli. Jason biraz uykularımı kaçırıyor. Onu yine yerde bulduğum veya Jason olup olmadığını

anlayamadığım rüyalar görüyorum. Jason da pek rahat uyuyamıyor. Ama kabus görürken yanında onu uyandıracak ve sarılıp uykuya dönmesine yardımcı olacak ya da sabahları onunla birlikte kalkıp mutfakta kahvesini paylaşacak biri varsa daha rahat uyuyabilir. Nathaniel ve ben şafağa kadar onun yanında nöbetleşe kalıyoruz.

Jason artık benim kurdum ki bu da metafiziksel hayvanlarımın her biri için bir hayvan edinip edinemeyeceğim sorusunu doğuruyor. Sadece bir Vampir Konseyi üyesi, Yaratıklar Ustası hem kedi hem de köpek türünden yaratıklara hükmedebiliyor... Ah, bir de fareler. Bakalım ben ne yapacağım?

Jean-Claude, Jason iyileştiğinde ikimizi cezalandıracağının hortlaklar camiasında duyulmasını sağladı. Ben kendimi zaten cezalandırılmış gibi hissediyorum ve yanlış bir şey yapmadım. Ama Jason'ın önerisine uyarak söylentileri doğruluyoruz. En kolayı o olduğu için Asher'la başladık. Şimdi mesele, erkeklerden hangisinin bu konuda bizimle hemfikir olduğuna karar vermek. Hetero bir erkeğe biseksüel olduğunu ve erkeklerle de yattığını basında açıklamasında bir sakınca olup olmadığını sormayı denediniz mi hiç? Bu kolay bir iş değil.

Gerçek gerçekten gerçek olsa, Asher çok daha fazla heyecanlanırdı. Bu sınırın gerçekten aşılıp aşılamayacağını görmek için üçümüz -Jean-Claude, Asher ve ben- bir randevu belirledik. Göreceğiz bakalım.

Vampir camiasında Jean-Claude'un küçük ve uslu insan hizmetkarı olduğumun düşünülmesi için daha az baş belası olmayı kabul ettim. Evet, biliyorum, ne kadar süre uslu durabilirim, değil mi? Ama çabalıyorum. Jean-Clau-

de, kişiliğimin tam aksi olduğunu bildiği için bu çabamı bile alkışlıyor. Küçük deliliklerinize rağmen -hatta bazen küçük deliliklerinizden dolayı- sizi seven bir erkeği sevmeniz gerekir.

Rowe adam kaçırmak ve cinayete teşebbüsten yargılanıyor. Suçlanmak için bıçağı tutmanız gerekmez, sadece katilin kurbanına ulaşmasına yardım etmek bile yeterince büyük bir suçtur.

Bunu neden mi yaptı? Bir ölçüde para için ama büyük ölçüde, koridorda onu *ardeur*'umla korkuttuğum için. Bir vampir olduğuma ikna olmuştu ve kendisini kurtarmanın tek yolunun beni ortadan kaldırmak olduğunu düşünmüş olmalı.

Her zaman kötü bir adam mıydı, yoksa *ardeur* ve ben mi onu o hale getirmiştik? Bunu söylemek mümkün değil ama bununla ilgili biraz da Rowe'u suçluyorum.

Max, Crispin'i büyülediğim için hala öfkeli ama Jean-Claude, Jason'm Summerland'lerin oğluna ne kadar benzediğini bildiği halde bizi uyarmadığı için Max'i suçluyor. Elbette ki Max, Keith ve Lorna olayını biliyordu. Max asla bilmediğini itiraf edemezdi, dolayısıyla iki Şehir Efendisi birbirlerine hakaretler yağdırdıktan sonra ateşkes ilan edildi. Crispin'in St. Louis'i ziyaret etmesini de planlıyoruz. Bu konuda neler hissedeceğimden emin değilim ama onu büyüledim ve yirmi bir yaşında bir ölümlü olarak, benden yardım almadan kendini kurtaracak gücü yok. Bunu tamamen kazayla yapmış olsam da bence ona bir şeyler borçluyum.

Bütün bu kaçırma ve hastane olayları yüzünden kaplanadamlar beni biraz rahat bıraktılar ama onlar da St.

Louis'e gelecek. Anlaşılan Crispin ve Alex Pinn benimle birlikte olmaktan dolayı güç kazandılar. Ama bunu yapan ben değilim aslında. Marmee Noir. Onun neyin peşinde olduğu konusunda hiçbir fikrim yok ama kaplanları istiyordu ve onlara ulaşmak için de beni kullandı. Sonuçta çağrı yapıldı ve ben kaplanlarla kalakaldım ama gerçekte onları kimin çağırdığını biliyorum. Uyuşturucu verildiğinde beni uyandıran oydu. Jason'ı kurtarmama yardım ettiği bile söylenebilir. Üstelik birkaç bin yıldır dünyada dolaşmamış bir kedinin pençesiyle beni yaraladı. İzler iyileşiyor ama birini uzaktan böyle yaralayabilmek, uzun süredir sahip olmadığı türden bir güç. Belki de benimle takılıp da yeni güçler kazananlar sadece kaplanlar değildir.

Vampir Konseyi uyanmadan önce onu öldürüp öldürmemek konusunda oylama yapıyor. Bana sorsalar öldürmelerini söylerdim. Ama sanırım onların ne planladığını Marmee Noir biliyor. Ve sanırım Vampir Ana korkuyor. Hala zayıf ve o sahte uykusunda hala bir şekilde kapana kısılmış durumda. Onu öldürmeye çalışırlarsa bunu yapabilirler mi? Karanlığın kendisini öldürebilir misiniz? Gece ölebilir mi? Bilmiyorum. Asıl korkunç olan, cevabı vampirlerin de bildiğini sanmıyorum. Bazıları o ölürse bütün vampirlerin öleceğinden bile korkuyor. Hepsini kendisiyle birlikte mezara sürükleyeceğini düşünüyorlar.

Kesin olarak bildiğim şu ki yedek tılsım istedim ve aldım. Vampirlerle sevişmek dışında, uyumak, banyo yapmak, yemek gibi her türlü şeyi yaparken tılsımlarımı taşıyorum. Şimdiye kadar her şey iyi ama bunun Vampir Ana'yla bir ilgisi yok. Hayır, ona daha çok *kötü* yakışır. Benim hayatımı kurtardı, kazara Jason'ınkini de. İşine yaradığını

düşündüğü bir şeyi koruduğundan bu kadar emin olmasam ona minnet bile duyabilirdim. Ama o sadece ihtiyaç duyduğu şeyi korudu aslında. Bana neden ihtiyacı var? Benim sayemde gerçekten güç mü kazanıyor? Bunun en korkutucu yanı da eğer bir gece oturup bunu yeterince çok düşünürsem bana cevap verebilir. Karanlığa bir şey sorabilecek olsanız sorar mıydınız? Diyelim sordunuz, size yalan mı söyler? Emin olabilirsiniz.

Hasret Kardeş